Louisa May Alcott

Kristine

En historie om erfaringer

Louisa May Alcott

Kristine

En historie om erfaringer

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Louisa May Alcott: *Kristine* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Louisa May Alcott: *Kristine* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Kristine

"Der er ved at blive udstedt en ny uafhængighedserklæring, tante Betty."

"Gud fri og bevare os, hvad mener du med det, barn?" udbrød den gamle dame forskrækket og skubbede en postej ind i ovnen med en sådan fart, at den nær var faldet på gulvet.

"Jeg mener, at nu, da jeg er blevet myndig, vil jeg sørge for mig selv og ikke længere ligge jer til byrde. Onkel vil gerne af med mig; han mener, at jeg bør tage ud, og vil før eller senere opfordre mig til det. Det har jeg ikke i sinde at vente på, men vil, ligesom man gør i eventyrene, rejse ud i den vide verden og søge min lykke; jeg er vis på, at jeg kan finde den."

Kristine gav sine ord eftertryk ved ivrigt at bearbejde den dej, hun var i færd med at ælte, som om den var hendes skæbne, der skulle have en skikkelse, hun syntes om. Tante Betty stod og hørte på hende med hævet gaffel og så megen forbavselse i sit rolige ansigt, som det var i stand til at udtrykke, og da den unge pige sluttede med et bestemt stød i truget, udbrød den gamle dame:

"Hvad er det for en forrykt idé, du nu er faldet på?"

"Den er meget god og fornuftig og skal også udføres, vær derfor så god at høre den, tante. Jeg har haft den i lang tid, har tænkt grundigt over den og jeg er vis på, at det er det bedste, jeg kan gøre. Jeg er gammel nok til at sørge for mig selv, og hvis jeg havde været en dreng, ville jeg for længe siden have fået lov til det. Jeg afskyr at være afhængig af andre, og nu da det ikke er nødvendigt, kan jeg ikke finde mig i det længere. Hvis I var

fattige, ville jeg ikke forlade jer, for jeg skal aldrig glemme, hvor god du har været imod mig. Men onkel holder ikke af mig og forstår mig ikke; jeg er virkelig en byrde for ham og må se at finde en plads, hvor jeg kan sørge for mig selv. Jeg bliver ikke glad, før det lykkes mig, for her er ingen ting for mig at gøre. Jeg kan ikke udholde at leve i denne kedelige by, hvor man ikke har tanke for andet end at spise, drikke og skrabe penge sammen; jeg kan ingen venner finde her, der kunne være for mig, hvad jeg trænger til, og heller intet arbejde, der passer for mig; lad mig derfor rejse, lille tante, og søge mig en plads et eller andet sted."

"Ja, men jeg trænger til din hjælp, kære barn; og du må ikke tro, at din onkel ikke kan lide dig, for det kan han virkelig, han viser det blot ikke; og når dit aparte væsen ærgrer ham, er han begribeligvis ikke behagelig. Jeg kan ikke se, hvorfor du ikke skulle kunne føle dig tilfreds; jeg har levet her alle mine dage og aldrig fundet stedet ensomt eller folk uvenlige," svarede tante Betty, der syntes helt bestyrtet over denne ny forestilling.

"Du og jeg er meget forskellige, tante. Der er kommet mere gær i den dej, jeg er dannet af, tænker jeg, og efter at jeg har stået stille i en varm krog så længe, begynder jeg nu at gære og bør ældes i tide, for at der kan blive et godt brød af mig. Det formår du ikke, lad mig derfor komme hen et sted, hvor man kan gøre det, ellers bliver jeg sur og ubrugelig. Kan du nu bedre forstå mig?" sagde Kristine, og hendes alvorlige ansigt opløstes i et smil, mens hendes tantes blik vandrede fra hendes til det velformede brød, hun holdt frem som en illustration til sine ord.

"Nu forstår jeg nok, hvad du mener, lille Kristine; men jeg har aldrig tænkt på det før. Det kan nok være, at der er mere gæringsstof i dig end i mig; men jeg vil dog blot fortælle dig, at for stærk hævning gør brødet til noget dårligt stads ligesom det, bagerne laver, og for megen ældtning gør det hårdt og tørt. Rap dig nu lidt, for den store ovn er næsten varm, og det tager lang tid at røre den dej tilstrækkeligt."

"Du har endnu ikke sagt, at jeg må komme bort, lille tante," begyndte den unge pige efter en lang pause, hvor den gamle dame havde helliget sin opmærksomhed til tilberedningen af en sammensætning, der syntes at kræve stor nøjagtighed med udmålingen af dens ingredienser, for mens tante Betty svarede, spækkede hun på en snurrig måde sin tale med lydelige oplysninger for sig selv, som hun hentede fra kogebogen, der lå foran hende.

"Jeg har ingen ret til at holde på dig, min ven, hvis du vil tage ud (en smule salt). Det gør mig ondt, at du ikke føler dig tilfreds, og jeg tænker, at du nok ville blive det, hvis du blot ville (slå seks æg ud, blomme og hvide sammen). Men når du ikke kan og føler, at du trænger til det (to kopfulde sukker), så tal blot til onkel om det, og hvis han siger Ja (pres lidt citronsaft i), så rejs, min ven, og tag min velsignelse med dig (glem ikke at dække det over med et stykke papir)."

Kristine brast i en latter, der gav genlyd i køkkenet, og den gamle dame smilede velvilligt uden ringeste anelse om anledningen til den unge piges munterhed.

"Jeg vil spørge onkel om det i aften, og jeg er vis på, at han ingen indvendinger gør. Så vil jeg skrive og forhøre, om fru Flint har et værelse til mig, hvor jeg kan bo, til jeg får noget at

bestille. Der er fuldt op af arbejde i verden, og jeg er ikke bange for at tage fat, så du vil snart høre godt nyt fra mig. Lad nu være at se bedrøvet ud, for du ved jo nok, at jeg aldrig kunne glemme dig, selv om jeg skulle blive den fineste dame i landet," sagde Kristine og efterlod mærkerne af to melede, men kærlige hænder på den gamle dames skuldre, idet hun kyssede det furede ansigt, hvis pande aldrig havde rynket sig ad hende.

Opfyldt af håbløse drømme kom Kristine salt på pladerne og smør i dejen, mens hun i sin glæde glemte alle denne verdens sorger og ikke ænsede den forskrækkelse, hun voldte tante Betty, der fulgte hende i hælene for at rette hendes fejltagelser og passe på hende, som om denne pludselige åndsfraværelse havde vakt mistanke om, at hun ikke var ved sin fulde forstand.

"Onkel, jeg vil gerne bort og selv tjene mit brød, hvis du ikke har noget imod det," begyndte Kristine uden indledning, da de om aftenen sad samlet om kaminen.

"Ja så, hvad vil det sige?" spurgte onkel Enos og fo'r op af den siesta, han nød ved et lys, der stod i en truende nærhed af hans avis og hans næse.

Kristine gentog sin anmodning og følte sig betydeligt lettet, da den gamle mand efter et øjeblik at have stirret eftertænksomt ud foran sig kun svarede:

"Ja, vær så god, rejs du blot."

"Jeg var bange for, at du skulle synes, at det var ubetænksomt eller tåbeligt af mig."

"Jeg synes det er det bedste, du kunne gøre, og det glæder mig, at du har været så fornuftig at foreslå det."

"Jeg må altså virkelig rejse?"

"Ja, hvad øjeblik, du behager. Plag mig blot ikke med det, før du er færdig, så skal jeg give dig en skilling til at begynde med," svarede onkel Enos og tog atter fat på "*Landbovennen*", som om kreaturer var mere interessante skabninger end slægtninge.

Kristine var vant til hans korte måde at tale på og hensynsløse væsen; hun havde ikke ventet større hjertelighed, og idet hun vendte sig til sin tante, sagde hun lidt bittert:

"Sagde jeg dig ikke nok, at han ville være glad ved at blive af med mig? Nå, det kan være det samme! Når jeg har udrettet noget til at være stolt af, vil han være lige så glad ved at få mig tilbage igen." Derpå formede hendes sammenpressede læber sig til et smil, hendes øjne lyste, og i en forandret tone tilføjede hun: "Ja, jeg vil gøre et forsøg; så bliver jeg rig, indretter et hjem for unge piger som mig selv, eller, bedre endnu, jeg bliver en mrs. Fry, en Florence Nightingale eller –"

"Hvordan har du det med strømper, min ven?"

Ved dette prosaiske spørgsmål sank Kristines luftkasteller sammen, men efter et øjeblik at have set noget forvirret ud, svarede hun muntert:

"Tak, fordi du hentede mig ned til jorden igen, for jeg var i færd med at flyve vel højt og vel hurtigt. Det står ikke videre godt til, tante, men hvis det er til mig, du strikker dem der, vil jeg uden tvivl komme til at begynde med et solidt grundlag," svarede Kristine, og idet hun lagde sig på knæ og støttede albuerne i tantens skød, gav hun sig tålmodigt til at afhandle sin garderobes tilstand lige fra strømperne til hovedpynten.

"Tror du ikke, at du på nogen måde kunne føle dig tilfreds, hvis jeg gav dig mindre at bestille og lod dig få mere tid til at beskæftige dig med dine bøger og, hvad du ellers har lyst til?"

spurgte den gamle dame, der nødigt ville miste det eneste ungdommelige element i sin stille tilværelse.

"Nej, tante; for jeg kan ikke her få, hvad jeg trænger til," var det bestemte svar.

"Men hvad trænger du da til, barn?"

"Se engang på ilden, så skal jeg forsøge at forklare dig det."

Den gamle dame fulgte opfordringen og vendte sine briller ad den kant, hvorpå Kristine i en halvt alvorlig, halvt spøgefuld tone sagde:

"Ser du de to brændestykker? Det ene, der ligger og ulmer bedrøveligt i en krog, er billedet på mit liv nu for tiden; det andet, der flammer og knitrer, er billedet på, hvad jeg gerne ville have, mit liv skulle være."

"Nu har jeg aldrig kendt mage til indfald! De brænder jo begge to op der, hvor de ligger, og vil begge to ikke være andet end aske i morgen; er det så ikke lige meget?"

Kristine måtte smile ad den gamle dames bogstavelige opfattelse, men idet hun forfulgte den forestilling, der tiltalte hende, tilføjede hun alvorligt:

"Jeg ved nok, at enden bliver den samme, men det gør dog virkelig en forskel, hvordan de bliver til aske, og hvordan jeg tilbringer mit liv. Det stykke brænde der, som kun brænder mat på et eneste sted, giver hverken lys eller varme, men ligger og hvisler forknyt mellem kullene; det andet derimod brænder fra den ene ende til den anden med små muntre flammer, der farer i vejret med en fornøjelig knitren; det fylder stuen med lys og skinner ud i mørket; dets varme lokker os til sig og gør pladsen ved kaminen til det hyggeligste sted i hele huset, og vi vil alle savne den venlige flamme, når den dør. Ja," tilføjede hun

ligesom til sig selv, "jeg håber, at mit liv må komme til at ligne det, så at det, hvad enten det nu bliver langt eller kort, må blive nyttigt og glad, så længe det varer, blive savnet, når det er forbi, og efterlade sig noget mere end aske."

Skønt den venlige gamle dame kun halvt forstod den unge piges ord, rørte de hende dog og fik hende til at fæste et bekymret blik på det ivrige unge ansigt, der stirrede så tankefuldt ind i ilden.

"Hvis man blæste dygtigt med pusteren, ville man snart få det grønne stykke til at brænde næsten lige så godt som det tørre. Jeg bilder mig ind, at tilfredshed er den bedste puster for unge mennesker, hvis man blot kunne få dem til at tro det."

"Det kan nok være, at du har ret, tante, men jeg vil gerne prøve at stå på egne ben, og hvis det slår fejl for mig, kommer jeg tilbage og følger dit råd. Unge mennesker har altid anfald af utilfredshed, ved du nok. Havde du ikke også det, da du var ung pige?"

"Jo, det havde jeg vistnok, men så kom Enos, og så glemte jeg dem."

"Ja, men min Enos er ikke kommet endnu og kommer måske aldrig; derfor har jeg ikke i sinde at sidde og vente på, at en mand skal bringe mig uafhængighed, hvis jeg kan skaffe mig den selv," sagde Kristine, og et hurtigt blik til den barske, gamle, gråhårede mand i krogen røbede tydeligt, at tante Betty i Kristines øjne havde gjort en dårlig handel, da hun bortbyttede sine ungdommelige længsler for en mand, hvis sjæl var i hans pengepung.

"Akkurat som sin moder, fuld af forskruede forestillinger, ufornøjelig og forgabet i sine egne ideer. En dårlig kapital at

grundlægge en formue med!"

Kristines blik opfangede onklens, der kiggede over randen af avisen med et udtryk, der altid satte hendes tålmodighed på prøve. Nu virkede det som en spand koldt vand over hendes begejstring, og med en nedslået mine spurgte hun hastigt:

"Hvad mener du, onkel?"

"Jeg mener, at du begynder aldeles forkert; disse latterlige forestillinger om uafhængighed og selvudvikling vil blive til ingen ting i tidens løb, og dit liv vil blive lige så forfejlet, som din moders var."

"Du må ikke tale sådan til mig om hende; jeg kan ikke finde mig i det, for jeg vil aldrig synes, at hendes liv var forfejlet, fordi hun prøvede på at hjælpe sig selv og ægtede en god mand, som hun elskede, selv om han var fattig! Du kalder det dårskab, men jeg vil gøre det samme, hvis jeg kan, og jeg ville hellere have, hvad min fader og moder efterlod mig, end alle de penge, du skraber sammen blot for at have den fornøjelse at være rigere end dine naboer."

"Bryd dig ikke noget om det, kære; han mener ikke noget ondt med det," hviskede tante Betty, der frygtede en storm, men skønt Kristines øjne havde funklet, og hendes kinder havde fået en dybere farve, var hendes harme indvortes, og hun talte i en lav og rolig tone.

"Onkel finder fornøjelse i at sætte min tålmodighed på prøve ved at sige den slags ting til mig, og det er en grund til, at jeg ønsker at komme bort, før jeg bliver skarp, bitter og mistroisk ligesom han. Jeg kan formodentlig ikke få dig til at forstå mine følelser, onkel, men jeg kunne dog nok have lyst til at prøve på det, og så vil vi aldrig oftere omtale den sag," sagde Kristine,

hvorpå hun med omhyggelig behersket stemme og ansigt og et blik, hvori der ville have ligget en rørende veltalenhed for én, der havde været i stand til at forstå en stærk naturs længsel efter lys og frihed, langsomt tilføjede: "Du siger, at jeg er misfornøjet, stolt og ærgerrig; det er sandt, og det er jeg glad over. Jeg er misfornøjet, fordi jeg ikke kan lade være at tænke på, at der er en bedre slags liv end dette kedelige her med sit uafladelige arbejde uden andet formål end at samle penge. Jeg kan ikke lade min sjæl forsmægte for legemets skyld, og vil se at blive fri for at gå i denne trædemølle, hvis jeg kan. Jeg er stolt, som du kalder det, fordi jeg afskyr afhængighed, når der mangler kærlighed til at gøre den tålelig. Du siger det vel ikke lige ud, men jeg ved godt, at du ikke under mig et hjem, skønt du vil kalde mig utaknemmelig, når jeg har forladt jer. Jeg er villig til at arbejde, men jeg vil gerne have et arbejde, jeg kan udføre med lyst og mærke, at jeg har gavn af, så må det være så strengt, det vil. Jeg forlanger blot en mulighed for at blive en nyttig og lykkelig kvinde, og det anser jeg ikke for en slet ærgerrighed. Selv om jeg ikke opnår andet, end min elskede moder opnåede, at tjene sit brød på en hæderlig måde med et glad sind og efterlade et eksempel, der kan hjælpe en anden kvinde, som hendes har hjulpet mig, vil jeg være tilfreds."

Kristines stemme rystede ved de sidste ord, for de tanker og følelser, der havde arbejdet i hende i de sidste par dage, havde sat hende i stærk bevægelse, og det havde ikke været let for hende at fatte den beslutning at bryde med det gamle liv. Hr. Devon havde siddet bag sin avis og lyttet til denne usædvanlige hjerteudgydelse med en for ham ukendt følelse af utilfredshed med sig selv, men skønt den unge piges ord gjorde ham

bebrejdelser og foruroligede ham, formildede de ham dog ikke, og da hun standsede med tårer i øjnene, rejste han sig og sagde langsomt, mens han tændte sit lys:

"Hvis jeg før havde nægtet dig at rejse, ville jeg nu give mit minde dertil, for du trænger til at gennemgå en hård skole, min pige, og det vil du også komme til, så jo før du kommer bort, des bedre for os alle. Kom Betty, vi kan lige så godt gå, for vi kan ikke forstå denne trang i hendes højere natur, som hun kalder det, og nu har vi fået moralske forelæsninger nok for én aften."

Efter disse ord, der blev ledsaget af en uhyggelig latter, trak den gamle mand sig tilbage fra valpladsen, overvundet, men i god orden.

"Så, så, min lille ven, græd nu ordentligt ud og glem så det hele," sagde tante Betty, da de tunge fodtrin knirkende fjernede sig, i en hviskende tone, for den gode sjæl nærede en gammeldags ærefrygt for sin herre og mester.

"Nu skal jeg ikke græde, men handle, for det er på høje tid, at jeg kommer væk. Jeg er blevet for din skyld, men nu er jeg mere til ulejlighed end til hjælp, og derfor rejser jeg. God nat, min egen kære tante, og du skal ikke se så bekymret ud, for jeg skal være så from som et lam i den tid, jeg endnu har tilbage her."

Efter at have kysset den gamle dame samlede Kristine sit arbejde sammen og satte sig så til at skrive det brev, der var det første skridt til friheden. Da det var færdigt, flyttede hun nærmere hen til sin fortrolige, kaminen, hvor hun blev siddende til langt ud på aftenen og tænkte med venlige følelser på fortiden, uden forsagthed på nutiden og fuld af håb på fremtiden. Den næste dag blev hun enogtyve år, og alt hendes arvegods bestod i et hoved, et hjerte og et par hænder, hvortil

kom den medgift, der ledsager de fleste af New Englands unge piger: forstand, mod, sund fornuft, mange praktiske gaver og skjult under en tilbageholdenhed, der snart smelter under livlige omgivelser, en god del romantik og begejstring og en sjælsstyrke, der i store øjeblikke kan hæve sig til heltemod.

Kristine var en af den talrige klasse af kvinder, der uden at være begavet med særlige talenter, men i besiddelse af et ærligt og alvorligt sind, af nødvendighed, temperament eller princip drives ud i verden for at finde deres livsophold, lykke og et eget hjem. Mange vender tilbage med et knækket mod; flere endnu tager skin for virkelighed og opdager for sent deres fejltagelse; de svageste opgiver deres mål og sig selv, men de stærkeste kæmper efter udståede farer og lidte nederlag videre og vinder til sidst det bedste, denne verden kan give os, et fast og livsglad sind, hvis rigdom består i selvkundskab, selvbeherskelse og selvhjælp. At nå dette var Kristines inderlige ønske; og til dette glædelige mål skulle hun langsomt, men sikkert ledes gennem en langvarig opdragelse i livets og arbejdets skole.

Mens hun nu sad der alene hin aften, søgte hun at styrke sig ved alle de gode og trøstende minder, hun kunne genkalde sig, før hun drog ud for at søge en plads i den store, ubekendte verden. Hun tænkte på sin moder, som hun havde så meget tilfælles med, og som havde udholdt det ensformige liv i hjemmet, til hun ikke kunne mere, derpå var taget ud som lærerinde, som de fleste unge piger fra landet er nødt til at gøre, og havde lært en fattig mand at kende, som hun fattede kærlighed til og siden ægtede. Ham havde hun så efter få års sand lykke, der ikke engang forstyrredes af megen sorg og

fattigdom, fulgt i døden, idet hun efterlod sit lille barn til sin broders beskyttelse.

Kristine så tilbage over de lange, ensomme år, hun havde tilbragt på den gamle gård, hvor hun som barn havde trasket til skole og kirke og lært sine lektier med den venlige tante Betty og lidt efter lidt var vokset op til en ung pige med en hel verden af romantik indesluttet i et hjerte, der længtes efter kærlighed og efter et rigere og ædlere liv.

Hun havde forsøgt at tilfredsstille denne længsel på mange måder, men kun fundet lidt hjælp. Hendes faders gamle bøger var alt, hvad der stod til hendes rådighed, og dem havde hun næsten slidt op, så ofte havde hun læst dem. Da hun havde arvet hans fine smag, fandt hun intet tiltrækkende i de dagligdags og ofte simple folks selskab, som omgav hende. Hun forsøgte at efterligne de letsindige unge piger, hvis eneste ærgerrighed var "at blive gift", og hvis eneste samtaleemne var "fikse hatte" og "fine kjoler". Hun forsøgte at tro, at de klodsede unge landmænds beundring og opmærksomhed var noget, der var værd at stræbe efter, men da en velstående nabo lagde sine tønder land for hendes fødder, fandt hun det umuligt at modtage en mand til ledsager gennem livet, hvis vigtigste interesser var prisbelønnet kvæg og store turnips.

Onkel Enos kunne aldrig tilgive hende denne tåbelighed, og Kristine indså tydeligt, at et af tre ufejlbarligt måtte ske, hvis hun blev ved med at leve der uden mål for sit hjertes længsler og sin virksomme ånd. Enten ville hun af bar fortvivlelse gifte sig med Joe Butterfield og blive en landmands husholderske og slavinde, eller hun ville blive en syrlig gammel jomfru, der indskrænkede sig til at lave smør, føre sladder og lægge penge

op alle sine dage, eller også ville hun gøre, hvad den stakkels Matthea Stone havde gjort, nemlig kue og tæmme sin trang og sine længsler, indtil kampen blev for hård, og så i et anfald af fortvivlelse ende sit liv og efterlade en tragisk historie, der ville få det til at spøge ved deres rolige flod.

Til at undgå en sådan skæbne viste der sig kun en vej, at bryde med dette snævre liv, at drage ud i verden og prøve, hvad hun formåede at udrette på egen hånd. Denne tanke forekom den livlige unge pige i høj grad tillokkende, og efter en lang og alvorlig overvejelse havde hun besluttet at forsøge det.

"Hvis det slår fejl, kan jeg jo komme tilbage igen," sagde hun til sig selv, på samme tid, som hun afviste tanken om en sådan mulighed, for hvor beskeden hendes stolthed end var, var hun dog fuld af mod og iver, og hendes fremtidsdrømme viste sig i det mest rosenfarvede skær.

"Jeg vil ikke gifte mig med Joe; jeg vil ikke slide mig selv op i en landsbyskole for den usle løn, man giver en kvinde; jeg vil ikke blive ved at trælle her, hvor man ikke trænger til mig, og jeg vil ikke fejt ende mit liv, fordi det er trist og strengt. Jeg vil ligesom min moder prøve, hvad skæbnen vil byde mig, og måske kan jeg blive lige så heldig," sagde Kristine videre til sig selv, og hendes tanker vandrede tilbage til den dunkle, glade fortid, da hun som et lykkeligt barn levede hos kærlige forældre i en verden, der var helt forskellig fra den nuværende.

Hensunken i disse blide minder blev hun siddende, til det gamle stueur bag døren slog tolv, så forsvandt hendes syner, men efterlod deres velsignelse.

Idet hun gik, kastede hun et blik tilbage på den døende ild, og i det samme skød en lille bugtet flamme op fra det

brændestykke, der havde brændt så lystigt, og skinnede på hende. Det opfattede hun som et godt varsel, som hun i øjeblikket modtog med taknemmelighed og i de kommende år ofte mindedes.

2. Tjenestepige

Fjorten dage efter havde Kristine forladt sin onkels hus. Fru Flint havde i al korthed svaret, at hun havde et værelse, og at arbejde kunne man altid finde i byen. Derfor pakkede den unge pige sin eneste kuffert, lagde glimrende forhåbninger ned sammen med simple kjoler og fyldte hver en krog med glade fremtidssyner, aldeles uudførlige planer og små lyse drømme, der er så liflige i øjeblikket og så vemodige at mindes, når vore skinnende sæbebobler er bristet ved berøringer med livets hårde virkeligheder, og skuffelsens frost har angrebet alle vort hjertes forårsblomster.

Den gamle røde postvogn holdt foran Enos Devons dør, og ud af denne trådte hans niece efter at have vekslet et køligt håndtryk med husets herre og hjerteligt omfavnet dets frue, der nu stod og sendte hende sine afskedsord med briller, der var for duggede til, at hun kunne se igennem dem. Tykke Ben hev kufferten op, slog vogndøren i og steg op på sin buk, og det gamle køretøj begyndte at rokke med foreløbige symptomer til at ville sætte sig i gang.

Da blev Kristine grebet af en pludselig bevægelse. "Holdt!" råbte hun, sprang ud og løb tilbage til det skumle værelse, hvor den gamle mand sad. Hun gik lige hen til ham med udstrakt hånd og sagde med fast stemme, skønt hendes ansigt røbede hendes stærke bevægelse:

"Onkel, jeg er ikke tilfreds med det farvel. Jeg har ikke i sinde at være sentimental, men jeg ville gerne sige: "Tilgiv mig". Jeg ser nu, at jeg kunne have gjort det således, at du havde været

bedrøvet ved at skilles fra mig, hvis jeg havde bestræbt mig for at få dig til at holde noget mere af mig. Nu er det for sent, men jeg er ikke for stolt til at tilstå min uret. Jeg ville gerne skilles fra dig i venlighed; jeg beder dig om tilgivelse, tak for alt, hvad du har gjort for mig, og så et rigtigt kærligt farvel!"

Hr. Devon havde dog noget, der lignede et hjerte, skønt det sjældent ulejligede ham, men ved denne lejlighed fik han en fornemmelse af det, da den unge pige så på ham med hans afdøde søsters øjne og talte til ham i en tone, hvis uvante venlighed indeholdt en bebrejdelse.

Mere end en gang i den sidste uge havde samvittigheden slået ham, og nu var han glad ved at tilstå det; Kristines frimodige udtalelse gjorde indtryk på hans uslebne æresfølelse, og beredvilligt rakte han hende hånden, idet han svarede:

"Det var ret, lille Kristine, og det giver mig kun bedre tanker om dig. Lad, hvad der er forbi, være glemt. Jeg modtager i almindelighed lige så meget godt, som jeg giver, og det er sagtens, hvad jeg har fortjent. Jeg ønsker dig alt godt, min pige, ja, det ønsker jeg dig oprigtigt, og håber, at du ikke vil glemme, at det gamle hus altid står åbent for dig."

Kristine forbavsede ham ved et hjerteligt kys, og med nok en omfavnelse til tante Niobe, som hun spøgende med tårer i øjnene kaldte den gamle dame, sprang hun ind i vognen og tog alt solskin bort fra huset med sig.

I fru Flint fandt Kristine en melankolsk dame med "kostgængere" skrevet over alt i hendes misfornøjede ansigt og på hendes hele visne skikkelse. Slagterregninger og husleje syntes at fylde hendes øjne med søvnløs bekymring, uordentlige kokkepiger og næsvise stuepiger at gøre tonen i

hendes skærende stemme endnu skarpere og en uduelig mand at gøre hendes tunge liv endnu tungere.

Et lille værelse højt oppe i det høje hus stod til den unge piges disposition for en rimelig sum, og hun tog det i besiddelse med en følelse af at være meget rig med de hundrede dollars, som onkel Enos havde givet hende, og af en højst behagelig uafhængighed, da hun nu ingen mælkefade havde at skylle, ingen besværlig bejler at undgå og ingen kedelig landsbyskole til at holde hende i fængsel dag ud og dag ind.

I en uge nød hun af hjertens lyst sin frihed, og derpå gav hun sig til at se sig om efter noget at bestille. Det var hendes ønske at blive guvernante, den sædvanlige tilflugt for respektable unge piger, der skal skaffe sig et levebrød, men hun opdagede snart, at hendes mangel på talenter satte en bom for at opnå noget i den retning, for mødrene satte mindre pris på det solide end på, hvad der tog sig ud, og ønskede, at deres små kæledægger skulle lære fransk før engelsk, musik før grammatik og tegning før skrivning.

Efter adskillige skuffelser kom da Kristine til den overbevisning, at hendes opdragelse var alt for gammeldags for byen, og opgav tanken om at blive lærerinde. Syning besluttede hun ikke at give sig af med, før alt andet havde slået fejl, og efter få forsøg endnu på at få noget skriveri, sagde hun i et anfald af beskedenhed og sund fornuft til sig selv: "Jeg vil begynde med en begyndelse og så arbejde mig op. Jeg vil sætte min stolthed til side og tage ud at tjene; huslig gerning tiltaler mig, og den forstår jeg mig på, takket være tante Betty. Jeg har aldrig betragtet det som en nedværdigelse at gøre den slags arbejde for hende, hvorfor skulle jeg så krympe mig ved at gøre

det for andre, fordi de betaler for det? Det er ikke det, jeg har mest lyst til, men det er bedre end lediggang, lad mig derfor forsøge det."

Opfyldt at denne forstandige beslutning gav hun sig til at gennemgå denne skærsild for fattige folk: at henvende sig til et adressekontor. Fru Flint gav hende en anbefaling, og fuld af håb tog hun plads mellem rækkerne af letsindige tyske, uduelige irske og fikse amerikanske kvinder, for i hine dage havde udenlandsk hjælp ikke endnu fuldstændig trængt landmandsdøtrene til side og gjort hjemlig hygge til noget, man måtte regne til de forsvundne goder.

I begyndelsen nød Kristine stillingens nyhed og iagttog med interesse de ivrige husmødre, som strømmede til for at spørge efter den sjældne fugl, en engel for ni shillings om ugen, og som, da de ikke kunne få den, klagede over de vanslægtede tider. Da hun var for ærlig til at bekende sig for aldeles fuldkommen i enhver bekendt gren af huslig gerning, varede det noget inden hun fandt en plads, hun turde påtage sig. Imidlertid blev hun udfrittet og måtte høre forelæsninger, blev halvvejs fæstet og holdt hen med snak, blev så opgivet af et lune og til sidst så forpint, at hun begyndte at anse sig selv for en legemliggørelse af alle menneskelige mangler og ufuldkommenheder.

Endelig blev der tilbudt hende "en behagelig plads hos en lille gentil familie", og hun ilede af sted for at sikre sig den, da hun var nået til en sådan grad af fortvivlelse, at hun havde besluttet hellere at tage pladsen som en første klasses kokkepige end længere blive siddende med hænderne i skødet.

Et velhavende hus, god løn og let tjeneste syntes at være ting, man nok burde være taknemmelig for, og Kristine kom til den erkendelse, at det at tage ud at tjene ikke var den hårdeste skæbne i livet, mens hun stod ved døren til et smukt hus på en solbeskinnet plads og ventede på at blive taget i øjesyn.

Fru Stuart, der lige var vendt tilbage fra Italien, ville gerne give sig ud for at være kunstnerinde, og Kristine traf hende siddende med et romersk skærf slynget omkring hovedet, en rosenkrans, der lignede en kæde af kanonkugler, ved siden og et azurblåt draperi, der klædte hende lige så godt, som det passede til de grønne møbler i hendes sø-boudoir, hvor en uagtsom besøger trådte på koraller og muslingeskaller, mens han blev søsyg ved at se på malerier med vældige bølger, der opslugte alle mulige slags fartøjer, lige fra en orlogsmand til et hønsehus, hvortil en spøgelsesagtigt udseende ung dame klamrede sig med den ene hånd, og mens hans appetit blev ham grundig betagen af en udsøgt samling vandkryb og snoge i en glaskugle, der lignede et glas med levende pickles.

Fruen var ivrigt beskæftiget med en kopi i vandfarve efter Turners "Regn-, Storm – og Haglvejr", dette tiltalende arbejde, som man, da det blev solgt, havde vendt op og ned på, uden at nogen opdagede det. Efter at have opfordret Kristine til at sidde ned fuldendte hun en eller anden vanskelig fugtighedsproces, førend hun talte. Under denne lille pause iagttog Kristine hende, og det indtryk, hun ved den lejlighed modtog, blev senere bestyrket.

Fru Stuart var i besiddelse af nogen skønhed og behagede at betragte sig selv som en af selskabets dronninger. Hun påtog sig derfor et majestætisk væsen, når hun viste sig offentligt, og

kunne ikke fuldstændig aflægge det i det private liv, hvor det ofte frembragte en komisk virkning. Hvis man tænker sig en Zenobia bekymret over en fiskesauce eller en Aspasia forbitret over prisen på æg, vil man få en forestilling om denne dame, når hun nedlod sig til at tage sig af husholdningssager.

I dette øjeblik så hun op og mønstrede den unge pige, som om en ny tjenestepige ikke var mere end en ny hat, en nødvendighedsartikel, man bestiller hjem til sig for at se på den. Kristine rakte hende sin anbefaling og sagde et par beskedne ord og ventede sin dom.

Fru Stuart læste anbefalingen, hørte på Kristine og spurgte derpå med dronningeagtig kortfattethed:

"Dit navn?"

"Kristine Devon."

"For langt; jeg ville foretrække at kalde dig Jane, det navn er jeg nemlig vant til."

"Som De behager, frue."

"Hvor gammel er du?"

"Enogtyve år."

"Du er her fra Amerika?"

"Ja, frue."

Fru Stuart stirrede et øjeblik ud i rummet, og derpå holdt hun følgende tale med indtrængende højtidelighed:

"Jeg ønsker en duelig, forstandig, retskaffen, net, velopdragen person, som kender sin stilling og holder sig indenfor sine grænser. Arbejdet er let, da familien kun består af to personer. Jeg sætter megen pris på punktlighed og det gør hr. Stuart også. Jeg giver to en halv dollar, udgangslov én eftermiddag, tilladelse til at gå en gang i kirke om søndagen,

men uden følgeskab. Den, der skal opvarte ved mit bord, må forstå sine pligter til bunds, være overordentlig proper og altid gå med hvidt forklæde."

"Jeg tænker nok, De skal blive tilfreds med mig, frue, når jeg får lært, hvordan det går til i huset," svarede Kristine blidt.

Fru Stuarts mine udtrykte en nådig tilfredshed, da hun rakte hende papiret tilbage med en gestus, som om hun kunne have været dronning Victoria, der leverede en bevilget ansøgning tilbage, skønt hendes næste ord for en stor del ødelagde virkningen af denne kongelige adfærd:

"Min kokkepige er sort," sagde hun.

"Jeg har ikke noget imod de farvede, frue."

Et udtryk af lettelse skimtedes i fru Stuart ansigt, for den sorte kokkepige havde været en uoverstigelig hindring for alle de irske damer, der havde ansøgt om pladsen. Idet hun eftertænksomt bankede på sin romantiske næse med penneskaftet, holdt hun endnu en mønstring over den nye ansøgerinde, og da hun fandt, at hun så net, forstandig og ærbødig ud, udstødte hun et taknemmeligt suk og fæstede hende på stedet.

Meget stolt ilede Kristine hjem, udvalgte nogle nødvendighedsartikler, som hun puttede i en taske, pakkede resten af sine ejendele ind i et tomt aflukke, der var overladt hende uden vederlag, fordi det var opholdssted for en mængde kakerlakker, betalte for sit logi og forestillede sig selv klokken to for sin medtjenerinde, Hepsey Johnson.

Hepsey var en høj, mager kvinde, der bar sin races tragedie skrevet i sit ansigt med dets melankolske øjne og et udtryk, der vidnede om underkuelse og en rørende tålmodighed som hos et

forurettet umælende væsen. Hun modtog Kristine med en resigneret mine og gjorde hende øjeblikkelig aldeles forvirret ved en opregning af de pligter, man ventede opfyldt af hende.

En lang og omhyggelig forklaring satte imidlertid Kristine i stand til at dække bordet uden at begå ret mange fejl og bevare en nogenlunde tydelig erindring om den orden, alt skulle foregå i. Hun havde just taget sit slavemærke på, som hun kaldte sit hvide forklæde, da det ringede voldsomt på klokken, og Hepsey, der fo'r af sted for at gøre maden i stand, sagde: "Det er herren; du må lukke op, min skat, og han holder nok af, at det sker lidt hurtigt."

Kristine løb ud og lukkede op for en svær, heftig herre, der lod til at være opbragt på elementerne, for han fo'r ind som en stormvind, rystede sig som en newfoundlandsk hund og sagde uden at trække vejret:

"Du er den nye pige, hvad? Godt, tag min paraply og træk mine galocher af."

"Hvad behager?"

Hr. Stuart, der stod og sled i sine genstridige handsker, lagde slet ikke mærke til sin nye piges forbavselse, men gentog utålmodigt sin befaling.

"Sæt den våde tingest et sted hen og træk mine galocher af. Kan du ikke se, det øser ned?"

Kristine kneb læberne sammen med et ejendommeligt udtryk, mens hun lagde sig på knæ for at hjælpe ham et par snavsede galocher af, hvorpå hun tog den dryppende paraply og var i begreb med at fjerne sig med sin behagelige byrde, da hr. Stuart nok en gang bragte hende til at fare sammen ved at råbe ud over rækværket:

"Jeg skal ud igen; tør derfor de galocher af og sørg for, at de støvler, jeg sendte ned i morges, er i orden."

"Ja, herre," svarede Kristine blidt, men forfærdede umiddelbart derefter Hepsey ved at kaste både galocher og paraply hen ad køkkengulvet med det harmfulde spørgsmål:

"Forlanger man, at jeg skal være støvleknægt for den mand?"

"Ja, det tror jeg nok, min skat."

"Forlanger man også, at jeg skal børste hans støvler?"

"Ja, barn. Det gjorde Katy, og det er ikke noget vanskeligt arbejde, når du først bliver vant til det."

"Det er ikke arbejdet; det er nedværdigelsen, og jeg vil ikke finde mig i det."

Kristine sagde dette med en stolt og bestemt mine, men Hepsey rystede på hovedet og sagde stilfærdigt, mens hun gav sig til at pynte et fad:

"Der er mere nedværdigende arbejder end det, barn, og de, der må gøre dem, synes, at denne slags er meget lette. Du bliver betalt for det, min skat, og når du gør det villigt, vil du ikke tage mere skade af det end af at vaske herrens fade af eller feje hans stuer."

"Der burde være en dreng til at gøre den slags ting, eller synes du virkelig, at det er rigtigt at forlange det af mig?" udbrød Kristine med en følelse af, at det at være tjenestepige ikke just var så behagelig en stilling, som hun havde bildt sig ind.

"Nej, jeg gør ikke, barn. Jeg er vis på, at jeg aldrig ville forlange det af et fruentimmer, hvis jeg var et mandfolk, hvis jeg da ikke var syg eller gammel. Men folk synes ikke at tænke på, at vi har følelser, og det bedste, man kan gøre, er ikke at

bryde sig om disse små ubehageligheder. Lad du bare mig få støvlerne; sværten kan ikke spolere mine gamle hænder, og det er ingen nedværdigelse for mig nu; jeg er en fri kvinde."

"Hvad, Hepsey, har du nogen sinde været slavinde?" spurgte den unge pige, der glemte sin egen lille krænkelse ved tanken på denne den største af alle menneskelige forurettelser.

"Ja, hele mit liv; indtil jeg løb væk for fem år siden. Mine gamle forældre og otte brødre og søstre er endnu dernede i det helvede og venter på, at vor herre skal sætte dem i frihed, og han vil snart, snart gøre det!" Mens hun ytrede disse sidste ord, forjog en pludselig lysning den sørgmodige skygge fra Hepseys ansigt, og den højtidelige inderlighed i hendes stemme trængte til Kristines hjerte. Al hendes harme opløste sig til en stærk medfølelse, og idet hun lagde en hånd på den gamle kvindes skulder, sagde hun alvorligt:

"Det vil jeg håbe, og jeg ville ønske, at jeg kunne bidrage noget til, at den lykkelige dag snart måtte komme."

For første gang smilede Hepsey, idet hun taknemmeligt sagde: "Gud velsigne dig for det ønske, barn," hvorpå hun pludselig faldt tilbage i sin gamle stille måde at være på og, idet hun tog fat på sit arbejde, tilføjede:

"Nå, bær nu maden op, så skal jeg nok være ved hånden og opfriske din hukommelse om, hvordan retterne kommer, for fruen er meget striks og holder ikke af fejltagelser ved opvartningen."

Takket være hendes egne gode evner og Hepseys sufflering gennem talerøret, så gik det meget godt for Kristine; hun håndterede sin præsenterbakke med færdighed, væltede ikke mere end et glas, kom kun til at gøre støj med et fadlåg og

glemte at komme sukker på kagen, før hun satte den på bordet, en forsømmelse, der majestætisk blev gjort opmærksom på, og som derpå nådigt blev tilgivet som en første forseelse.

Henad klokken syv var ceremonien forbi, og Kristine sank om på en stol, udmattet af den uafladelige løben frem og tilbage. I køkkenet fandt hun kun dækket til en og Hepsey ivrig beskæftiget med støvlerne.

"Skal du ikke også have middagsmad?" spurgte hun, misfornøjet med denne ordning.

"Når du er færdig, min skat; det har ingen hast med mig. Katy syntes bedst om det sådan, og jeg er vant til at vente."

"Ja, men det synes jeg ikke om, og jeg vil ikke vide noget af det. Katy bildte sig formodentlig ind, at hendes hvide hud gav hende ret til at vise mangel på ærbødighed mod en kvinde, der var gammel nok til at kunne være hendes moder, blot fordi hun var sort. Det gør jeg ikke, og så længe jeg er her, må der ingen forskel gøres; kan vi arbejde sammen, så kan vi også spise sammen, og at du har været slavinde er kun så meget mere grund for mig til at være god imod dig nu."

Hvis Hepsey var blevet overrasket over den nye piges indsigelse mod at blive gjort til støvleknægt, blev hun det endnu mere over denne uventede venlighed, for hun havde i sit stille sind antaget Kristine for "en af disse pokkers raske piger, som ikke bliver ret længe noget sted." Nu skiftede hun mening og sad og betragtede den unge pige med et ejendommeligt udtryk i sit ansigt, da denne tog støvle og børste fra hende og ivrigt gav sig til at arbejde. Mens Kristine børstede løs, sagde hun:

"Jeg skammer mig over, at jeg beklagede mig over en sådan ubetydelighed, og vil ikke føle mig nedværdiget ved det, hvad

jeg derimod burde have gjort ved at lade dig gøre arbejdet for mig. Jeg har aldrig været ude før, og det er grunden til, at jeg blev så ilter. Se så, det kan nok være, at de skinner! Og jeg er i godt humør igen, så nu må hr. Stuart forlange sine støvler, når han behager, og vi vil gå til bords som fine folk, hvad vi også er."

Der var noget så uimodståeligt i den unge piges kærlige væsen, at Hepsey øjeblikkelig gav efter med en åbenbar tilfredshed, der gjorde middagsmaden særdeles velsmagende for Kristine, skønt den blev spist ved et køkkenbord med en bararmet kokkepige lige overfor og tre rækker skinnende fadlåg til at genspejle det frygtelige syn.

Fra nu af gik det fortræffelig for Kristine, for hun gjorde sit bedste og høstede både glæde og nytte af sin nye stilling. Det voldte hende virkelig tilfredshed at holde de smukke stuer i orden, polere sølvtøj og ordne fine opdækninger. Der var en atmosfære af velvære og hygge omkring hende, der stod i en behagelig modsætning til lurvetheden i fru Flints pensionat og den nøgne tarvelighed i hendes gamle hjem. Som de fleste andre unge mennesker holdt Kristine meget af overdådighed og var modtagelig nok for behagelighederne ved sin stilling til at se og vurdere dem og til at undre sig over, hvorfor ikke flere unge piger, der var stillet ligesom hun, foretrak et liv som dette fremfor at lade sig indespærre på en systue eller for det trættende og ubehagelige liv som butiksjomfru.

Hun kom ikke til at elske sin madmoder, fordi fru Stuart øjensynlig betragtede sig selv som hørende til en højere race af væsner og ingen trang følte til at tilvejebringe noget af de venlige forhold, der kunne blive så gavnlige og behagelige både for madmoderen og tjenestepigen. Hun vandrede hver morgen

rundt gennem sine besiddelser, udstedte ordrer, fandt fejl i rigelig mængde, var kun sparsom med at uddele ros og følte ikke mere personlig interesse for sit tyende, end om de havde været ure, der skulle trækkes op en gang om dagen, og som man kunne skille sig af med, når de kom i ulave.

Hr. Stuart var borte fra morgen til aften, og alt, hvad Kristine nogen sinde lærte at kende til ham, var, at han var en godhjertet, hidsig og meget lunefuld mand, der var forgabet i sin kone, stolt af det selskab, de formåede at samle omkring sig, og opsat på at bane sig sin vej gennem verden for enhver pris.

Hvis husmødrene og husfædrene vidste, hvor kløgtigt de bliver studeret, kritiseret og efterlignet af deres tyende, ville de vogte mere på deres adfærd og måske give bedre eksempler. Fru Stuart drømte aldrig om, at hendes stilfærdige, ærbødige "Jane" holdt et skarpt øje med alle hendes bevægelser, hemmeligt smilede ad hendes affektion, misundte hende hendes talenter og øvede sig på at vise små netheder, der tiltalte hendes smag.

Hr. Stuart ville have fået et slagtilfælde af forbavselse, hvis han havde vidst, at denne alt for forstandige tjenestepige ofte sammenlignede sin herre med hans gæster og fordristede sig til at synes, at han manglede god opdragelse, når han pralede af sine penge, smigrede en stor mand og lagde planer til at lokke en løve til sit hus. Når han blev opbragt, følte hun altid den største lyst til at briste i latter, i den grad fo'r han støjende og brummende omkring som en forbitret spyflue; og når han med den største omhyggelighed pyntede sig til et selskab, betroede denne uærbødige pige Hepsey den anskuelse, at "herren var en fed laps, der ikke havde andet at være forfængelig af end sine klæder", – en majestætsforbryderisk bemærkning, der ville have

foranlediget, at hun på en summarisk måde var blevet jaget ud af huset, hvis den var kommet for herrens eller fruens ophøjede øren.

"Min fader var en gentleman, og det skal jeg aldrig glemme, selv om jeg må tage ud som tjenestepige. Jeg har ingen rige venner til at hjælpe mig, men jeg tænker nok, at jeg før eller senere skal finde en plads mellem dannede mennesker, og mens jeg arbejder og venter, kan jeg gøre mig skikket til at udfylde denne plads som en dame."

Besjælet af denne ærgerrighed lagde Kristine mærke til alt, hvad der gik for sig i den dannede verden, hvoraf hun hyppig fik et glimt, mens hun færdedes ude i livet. Fru Stuart tog imod en bestemt aften om ugen, ved hvilke lejligheder Kristine med en ekstra strimmel på sit hvide forklæde opvartede selskabet og morede sig bedre end de andre, hvis sandheden var kommet for en dag.

Mens hun hjalp damerne med deres tøj, lagde hun mærke til, hvad de havde på, hvordan de førte sig, og hvilken uhyre tid de anvendte på at pynte sig, for ikke at tale om den syndflod af sladder, der førtes, mens de rystede deres garneringer ud og ordnede deres hovedpynt.

Senere på aftenen, når hun bar kopper og glas om, hørte denne jomfru med det beskedne ydre mangen en samtale, så mange berømte væsner og berigede sin erfaring ved hemmelige studier af de rige og store, når de var til parade. Men hendes bedste tid var efter aftensbordet, når hun stod i det lille værelse, hvor man antog hende beskæftiget med at fjerne levningerne fra festen, og i god ro og mag kiggede og lyttede gennem dørsprækken; hun lo ad vittighederne, stirrede på løverne,

hørte på musikken, blev imponeret af visdommen og i høj grad opbygget af finheden ved det hele.

Efter nogen tids forløb blev Kristine alligevel træt af det, for der var en elegant ensformighed udbredt over disse aftener, som blev meget trættende for den uindviede, men hun tænkte, at da hver især havde sin rolle at spille, var han vel i stand til at gøre det med lyst. Aften efter aften mødte spasmageren op med sine historier, oplæste digteren sine vers, slog sangerne deres triller, smilede de smukke, pyntede damer, blev alvorlige videnskabelige emner grundigt afhandlet af de udvalgte ånder og sejlede fru Stuart i forbavsende kostumer frem og tilbage stolt som en svane, mens husets herre pirrede ved de løver, han havde fanget, indtil de, store og små, brølede det bedste, de kunne.

"Du gode Gud! Hvorfor finder de ikke på noget nyt og interessant at tage sig for eller tale om og lader være med at tale op ad døre og ned ad stolper om kunst, musik og poesi? Aviserne er fulde af opfordringer om at komme de fattige til hjælp, alle slags reformer og fortjenstfulde gerninger af andre, men det lader til, at disse mennesker ikke synes, at den slags ting er fine nok til at tales om her. Det kan gerne være, at det er overmåde elegant at bære sig ad som en flok afrettede kanariefugle, men det er en højst tarvelig fornøjelse at se på dem, og Hepseys historier interesserer mig ulige mere."

Da Kristine efter i nogle måneder at have studeret dilettantisme gennem dørsprækken var kommet til dette resultat, lod hun de afrettede kanariefugle hoppe omkring og kvidre i deres forgyldte bure og ofrede sine ledige øjeblikke på

Hepsey, der lod hende kaste nogle blikke ind i et andet liv med en så sørgelig virkelighed, at hun aldrig glemte det.

Der udviklede sig et kærligt venskab i de lavere regioner, for Hepsey besad et moderligt hjerte, og Kristine vandt snart hendes fortrolighed ved selv at vise en lignende. Hendes historie lignede så mange andres, men da det var den første, Kristine nogen sinde havde hørt af den slags, og da den blev fortalt med ubetinget veltalenhed af én, der selv havde lidt og var blevet befriet, gjorde den et dybt indtryk på hende og vakte en så stærk følelse af forpligtelse hos hende, at hun øjeblikkelig begyndte at afbetale en lille del af den store gæld, den hvide race står i til den sorte.

Kristine holdt meget af at læse, og det loftskammer, der var ved siden af hendes eget, var fuldt af bøger. Til dette forrådskammer fandt hun vej ved hjælp af et så sikkert instinkt som det, der fører en flue til en honningkrukke, og da hun fandt mange romaner der, læste hun af hjertens lyst. Denne tidsfordriv lettede hende mange tunge timer, befolkede det stille hus med skarer af venner og var for en tid hendes livs glæde.

Hepsey plejede gerne at sidde og betragte hende, når hun således, efter at dagens gerning var endt, sad fordybet i sin bog, og en aften blev Kristines opmærksomhed ved et dybt suk draget bort fra det mest spændende sted i Scotts "Abbeden".

"Hvad er der? Er du meget træt, lille tante?" spurgte hun, idet hun benyttede den benævnelse, der faldt hende lettest og naturligst.

"Nej, min skat, jeg sad blot og ønskede, at jeg kunne læse lige så hurtigt som du; det går kun meget langsomt med min

læsning, og jeg ville gerne lære en hel mængde," svarede Hepsey med et så alvorligt udtryk i sine milde øjne, at Kristine lukkede bogen og rask sagde:

"Så vil jeg lære dig at læse. Kom med din ABC, og lad os begynde straks."

"Kære barn, det bliver et grueligt besværligt arbejde at proppe lærdom ind i mit gamle hoved, og jeg ville ikke tage imod noget sådant af dig, hvis jeg ikke trængte så hårdt til hjælp og var vis på, at du ville hjælpe mig netop til det, jeg trænger til."

Derpå forklarede Hepsey i en hviskende tone, der trængte ind til det inderste af Kristines hjerte, sine planer, og, hvad det var for en hjælp, hun ønskede.

I fem år havde hun arbejdet strengt og sammensparet alt, hvad hun tjente, for at nå sit livs mål. Da hun havde fået samlet en ganske anselig sum, betroede hun den til en, som hun antog for en ven, for at han skulle købe hendes moder fri, men han bedrog hende, og hun så aldrig hverken moderen eller pengene. Det var et hårdt slag, men hun tog sig sammen og gav sig til at arbejde på ny med den beslutning ikke denne gang at betro det vigtigste til nogen anden, men når hun havde skrabet tilstrækkeligt sammen til rejsen, havde hun i sinde selv at drage til syden og bortføre sin moder med fare for sit eget liv.

"Jeg behøver ikke ret mange penge, men jeg må kunne læse og regne lidt, ellers vil jeg blive bedraget og det hele være spildt. Hjælp mig til det, min skat, så skal jeg velsigne dig alle mine dage. Og det vil min gamle moder også, hvis det nogen sinde lykkes mig at befri hende."

Med medlidenhedens tårer på begge sine kinder rakte Kristine begge sine hænder til den stakkels skabning, der rettede denne beskedne bøn til hende, og lovede hende at hjælpe hende, så vidt det stod i hendes magt, hvad hun også samvittighedsfuldt holdt.

Fra det øjeblik af betragtede hun Hepseys sag som sin egen; hun lagde en hel del af sin løn til side til "den gamle moder", trøstede Hepsey med lyse spådomme om et lykkeligt udfald og underviste hende med en iver og dygtighed, hun aldrig før havde følt sig i besiddelse af. Romaner havde ikke længere nogen tillokkelse for hende, for det, Hepsey kunne fortælle hende, overgik alt, hvad hun kunne finde i dem, og disse beretninger besad en så gribende virkelighed, at selv den mest levende fantasi kun svagt kunne udligne dem.

De udsøgte selskaber ovenpå forekom hende nu kedeligere end nogen sinde, og sine lykkeligste aftener tilbragte hun i det sirlige køkken med at sidde og se på Hepsey, når hun møjsommelig tegnede A-er og B-er eller på sine af slid medtagne fingre talte efter, hvad de havde samlet ved månedens trælsomme arbejde for at kunne købe en eneste skat – en gammel, svag kvinde, hvis kræfter var nedbrudt ved halvfjerds års slaveri i det fjerne Virginia.

Et par år tjente Kristine som et trofast tyende fru Stuart, der vel forstod at vurdere hendes gode egenskaber, men ikke opmuntrede dem, og hun var en trofast veninde for den stakkels Hepsey, der fik hende inderlig kær og i hendes oprigtige deltagelse fandt trøst for mange sorger og forurettelser. Men Forsynet havde forbeholdt Kristine andre

prøvelser, og da denne var vel gennemgået, måtte hun bort for at lære en anden side af kvindens liv og virksomhed at kende.

Mens tyendet sad hjemme og morede sig med hemmelige sammensværgelser, tilbragte hr. og fru Stuart aftenen med at jage efter skinnende sæbebobler, at glimre i selskabslivet, og da det ikke lykkedes at gribe dem, kom de i almindelighed hjem i dårligt humør.

Ved en sådan lejlighed fik de en ubehagelig modtagelse, for da de nærmede sig deres hjem, så de røg trænge ud af et vindue ovenpå og flammer spille bag det halvt nedrullede gardin. Hr. Stuart fo'r ud af vognen med sin sædvanlige heftighed, lukkede sig selv ind og styrtede op ad trappen, idet han af alle kræfter råbte: "Brand!"

På loftskammeret fandt man Kristine liggende påklædt på sin seng i dyb søvn eller kvalt af den røg, der opfyldte værelset. En bog var faldet ud af hendes hånd og havde i faldet væltet et lys, der stod på en stol ved siden af sengen; den lange tande havde nået en bomuldskjole, der hang på væggen, og en stor del af Kristines garderobe brændte lystigt.

"Jeg havde forbudt hende at holde gassen tændt så sent, og se nu, hvordan den lumske skabning har båret sig ad med sit eget lys!" råbte fru Stuart med en så skingrende stemme, at den viste sig mere virksom til at vække den unge pige af hendes søvn end alle de forbandelser, hr. Stuart udtordnede mod ilden.

Hun rejste sig op og så sig forvildet omkring. Efter at et vindue var blevet åbnet, begyndte røgen hurtigt at forsvinde, og det var et rystende billede, der viste sig for hende. Hr. Stuart hoppede i den største ophidselse vanvittig omkring på en bunke halvt fortærede klædningsstykker, som han havde revet

ned fra væggen. Han havde ikke blot overhældt dem med indholdet af vandkaraflen og vandkanden, men havde også kastet disse genstande oven på bunken som slukningsmidler og hoppede nu omkring mellem skårene med en bevægelighed, der ikke ret passede til hans svære skikkelse og fine selskabsdragt, et syn, som hans tilsmudsede ansigt ydermere gjorde uimodståeligt komisk.

Fru Stuart syntes, skønt hun var iført sin mest dronningeagtige dragt, at have ladet sin værdighed blive nedenunder tillige med sit teateroverstykke, for skørterne havde hun samlet tæt op om sig, hendes hovedpynt sad på tre hår, og med et ansigt fuldt af angst og forbitrelse stod hun på en stol og skældte som den værste havgasse.

Det komiske i denne scene havde overvægten over det tragiske, og da den pludselige forskrækkelse havde gjort Kristine lidt nervøs, brast hun i en voldsom latter, der afgjorde hendes skæbne.

"Se på hende! Se på hende!" råbte fru Stuart og gestikulerede på sit ophøjede stade, som om hun ville til at flyve. "Hun har knebet af vinen, eller også er hun blevet gal. Hun må bort, Horatio, hun må bort! Jeg vil ikke have mine nerver spoleret af sådanne forfærdelige scener. Hun læser alt for meget, og det er det, der har gjort hende forstyrret i hovedet. Hepsey kan holde vagt over hende i nat, og i morgen tidlig skal hun forlade huset for bestandig."

"Ikke før efter morgenmaden, min ven. Lad os få den i ro, beder jeg blot; Gud skal vide, vi kan trænge til det," stønnede hr. Stuart og sank om på en stol, aldeles udmattet af sine kraftige anstrengelser for at slukke branden.

Kristine dæmpede sin utidige lystighed, forklarede den sandsynlige årsag til ulykken og lovede angergiven at være forsigtigere for fremtiden.

Hr. Stuart ville straks have tilgivet hende, men fruen var ubønhørlig, hun havde så fuldstændig glemt sin værdighed, at hun følte, at det ville være umuligt nogen sinde at genoprette den i denne uærbødige tjenestepiges øjne; derfor afskedigede hun hende med en forelæsning, der gjorde dem begge lige glade ved skilsmissen.

Hun viste sig ikke ved morgenbordet, og da den var forbi, betalte hr. Stuart Kristine hendes løn med en højtidelighed, der røbede, at han havde fået en gardinprædiken og lagt sig den på hjerte. Imidlertid blinkede han med øjnene, idet han venligt rakte hende en anbefaling, og da hun havde lukket døren efter sig, hørte Kristine, at han brast i latter, uden tvivl ved erindringen om den rolle, han havde spillet den foregående aften.

Dette gjorde det en del lettere for Kristine at være faldet i unåde, hvorfor hun efter at have efterladt en del af sin løn til erstatning for den anrettede skade pakkede sin ødelagte garderobe sammen, lovede Hepsey en gang imellem at meddele hende, hvorledes det gik hende, og begav sig så tilbage til fru Flints pensionat for at komme lidt til ro igen og ligesom Micawber vente på, at der skulle vise sig noget.

3. Skuespillerinde

I den tanke, at hele verden lå hende åben, at hun kun behøvede at vælge, og at hendes næste skridt i det mindste burde bringe hende ét trin højere op på den stige, hun var i begreb med at klavre op ad, besluttede Kristine ikke igen at søge plads som tjenestepige. Hun havde en bestemt fornemmelse af, at hun aldrig ville kunne tjene sammen med irlænderinder, og kunne ikke vente at finde nok en Hepsey. Hun søgte da at blive anbragt som selskabsdame hos en svagelig person, men gik glip af den eneste plads af den slags, der blev tilbudt hende, fordi hun gjorde nogle spagfærdige indvendinger mod at opvarte en nervesvag krøbling hele dagen og læse højt for hende den halve nat. Den gamle dame kaldte hende en "uforskammet tøs", og Kristine forlod hende højst ubehageligt berørt og med den faste beslutning ikke at lade sig gøre til nogens slave.

Det går sjældent ganske som vi har tænkt os, og efter lang tid at have håbet og ventet på noget andet, tog Kristine til sidst imod omtrent den eneste beskæftigelse, der ikke var faldet hende ind.

Blandt kostgængerne hos fru Flint var der en gammel dame og hendes kønne datter, begge ansatte ved et respektabelt teater. De var på ingen måde stjerner, men gode skuespillerinder af anden rang, der gjorde deres arbejde upåklageligt og tjente deres brød på en hæderlig måde. Moderen havde været venlig mod Kristine, stået hende bi med råd og vist hende deltagelse under hendes skuffelser. Datteren var en livlig ung pige, der adskillige gange havde taget Kristine

med i teatret, for at hun skulle se hende i al den glorie af flor, teaternymferne plejer at fremtræde i.

For Kristine var dette en stor fornøjelse, for skønt hun havde studeret sin faders Shakespeare så grundigt, at hun kunne mange scener udenad, havde hun aldrig set noget skuespil, før Lucy førte hende ind i, hvad der forekom hende som en fortryllet verden. Hendes interesse og beundring smigrede den lille skuespillerinde, og adskillige håndsrækninger, når denne havde travlt med sine dragter, gjorde, at hun følte sig taknemmelig mod Kristine.

Dennes nedslåede ansigt, når hun dag efter dag vendte hjem efter sin frugtesløse søgen, talte tydeligt nok, skønt der aldrig kom en klage over hendes læber, og de venlige sjæle lagde deres hoveder i blød sammen for efter bedste evne at hjælpe hende.

En dag, da Kristine sad hensunken i bekymrede tanker, mens hun syede uægte perler i en krone til fru Black, blev hun pludselig vækket ved det udråb: "Nu har jeg det! Nu har jeg det! Leve dronningen!"

Da hun hævede hovedet, så hun Lucy, der netop var kommet hjem fra prøve, udføre en række pantomimiske bevægelser, der kunne bringe en til at tænke på en kriger, der kæmpede med utrolig tapperhed, men med meget ringe begreb om den ædle kunst, man kalder selvforsvar.

"Hvad er det, du har? Hvem er dronningen?" spurgte Kristine leende, da den forpustede heltinde sænkede sin paraply og nedlagde sin hat for hendes fødder.

"Du skal være amazonedronningen i vort ny stykke, så får du en halv dollar for hver aften i seks uger eller mere, hvis det gør lykke."

"Nej!" udbrød Kristine og snappede efter vejret.

"Jo!" råbte Lucy, klappende i hænderne; og derpå berettede hun med teatralsk tungefærdighed, hvad hun havde at meddele: "Direktøren, hr. Sharp, har brug for en hel del velvoksne unge piger, og jeg fortalte ham, at jeg kendte en sand perle. Han svarede: 'Bring hende så her hen!' og hjem fløj jeg for at fortælle dig det. Nå, se nu ikke så forvirret ud, og lad være at sige nej. Du skal kun synge i ét kor, marchere med i den store procession og anføre din trop i den frygtelige slagscene. Dragten er glimrende! Rød tunika, et tigerskind over skuldrene, hjelm, skjold, lanse, trikot, sandaler, udslået hår og så megen sværte i dine øjenbryn, som du ønsker."

Kristine så unægtelig noget forvirret ud, for Lucy var kommet farende ind i stuen som en hvirvelvind, og den rivende strøm af ord, hun udsendte, raslede om ørene på hendes tilhørerinde som en haglbyge, der fulgte ovenpå vindstødet. Mens Kristine endnu sad med åben mund, alt for betaget til at svare, sagde fru Black med sin venlige stemme:

"Forsøg det, min ven; det er bestemt noget, du vil synes om, og det er en udmærket begyndelse, forsikrer jeg dig, for hvis du skiller dig godt ved det, vil gamle Sharp ønske at benytte dig tiere, og når så en forlader selskabet, kan du smutte ind, og så har du dine sager på det tørre. Forsøg det, min ven; hvis du ikke synes om det, kan du jo opgive det igen, når det stykke lægges til side, og så er der jo ingen skade sket."

"Det er meget lettere og fornøjeligere end noget af det andet, du har tænkt på. Vi skal hjælpe dig det bedste, vi kan, og inden der er gået en uge, vil du finde, at det er de bedste løjer, du nogen sinde har været med til. Vær nu ikke sær, men vis dig

som en god pige og sig ja," tilføjede Lucy og svingede et lyserødt atlaskes slæb fristende for sin venindes øjne.

"Ja, jeg vil prøve på det," sagde Kristine med pludselig bestemthed i følelsen af, at hun trængte til noget fuldstændig nyt, der kunne optage hendes ungdommelige kræfter og beskæftige hendes livlige og romantiske ånd.

Med et glædesudråb trak Lucy hende op fra stolen og svang hende rundt i stuen, som livlige unge damer plejer at bære sig ad, når de trænger til at give deres glade følelser luft. Da de begge var blevet svimle, sank de ganske forpustet om i en krog og gav sig til at afhandle det vigtige skridt, der forestod.

Skønt Kristine havde samtykket, nærede hun dog mangfoldige betænkeligheder, men Lucy forstod at fjerne mange af dem, og andre måtte vige for hendes eget ønske om at finde en behagelig beskæftigelse. Selv i sin mest fortvivlede sindsstemning havde hun aldrig tænkt på at forsøge dette. Onkel Enos betragtede det at gå til teatret, som toppunktet af fornedrelse. Hvad ville han sige, hvis hun med roligt overlæg styrtede sig i fordærvelse ad denne vej? Det gør mig ondt at sige det, men denne tanke bestyrkede hende snarere i hendes forsæt, for hun følte sig gennemstrømmet af en behagelig følelse af frihed, og den gamle trodsige ånd syntes at leve op i hende igen ved erindringen om hendes onkels mørke spådomme og indskrænkede anskuelser.

"Lucy er glad, dydig og uafhængig, hvorfor skulle jeg så ikke også kunne være det, hvis jeg har noget talent? Det er just ikke det, jeg helst ville foretrække, men enhver beskæftigelse, når den blot er hæderlig, er bedre end lediggang. Jeg vil under alle omstændigheder forsøge det; lidt morskab vil det altid forskaffe

mig, selv om det ikke indbringer mig videre hverken af penge eller berømmelse."

Kristine holdt altså fast ved sin beslutning til trods for den ikke ringe ængstelse, hun hemmeligt følte, og fulgte alle fru Blacks anvisninger med en lærvillighed, der bragte denne sangvinske dame til at forudsige, at hun ville blive en stjerne af første rang, førend hun selv vidste af det.

"Er det scenen? Hvor den ser støvet og uhyggelig ud ved dagen!" sagde Kristine, da hun den næste dag stod ved siden af Lucy på den selv samme plet, hvor hun to aftener tidligere havde set Hamlet dø under store kvaler.

"Gud velsigne dig, kære, den er endnu i sin morgendragt og har ikke fået papillotterne af. Hr. Sharp, her har De en amazone!"

Med disse ord skyndte Lucy sig over scenen, efterfulgt af Kristine, hvis udseende i dette øjeblik var alt andet end amazoneagtigt.

"Været på brædderne før?" spurgte en lille mand med et venligt ansigt, idet han med et kyndigt blik mønstrede den unge pige, der stod foran ham, flammende rød i hovedet.

"Nej, jeg har ikke."

"Synger De?"

"En lille smule."

"Danser naturligvis?"

"Ja."

"Å, vil De ikke blot gå en gang over scenen? Man må gå smukt for at føre an i en march."

Mens hun gik, hørte Kristine hr. Sharp lydeligt gøre sine bemærkninger:

"God gang; prægtig figur; smukke øjne; hun vil tage sig godt ud og forstå at føre sig, tænker jeg."

Den unge pige følte sig stærkt tilskyndet til at løbe sin vej, men da hun huskede på, at hun netop havde indfundet sig der for at blive taget i øjesyn, bekæmpede hun denne fristelse og vendte tilbage til ham uden at røbe sit mishag ved andet end en lidt stærkere ild i de "smukke øjne" og en mere knejsende holdning over den "prægtige figur".

"Det er godt, min bedste. Meld Dem hos hr. Tripp, kast Dem med interesse over Deres opgave, og betragt Dem som engageret." Med denne opmuntrende bemærkning forsvandt den lille mand som et åndesyn.

"Lucy, lagde du mærke til hans uforskammede 'min bedste'?" spurgte Kristine, hvis sans for det passende havde fået sit første stød.

"Herre gud, kære, sådan siger alle direktører. De mener ikke noget ondt med det; tag dig det derfor ikke så nær, og tak du din skæbne, at han ikke sagde 'min skat' eller 'min snut' og kyssede dig, som gamle Vining plejede at gøre," var al den deltagelse hun fik.

Da hun havde efterkommet hr. Sharps opfordring, indviede Lucy hende i stedets mysterier og fik hende derpå anbragt i en krog for at se på de scener, hun skulle optræde i. Kristine var ikke længe om at opfatte tanken i sin rolle, hvilket heller ikke var så vanskeligt, da der overhovedet ikke var ret mange tanker i hele stykket, og sad så og ventede på, at den trop hun skulle anføre, skulle komme ind. Det så ud til at være en højst ynkelig skare sammenskrabede heltinder, der syntes hverken at turde

tale for ikke at begå en eller anden fejl, eller røre sig for ikke at styrte gennem en eller anden hemmelig falddør.

Nu indfandt balletmesteren sig, orkesteret spillede op, og inden hun vidste af det, fandt Kristine sig selv marcherende frem og tilbage efter kommando. I begyndelsen havde hun en nedtrykkende og forvirrende følelse af det naragtige i sin stilling, men snart morede hun sig over den latterlige modsætning mellem sin trops ængstelige højtidelighed og de fantastiske bevægelser, de udførte, indtil det hele tabte sin nyhed; den krigeriske musik virkede opmuntrende på hende; ønsket om at behage fik hende til at anvende al sin opmærksomhed, og hendes medfødte ynde gjorde det let for hende at gribe og efterligne alle de trin og stillinger, der vistes hende. Hun glemte snart sig selv, så at hun gik fuldstændig op i rollen og anspændte alle sine evner med et sådant held, at hr. Tripp roste hende for hendes hurtige opfattelsesevne, Lucy tilklappede hende bifald fra sin fevogn, og hr. Sharp stak hovedet ud af vinduet i et palads for at se amazonen stige ned fra Månebjergene.

Da de rigtige skuespillere indfandt sig, blev troppen afskediget, indtil stykkets gang atter krævede dens nærværelse; imidlertid stod Kristine, hvis interesse for stykket i høj grad var vakt, henne ved den ene side under et palmetræ, hvis blade stærkt mindede om en laset grøn paraply, og nød alt det ny, hun så og hørte omkring sig.

Herrer med gulladne ansigter og damer med søvnige øjne slentrede mageligt omkring og opremsede stykker af deres roller uden alt sammenhæng og ledsagede dem med hyppige latterudbrud. Prinser med lakerede støvler og skjulte cigarer

kæmpede, blødte og døde uden at forandre en mine. Unge og i følge teksten uforligneligt skønne damer gabede beundrende elskere lige op i ansigtet og hæklede med den største sindsro på randen af tilintetgørelse. Alfer med gummigalocher og uldne kyser forlystede sig i blomstersmykkede både af kanvas eller svævede oppe i luften med kroge i ryggen, hvor de tog sig ud som unge andægtige hinduerinder. Djævle uden hestehoved eller horn greb deres ofre med det uundgåelige "Ha! Ha!" og gav sig til at knække nødder, mens de forsvandt med dem på en hemmelighedsfuld måde. Hr. Sharp syntes at være allestedsnærværende, for hans stemme lød snart skingrende oppe fra luften, snart spøgelsesagtig nede fra dybet, og hans lille virksomme skikkelse fo'r frem og tilbage som en kritiserende lygtemand.

Den højtidelige march og koret i slutningsscenen gik let for Kristine, for hun gjorde, som Lucy havde bedt hende om, sang af fuld hals og passede på at holde takten, mens hun gik i spidsen for sin trop med en Boeadiceas værdighed. Ingen talte til hende, kun få lagde i det hele taget mærke til hende, alle var optaget af deres egne sager, og da det sidste råb og bulder døde hen uden at have fået loftet til at revne, kunne hun næppe få i sit hoved, at den så meget frygtede første prøve var vel overstået.

Derefter fulgte et besøg i teatergarderoben for at tage hendes dragt i øjesyn, og her havde Kristine en lille skærmydsel med bestyrerinden af dette departement om længden af sin klassiske dragt. Da studiet af nøgne figurer endnu ikke var blevet en yndlingsfornøjelse, forlangte man ikke af Kristine, at hun skulle fremtræde i et kostume, der holdt sig til den strenge

simpelhed og kun bestod af et halsbånd, sandaler og en stump guldfrynse om livet, men hun fik lov til at få et par tommer lagt til sin tunika og begav sig bort, meget trøstet ved den forsikring, at hendes dragt ikke ville blive "en krænkelse af velanstændigheden", som Lucy udtrykte sig.

"Betragt nu dig selv, og stræb for min skyld at blive en ære for dit fædreland og en skræk for fjenderne," sagde Lucy idet hun førte Kristine hen foran spejlet i foyeren den første aften, da der skulle spilles "Djævelens Datter, eller Solens Slot" i det mest storartede skuespil, der nogen sinde var opført på den amerikanske scene!

Kristine fulgte opfordringen og så en krigersk skikkelse med skinnende hjelm, skjold og lanse, udslået hår og en kappe, som de ville bruge den, om skuldrene. Hun syntes godt om dette billede, for der var en del af en heltinde i hende, og selv denne tarvelige efterligning frydede hendes øjne og fyldte hendes sind med krigerske erindringer om Jeanne d'Arc, Zenobia og Britomartis.

"Nu velan!" udbrød Lucy, der holdt meget af at anvende teaterudtryk. "Stå nu ikke længere der og beundr dig selv, men bind dine sandaler og følg med. Husk på at komme farende ned i samme øjeblik, jeg råber: "Djævel, jeg trodser dig!" og pas på, at du hverken falder og brækker halsen eller kommer listende som en kat i regnvejr, men kom med effekt, for jeg ville gerne have, at den scene skulle gøre lykke."

Prinsesse Caremfil svævede bort, og amazonernes dronning klavrede op på sit stade mellem de malede bjerge, hvor hun allerede fandt sin trop siddende som en flok duer. Hendes forgyldte brystharnisk hævede og sænkede sig efter hendes

hjertes hurtige slag, hendes hånds skælven bragte lansen til at ryste, hendes læber var tørre, hendes hoved fortumlet, og mere end én gang følte hun sig, mens hun stod der og ventede på stikordet, fristet til at løbe sin vej og tage imod de mulige følger.

Men tanken på Lucys venlighed og tillid til hende, holdt hende oppe, og da råbet lød, besvarede hun det med et gjaldende krigsskrig, styrtede ned gennem den tre en halv meter dybe kløft og faldt over fjenden med en sådan kraft, at den opflammede hendes ledsagerinders mod og fuldstændig tilfredsstillede prinsessen, der kæmpede for at befri sig for Djævelens tag.

Under våbenbrag og høje råb angreb uskyldighedens forsvarere de sorte djævle, som faldt før de blev ramt af deres reglementerede hug, med en hurtighed, der indgød tilskuerne mistanke om, at koboldene faldt over deres egne lange haler og så blev liggende af galanteri. Da det sidste suk var draget og den sidste dødskamp udkæmpet, udførte de sejrende kvinder den indviklede dans, som det lader til, at amazonerne plejede at højtideligholde deres sejre med. Derpå sluttede scenen med en bengalsk flamme og et "storartet tableau", hvor den krigerske dronning stod i et bur af lanser med den yndefuldt besvimede, men frelste prinsesse i sine arme og med sin ene fod trådte på den besejrede djævel, der lå og skulede vildt, mens fireogtyve ungmøer med flagrende hår sang en jubelhymne, som de ledsagede med en barbarisk tappenstreg på deres skjolde.

Alt gik godt den aften, og da de to unge piger endelig aftog deres krone og hjelm, betroede de hinanden som deres faste overbevisning, at den heldige udførelse af stykket for en stor del

skyldtes deres talent og deres anstrengelser, og gik glade hjem, idet de i ånden så lige så glimrende baner ligge for sig som en Siddons' og en Rachels.

Det kunne være en fornøjelig opgave at skildre en fremragende skuespillerindes livsomvekslinger og sejre, men Kristine var ikke et af disse dramatiske genier, der fødes for at lyse for verden og efterlader sig et berømt navn. Hun havde ikke mere talent, end hvad der kan udvikles hos enhver ung pige, der er i besiddelse af en livlig fantasi, en sympatetisk natur og ærgerrighed. Dette skulle kun være en af de mange erfaringer, der skulle vise hende hendes svaghed og styrke og gennem anstrengelser, sorger og skuffelser gøre hende skikket til at spille en ædlere rolle på en større scene.

I et par uger varede Kristines illusioner, da gjorde hun den opdagelse, at hendes nye liv næsten var lige så ensformigt som det gamle, at hendes kammerater var almindelige mænd og kvinder, og hendes glimrende forhåbninger begyndte at tabe deres glans ligesom hendes anløbne skjold. Hun blev usigelig træt af "Solens Slot" og fandt, at "Djævelens datter" var en uforsonlig plageånd. Hun var ikke ked af selve virksomheden, kun misfornøjet med den plads, hun indtog i den, og længtes efter at forsøge sig i en rolle, der gav lejlighed til at udfolde kraft og lidenskab.

Fru Black bad hende viseligt tænke på, at hun måtte lære at bruge sine vinger, før hun forsøgte at flyve, og trøstede hende med historier om berømtheder, der havde begyndt ligesom hun, men så pludselig havde kastet puppen for at fryde verden som glimrende sommerfugle.

"Vi skal nok hjælpe dig, Kristine, hold blot modet oppe og gør dit bedste. Vær venlig mod alle i almindelighed og gamle Sharp i særdeleshed, og når der byder sig en lejlighed, så vær snarrådig og grib den. Det er måden at komme frem på," sagde Lucy, som om hun havde en mangeårig primadonnas erfaring i det punkt.

"Hvis jeg var smuk, ville jeg have bedre udsigter," sukkede Kristine, idet hun mismodigt betragtede sig selv i spejlet uden at ane, at der for et udviklet syn ofte viste sig træk af ægte skønhed i hendes ansigt med dets forstandige øjne, den udtryksfulde mund og de fine linjer omkring panden, der gjorde det langt mere intelligent og tiltrækkende end hendes venindes, hvis skønhed kun bestod i regelmæssige træk.

"Det skal du ikke tage dig nær; du har en smuk figur og, hvad der er det vigtigste for en skuespillerinde, smukke øjne og øjenbryn. Det hørte jeg gamle Kent sige, og han forstår sig på det. Gør derfor bare det mest mulige ud af, hvad du har, ligesom jeg gør," svarede Lucy, idet hun med et udtryk af den fuldstændigste resignation kastede et blik på sin egen lille tækkelige person.

Kristine måtte le ad rådgiverinden, men lagde sig klogeligt rådet på hjerte og viste sig glad og tilfreds overfor andre, skønt hun græmmede sig i sit stille sind. Da hun altid viste sig beskeden, opmærksom og forekommende over for de andre medlemmer af selskabet, blev hun snart alles yndling, og ved hjælp af Lucys virksomme bestræbelser hos hr. Sharp, hvis yndling hun var, opnåede Kristine hurtigere forfremmelse, end det ellers ville have været tilfældet.

Den næste sæson opførtes der et stort julestykke, hvori Kristine havde en betydelig rolle, men da det blev lagt på hylden, troede hun, at alt håb var ude for hende, eftersom selskabet var fuldtalligt, og man desuden agtede at slå ind på en anden genre. Imidlertid viste der sig netop da en lejlighed for hende, og hun greb den. Den første kammerpige døde pludselig, og i sin forlegenhed tilbød hr. Sharp Kristine denne plads, indtil han kunne få den besat efter ønske. Lucy var anden kammerpige og havde håbet på forfremmelse, men hun sang ikke videre godt; Kristine havde derimod en smuk stemme, havde taget undervisning og gjort gode fremskridt i den sidste tid, derfor blev hun foretrukket og foresatte sig at bestå prøven så godt, at denne forfremmelse blev mere end midlertidig.

Hun gjorde sit bedste, og skønt mange af hendes roller var hende ubehagelige, udførte hun dem dog med held, og nu og da fik hun også en, som hun spillede med stor fornøjelse. Hendes "Tilly Slowboy" i "Fårekylingen ved Arnen" gjorde megen lykke, og hun følte sig ikke lidt stolt, da skuespilleren Kent ønskede hende til lykke i den anledning og sagde, at han sjælden havde set den rolle blive bedre spillet.

At finde nåde for Kents øjne var også i virkeligheden en ære, for han hørte til den gamle skole og nedlod sig sjældent til at rose de nymodens skuespillere. Hans eget spil var så beundringsværdigt, at han med rette blev anset for den første skuespiller i landet og var det gamle teaters stolthed og væsentligste støtte, som han var optrådt ved i en række af år. Selvfølgelig udøvede han betydelig indflydelse i denne lille verden, og da han var en velvillig mand, benyttede han den

ædelmodigt til at hjælpe enhver begynder frem, som han anså for værdig til det.

Han havde lagt mærke til Kristine og følt sig tiltrukket af hendes intelligente ansigt og beskedne væsen, for trods hendes ungdom var der noget medfødt fint og værdigt hos hende, der gjorde hende det umuligt at fjase og kokettere, som adskillige af hendes lige gjorde, men før hun optrådte som Tilly, havde han ikke troet, at hun besad noget talent. I den rolle vandt hun hans bifald, og da han så, hvor stor pris hun satte på hans ros, og at hun følte sig smigret ved at være genstand for hans opmærksomhed, gav han hende adskillige forstandige, om just ikke behagelige råd af den slags, som man plejer at give unge skuespillere, og da hun lagde sig dem på hjerte, var villig til at studere flittigt, arbejde med alvor og vente tålmodigt, spåede han hende, at hun med tiden ville blive en dygtig, om end aldrig nogen stor skuespillerinde.

Naturligvis mente Kristine, at han tog fejl, og besluttede i sit stille sind ved fremtidige triumfer at gendrive ham som en falsk profet. Imidlertid rettede hun sig dog efter hans anskuelser og vandt ved denne føjelighed hans velvilje i den grad, at han næsten som en fader tog del i hendes skæbne og viste hende en interesse, som da den skrev sig fra publikums indflydelsesrige yndling, gjorde hende god nytte hos højere vedkommende og hjalp hende hurtigere frem, end hele års fortjenstfulde anstrengelser ville have gjort.

Henimod slutningen af den anden sæson spillede man adskillige af Dickens' dramatiserede romaner, hvorved Kristine vandt nye laurbær. Hun elskede disse bøger og syntes ligesom instinktivt at forstå og gengive det humoristiske og rørende,

der findes hos så mange af disse sælsomme figurer. Da hun ikke mente at have nogen synderlig skønhed at ofre ved det, fremtrådte hun i kostumer, der ganske svarede til disse roller, og spillede dem med et liv og en frihed, der forbavsede dem, der havde antaget hende for en stiv og temmelig ubevægelig ung dame.

"Jeg skal fortælle Dem noget, Sharp; den unge pige vil blive en udmærket karakterskuespillerinde. Når hendes roller ligger for hende, glemmer hun sig selv helt og gør det fortrinligt. Hendes 'Miggs' i aften havde nær fået mig til at revne af latter. Den ene gave har hun, og den er god. De skulle give hende lejlighed til at udvikle den, for jeg bilder mig ind, hun vil blive en hæder for vort gamle teater."

Disse ord af Kent hørte Kristine og ilede i overstrømmende glæde til Lucy for at fortælle hende dem.

"Og hvad svarede hr. Sharp?" spurgte Lucy og vendte sig om med sit ansigt halvt sminket.

"Han svarede kun 'Hm!' og smilede. Var det et godt tegn?" sagde Kristine ivrigt.

"Det ved jeg ikke," svarede Lucy og fortsatte sværtningen af sine øjenbryn, som om hun aldeles ikke interesserede sig for den hele sag.

Det glade udtryk forsvandt fra Kristines ansigt, og hendes hjerte sank ved tanken om, at hun muligvis havde fortolket hr. Sharps svar urigtigt, men hun holdt modet oppe ved at arbejde endnu ivrigere end før, og belønningen lod ikke vente længe på sig. Hr. Sharps "Hm!" havde betydet "Ja!", og den næste sæson blev hun fast ansat med en løn af tredive dollars om ugen.

Det var et stort skridt fremad, og da hun vidste, at det var Kent, hun havde at takke for det, gjorde hun sit yderste for at vise, at hun fortjente hans gode mening. Ny prøvelser og fristelser mødte hende nu, men hun havde et værn imod dem i strengt arbejde og i sit uskyldige sind. Hindringerne ansporede hende kun til fordoblede anstrengelser, og hvad enten det gik godt eller dårligt, hvad enten hun fik ros eller dadel, fandt hun en aldrig svigtende opmuntring i bevidstheden om, at hun ærligt stræbte efter at nå det fuldkommenhedens mål, hun havde sat sig. Kent fortrød ikke, at han havde taget hende under sine vinger, hr. Sharp, var tilfreds med udfaldet af forsøget, og Kristine blev snart efter de indskrænkede forhold publikums yndling, fordi dette altid bag skuespillerinden så en kvinde, som aldrig glemte den hende medfødte blyhed.

Men mens Kristine havde held med sig i det udvortes, følte hun sig trykket af en hemmelig bekymring, der var hende i høj grad pinefuld. Lucy var ikke mere hendes veninde; der var kommet noget imellem dem og en stadig voksende kulde trådte i stedet for den fortrolighed og hengivenhed, der tidligere havde hersket imellem dem. Lucy var misundelig på Kristine, fordi hun var løbet hende forbi; hun følte vel, at hun ikke kunne udfylde den plads, Kristine havde vundet ved gunst og nu hævdede ved sine egne anstrengelser, men ikke desto mindre nærede hun den heftigste skinsyge, som hun imidlertid skammede sig ved at vedgå.

Kristine bestræbte sig for at være retfærdig og venlig, at vise, hvor taknemmelig hun var sin første veninde, og at hendes hjertelag var uforandret, men det lykkedes hende ikke at vinde Lucys venskab igen, og hun følte sig til sidst såret over hendes

urimelige vrede. Fru Black tog sin datters parti, og skønt freden udvortes blev opretholdt, var det gamle venskabelige forhold fuldstændig forstyrret.

I håb om derved at kunne glemme sin bedrøvelse over dette kastede Kristine sig med hele sin sjæl over sin virksomhed og fandt også i den en tilfredsstillelse, der for en tid trøstede hende, men lidt efter lidt undergik hun den sørgelige forandring, som stærke naturer er udsatte for, når de af uvidenhed eller egensindighed gør sig selv uret.

Hendes stolthed og medfødte retsindighed værnede hende mod de værste fristelser, der følger med et sådant liv, men de mindre bukkede hun under for og blev egenkærlig, smålig og forfængelig; hendes hele higen og tragten gik ud på selv at komme frem, og hun brød sig kun lidt om midlerne; hun havde ingen tanke, der gik ud over hendes kunst, intet højere ønske end at opnå anbefaling af dem, hvis gode omdømme kunne være fordelagtigt for hende, hun brød sig kort sagt ikke om andre end sig selv.

Hendes higen efter beundring blev stærkere og stærkere, indtil bifaldsklappene blev den sødeste musik i hendes øren. Når hun stod op om morgenen, var det hendes håb at vinde dem, om aftenen, når hun lagde sig, var dette håbs opfyldelse hendes glæde, og måned efter måned førte hun dette feberagtige liv uden ønske om forandring; tværtimod tiltog hendes smag for dets tomme glæder, så at hun blev mere og mere ligegyldig for enhver stræben efter et højere mål end at blive en fejret skuespillerinde.

"Ønsk mig til lykke, Lucy; næste uge skal jeg have en benefice! Alle de andre har haft deres, som jeg har spillet med ved, og

derfor syntes heller ingen at være misundelig over, at jeg også skulle have en, da den kære gamle Kent foreslog det," sagde Kristine en aften, da hun kom hjem, endnu strålende over hele ansigtet og i stærk sindsbevægelse over den glædelige nyhed.

"Hvad for et stykke skal du have?" spurgte Lucy og bestræbte sig for at se glad ud, men det mislykkedes fuldstændig.

"'Masker og ansigter'. Jeg har altid haft lyst til at spille Peg, og det har også gode roller for dig og Kent og St. George, derfor valgte jeg det, for jeg vil sagtens behøve al den hjælp, jeg kan få."

Smilet forsvandt fuldstændig fra Lucys ansigt ved disse ord, og den mistanke greb pludselig Kristine, at Lucy var skinsyg på hende ikke blot som skuespillerinde, men også som kvinde. St. George var en net ung skuespiller, der i almindelighed spillede elskerroller med Kristine og gjorde det meget godt, da han besad et ikke ringe talent og desuden var en gentleman. De havde aldrig tænkt på at forelske sig i hinanden, skønt St. George aften efter aften i vaudeviller og farcer friede til Kristine og fik hendes Ja, men den forestilling kunne overmåde let vækkes, at der lå noget virkeligt til grund for så megen forstilt lidenskab, og Lucy pinte åbenbart sig selv med denne indbildning.

"Hvorfor valgte du ikke Julies rolle? St. George ville passe så godt til Romeo," sagde Lucy lidt spotsk.

"Nej, det går over mine kræfter. Kent siger, at Shakespeare aldrig vil blive noget for mig, og jeg tror, han har ret. Jeg bildte mig ellers ind, at du ville synes godt om 'Masker og ansigter', for du husker jo nok, at Mabel i slutningen får sin mand tilbage igen i god behold," svarede Kristine og iagttog, hvad virkning hendes ord ville gøre.

"Som om jeg ville have ham! Nej, tak skal du have, jeg sætter ingen pris på at få, hvad andre kasserer," udbrød Lucy og slog med nakken, men hendes ansigt modsagde hendes ord.

"Og det skønt han har 'himmelske øjne, 'fortryllende ben' og en 'smeltende røst'?" spurgte Kristine ondskabsfuldt, idet hun benyttede de samme begejstrede udtryk, som Lucy havde brugt ved den ny skuespillers ankomst.

"Nå, nå, børn, lad nu være med at skændes; det vil jeg ikke have her inde. Lucy kan knap hænge sammen, så træt er hun, og det er ikke smukt af dig, Kristine, at komme og hovere over hende på den måde," sagde fru Black for at afværge uvejret, for Lucy havde tårer i øjnene, og Kristine så farlig ud.

"Nej, hvad man så gør, så er det galt; derfor er det lige så godt, jeg siger godnat," udbrød Kristine og trak sig tilbage til sit eget værelse med heftig forbitrelse i hjertet.

Idet hun gik forbi det store spejl, faldt hendes blik på hendes eget billede i det, og drevet af en pludselig tilskyndelse skruede hun gassen op, tørrede sminken af sine kinder, strøg håret tilbage og betragtede opmærksomt sit ansigt i flere minutter. Det var blegt og havde et træt udtryk, al dets friskhed syntes forsvundet; der var kommet skarpe linjer omkring munden og en feberagtig uro i blikket, mens der syntes at ligge en sky af utilfredshed over panden, som formørkede hele ansigtet. Hvis man kunne stole på dette ansigts vidnesbyrd, stod det ikke vel til med Kristine, hvilket hun også selv indrømmede, idet hun med et mismodigt suk spurgte sig selv: "Er jeg blevet, hvad jeg håbede, jeg ville blive? Nej, og det er min egen skyld. Hvis tre år med det liv, jeg fører, har kunnet gøre mig til det, jeg nu er,

hvordan vil jeg så være om ti? En god skuespillerinde måske, men hvordan vil jeg være som kvinde?"

Et øjeblik stod hun og kæmpede med sig selv, idet hun med et vemodigt blik betragtede sit forandrede ansigt; derpå vendte det hårde udtryk tilbage, og hun udbrød trodsig ligesom til svar på en advarende røst fra hendes indre: "Der er ingen, der bryder sig om, hvordan jeg er, hvorfor skal jeg så selv bryde mig om det? Hvorfor ikke blive ved og vinde så megen berømmelse, som jeg kan? Den giver mig magt, om den ikke kan give mig lykke, og jeg må dog have nogen løn for mit strenge arbejde. Ja! Et kort, men muntert liv, så slukker vi lamperne og lader tæppet falde."

Trods sorgløsheden i disse ord hulkede Kristine sig i søvn den aften som et barn, der ved, at det er gået vild, men ikke kan finde den rette vej igen eller høre moderens kaldende røst.

Den aften, da beneficeforestillingen skulle finde sted, var Lucy i en højst irriterende og Kristine i en meget pirrelig stemning, hvorfor de også, da de kom ind i deres påklædningsværelse, så ud, som om de med held kunne have spillet "Rivalinder". Lucy tilbød ikke sin hjælp, og Kristine forlangte den ikke, men fæstede med den faste beslutning at glemme sin ærgrelse alle sine tanker på den vigtige begivenhed, der forestod.

Da der begyndte at udfolde sig en fornøjelig, livlig travlhed omkring hende, følte hun sig som en ægte skuespillerinde betydelig oplivet igen; hendes mod voksede med hver krølle, hun fæstede op, med hvert stykke, hun iførte sig, og det varede ikke længe, før hun sendte sig selv et bifaldende smil, for spændingen lånte hendes kinder en bedre farve end sminken,

hendes øjne lyste af tilfredshed, og hendes hjerte bankede højt ved den kække beslutning, at vinde en sejr eller dø.

Kristine trængte til opmuntring den aften og fandt den i den hjertelige modtagelse, der blev hende til del, og i det fyldte hus, der viste, hvor godt anskrevet hun var hos mange, der kun kendte hende under et påtaget navn. Dette rørte hende dybt og var hende til stor trøst, for hun pintes af mange bekymringer, som de, der sad foran lamperækken, ingen anelse havde om. Hendes andre medspillere var fulde af venlig deltagelse for hende, men Lucy fandt en ondskabsfuld glæde i at plage hende med alle de hensynsløsheder og drillerier, som man ikke kan besvare, og som det står i den ene skuespillerindes magt at ærgre den anden med.

Kristine følte sig så opbragt over dette, at hun kun med nød og næppe kunne beherske sig; hun søgte oprejsning ved at sende Lucy et ildevarslende blik, når lejlighed gaves, eller tilhviskede hende nogle truende ord under spillet, når hun kunne komme til det, hvortil hun føjede bitre bebrejdelser, når de mødtes mellem kulisserne.

Trods disse fortrædeligheder havde Kristine aldrig i sit liv spillet bedre. Rollen faldt i hendes smag, og hun spillede den varmhjertede Peg med det kvikke hoved og skarpe vid med et liv og en ynde, som overraskede selv dem, der kendte hende bedst. Særlig heldig var hun i scenerne med Triplet, for Kent spillede denne rolle mesterligt og satte mod i hende ved mangt et opmuntrende blik eller ord, og ivrig efter at gøre sin beskytter og ven ære stræbte hun på sin side at gå fuldstændig op i sin rolle. I den scene, hvor hun kommer som en god engel til den fattige komedieskrivers hjem, lokkede hun tårer frem i

tilskuernes øjne, og hvor Triplet på hendes opfordring spiller op til en lystig dans for at more børnene, svang hun sig rundt med al den utvungne overlegenhed, der er naturlig hos den unge irske pige, som for et øjeblik glemmer sin højhed og sorg.

Denne scene var hendes bedste, for der er så megen naturlig følelse i den, at der kun behøves meget lidt kunst, for at den skal gøre virkning, og da en stor buket faldt ned for Kristines fødder, mens hun holdt inde for at neje til tak for en bifaldssalve, havde hun en følelse, som om hun havde nået toppunktet af jordisk lyksalighed.

I scenen i atelieret syntes Lucy på en gang at blive begavet med et uventet talent, for der, hvor Mabel knæler ned foran billedet og beder sin rivalinde om at give sig sin mands hjerte tilbage, blev Kristine overrasket ved at se virkelige tårer trille ned ad Lucys kinder og høre hendes skælvende røst gennemtrængt af sand kærligheds og længsels mægtige lidenskab.

"Det er ikke spil; hun elsker virkelig St. George og tror, at jeg vil tage ham fra hende. Stakkels væsen! Jeg vil fortælle hende i aften, hvordan det forholder sig, og berolige hendes ængstede hjerte," tænkte Kristine, og da Peg vendte sig bort fra billedet, udtrykte hendes ansigt den oprigtige medlidenhed hun følte, og hendes røst havde en rørende blød klang, da hun lovede at tilbagegive den røvede skat.

Lucy følte sig trøstet uden at vide hvorfor, og stykket gik sin rolige gang lige til slutningsscenen. Peg var just i begreb med at afstå den angrende mand til hans tilgivende hustru med en smuk replik, da en bragende lyd over deres hoveder bragte alle til at se op og fare tilbage, alle undtagen Lucy, der blev stående

ganske sanseløs. Kristines hurtige blik så den truende fare, og med et pludseligt spring rev hun sin veninde bort. Det hele var et øjebliks værk, men det kostede hende meget, for i det samme styrtede noget maskineri, der var blevet benyttet ved en tidligere forestilling, ned og strakte i sit fald Kristine bevidstløs om på skuepladsen.

Alle kom i et nu på benene, hvorved der opstod et stærkt røre i hele teatret; en del af skuespillerne ilede til, og det skrækslagne publikum opdagede glimt af stakkels Peg, der lå stum og bleg i Mabels arme, mens Vane vred sine hænder, og man hørte Triplet spørge, "hvorfor pokker ingen løb efter en doktor?"

Derpå gik et tæppe med en glimrende fremstilling af Parnas med Apollo og de ni muser ned og skjulte den uhyggelige scene for tilskuerne, og et øjeblik efter trådte hr. Sharp frem og udbad sig deres tålmodighed, indtil forberedelserne til det næste stykke kunne blive truffet, for frøken Douglas var kommet så meget til skade, at hun ikke kunne vise sig mere. Til sidst hentydede den lille mand med et usædvanligt udtryk af følelse til "den ædle handling, der måske havde forvandlet komedien til en tragedie og havde berøvet beneficiantinden den velfortjente belønning fra publikums side."

Alle havde bemærket Kristines uvilkårlige spring imod faren i stedet for at unddrage sig den, og denne uoverlagte handling indbragte hende hjerteligere bifald, end hun nogen sinde havde vundet ved sin mest vellykkede gengivelse af mere heroiske handlinger, men hun hørte intet til den hyldest, man bragte hende. Hun havde sagt, at hun ville "vinde en sejr eller dø", og det lod til, at hun havde gjort begge dele, for hun lå uden at høre

eller se den beundring og deltagelse, man viste hende, da tæppet faldt for den første og sidste benefice, hun nogen sinde skulle få.

4. Lærerinde

I de nærmest følgende uger lærte Kristine at sætte pris på mange ting, som hun hidtil ikke havde tillagt tilbørlig værd. Sundhed blev hende nu et gode, der var for kosteligt til at lege med; livet fik en dybere betydning, siden døden havde kastet en skygge over det, og hun gjorde den opdagelse, at afhængighed kunne gøres udholdelig ved trofaste venners deltagelse.

Lucy plejede hende med en bodfærdig opofrelse, der rørte hende dybt, så at hun havde skænket hende fuldstændig tilgivelse for alt det forbigangne, længe før hun bad om den. Alle selskabets medlemmer så til hende og tilbød hende hjælp og gav hende andre beviser på hjertelig deltagelse. Adskillige, som hun tidligere ikke havde syntes videre om, vandt nu hendes taknemmelighed ved den venlige omtanke, der opfyldte hendes sygeværelse med frugter og blomster, skaffede vogne til veje, da hun var blevet rekonvalescent, og betalte hendes lægeregning, uden at hun vidste noget af det.

Således lærte Kristine som så mange andre trængende udøvere af den muntre kunst, at disse mænd og kvinder, hvor tankeløse og letsindige de end ofte er i deres levevis, er lige så rede til at give til andre som til at ødsle på sig selv, at de tit gemmer et varmt, trofast hjerte under deres ofte ekstravagante ydre, og kun betragter ulykken som et nyt led i den kæde, der knytter dem fast sammen som gode kammerater.

Efter flere ugers sygdom fik Kristine lidt efter lidt sine kræfter igen og begyndte atter på livet, taknemmelig for at hun havde beholdt det, og med det inderlige ønske at gøre sig mere

værdig til det. Når hun så tilbage over fortiden, følte hun, at hun havde forfejlet sit mål; andre kunne måske uden at tage skade føre et sådant liv, hvor stærk spænding og strengt arbejde vekslede med hinanden, men hun kunne det ikke. Netop den inderlige og klare opfattelse, der gjorde hende til en dygtig skuespillerinde, gjorde dette skinliv utilfredsstillende for kvinden i hende, for hun var en alvorlig natur, der med iver kastede sig over enhver opgave, hun foresatte sig, og helt og holdent levede i og for den, så længe hun anså det for sin pligt, eller så længe den havde nyhedens tillokkelse, men når hun så, at hun havde gjort urigtigt eller ladet sig bedrage af et falskt skin, søgte hun med samme alvor at gøre det godt igen og finde et værdigere mål for sin stræben.

I søvnløse nætters og ensomme dages stilhed rådførte hun sig med sit bedre Jeg; hun måtte fordømme den letsindige ligegyldighed, der havde betaget hende, og kom til sidst til den beslutning, som hendes samvittighed indgav hende, og som blev bestyrket ved moden overvejelse.

"Scenen er ikke noget sted for mig," sagde hun. "Jeg har ikke talent nok til at kaste glans over det møjsommelige arbejde, der kræves, og til at bevare mig mod fristelserne og erstatte mig alle de ofre, jeg må bringe. Andre kvinder kan føre et sådant liv uden at tage skade af det og føle sig lykkelige ved det; det kan jeg ikke, og tør ikke vende tilbage til det, for trods alle mine indhøstede erfaringer og trods alle mine gode forsætter vil jeg ikke gøre det bedre, men måske snarere værre. Jeg har ikke forstand nok til at lade mig bringe på afveje; jeg må vende tilbage til mit gamle ensformige, men sikre liv og slide mig igennem, indtil jeg finder min rette plads og mit rette arbejde."

Stor var Lucys og hendes moders overraskelse, da Kristine fortalte dem sin beslutning og derpå hviskede til den unge pige: "Nu lader jeg marken fri for dig, kære, og skal danse af hjertens lyst ved dit bryllup, når St. George opfordrer dig til at spille "*Hvedebrødsdagene*" med sig, hvad jeg er vis på det ikke vil vare længe, inden han gør."

Mange opfordringer fra Kristines venner såvel som hemmelige ønsker hos hende selv fristede hende stærkt, men hun holdt tappert stand, gennemførte sit forsæt og opgav en bane, som hun ikke kunne fortsætte uden at skade sig selv og uden at komme til at fortryde det. Sæsonen var næsten forbi, da hun var rask nok til at indtage sin plads igen, men hun vægrede sig ved at vende tilbage, gav afkald på sin løn, solgte sin garderobe og satte aldrig mere sine ben over teatrets tærskel efter at have sagt det farvel.

Så spurgte hun sig selv: "Hvad nu?" og fik hurtigt et svar. Hendes øjne faldt på et avertissement om en lærerinde, der syntes at forene de to ting, hun for øjeblikket trængte mest til, beskæftigelse og forandring af luft.

"Jeg råder dig til ikke at omtale, at du har været skuespillerinde, ellers kan du lige så godt spare dig ulejligheden," sagde fru Black, da Kristine beredte sig til at undersøge sagen nærmere, for siden sit sidste forsøg i den retning havde hun udviklet sin færdighed i musik og lært tilstrækkeligt fransk til at påtage sig at undervise små elever.

"Jeg vil hellere fortælle det straks, for når man skjuler noget, kan man altid være vis på, at det kommer for dagen, når man mindst venter eller ønsker det, og jeg tror ikke, at disse mennesker vil bryde sig om det, så længe jeg opfører mig

hæderligt og underviser godt," svarede Kristine, der ønskede, at hun havde set stærkere ud og været lidt mere rødmosset.

"Du vil fortryde det, hvis du taler om det," advarede fru Black, der kendte noget til verden.

"Nej, jeg vil fortryde det, hvis jeg ikke gør det," lo Kristine, og det blev også længere hen i tiden tilfældet.

"L. N. Saltonstall" stod der på døren, og L. N. Saltonstalls tjener gav sig så god tid med at besvare Kristines beskedne ringen på klokken, at hun fik tid til at glatte sine hattebånd en halv snes gange, før en meget sort mand i en meget hvid jakke nedlod sig til at føre hende til sin herskerinde, som viste sig at være en svagelig, gulladen dame, en ubetydelighed af en kvinde, som næsten fuldstændig forsvandt i en masse af pynt og fine kniplinger.

Kristine gik lige til sagen på en forretningsmæssig måde, der syntes at behage fru Saltonstall, fordi den sparede hende ulejlighed, og i en mat tone svarede hun nedladende:

"Jeg ønsker en, som kan give mine børn en smule undervisning, for de begynder at blive for gamle til helt at overlades til barnepigen. Jeg længes efter at komme til kysten snarest mulig, for de har skrantet hele vinteren, og mit eget helbred har også været dårligt. Har De lyst til at prøve på at tage pladsen her, og hvad vederlag fordrer De?"

Kristine havde kun et meget svagt begreb om, hvilken løn en lærerinde for små børn i almindelig fik, og nævnede tøvende en sum, som hun antog for rimelig, men som var så langt under, hvad nogen af de andre ansøgerinder havde forlangt, at fru Saltonstall begyndte at tænke, at hun ikke kunne gøre bedre end at sikre sig denne billige unge dame, der så ud til at besidde

tilstrækkelig fasthed til at styre hendes oprørske søn og arving og tilstrækkelig dannelse til at lægge grundvolden til en lille fin frøkens opdragelse. Hun havde levet noget ødselt den vinter, og hun kunne måske bedre spare noget på lærerinden end i andre retninger, derfor besluttede hun at prøve Kristine og slippe bort fra byen med det samme.

"Deres vilkår er aldeles tilfredsstillende, frøken Devon, og hvis min broder billiger det, vil vi betragte sagen som afgjort. De kunne måske have lyst til at se børnene? De er rigtig søde, og De vil komme til at holde af dem, det er jeg vis på." Fru Saltonstall ringede på en klokke, gav sin ordre, og kort efter viste der sig en dreng på otte år, iført en i den grad skotsk dragt, at han lignede et levende skakbræt, og en lille pige, der så ud som en formindsket udgave af en balletdanserinde og vaklede under vægten af et umådeligt skærf.

"Gå pænt hen og snak til frøken Devon, børn, for hun vil komme og lege med jer, og I må smukt høre efter, hvad hun siger," befalede moderen.

De to blege, surmulende børn gik højtideligt hen til Kristine, men blev stående foran hende og stirrede på hende med et sløvt og ligegyldigt udtryk, der fuldstændig nedslog hendes mod, så sørgelig ubarnligt var det.

"Hvad hedder du, min lille pige?" spurgte hun og lagde sin hånd på den unge dames hoved.

"Villamena Temmatina Taltentall. Du må ikke røre ved mit hår; det er nyli' krøllet," var det noget overraskende svar.

"Jeg hedder Louy Poleon Taltenstall ligesom far," bemærkede den anden unge person uopfordret, og Kristine tænkte i sit stille sind, at det vistnok måtte være besværligt for de stakkels

væsener at have navne at slæbe på, der næsten var lige så lange som de selv. Imidlertid følte hun, at hun måtte sige noget, og spurgte i sin mest overtalende tone:

"Vil I ikke gerne have, at jeg skal lære jer noget rigtig rart i jeres små bøger?"

Hvis hun havde foreslået at tildele dem en korporlig revselse på stedet, ville det ikke have voldet større forskrækkelse. Vilhelmine kastede sig ude af sig selv om på gulvet og erklærede, at hun "ikke tunde læse", og Saltonstall jun. trak sig skyndsomt tilbage til døren, fra hvilket tilflugtssted han trodsig udfordrede alle verdens lærerinder og "væmmelige lektier".

"Så løb nu ud igen til Justine! De er forfærdelig vrantne og trænger i høj grad til lidt søluft," sagde moderen med fingrene i ørene, for hendes små kæledægger udstødte nogle gennemtrængende krigsskrig og forkyndte lydeligt, hvilken uret, der var tilføjet dem, idet de stormede op ad trapperne, hvilket ikke gik af uden en skærmydsel på hver afsats.

Efter endnu at have vekslet nogle få ord med fru Saltonstall tog Kristine afsked og forargede den sorte tjener ved at smile hele tiden, mens hun gik gennem forstuen, og briste i en lydelig latter, da døren lukkede efter hende. Modsætningen mellem den skotske dreng og den lille opstadsede piges umedgørlighed og moderens smægtende ømhed og hendes egne uheldige bestræbelser var for meget for hende, men midt i sin latter standsede hun pludselig og sagde til sig selv:

"Jeg talte jo ikke det mindste om, at jeg havde været skuespillerinde; jeg må gå tilbage og få den ting på det rene." Hun gik et par skridt tilbage, men vendte så om igen og

fortsatte sin vej, idet hun tænkte: "Nej, for en gangs skyld vil jeg følge andres råd, lad det blive, som det er."

Kort efter indløb der en billet, som bad frøken Devon om at betragte sig som antaget og støde til familien på dampbåden førstkommende mandag.

Til den opgivne tid var Kristine om bord og så sig om efter sit selskab. I nogen afstand opdagede hun fru Saltonstall omgivet af sin familie og iagttog den en stund, inden hun tilkendegav sin nærværelse. Fruen så mere end nogen sinde ud, som om hun var taget ud af en modejournal, med en masse grønne garneringer og en imponerende hat, der var overlæsset med valmuer og struttende hvedeaks. Ved siden af hende sad en herre, naturligvis fordybet i en avis, thi for en amerikansk herre er livet en ren byrde, indtil han har fået dagens nyheder slugt. Fru Saltonstalls broder havde et par smukke øjne, men uden mildhed i udtrykket, smalle læber, der ikke røbede velvilje, men en betydelig viljekraft, et ansigt og en skikkelse, som nogle og tredive års magelige liv og fornøjelser havde gjort deres bedste for at forfine og ødelægge, og hans dragt var ulastelig, lige fra de aristokratiske støvler til den elegante sommerhat.

Den lille dreng, der var endnu mere ternet, og den lille pige, der så endnu mere balletagtig ud end første gang, hun så dem, sad på et par stole og gnaskede slik, mens den franske barnepige og den afrikanske tjener sås i baggrunden.

Kristine, der på det nærmeste følte sig som et stakkels gråt møl mellem en sværm af glimrende sommerfugle, fremstillede sig i al beskedenhed.

"God morgen," sagde fruen med et nik, der, hvor ubetydeligt det end var, satte valmuerne og hveden i stærk bevægelse. "Jeg

begyndte at blive urolig for, at De ikke skulle komme. Frøken Devon – hr. Fletcher, min broder."

Herren bukkede, og da Kristine satte sig, rejste han sig og sagde: "Vil du have avisen, Charlotte? Der er ingen ting i den," hvorpå han slentrede bort med et udtryk af livslede.

Da fru Saltonstall syntes at være på vej til at falde i søvn, og Kristine ikke anså det for rådeligt at give sig af med pirrelige børn i så mange fremmedes nærværelse, adspredte hun sig med at betragte hr. Fletcher, mens han ligegyldig vandrede frem og tilbage på dækket, og kom med sin sædvanlige hurtighed til det resultat, at hun ikke syntes om ham, fordi han både så lad og gnaven ud og åbenbart stod i et temmelig fortroligt forhold til kedsomheden. Hun glemte imidlertid snart alt andet for at betragte solstrålernes spil på vandet, den friske vind lokkede roser frem på hendes kinder, og glade tanker et smil på hendes læber. I det samme tog hr. Fletcher sin lorgnet frem og så på hende, rystede på hovedet og sagde, idet han tændte en cigar:

"Lille stakkel! Hvor det bliver strengt for hende med Charlotte og de unger."

Men Kristine trængte ikke til medlidenhed og anså sig for en lykkelig ung kvinde, da hun vel havde fået sig indrettet i sin krog af den pragtfulde lejlighed, familien havde lagt beslag på. Hendes pligter faldt hende lette i sammenligning med dem, hun tidligere havde haft, hendes drømme var næsten lige så lyse som i gamle dage, og det ny liv forekom hende behageligt, for hun var et menneske, der til trods for ensomhed og ligegyldig behandling var i stand til at finde beskedne glæder og af hjertet nyde dem.

En af hendes adspredelser var at studere sine omgivelser, og dette beskæftigede hende en tid lang, for hun havde et skarpt blik og kvindernes sædvanlige lyst til at udgranske folks karakter.

Det syntes at være fru Saltonstalls mission at tjene som illustration til enhver ny mode, så snart den kom frem, og hun udfyldte den med en samvittighedsfuldhed, der havde været en bedre sag værdig. Eftersom den ene eller anden farve var den fremherskende modefarve, prunkede hun i skarlagenrødt eller falmede i gult, pyntede sig i en kjole af det stærkeste blåt eller fik et gustent udseende under en stikkelsbærfarvet hat. Skyggen på hendes hat gik snart opad, snart nedad og var urimelig bred og svandt ind til en tomme, alt eftersom moden krævede. Hendes kjole havde snart slæb og en halv snes garneringer eller var prydet med maleriske landskaber ned ad begge sider, snart indskrænkede pynten sig til en simpel bort. Livet var snart unaturligt langt, snart lige så kort som Dianas, og de, der kendte hende, nærede ingen tvivl om, at hvis den uindskrænkede herskerinde, hvis herredømme, hun var undergiven, havde påbudt, at man skulle gå med sorte katte i stedet for med planter, insekter og fugle, ville hun på en eller anden måde have smykket sit hoved med den sorteste og mest glinsende mis, der kunne skaffes til veje for penge.

Sin tid brugte hun med at klæde sig på, køre ture, spise til middag og danse, med at blade i romaner og brodere, med at gå i kirke med en fløjlssalmebog og en ny hat og med at skrive til sin mand, når hun trængte til penge, for hun havde et eller andet sted i udlandet en mand, der på en så heldig måde forenede det nyttige med det behagelige, at han aldrig fik tid til

at komme hjem. Hendes børn var en besværlig velsignelse, men hun elskede dem med den kærlighed, hendes ikke synderligt varme hjerte kunne føle, og drog så megen omsorg for deres små legemer, at der ikke blev noget til overs til deres små sjæle. Et par dages prøve overbeviste hende om Kristines duelighed, og lettet for denne bekymring ofrede hun sig til sine selskabelige pligter, idet hun overlod til søen og lærerinden at gøre sommeren gavnlig og behagelig for "de små lam".

Hr. Fletcher, der havde prøvet alle slags fornøjelser og var kommet til det samme resultat med hensyn til dem som med hensyn til sin avis, at "der ikke var noget i dem", måtte nu betale for denne lidet tilfredsstillende erfaring. Et dårligt helbred fordærvede hans humør og gjorde livet til en byrde for ham. Da han kun havde få hjælpekilder hos sig selv at ty til, var han meget afhængig af andre, og da disse andre havde meget travlt med at more sig selv, havde de kun lidt tid eller lyst til at more en mand, der aldrig havde skænket dem en tanke. Han var rig, og for sine penge kunne han leje en tjener til at opfylde ethvert af sine ønsker og tilfredsstille ethvert af sine luner, men ikke købe en opofrende, trofast ven, der ville tjene ham af kærlighed uden at forlange anden løn end hans velvære.

Dette vidste han og følte den frugtesløse anger, som uundgåeligt griber dem, der øder deres liv og først lærer at sætte pris på gode gaver, når de har forspildt dem. Men han var ikke forstandig og modig nok til at bære sin straf som en mand og lægge sig belæringen alvorligt på hjerte. Gnaven og herskesyg, når han var lidende, ligegyldig og egenkærlig, når han befandt sig vel, havde han nu intet andet mål for sit liv end

at få tiden slået ihjel, og alt, hvad der hjalp ham til dette, var inderlig velkomment.

I lang tid tog han ikke mere notits af Kristine, end om hun havde været en skygge, henvendte sjældent et ord til hende ud over de nødvendige hilsner og indskrænkede sig til at tage med hånden til hatteskyggen, når han gik forbi hende og børnene på stranden. Hendes førte uvilje var blevet mildnet af medlidenhed, da hun opdagede, at han var svagelig, men hun skænkede ham kun få tanker og gjorde ham ikke til helten i nogen af sine romaner, alle hendes drømme drejede sig om yngre og ædlere riddere.

Da hun altid havde fuldt op at bestille, følte hun sig ikke utilfreds, skønt dagene forløb meget ensformigt. Hun havde held med sin gerning, og børnene troede så blindt på hende, som om de havde været små tyrker, og hun en profet. Hun fandt på beskæftigelser, der på samme tid morede hende selv og dem, spadserede, badede, kørte og tumlede med dem så længe, til hendes egne øjne fik den samme glans som deres, der kom roser på hendes kinder, og hendes magre skikkelse blev fyldigere, et tegn på den tilbagevendende sundhed.

Kristine havde aldrig taget sig så godt ud som den sommer, for sygdommen havde forædlet hendes ansigt ved at give det dette ubeskrivelige udtryk, som lidelse ofte efterlader på et ansigt, ligesom til erstatning for den friskhed, den røver. Over hendes dybe, frimodige øjne lå der en mildere skygge; de faste læber smilede ikke så ofte, men når de gjorde det, var smilet så meget mere tiltalende på grund af den alvor, der havde hersket i forvejen, og i hendes stemme klang der en ny tone af den

indsmigrende musik, som man kalder sympati, og som lister sig ind i ens hjerte og vedbliver at lyde der.

Hun selv havde ingen bevidsthed om denne heldige forandring, men andre så og følte den, og for adskillige var dette beskedne ansigt, der lyste af sundhed og forstand, mere tiltrækkende end skønhed og intet andet. Som en følge heraf og af hendes stilfærdige, hjertelige væsen fandt hun over alt venner, som gjorde dette sommerophold ved kysten endnu behageligere for hende.

De flotte unge herrer tog ikke mere notits af hende, end om hun havde været en lille strandfugl, og ikke engang så megen, for de skød dog nu og da småfugle, men en lærerinde var ikke så megen ulejlighed værd. De fashionable skønheder havde ikke engang noget nys om hendes tilværelse, da de var alt for optaget af deres årlige jagt efter mænd til at tænke på andre end sig selv og deres bytte, og for enkerne, der havde ganske anderledes vigtige emner at afhandle, var en ringe og ubemidlet pige som Kristine ikke en person, det var værd at beskæftige sig med. Men nogle godhjertede unge piger lagde mærke til hende, og det samme var tilfældet med adskillige livlige gamle jomfruer, der endnu trolig bevarede deres ungdoms romantik, en undselig yngling, tre eller fire svagelige personer og så alle børnene, for Kristine havde et moderligt hjerte og kunne finde noget tiltrækkende selv hos den grimmeste og tværeste lille skrighals.

Sine gamle venner så eller hørte Kristine ikke noget til, da teatrets personale var rejst bort for ferien, Hepsey havde opgivet sin plads for at tage en i en anden by, og tante Betty skrev sjældent. Men en dag kom der et brev, der meddelte

hende, at den kære gamle dame aldrig mere ville skrive til hende, og det var for Kristine, som om hun havde mistet sin bedste og kæreste ven. Hun opsøgte et roligt sted mellem klipperne for at være alene med sin første sorg og prøve at bekæmpe den, men det faldt hende meget vanskeligt at standse sine tårer, mens hendes tanker dvælede ved gamle dage, og hun rørt mindedes hver venlig handling og hvert kærligt ord. Hun græd kun sjældent, men når et eller andet bragte de skjulte kilder til at rinde, var hendes gråd til gengæld heftig og gjorde hende godt.

Hendes hat var faldet på jorden, og med det forkrøllede brev knuget i sin hånd og hovedet dybt bøjet sad hun og hulkede som et barn, da hun blev skræmt op ved lyden af fodtrin, og da hun så i vejret, blev hun hr. Fletcher var, der stod med sin store solskærm og betragtede hende med et forbavset blik.

Der var noget i hendes forgrædte ansigt med dets dirrende læber og store tårer rullende ned ad kinderne, der syntes at gøre indtryk selv på den lade hr. Fletcher, for med en for ham usædvanlig hurtighed slog han sin solskærm ned, skyndte sig hen til hende og spurgte bekymret:

"Hvad er der i vejen, bedste frøken Devon? Er der gået Dem noget imod? Har fru Saltonstall skændt? Eller har børnene gjort Dem det for broget?"

"Nej, ak nej! Det er sørgelige efterretninger hjemmefra," svarede Kristine og sænkede atter hovedet; et venligt ord var for meget for hendes følelser netop i dette øjeblik.

"En af Deres kære er syg, kan jeg tænke. Det gør mig ondt for Dem, men De må håbe det bedste," svarede hr. Fletcher, der

virkelig gjorde en kraftanstrengelse for at erindre sig og anbringe denne forslidte trøst.

"Der er intet håb mere; tante Betty er død."

"Nej dog! Det er meget sørgeligt."

Hr. Fletcher måtte gøre vold på sig for ikke at komme til at trække på smilebåndet, da Kristine fremhulkede sin tantes gammeldags navn, men et øjeblik efter kom der oprigtige tårer i hans øjne, for bevæget af hans deltagelse meddelte hun ham den lille simple historie om tante Bettys liv og kærlighed og satte mod sit vidende den venlige gamle dame den bedste gravskrift ved den uforstilte sorg, der gjorde hendes afbrudte ord så veltalende.

For et øjeblik glemte hr. Fletcher sig selv og blev grebet af en følelse, som han mindedes han i længst forsvundne tider havde haft, mens han endnu var en varmhjertet dreng, når han trøstede sin lille søster over tabet af en kattekilling eller en ødelagt dukke. Det var en usædvanlig følelse og derfor ret interessant og behagelig, så længe den varede, og da den forsvandt, hvad den meget snart gjorde, udstødte han et suk og trak på skuldrene med det ønske, at "pigebarnet dog ville holde op med at græde, som om hun var pisket".

"Det er hårdt, men sådanne stød må vi jo alle bære, og jeg tænker undertiden på, at hvis blot halvdelen af den deltagelse, der skænkes de døde, som ikke trænger til den, blev skænket de levende, som har den behov, ville de lettere bære deres sorger. Det ville jeg da i det mindste," tilføjede hr. Fletcher, idet han kom tilbage til sin egen modgang, og der opstod en ubestemt tanke hos ham, om vel nogen ville græde sådan, når han engang døde.

Kristine lagde ikke synderlig mærke til hans ord, men den tone, de blev udtalt i, røbede medfølelse og trøstede hende. Hun aftørrede sine tårer, strøg håret tilbage og takkede ham med et taknemmeligt smil, der vakte nok en behagelig følelse hos ham, for skønt de unge damer var meget rundhåndede med de mest strålende smil til ham, forekom disse ham dog kolde og matte mod det, han nu fik fra en ung piges forgrædte øjne, og som havde oprigtighedens ynde.

"Det var ret; lad os se et glad ansigt igen. De skulle gå Dem en lille tur langs stranden og prøve på at forjage disse bedrøvelige tanker," sagde han med en hjertelighed, der overraskede ham selv lige så meget som Kristine.

"Tak, ja, det vil jeg. Vil De ikke nok lade være at tale om det? Jeg er vant til at bære mine sorger alene, og tiden vil hjælpe mig til at gøre det med godt mod."

"Det er som det skal være! Hvis der er noget, jeg kan gøre for Dem, så lad mig blot vide det; det ville være mig en stor glæde at kunne være Dem til tjeneste," svarede hr. Fletcher og mente åbenbart, hvad han sagde.

Kristine sagde ham endnu engang et hjerteligt "Tak", tog sin hat op og begyndte sin vandring langs stranden for at prøve hans råd. Imidlertid gik hr. Fletcher den modsatte vej, så fordybet i sine tanker, at han glemte at slå sin solskærm op, før tippen af hans aristokratiske næse var brændt ganske kobberrød.

Dette var kun en begyndelse, for når der var noget nyt, der morede hr. Fletcher, forfulgte han det uden mindste hensyn til de mulige følger. Kristine tog hans deltagelse for, hvad den var værd, og tænkte ikke mere på dette korte møde, for hendes

hjerte var meget tungt. Men han huskede det, og da de den næste dag mødtes på stranden, tænkte han på, hvordan hun vel ville te sig. Hun gik og læste, og med en tavs besvarelse af hans hilsen vendte hun roligt et blad og læste videre uden at standse, smile eller rødme.

Hr. Fletcher smilede derimod, mens han slentrede videre, men denne frihed for alt koketteri hos Kristine gjorde hende kun så meget mere underholdende for ham, og det varede ikke længe, før han gjorde nok et forsøg. En aften herskede der et stærkt røre i det store hotel; alt var tummel, lys og munterhed, for ungdommen fik sig en svingom som et passende tidsfordriv på en smeltende varm juliaften. Uden smag for den slags dårskab, selv om hans helbredstilstand ikke havde forbudt ham det, drev hr. Fletcher omkring i buegangene og beredte de skønne fuglefængersker, der udspredte deres garn for ham, tantaliske kvaler, mens han drev adskillige gamle jomfruer til fortvivlelse ved sine uberegnelige bevægelser. I en stille krog, hvor et stort vindue gav en smuk udsigt over det glimrende billede, traf han Kristine, der sad og lænede sig til karmen med et oplivet, længselsfuldt ansigt, mens hun med hånden slog takt til en fortryllende valsemelodi.

"De sidder nok fornuftigt og betragter de gale i stedet for at tage del i de narrestreger," sagde han og satte sig med et suk.

Kristine så sig om og svarede, mens hendes øjne endnu havde det længselsfulde udtryk:

"Jeg finder overordentlig stor fornøjelse i den slags galskab, men for øjeblikket er der ingen plads til mig i Bedlam."

"Da tør jeg nok påtage at skaffe Dem en, hvis De har lyst. Selv danser jeg ikke," sagde hr. Fletcher og lod sit blik vandre fra

rosen i Kristines brune hår til de glinsende folder i hendes fineste kjole, som hun udelukkende havde taget på for at have den fornøjelse at være pyntet, fordi alle andre var iført festdragt.

Hun rystede på hovedet. "Nej, tak. Lærerinder bliver meget venligt behandlet i Amerika, men balsale som denne er ikke noget for dem. Det morer mig heldigvis at se på dansen, så får jeg alligevel min part af fornøjelsen."

"Man får hende ikke til at beklage sig, det kække lille pigebarn; det lider jeg godt," sagde hr. Fletcher til sig selv, og da han fandt pladsen behagelig, krogen kølig og Kristine tiltalende at se på, idet måneskinnet gjorde sit bedste for, at hun kunne tage sig godt ud, fortsatte han samtalen for sin egen fornøjelses skyld.

Kristine ville hellere have haft lov til at blive siddende i fred, men da hun troede, at han gjorde det af venlighed mod hende, og at hun tidligere havde gjort ham uret, følte hun sig nu taknemmelig og gjorde sig umage for at vise det, hvilket lykkedes hende så godt, at hr. Fletcher beviste, at han kunne være meget behageligt selskab, når han ville. Han talte godt for sig, og Kristine var en opmærksom tilhørerinde. Den interesse, hun følte, overvandt snart hendes tilbageholdenhed, så at hun nu og da dristede sig til at fremsætte et spørgsmål, komme med en kritisk bemærkning eller udtale en anskuelse på sin egen naturlige måde. Uden at vide af det pirrede hun mandens nysgerrighed, for skønt han kendte mange elskværdige og forstandige kvinder, havde han aldrig før truffet nogen, der lignede hende, og noget nyt var målet for al hans higen. Naturligvis fandt han ikke måneskin, musik og fornøjelig

samtale så behagelig som hun, men der var i ethvert tilfælde noget oplivende i det friske ansigt lige over for ham, noget smigrende i den levende interesse, hun viste, og noget overordentlig tiltrækkende ved de glimt, hun ubevidst lod ham se af en ægte kvindelig, men naturlig og stærk karakter. Der var noget hos denne unge pige, der syntes at tale til hans gamle Jeg, der var blevet forsømt så længe, at han troede, det var dødt. Han kunne ikke gøre sig rede for denne følelse, men var sig bevidst, at han, mens han sad og så ind i disse ærlige øjne, ønskede at synes bedre, end han var, at være veltalende for at lokke dette frimodige smil frem på hendes læber, der udtrykte bedrøvelse eller ringeagt, når hans tale røbede alt for megen verdslighed eller satirisk bitterhed, og lade manden komme til syne under den elegante herres fine og belevne væsen.

Han opdagede da, hvad Kristine senere hen i tiden lærte, at ædle naturer sjældent undlader at fremlokke de ædlere træk hos dem, de kommer i berøring med, ligesom den lille tryllekvist selv i et barns hånd påpeger skjulte kilder på steder, hvor man ikke aner dem. Kvinder besidder ofte denne gave, og når den benyttes på en værdig måde, er den en lige så stor magt som skønhed, for udøver den end ikke så stærk tiltrækning, så er dens virkninger mere langvarige og gavnlige, eftersom den ikke taler til mændenes sanser, men til deres hjerter.

Kristine hørte til disse kvinder, og i forhold til som hendes egen natur var frisk og sund, var dens indflydelse ligesom en prøvesten for andres ægthed. Det var denne ubevidste evne, der bragte hende til at undre sig over den uventede venlighed, hun fandt hos hr. Fletcher, og denne til, i det mindste et par timer,

oprigtigt at ønske, at han kunne leve sit liv om igen og leve det bedre.

Efter denne aften tiltalte hr. Fletcher Kristine, når han traf hende, vendte undertiden om og gjorde hende følgeskab, når hun spadserede med børnene, og kom jævnligt slentrende hen i nærheden, når hun sad og læste højt for en svagelig veninde. Kristine ville langt have foretrukket, at hendes tilhørerkreds havde indskrænket sig til den venlige frøken Tudor, men da hun så, at den gamle dame fandt fornøjelse i hr. Fletchers passiar, fandt hun sig i hans nærværelse, og da han foruden sit eget selskab også bragte dem ny bøger, blev hun helt hjertelig imod ham.

Alle mennesker drev omkring uden at tage sig noget for, og det lille selskab, der dag efter dag mødtes mellem klipperne, vakte ikke opmærksomhed hos nogen. Kristine læste højt, mens børnene morede sig med sandet, muslingeskallerne og vandpytterne; frøken Tudor strikkede en uendelighed af forskellige ting, og hr. Fletcher lå med hatten ned over øjnene og solede sig velbehageligt som et firben, mens han betragtede det ansigt, der dag for dag blev smukkere i hans øjne, og lyttede til den behagelige stemme, der blev ved at læse, indtil alle hans lidelser og al hans kedsomhed blev dysset i søvn som ved en trylleformel.

Da dette lune hos hr. Fletcher havde varet et par uger, begyndte Kristine at grunde over det. Hun vidste, at onkel Philip ikke holdt synderligt af "de søde børn", og det var også åbenbart, at det ikke var den godmodige frøken Tudor med hendes venlige sladder og evindelige strikketøj, der udøvede denne tiltrækning på ham, hvorfor hun ikke kunne andet end

tro, at han indfandt sig udelukkende for hendes skyld. I begyndelsen lo hun ad sig selv ved denne tanke, men da hun ikke var i besiddelse af denne yndige ubevidsthed, som man ofte træffer hos heltinder, der gennem en roman på flere bind kan have en brændende lidenskab for deres øjne uden nogen sinde at opdage den, før det rette øjeblik kommer, og helten falder på sine knæ, følte hun sig snart overbevist om, at hr. Fletcher fandt behag i hendes selskab og ønskede at vise hende det.

Da Kristine var en dødelig kvinde, følte hendes forfængelighed sig smigret, og hun greb sig selv i at vise, at det behagede hende, ved disse små tegn, som elskerøjne er så hurtige til at se og forstå – en sindrig sløjfe på hatten, en blomst i bæltet, en nyvasket musselinskjole eller en pyntelig hårsætning.

"Den stakkels mand, han har så få glæder, at jeg visselig ikke bør misunde ham den ringe fornøjelse at se og høre på mig, hvis han har lyst," sagde hun til sig selv en dag, da hun med mere end almindelig omhu beredte sig til den sædvanlige spadseretur. "Men hvad skal enden blive? Hvis han kun har i sinde at gøre lidt kur til mig, så lad ham kun det, men hvis han virkelig bryder sig om mig, så må jeg komme på det rene med den ting og ikke bedrage ham. Jeg tror ikke, at han elsker mig; hvordan skulle han også kunne det, sådan en ubetydelig person, som jeg er?"

Her kastede hun et blik i spejlet, og mens hun så, fik hendes kinder en stærkere farve, hendes øjne strålede, og hendes læber krusede sig til et smil, for spejlet viste hende et såre tiltalende ansigt under en koket hat, der var lagt an på at indtage.

"Vær nu ikke en tosse, Kristine! Tænk over på, hvad du gør, og lad dig endelig ikke føre bag lyset af din forfængelighed, du er jo dog kun en kvinde, og i den slags ting er vi så blinde og tåbelige. Jeg vil tænke alvorligt over denne mulighed og lade være med at kokettere, så vil jeg ikke have noget at bebrejde mig, hvad afgørelse jeg så kommer til."

Styrket ved denne dydige beslutning ombyttede Kristine uden barmhjertighed den fine hat med sin gamle brune, fæstede en klædelig lok op, som hun i den senere tid havde ladet hænge bag øret, og tog et par stærke og noget slidte støvler på, der var meget hensigtsmæssigere til at gå på klipper og sand med end de fikse sko, hun havde været rede til at ofre. Derpå traskede hun af sted til frøken Tudor med det forsæt at være meget stilfærdig og tilbageholdende, som det sømmede sig for en ringe og ydmyg lærerinde.

Men ak, hvor svage er ikke en kvindes forsætter! Da hun sad på sin yndlingsplads med det udstrakte blå hav glimtende i sollyset foran sig, mens den friske vind fik blodet til at rulle rask gennem hendes årer, og både himmel og jord var så opfyldt af sommerens liv og lyst, da måtte hendes sjæl juble af fryd, hendes ansigt måtte stråle ved den blotte lyksalighed, det var at være til, og under al denne naturlige glæde måtte hendes hjerte tilhviske hende den ny, kun halvt tilstående, men dog så liflige tanke: "Der er en, der bryder sig om mig."

Hvis hun havde tvivlet om det, ville udtrykket i hr. Fletchers ansigt denne formiddag have forjaget en sådan tvivl, for mens hun læste, sagde han til sig selv: "Ja, et sådant smukt, muntert og hjælpsomt væsen er det, jeg trænger til, for at livet kunne blive behageligt for mig. Alt andet har jeg brugt op, hvorfor ikke

forsøge dette og gøre det mest mulige ud af denne sidste mulighed? Hendes selskab gør mig godt, og jeg tror ikke, jeg vil blive ked af hende. Jeg kan ikke vente noget langt liv, siger de, og det vil næppe heller blive behageligt, da jeg må bøde for mine ungdomssynder; derfor ville det være fornuftigt af mig at skaffe mig et godmodigt, trofast væsen til at pleje mig. Min formue vil betale hende for den tid, hun ofrer, og ved min død ville hun blive en smuk enke. Jeg vil ikke handle overilet, men jeg tænker næsten, at jeg vil vove det forsøg."

Opfyldt som hr. Fletcher var af denne blanding af ømme, egenkærlige og angerfulde tanker, var det intet under, at hans øjne forrådte hans følelser, mens han lå og betragtede Kristine. Aldrig havde hun læst så dårligt, for det var hende umuligt at holde tankerne ved bogen; de ville absolut beskæftige sig med denne ny og forvirrende forestilling; hun kunne ikke lade være at tænke, at hr. Fletcher måtte have været en smuk mand, før han blev så svag, og hun grundede på, om hans humør også virkelig skulle være så helt elendigt, og at tro, at han kunne være både ædel, venlig og trofast mod en, der elskede ham oprigtigt og plejede ham godt. På dette punkt blev hun pludselig standset i sin tankegang ved en fejllæsning, der bragte hende i den yderste forvirring. Det var nemlig "*John Halifax* [Note 1]", hun læste op, og i stedet for at læse "Phineas Fletcher" læste hun "Philip", hvorved hun blev så rød som et dryppende blod og gik fuldstændig fra det. Frøken Tudor lagde ikke mærke til noget, men hr. Fletcher kom til at le, og Kristine takkede sin skæbne for, at hendes ansigt var halvt skjult af den gamle brune hat.

Der blev ikke sagt noget, men det var hende en stor lettelse, da hun hørte, at hr. Fletcher dagen efter var taget med på en

sejltur og ville blive en uge borte. I denne frist tænkte Kristine over sagen og bildte sig ind, at hun var kommet på det rene med sig selv. Hun genkaldte i sin erindring visse samtaler, hun havde hørt, og som havde gjort mere indtryk på hende, end hun selv anede. En enke havde sagt til en anden: "Det er ganske vist, Philip Fletcher tænker på at gifte sig; hans søster fortalte mig det med tårer i øjnene. Mænd, der har ført et lystigt liv i deres ungdom, bliver fortræffelige ægtemænd, når de har løbet hornene af sig. Clara kunne ikke gøre noget bedre parti, og jeg ville med glæde give hende til ham."

"Da ville det virkelig, min bedste, gøre mig meget ondt at se min Augusta som hans kone, for hvem han så ægter, så vil hun fuldstændig blive hans slavinde. Det ville være ganske rart, at få fingre i hans formue, hvis han snart lagde sig til at dø, men selv for den skal min Augusta ikke ofres," svarede den anden matrone, hvis Augusta forgæves havde bestræbt sig for at fange Philip Fletcher og hævnede sig ved at kalde ham "et vrag, kære, et fuldstændigt vrag".

En anden gang hørte Kristine nogle unge piger afhandle, hvem der burde foretrækkes af forskellige herrer, og hr. Fletcher blev betragtet som det bedste parti af dem.

"Når man har en mand, der er en god del ældre end en selv, er man fri for alle bånd. Han er glad, når han har sin forretning og sin klub og får sin mad, og lader så en gøre, hvad man har lyst til. Når man bare gør det lidt hyggeligt for ham, så betaler han ens regninger uden indvendinger," sagde et ungdommeligt væsen med tyve års livserfaring.

"Jeg ville tage ham, hvis han friede til mig, blot fordi alle gerne vil have ham. Jeg beundrer ham på ingen måde, men det

vil gøre en ordentlig opsigt, når han går hen og gifter sig, og jeg ville ikke have noget imod at have en hånd med i spillet," sagde en anden ungdommelig skønhed.

"Jeg ville tage ham alene for hans diamanter. Moder siger, at de er glimrende og har været i familiens besiddelse i mange slægtled. Han vil ikke lade fru Saltonstall gå med dem, for de går altid over til den ældste søns kone. Jeg håber, at han vil vælge en smuk hustru, som de kan tage sig ud på," sagde en tredje yndig ung pige med et blik på sin egen smukke hals.

"Nej, det gør han ikke; han tager en eller anden skindmager gammel jomfru, der vil pusle om ham, når han er syg, og holde sig for sig selv, når han er rask. Se kun ad."

"Jeg har set ham drive omkring med den gamle frøken Tudor, måske er det hans hensigt at tage hende; hun er en udmærket sygeplejerske; hun blev jo selv syg af at pleje sin fader."

"Måske gør han haneben til lærerinden; hun ser ganske godt ud, skønt hun ikke har det mindste snit på sig."

"Å, hvor vil De hen! Den simple person, der altid slæber omkring med en bog og de rædsomme børn. Nej, hende er der såmænd ingen fare for, at han gifter sig med." Og en spottende latter syntes at sætte denne sag udenfor al tvivl.

"Nå, så det er der ikke!" sagde Kristine, da de unge piger trådte ud af badehuset, hvor de havde ført denne opbyggelige samtale uden at tænke på de mulige tilhørere. Hun kaldte dem "pengekære, verdslige, ukvindelige koketter" og følte sig dem i høj grad overlegen, men alligevel kom hun jævnligt til at tænke på deres sladder, og den udøvede sin indflydelse på hendes beslutning, skønt hun troede, at denne kun skyldtes hendes egen sunde dømmekraft og forstand.

"Hvis han virkelig bryder sig om mig, vil jeg ikke afvise ham, for jeg kender ham tilstrækkeligt til at træffe mit valg. Jeg er ked af min ensomme stilling, og det ville være dejligt at komme til at føre et behageligt og fornøjeligt liv. Han har i sinde at tilbringe vinteren i udlandet, og det ville være henrivende. Jeg vil bestræbe mig for at bekæmpe mine verdslige tilbøjeligheder, så at de ikke skal få mig til at gifte mig uden af kærlighed, men det er meget fristende udsigter for en fattig stakkel som mig."

Således kom Kristine til det resultat, at hun ville modtage dette fordelagtige tilbud, hvis det blev gjort hende; og mens hun ventede, gennemgik hun så mange skiftende sindsstemninger og blev så pint af tvivl og frygt, at hun undertiden greb sig selv i at ønske, at alt dette aldrig var indtruffet.

Imidlertid søgte også hr. Fletcher ved hjælp af en mængde cigarer at komme på det rene med sig selv. Fraværelse tjente kun til at vise ham, hvor meget han trængte til noget bedre at slå tiden ihjel med end billardspil, heste og aviser, for de lange, kedsommelige dage syntes aldrig at ville få ende, når han ikke havde den fornøjelige lærerinde til at live sig op som et nyt og behageligt pirringsmiddel. Lidt efter lidt havde det ønske, at sikre sig denne nydelse, bemægtiget sig ham, og den tanke, altid at have en ledsagerinde uden nerver, luner og affektation, var tillokkende for en mand, der var ked af fashionable dårskaber og følte en pinagtig lede ved sit eget selskab.

Det kildrede hans indbildningskraft at forestille sig den sladder, forundring, ærgrelse, et sådant skridt af ham ville forårsage; det spændende ved at forsøge så godt som det eneste, han endnu ikke havde forsøgt, fristede ham, og

stærkere end alt andet drog de ædlere instinkter, som aldrig fuldstændig dør hos et menneske, og ønsket om at glemme fortiden i en bedre fremtid ham til Kristine. Han følte lyst til at eje hende, som han havde følt lyst til så meget andet i sit liv, og nærede ikke synderlig tvivl om at få hende, hvis han friede. Var kærligheden end ikke overdreven stor, kunne sikkert hans formue, der hidtil havde skaffet ham alt, hvad han ønskede, kun ikke sundhed og lykke, købe ham en hustru, når hans venner hver dag sluttede fordelagtige handler. Da han således havde fået spørgsmålet afgjort, vendte han hjem igen, og alle var enige om, at han havde haft overordentlig godt af sin udflugt.

En klar septemberformiddag sad Kristine på sin yndlingsplads, mens de uundgåelige børn morede sig med at fange nogle ulykkelige krabber i en pyt i nærheden. På hendes skød lå der en bog, som hun imidlertid ikke læste i; hendes øjne stirrede med et længselsfuldt udtryk langt ud over den uhyre blå flade, der lå for hende, og hendes ansigt opklaredes af en eller anden glad tanke. Lyden af skridt vækkede hende af hendes drømmeri, og da hun genkendte dem, greb hun hastigt bogen og gav sig til at læse, som om hun var ganske optaget af den, indtil der faldt en skygge tværs over bladet, og den stemme, hun havde ventet, venligt spurgte:

"Hvad er det for en bog, De nu læser, frøken Devon?"

"Det er '*Jane Eyre*'."

Hr. Fletcher satte sig, således at hendes hatteskygge ikke forhindrede ham i at se hendes ansigt, trak sine handsker af og gjorde sig det rigtig mageligt for ret at nyde tilværelsen.

"Hvad mener De om Rochester?" spurgte han pludselig.

"Jeg nærer ikke just synderligt høje tanker om ham."

"Så synes De sagtens, at det var tåbeligt af Jane at elske ham og prøve på at gøre ham til en helgen?"

"Jeg synes godt om Jane, men jeg kan rigtignok ikke tilgive hende, at hun giftede sig med den mand, for jeg har ikke synderlig tro til, at en sådan synder kan blive til en helgen."

"Ja, men tror De da ikke, at en mand, der kun havde dårskaber at angre, turde håbe, at en god kvinde ville række ham en hånd og gøre ham lykkelig?"

"Hvis han har forspildt sit liv, må han tage følgerne og nøjes med at finde medlidenhed og ligegyldighed i stedet for agtelse og kærlighed. Der er mange gode kvinder, der 'rækker en hånd', som De siger, og det er meget kristeligt og smukt handlet, det tvivler jeg ikke om; men i mine tanker er det en urimelighed at forlange det af dem."

Hr. Fletcher holdt meget af at få Kristine til at tale, for i sin interesse for emnet glemte hun sig selv, og hendes alvor var i hans øjne det mest tiltrækkende ved hende. Men just i dette øjeblik lod denne alvor ikke til at behage ham, og han sagde temmelig skarpt:

"Hvor kvinderne dog undertiden er nogle hårdhjertede skabninger! Jeg havde tænkt mig, at De var en af dem, der ikke ville overlade en stakkels fyr til hans skæbne, hvis hans frelse lå i Deres hænder."

"Jeg ved ikke, hvad *jeg* ville gøre i et sådant tilfælde, men det har altid forekommet mig, at en mand burde have energi nok til at frelse sig selv og ikke vente på hjælp fra det 'svagere køn', som han kalder kvinden," svarede Kristine med et betydningsfuldt blik, for udtrykket i hr. Fletchers ansigt bibragte hende en følelse af, at en erklæring var i vente.

Åbenbart ivrig efter at erfare, hvad hun ville gøre i det omtalte tilfælde, besluttede hr. Fletcher at fremkalde det snarest muligt, hvorfor han i en tungsindig tone og med et alvorligt blik sagde:

"De så netop så glad ud, netop i det øjeblik jeg kom. Jeg ville ønske, jeg turde tro, at min tilbagekomst havde nogen del i det."

Kristine ønskede, at hun kunne holde den forræderske rødme tilbage, men da hun ikke formåede det, fæstede hun sit blik stift på havet, og idet hun lod som om hun havde overhørt hans ømme hentydning, sagde hun med en mistænkelig henrykkelse:

"Jeg sad og tænkte på noget, fru Saltonstall sagde i morges. Hun spurgte mig, om jeg havde lyst til at rejse til Paris med hende til vinter. Det har altid været en af mine drømme at komme udenlands, og jeg håber at den engang vil blive opfyldt."

Kristines rødme syntes at give et mere sanddru svar end hendes ord, og idet hr. Fletcher bøjede sig noget nærmere ind til hende, sagde han i sin mest indsmigrende tone:

"Vil De rejse til Paris som min lærerinde i stedet for som Charlottes?"

Kristine havde troet, at hun havde sit svar på rede hånd, men nu da øjeblikket kom, mærkede hun, at det ikke var tilfældet, og sad tavs med en følelse af, at et Ja ville love langt mere, end hun kunne give. Hr. Fletcher nærede ingen tvivl om, hvordan svaret ville blive, og havde intet hastværk med at få det, for det var et af disse øjeblikke, der er så behagelige og så kortvarige, at man bør nyde dem så længe som muligt. Han kunne nok lide at se farven komme og forsvinde på hendes kinder, at se blomsterne, som hun havde stukket i brystet, bevæge sig ved hendes hjertes

hurtige slag og nød forud det glade øjeblik, da denne behagelige stemme ville fremstamme sit taknemmelige samtykke. Han flyttede sig endnu nærmere til hende og fortsatte fremdeles i den indsmigrende tone, der ville have lignet en elskers mere, hvis den havde været mere sikker:

"Jeg bilder mig ind, at jeg ikke tager fejl, når jeg tror, at jeg ikke er Dem ligegyldig. De må vide, hvor meget jeg holder af Dem, hvor meget jeg trænger til Dem, og hvor glad jeg ville være, hvis De altid ville blive hos mig og gøre mit tunge liv lykkeligt. Vil De, Kristine?"

"De vil snart blive ked af mig. Jeg har ingen skønhed, ingen talenter, ingen formue, – intet andet end mit hjerte og min hånd at give den mand, jeg ægter. Er det tilstrækkeligt?" spurgte Kristine og så på ham med et blik, der røbede hendes hjertes dybe længsel efter oprigtig kærlighed.

Men hr. Fletcher forstod ikke dets mening; han så kun det ydmyge udtryk i hendes ansigt, troede, hun var overvældet af vægten af den ære, han viste hende, og bestræbte sig for at berolige hende ved den venlige nedladenhed, én viser, når han ønsker at gøre en gunstbevisning mindre trykkende.

"Det ville måske ikke være det for alle mænd, men det er det for mig, for jeg kan ikke godt undvære Dem. Lad folk sige, hvad de vil, hvis De blot siger Ja, er jeg tilfreds. De skal ikke komme til at fortryde det, Kristine; jeg skal gøre mit bedste for at gøre Dem lykkelig; De skal få lov til at rejse, hvor som helst jeg kan følge Dem hen, få alle Deres ønsker opfyldt, så vidt det står i min magt, og når vi engang vender tilbage indtager De plads i verden som min hustru. De vil udfylde den smukt, tror jeg, og jeg vil blive en lykkelig mand. Jeg har hele mit liv igennem fået

min vilje, og det tænker jeg også jeg vil nu, skænk mig derfor et af Deres søde smil og sig: 'Ja, Philip'."

Men Kristine smilede ikke og følte ingen tilbøjelighed til at sige 'Ja, Philip', for hans sidste ord skurrede i hendes ømtålige kvindelige stolthed. Egenkærligheden skinnede alt for stærkt igennem, og selv hans højmodige ord forekom hende kun at være stikpenge. Det var ikke den elsker, hun havde drømt om, den ædle trofaste mand, der gav hende alt og dog følte, at han ikke nær kunne betale den skat, han fik i hendes rene første kærlighed. Det var ikke den lykke, hun havde håbet, den fuldkomne tillid, den glade hengivelse og den inderlige tilfredshed, der skulle gøre alting muligt og for en tid gøre denne dagligdags verden til et paradis.

Hun havde besluttet at sige "Ja", men hendes hjerte sagde afgjort "Nej", og uvilkårligt bragte hendes ærlighed hende til at lyde det, selv mens hun syntes at give efter for en fristelse, der rettede sine angreb mod tre af de svageste sider, der i almindelighed findes hos kvinden – hendes forfængelighed, ærgerrighed og forlystelsessyge.

"Det er meget venligt af Dem, men De kunne måske komme til at fortryde det, De kender kun så lidt til mig," begyndte hun, idet hun forsøgte at mildne sit afslag, hvor hun imidlertid på en sørgelig måde blev standset af en følelse af foragt.

"Jeg kender mere til Dem, end De tror, men det gør ingen forskel," afbrød hr. Fletcher hende med et smil, der irriterede Kristine, endog før hun fattede dets betydning. "Jeg troede først, at det ville gøre det, men jeg mærkede, at jeg ikke kunne undvære Dem, og så besluttede jeg at tilgive og glemme, at min hustru engang havde været skuespillerinde."

Det havde Kristine glemt, og det ville have været godt for ham, om han havde tiet stille med det. Nu forstod hun den tone, der havde afskrækket hende, det smil, der havde såret hende, og i samme øjeblik var hr. Fletchers skæbne afgjort.

"Hvem har fortalt Dem det?" spurgte hun, og hver nerve dirrede i hende af krænkelse over just i dette øjeblik at se sit livs eneste hemmelighed røbet.

"Jeg så Dem en dag danse omkring på stranden med børnene og kom derved til at tænke på en skuespillerinde, jeg engang havde set. Jeg ville ikke have husket det, hvis ikke en tilfældig begivenhed havde indprentet det i min hukommelse. Pudderet, sminken og kostumet gjorde rigtignok 'frøken Douglas' til en helt anden person end frøken Devon, men nogle få forsigtige efterforskninger bekræftede min formodning, og da begreb jeg, hvorfra De har fået dette lille anstrøg af sikkerhed og dristighed, der gør vor satte lærerinde så fortryllende."

Mens han talte, smilede hr. Fletcher igen og kyssede på hånden ad Kristine med en lille teatralsk gestus, der i højeste grad opirrede hende. Hun ville ikke tage sagen let, således som han, og ikke finde sig i at tage imod tilgivelse for en fortid, som hun ikke skammede sig over. Idet hun inderligt ønskede, at hun fra første færd at havde været oprigtig, besluttede hun at få sagen afgjort nu og ikke modtage noget af hr. Fletcher, ikke engang hans tavshed.

"Ja," sagde hun så roligt, som hun formåede, "jeg har virkelig været skuespillerinde i tre år, og jeg skammer mig ikke ved det. Jeg burde have fortalt fru Saltonstall det, men man rådede mig fra det, fordi det så ville blive vanskeligt for mig at få en plads; folk har så mange fordomme. Nu fortryder jeg det oprigtigt og

skal snarest mulig meddele hende det, så den ulejlighed kan De spare Dem."

"Bedste pige, jeg har aldrig tænkt på at fortælle det til nogen!" udbrød hr. Fletcher i en krænket tone. "Jeg beder Dem, tal ikke om det, men stol på mig og lad det blive en lille hemmelighed mellem os to. Jeg forsikrer Dem, det gør ingen forskel for mig, jeg ville ægte en balletdanserinde, hvis jeg havde lyst, glem det derfor, ligesom jeg har i sinde at glemme det, og berolig mig angående det andet punkt. Jeg venter endnu på Deres svar."

"Det er færdigt."

"Og det er venligt, er jeg vis på. Hvad er det, Kristine?"

"Jeg takker, men svarer Nej."

"Det er da vel ikke Deres alvor?"

"Jo, mit ramme alvor."

Hr. Fletcher rejste sig pludselig op, og idet han støttede ryggen mod klippen, sagde han i en tone, der røbede en så forstilt overraskelse og skuffelse, at hun følte lidt samvittighedsnag:

"Skal jeg opfatte det som Deres endelige svar, frøken Devon?"

"Ja, det er ganske bestemt mit endelige svar, hr. Fletcher."

Kristine gjorde sig umage for at tale venligt, men hun var opbragt både på sig selv og på ham og lagde det imod sit vidende for dagen såvel i sit ansigt som i sin stemme, for hun var ikke skuespillerinde udenfor scenen og ønskede fremfor alt nu at være ganske oprigtig for, om end sent, at udsone sin tidligere mangel på åbenhjertighed.

Der foregik en hurtig forandring med hr. Fletcher; hans kolde øjne udsendte forbitrede lyn, hans læber blev hvide af

harme, og hans tone var meget bitter, mens han langsomt sagde:

"Jeg har begået mange fejltagelser i mit liv, men dette er en af de største; jeg troede på en kvinde, som jeg var tåbelig nok til at elske med den oprigtigste kærlighed, jeg nogen sinde har følt, og bildte mig ind, at hun ville være taknemmelig for det offer, jeg bragte."

Videre kom han ikke, for Kristine rejste sig op i sin fulde højde og svarede med en harme, der fik hendes ansigt til at gløde og hendes stemme til at ryste, idet hun forgæves bestræbte sig for at gøre den lige så rolig som hans:

"Ofret ville ikke udelukkende have været på Deres side, for det, der stiller det ene menneske over det andet, er, hvad vi er, og ikke, hvad vi har. Jeg er af lige så god herkomst som De til trods for min fattigdom; mit liv har, tror jeg, været bedre end Deres; jeg ved, at mit hjerte er friskere, og min samvittighed har færre fejl og dårskaber at bebrejde mig. Hvad kan De give mig andet end penge og en stilling til erstatning for den ungdom og frihed, jeg ville ofre ved at ægte Dem? Ikke kærlighed, for De beregner værdien af Deres ofre, som De ikke kunne gøre det, hvis De vidste, hvad sand kærlighed er, og De bebrejder mig, at jeg har bedraget Dem, mens De i Deres hjerte er Dem bevidst, at De kun satte pris på mig, fordi jeg kunne more Dem og være Dem til nytte. Jeg har også bedraget mig selv, jeg indser også, at jeg har taget fejl, og giver afkald på den ære, De ville vise mig, siden den i Deres øjne er så stor, at De finder det nødvendigt at gøre mig opmærksom på det, i det samme De tilbyder mig den."

I øjeblikkets bevægelse lagde Kristine uvilkårligt noget af den kraft, hun i sin tid havde anvendt på teatret, i sin stemme og gestus; det lagde hr. Fletcher mærke til, og skønt han aldrig havde beundret hende så højt som netop i dette øjeblik, kunne han ikke modstå fristelsen til at hævne sig for de ord, der kunne have krænket ham så meget des dybere, fordi de var sande. Såret forfængelighed og skuffede forhåbninger kan gøre en mand lige så ondskabsfuld som en kvinde; det afgav hr. Fletcher ved denne lejlighed et bevis på, for han så, hvor Kristines stolthed var lettere at såre, og bibragte såret med en hævngerrig karakters snuhed.

Da hun holdt inde, klappede han i hænderne og sagde med et smil, der fik hendes øjne til at sprude ild:

"Særdeles godt gjort! Ganske fortræffeligt, frøken Devon! Jeg er blevet narret med hensyn til kvinden, men jeg må gøre skuespillerinden min kompliment og rømmer scenen for en anden og heldigere Romeo."

Stadig smilende bukkede han for hende og fjernede sig, tilsyneladende ganske rolig og i en oprømt stemning, men der havde aldrig vandret nogen mere forbitret og skuffet mand langs denne strandbred, end han, der denne dag sparkede sin hund og forbandede sin dårskab, når ingen så ham.

Et øjeblik blev Kristine stående og så efter ham, derpå følte hun, at hun enten måtte le eller græde, og valgte klogeligt den første måde at give sin sindsbevægelse luft på, hvorfor hun atter satte sig ned, tilbøjelig til at betragte den hele scene fra den komiske side.

"Min anden kærlighedshistorie har været endnu uheldigere end den første, for stakkels Joe havde jeg dog medlidenhed

med, men denne mand afskyr jeg og vil aldrig tilgive ham denne sidste fornærmelse. Det kan nok være, at jeg var lidt teatralsk, det er jeg tilbøjelig til at blive, når jeg bliver opbragt, men hvor han dog har et stygt sind! Hans vrede er af denne stille, kolde slags, der ligger og ulmer og lurer på lejlighed til at såre i stedet for at blusse op og så snart være forbi. Gud ske tak, at jeg ikke blev hans hustru! Imidlertid har jeg skaffet mig en fjende og mistet min plads, for fru Saltonstall vil naturligvis ikke beholde mig, når jeg åbenbarer hende den forfærdelige hemmelighed. Jeg vil fortælle hende den straks, for jeg vil ingen 'små hemmeligheder' have med ham. Så kommer jeg heller ikke til Paris, og det er det værste af det hele! Nå, det får være; jeg har ikke solgt min frihed for de Fletcherske diamanter, det er da altid en trøst. Nu en lille scene med min frue, og så forsvinder lærerinden."

Skønt Kristine lo, følte hun sig dog lidt ilde til mode over den rolle, hun havde spillet i denne sag; hun fortrød, at hun havde ladet sig friste af sine verdslige lyster, bekendte for sig selv, at hun havde været forfængelig, og tog sin krænkelse og skuffelse som en retfærdig straf, men ikke desto mindre var hun i sit inderste hjerte inderligt glad over, at det var gået, som det var.

Hun gjorde sig umage for at skåne hr. Fletcher i den samtale, hun havde med hans søster, og indskrænke sig til at tilstå sine egne forseelser, men til hendes forbavselse satte fru Saltonstall, hvor rystet hun end blev over hendes meddelelse, pris på hende som kvinde, hvorfor hun, sagde hun, var villig til at slå en streg over fortiden og håbede, at frøken Devon fremdeles ville blive hos dem.

Så blev Kristine da nødt til at sige hende, hvorfor hun ikke kunne blive, og i sit stille sind følte hun en ondskabsfuld glæde ved i al beskedenhed at meddele, at hun havde givet mylord en kurv.

Fru Saltonstalls bestyrtelse over dette var ligefrem komisk, for hun havde været så optaget af sine egne sager, at hun slet intet havde anet, og hun blev formelig grebet af rædsel ved at erfare, hvor nær den kære Philip havde været ved at lide den skæbne, hun så skinsygt søgte at redde ham for, for at hans formue engang kunne komme de søde børn til gode.

I et nu foregik der en fuldstændig forvandling med hende, og del var klart for Kristine, at jo før hun forsvandt, desto kærere ville det være fruen. Anstanden blev imidlertid bevaret til det sidste, og fru Saltonstall behandlede hende med usædvanlig agtelse, hun var jo kommet til ære og havde også opført sig højst rosværdigt. Hvordan hun havde kunnet give en Fletcher en kurv, forbavsede tydeligt nok den gode dame, men hun tilgav den familien tilføjede krænkelse og var så venlig at antyde, at "min broder formodentlig kun havde søgt lidt adspredelse".

Kristine var kun alt for glad ved at komme bort, og da fru Saltonstall spurgte hende, hvornår hun ønskede at rejse, svarede hun uden betænkning: "I morgen", modtog sin løn, der ved denne lejlighed betaltes hende med usædvanlig punktlighed, og gav sig vel til mode til at pakke sine kufferter.

Da familien skulle forlade stedet om en uges tid, vakte hendes pludselige afrejse ingen overraskelse hos de få, der kendte hende, og efter at have taget en hjertelig afsked med de af hendes venner fra denne sommer, der blev tilbage, lagde hun sig til sengs den aften, fuldt færdig til at tage bort tidligt den

næste morgen. Hun havde ikke set mere til hr. Fletcher den dag, men lyden af ophidsede stemmer i dagligstuen, forvissede hende om, at fruen havde sin broder i skole, og med ægte kvindelig vankelmodighed håbede hun, at hun ikke ville være alt for hård imod den stakkels mand, for, når alt kom til alt, var det dog venligt af ham at overse skuespillerinden og anmode lærerinden om at dele de goder, lykken havde skænket ham.

Hun fortrød ikke, hvad hun havde gjort, men sov dog ind med tankerne beskæftiget med en bryllupsrejse til Paris og drømte så behagelige drømme om alle de herligheder, hun havde givet afkald på, at virkeligheden, da hun vågnede, forekom hende temmelig tom, og fremtiden viste sig i et noget mørkt lys.

Hun var tidligt på benene, da det var hendes agt at tage med den første dampbåd for at undgå alle ubehagelige møder, og efter at have kysset børnene i deres små senge med kærlige løfter om ikke at glemme dem, nød hun i al hast sin morgenmad og steg ind i vognen, der holdt for døren. De søvndrukne opvartere stirrede på hende, en venlig tjenestepige sendte hende et nik, og miss Walker, den tapre engelske dame, udbrød, idet hun struttende af sundhed og tilstænket traskede forbi:

"Hvad i al verden; skal De rejse?"

"Ja, Gud ske lov," svarede Kristine, men i det samme kom hr. Fletcher ned ad trappen med blegt åsyn og tunge øjne, som om der var fulgt en søvnløs nat på hans nederlag fra den foregående dag. Han bøjede sig ind ad vinduet og spurgte hastigt med et blik, som hun aldrig kunne glemme:

"Kan intet bringe Dem til at forandre Deres svar, Kristine?"

"Nej, intet!"

Hans øjne sagde: "Tilgiv mig", men hans læber sagde kun: "Farvel", og vognen rullede af sted.

Kristine var en kvinde; der faldt to store tårer på den hånd, der endnu var rød efter det dvælende tryk, han havde givet den, og med en medfølelse, som om hun havde ham kær, sagde hun:

"Han har dog, når alt kommer til alt, et hjerte, og måske kunne jeg have fundet min glæde i at udfylde det, hvis han havde vist mig det tidligere; nu er det for sent."

5. Selskabsdame

Før Kristine endnu havde fået tid til at finde sig en ny plads, fik hun en billet fra frøken Tudor, som skrev, at hun havde hørt, at hun havde forladt fru Saltonstall, og hun spurgte hende, om hun ikke havde lyst til at modtage en plads som selskabsdame for en svagelig, ung pige, hvor pligterne var lette og vilkårene gunstige.

"Hvor det var venligt af hende at tænke på mig," sagde Kristine taknemmelig. "Jeg vil straks gå derhen og sikre mig denne plads, der må være god, ellers ville hun ikke have anbefalet mig den."

Derpå begav Kristine sig af sted efter den adresse, der var opgivet af frøken Tudor, og mens hun ventede ved døren, tænkte hun:

"Hvor disse Carrolls dog må være for lykkelige mennesker!" Huset hørte nemlig til en samling af imponerende bygninger, der lå omkring en plads i et af de smukkeste kvarterer i byen, og det havde sit eget lille haveanlæg, hvor et springvand funklede i solens stråler, og nogle nette børn løb omkring og legede i det nedfaldne løv.

Fru Carroll var en statelig dame, der endnu var smuk trods sine halvtreds år. Men skønt der kun var få furer i hendes pande og få sølvstænk i det mørke hår, der lå glat ned over den, og et yndefuldt smil lod en række smukke tænder komme til syne, var der dog over hele hendes ansigt udbredt et ubeskriveligt udtryk af ubetvingelig kummer, der røbede, at livet havde lagt et tungt kors på hende, som hendes rigdom ikke kunne frikøbe hende

for, og imod hvilket hendes stolthed ikke var tilstrækkeligt værn.

Hun betragtede Kristine med et prøvende blik, hørte opmærksomt på hende og syntes hemmeligt at udforske hende, som om den plads, hun skulle beklæde, krævede en eller anden ualmindelig gave eller færdighed.

"Frøken Tudor har fortalt mig, at De læser godt højt, synger behageligt, har et glad sind og det stilfærdige, tålmodige væsen, som et svageligt menneske sætter så megen pris på," begyndte fru Carroll med sit gennemtrængende, alvorlige blik og i en bekymret tone, der gik Kristine til hjertet.

"Det er meget venligt af frøken Tudor at tænke så godt om mig og mine få talenter. Jeg har aldrig før været hos noget svageligt menneske, men jeg tror nok, jeg tør love at være tålmodig, villig og omgængelig. Min egen erfaring i retning af sygdom har lært mig at føle deltagelse for andre og at finde en glæde i at lindre deres smerter. Jeg ville meget gerne prøve det, hvis De mener, at jeg på nogen måde kan være skikket til pladsen."

"Ja, jeg gør," svarede fru Carroll, og hendes ansigt opklaredes lidt; det lod til, at noget i Kristines ord og væsen behagede hende. Derpå tilføjede hun langsomt, som om det kostede hende stor anstrengelse at få det frem:

"Min datter har været meget syg og er endnu svag og nervøs. Jeg må ikke skjule for Dem, at tabet af en, der var hende meget kær, var årsagen til hendes sygdom og det tungsind, hun lider af; derfor må vi undgå alt, hvad der kan minde om denne sorg. Hun bryder sig for tiden ikke om noget, vil ingen se og vil helst være alene. Hun er endnu så svag, at dette er ganske naturligt,

men hun har ikke godt af ensomhed, og lægen mener, at et nyt ansigt måske kunne vække hende, og at det muligvis ville interessere hende og gøre hende godt at være sammen med en, der ikke står i forbindelse med den sørgelige fortid. De kan derfor nok forstå, at det ikke er så let for os at finde et menneske, som i alle måder er, hvad vi trænger til, for hun må helst være ung, men tillige betænksom og fast, og det er jo unge mennesker i almindelighed ikke."

Kristine sluttede af fru Carrolls væsen, at frøken Tudor havde sagt mere til gunst for hende, end der var blevet gentaget ved denne lejlighed; hun fortalte derfor i få, ligefremme ord sit livs historie uden denne gang at lægge dølgsmål på noget og med den tanke, at hendes erfaringer måske kunne have givet hende mere fasthed og betænksomhed, end de fleste kvinder i hendes alder var i besiddelse af. Fru Carroll syntes at være af denne mening, hendes bekymrede blik opklaredes lidt, efter som Kristine fortalte, og da hun var færdig, sagde hun med et lettelsens suk:

"Ja, jeg tror, frøken Tudor har ret, og at De netop vil passe for os. Prøv en uges tid, så kan vi træffe en endelig aftale. Kan De begynde allerede i dag?" føjede hun til, da Kristine rejste sig. "Hver time er kostbar, for mit stakkels barns ensomhed tynger på mit hjerte, og dette er mit eneste håb."

"Ja, jeg skal med fornøjelse blive," svarede Kristine, der vel troede, at fru Carrolls ængstelse var overdreven, men dog følte medlidenhed med moderens sorg, for der var noget i hendes ansigt, der bragte hende på den tanke, at hun på en eller anden måde bebrejdede sig selv den tilstand, datteren var i.

I sit stille sind glad over, at hun havde gjort et omhyggeligt toilette, tog Kristine sit tøj af og fulgte fru Carroll ovenpå; her trådte de ind i et værelse, som syntes at ligge i en fløj til den store bygning, og i hvilket en gammel kone sad og syede.

"Hvordan har Helen det i dag, mor?" spurgte fru Carroll og standsede.

"Dårligt, frue. Jeg har set ind til hende hver time, men hun siger bare: 'Lad mig være i fred' og ligger og ser på billedet, så ens hjerte gerne kunne briste ved det," svarede konen og rystede på hovedet.

"Her er frøken Devon, som vil sidde lidt hos hende. Doktoren råder til det, og jeg lover mig noget godt af det, hvis vi blot kan adsprede det kære barn og få hende til at glemme sig selv og sin sorg."

"Som De behager," sagde den gamle kone og så med ikke synderlig velvilje på den fremmede dame, for den gode sjæl var skinsyg på enhver, der ville træde imellem hende og det barn, hun i så mange år havde passet og plejet.

"Jeg vil ikke forstyrre hende; før nu frøken Devon ind og hils hende fra hendes moder og sig, at jeg håber, hun vil prøve på at tage sig sammen for vor skyld."

"Ja, frue."

"Gå så, kære frøken, og gør Deres bedste." Med disse ord forlod fru Carroll værelset, mens Kristine fulgte den gamle kone.

Et hurtigt blik viste hende, at hun befandt sig i et fint udstyret boudoir, der tilhørte en rig mands datter, men inden hun fik tid til yderligere iagttagelser, fængsledes hendes øjne af beboerinden af dette smukke værelse, og hun glemte alt andet.

På en lav, vel polstret stol lå en smuk, ung pige, så bleg og stille, at Kristine et øjeblik troede, at hun var død eller sov. Ingen af delene var imidlertid tilfældet, for ved lyden af stemmer åbnede hun et par store øjne, der formørkedes med et besynderligt udtryk, da de faldt på det fremmede ansigt.

"Hvem er det, Ester? Jeg sagde dig jo, at jeg ikke ville se nogen. Jeg er alt for dårlig til at tåle det," sagde hun i en bydende tone.

"Ja, kære barn, det ved jeg godt, men Deres moder ønskede, at De skulle prøve på at tage Dem sammen. Frøken Devon vil sidde lidt hos Dem og prøve på at opmuntre Dem," sagde den gamle kone i en misfornøjet tone, der stod i en besynderlig modsætning til den ømhed, hvormed hun strøg det smukke opløste hår, der bølgede om den unge piges skuldre.

Helen rynkede øjenbrynene med en meget utilfreds mine, men gjorde sig øjensynlig umage for ikke at være uhøflig, for med en artig håndbevægelse pegede hun på en lænestol, der stod ved det solbeskinnede vindue, og sagde roligt:

"Vær så god at sidde ned, frøken Devon, og hav mig undskyldt lidt. Jeg har haft en dårlig nat og er for træt til at tale lige i øjeblikket. Der ligger forskellige bøger, eller måske De foretrækker at gå lidt ind i væksthuset."

"Tak, jeg sætter mig stille hen og læser, til De vil vide noget, så vil det glæde mig meget, om jeg kan være Dem til nogen nytte."

Med disse ord trak Kristine sig tilbage til den store stol og gav sig til at læse i den første bog, hun fik i hånden, betydeligt forvirret over den modtagelse, hun havde fået, og meget nysgerrig efter at se, hvad der ville følge efter.

En tid lang var der meget stille i værelset; ilden brændte svagt i marmorkaminen, solen skinnede varmt på fløjlstæppet og det smukke tapet, en behagelig blomsterduft trængte ind gennem den halvt åbne dør, der førte ud til et lille væksthus, og kun den fjerne rullen af en vogn afbrød nu og da stilheden.

Kristines blik søgte snart fra bogen hen til det yndige ansigt og den ubevægelige skikkelse, der hvilede på sofaen. På væggen lige over for hang i en niche billedet af en ung, smuk mand, og neden under det stod en vase med blomster, en pragtfuld romersk lampe og forskellige små relikvier, som om det kunne være et alter, hvor en eller anden død kærlighed endnu blev begrædt og dyrket.

Da hendes blik faldt på det levende ansigt, der var så blegt og rørende i sin stille ro, til det malede, der strålede af sundhed, kraft og lykke, følte hun sig grebet af en deltagelse med den stakkels Helen, der bragte tårer i hendes øjne. En pludselig bevægelse på sofaen gjorde, at hun ikke fik tid til at skjule dem, og da hun hastigt så ned i sin bog, faldt der en forrædersk, glinsende dråbe på bladet.

"Hvad er det for en bog, De der har fået fat i, som interesserer Dem så stærkt?" spurgte Helen i sin blide, men dog bydende tone.

"Don Quixote," svarede Kristine, der var alt for undselig til ikke at blive forvirret.

"De gav mig den, for at jeg skulle komme til at le, men jeg fandt den ikke morsom, og den var heller ikke sørgelig nok til, at jeg kunne græde over den, sådan som De gør."

"Jeg læste ikke, jeg –" stammede Kristine og kunne have grædt af ærgrelse over den dårlige begyndelse, hun havde gjort.

Men denne ufrivillige tåre var en bedre balsam for Helen, end den mest fuldendte takt, den mest interessante konversation ville have været. Den rørte og vandt hende uden ord, for medfølelse bevirker mirakler. Hendes hele ansigt undergik en forandring, hendes tungsindige øjne fik et mildt udtryk, og med et barns venlige frimodighed løftede hun Kristines sænkede ansigt op, idet hun med usikker stemme sagde:

"Jeg ved det nok, De følte medlidenhed med mig. Ja, jeg trænger til medlidenhed, og af Dem vil jeg tage imod den, for De påtvinger mig den ikke. Har De også været syg og ulykkelig? Jeg bilder mig det ind, ellers ville De næppe have tænkt på at komme her og spærre Dem inde med mig."

"Ja, jeg har været syg og ved, hvor vanskeligt det er at få sit livsmod igen; og jeg har også haft mine sorger, men, Gud ske lov, ikke tungere, end at jeg kunne bære dem. Et stykke af Solens slot faldt ned i hovedet på mig og havde nær slået mig ihjel," svarede Kristine og kom imod sin vilje til at le over den forbavselse, der malede sig i Helens ansigt. "Jeg har engang været skuespillerinde; Deres moder ved det, men syntes ikke, at det gjorde noget," føjede hun hastigt til.

"Det glæder mig at høre; jeg ønskede også engang at blive det; jeg holdt så meget af teatret. De skulle have ladet mig få min vilje, så ville jeg have haft noget at bestille, og hvor strengt et liv det også er, kan det ikke være værre end dette." Helen talte heftigt, og en stærk rødme skød op i hendes blege kinder; derpå betvang hun sig selv og sagde hastigt, idet hun sank ned i en stol:

"Fortæl mig noget om det; lad mig ikke få lov til at tænke, det har jeg så ondt af."

Glad over at kunne gøre nogen nytte og ivrig efter at genoprette sit første uheld, begyndte Kristine øjeblikkelig at fortælle om sit teaterliv og blev snart revet med af sit emne. Folk bliver i almindelighed veltalende, når de fortæller om, hvad de selv har oplevet, og virkelige begivenheder er altid de interessanteste. I begyndelsen hørte Helen kun til med en halvt åndsfraværende mine, men blev snart mere opmærksom, og da Kristine kom til katastrofen, sad hun oprejst, helt optaget af de glimt, hun fik at se af, hvad der foregik bag kulisserne.

Henrykt over sit held fortalte Kristine stadig videre, idet hun dels blev tilskyndet af spørgsmål fra sin tilhørerinde, dels ved en begivenhed kom i tanker om en anden, og hendes gode hukommelse ydede hende en fortræffelig hjælp. Uden at hun vidste af det, kom hun til at give en vidtløftig skildring af hele sit liv, for kvinder bliver snart meddelsomme overfor hinanden, og den interesse, Helen viste, smigrede hende overordentligt. Engang fik hun hende endog til at le ved beretningen om et pudsigt lille tilfælde, og den gamle Ester stak hovedet ind ad døren, som om hun var blevet forskrækket over denne usædvanlige lyd, men da hun så, at der intet galt var på færde, trak hun sig tilbage igen, undrende sig over, hvad i al verden den unge pige gjorde, som i den grad kunne oplive frøken Helen.

"Fortæl mig noget om Deres kærlighedshistorier; dem har De naturligvis haft nogle af, det har skuespillerinder jo altid. De lykkelige kvinder, de kan følge deres hjertes drift!" sagde Helen med den nysgerrige ligefremhed, man ofte træffer hos skrantninger, der ikke mere bryder sig om etiketten.

Da Kristine i rette tid huskede på, at dette var et forbudt emne, rystede hun smilende på hovedet og svarede:

"Jeg har haft et par stykker, men den slags hemmeligheder fortæller man ikke, ved De nok."

Øjensynlig skuffet og lidt ærgerlig over at være blevet mindet om sin mangel på god opdragelse, rejste Helen sig og begyndte at vandre uroligt frem og tilbage i værelset, men straks efter spurgte hun, som om hun ønskede at gøre en undskyldning for sin utålmodighed, Kristine, om hun ikke havde lyst til at se hendes blomster, og et øjeblik efter befandt de sig i en lille verden, hvor der herskede evig sommer. Vinranker dækkede loftet, fine buskvækster og træer dannede vægge af løv på begge sider, over alt prangede blomster, fugle sang i halvt skjulte bure, akvarier og bregneplanter stod rundt omkring, og et lille springvand fremkaldte med sin sagte plasken en behagelig musik.

Helen kastede sig træt ned på nogle puder, der var opstablet ved siden af bassinet, opfordrede ved et tegn Kristine til også at sætte sig og sagde, idet hun trykkede sine hænder mod sin brændende pande og så op med en urolig glans i de indfaldne øjne, der aldrig syntes at finde hvile:

"Å, syng lidt for mig; den simpleste melodi er god nok. Jeg er træt og kan alligevel ikke sove. Hvis mit hoved blot ville lade være med denne forfærdelige tænken og unde mig en eneste times glemsel, ville det gøre mig så usigelig godt."

"Den følelse kender jeg, og jeg vil prøve, hvad Lucy plejede at gøre for at berolige mig. Læg Deres stakkels hoved i mit skød, og lig så ganske stille, mens jeg køler det."

Føjelig som et træt lam lå Helen uden at røre sig, mens Kristine dyppede sine fingre i bassinet og blidt strøg dem frem og tilbage over den hede pande og de indsunkne tindinger, i hvilke blodet bankede så ængsteligt hurtigt. Og alt imens sang hun en simpel melodi og sang den smukt, for hun elskede den, fordi den for mange år tilbage havde været en af hendes moders yndlingssange og ofte var blevet sunget for hende selv. Lidt efter lidt sank de tunge øjenlåg i, den af sorgen furede pande glattedes, de rastløse hænder blev stille, og Helen faldt i en rolig slummer.

Så optaget var Kristine af sin opgave, at hun helt glemte sig selv, indtil det ubekvemme ved hendes stilling mindede hende om, at hun havde et legeme. Da hun var bange for at vække den stakkels pige, der sov i hendes arme, prøvede hun på at skaffe sig et rygstød mod bassinet, men kunne ikke få fat i nogen pude til at lægge mod den kolde stenkant. En usynlig hånd rakte hende imidlertid, hvad hun ønskede, og da hun så sig om, så hun to unge mænd stå bag ved sig.

Der var ingen tvivl om, at det var Helens brødre, for selv om der var stor forskel i udtrykket, var dog nogle af familietrækkene stærkt udprægede hos dem begge. Den ældste var iført en præstelig dragt og havde et blegt, asketisk ansigt med melankolske øjne, et strengt udtryk om munden og den fraværende mine, man i reglen finder hos dem, der lever et indadvendt liv. Den yngste havde et mere tiltalende ansigt, for skønt det bar spor af udsvævelser, røbede det dog en ædel og varmtfølende karakter, der måske kunne være stolt og egensindig, men alligevel var elskværdig trods alle sine mangler. Der var endnu noget meget barnligt over ham; han

lagde ingen dølgsmål på sine følelser, men knælede med et hastigt nik til Kristine ned ved siden af sin søster og sagde hviskende:

"Se på hende, Augustine! Så smuk, så stille! Hvor det er glædeligt at se hende ligne sig selv igen!"

"Ak ja; var det ikke syndigt, kunne jeg gerne få mig til at ønske, at hun aldrig mere måtte vågne," svarede den anden mørkt.

"Nej, tal dog ikke sådan! Hvordan kan vi leve uden hende?" udbrød den yngre, og idet han vendte sig til Kristine, sagde han venligt:

"De må være meget træt; lad os lægge hende på sofaen. Her er meget fugtigt inde, og hvis hun sover længe, vil De blive helt afmægtig af udmattelse."

Brødrene løftede varsomt den sovende pige op og bar hende ind i hendes værelse, hvor de lagde hende på sofaen. Hun sukkede, da hendes hoved berørte puden, og hendes arm slyngede sig om hans hals, som om hun selv i søvne følte hans nærværelse. Han lagde sin kind til hendes og stod længe således bøjet over hende med et udtryk af kærlig bekymring. Augustine stod tavs, alvorlig og kold, som om han ikke mere var bundet af jordiske bånd, men alligevel syntes det ham svært at sønderrive dette, for han strakte hånden ud over sin søster, som om han velsignede hende, hvorpå han med nok et alvorligt buk for Kristine fjernede sig lige så lydløst, som han var kommet. Men Harry kyssede den sovende ømt og hviskede i en bønfaldende tone: "Vær god imod hende!" og skyndte sig ud af værelset som for at skjule den følelse, han ikke burde vise.

Få minutter efter kom Ester ind med en billet fra fru Carroll:

"Min søn fortæller mig, at Helen sover, og at De ser ud til at være meget træt. Overlad hende nu til Ester; De har gjort nok for i dag; jeg takker Dem hjerteligt, gå nu hjem og tilbring en rolig nat, før De i morgen fortsætter Deres gode gerning."

Kristine gik; en vogn ventede på hende, og hun kørte hjem, meget glad over det held, hun havde haft med sit første forsøg som selskabsdame.

Den næste dag tog hun med interesse og god vilje fat på sine nye pligter, for dette var en gerning, hvor hjertet var med, og som ikke blot lagde beslag på hendes hoved og hænder. Der var meget, der forbavsede hende, og adskilligt, der satte hende i forlegenhed, da hun lærte familien bedre at kende, men hun var betænksom nok til at holde sine tanker hos sig selv, brugte sine øjne og gjorde sit bedste for at være til behag.

Det lod til, at fru Carroll var tilfreds med hende, og hun takkede hende ofte for hendes trofaste omsorg for Helen, men hun så sjældent til sin datter og syntes aldrig overrasket eller bedrøvet over, at den unge pige ikke ytrede noget ønske om at se hende. Skønt der altid var et venligt smil på hendes ansigt, følte Kristine sig snart overbevist om, at det kun var en maske, hun påtog sig for at skjule en eller anden tung sorg for en nysgerrig verdens øjne.

Augustine kom aldrig, undtagen når Helen sov; så kom og gik han som en skygge, altid tavs, kold og alvorlig, men i hans øjne var der et mørkt og tungsindigt udtryk, som om han led af et bittert samvittighedsnag, som hverken bønner eller bod formåede at lindre.

Harry kom hver dag, og hvor tungsindig, ligegyldig eller pirrelig hans søster end måtte være, for ham havde hun altid et

smil, en kærlig hilsen, et rosende ord eller en venlig advarsel mod den letsindighed, der syntes ganske at have bemægtiget sig ham. Deres kærlighed til hinanden var meget stærk, og det var en stadig kilde til glæde for Kristine at se dem sammen, for da så man, hvad Helen engang havde været, mens Harry også viste sig fra sin bedste side. Denne, der endnu var en dreng, trods sine enogtyve år, syntes at have en fornemmelse af, at Helens værelse var et sikkert tilflugtssted for de fristelser, han med sin tankeløse og heftige natur var udsat for. Her kom han hen for at bekende sine forseelser og dårskaber med den åbenhjertighed, der er halvt bedrøvelig, halvt komisk, men altid tiltalende hos et godhjertet ungdommeligt brushoved. Her kunne han sidde og passiare muntert og gøre kritiske bemærkninger, mens han gav livlige beskrivelser af den verden, han færdedes i. Alle sine forhåbninger og planer, glæder og sorger, held og uheld betroede han Helen; og hun, den stakkel, glemte, mens hun hengav sig til denne eneste lykkelige kærlighed i sit bedrøvelige liv, for en kort tid den knugende fortvivlelse, der gjorde verden så mørk for hende. For hans skyld smilede hun, til ham talte hun, når andre ikke kunne få et ord ud af hende, og at redde Harry var den eneste forpligtelse, hun vedkendte sig eller bestræbte sig for at opfylde.

En yngre søster, der endnu gik i skole, var borte fra hjemmet, men de andre talte sjældent om hende, og Kristine kunne ikke lade være med at grunde over, hvorfor Bella aldrig skrev til Helen, og hvorfor Harry ikke syntes at have andet end en mørk medlidenhed til overs for den blomstrende unge pige, hvis billede hang i den store dagligstue nedenunder.

Vinteren gik meget stille, men dog meget behagelig for Kristine, for hun kunne mærke, at man holdt af hende og havde tillid til hende, så, at hun udfyldte sin plads, og troede, at hun udrettede noget på den måde, som kvinder holder mest af, nemlig ved at vise opofrende omsorg og deltagelse.

Om foråret tog familien ud til deres smukke gamle landsted tæt uden for byen, og her førte Kristine og Helen et friere og lykkeligere liv. De spadserede og kørte, roede omkring og syslede i haven eller tilbragte tiden behageligt på den store terrasse, hvor Helen lå ørkesløs og gyngede i sin hængekøje, mens hun samtalede med Kristine, eller denne læste højt for hende; og sommeraftenernes tusmørke fordrev de med musik eller med de tavse drømmerier, der er mere veltalende end ord, og som oprigtige venner finder så stor glæde i at hengive sig til i hinandens selskab.

Harry var hos dem og opofrede sig ganske for sin søster, som hendes omgivelsers kærlige tålmodighed og opmuntrende indflydelse lidt efter lidt syntes at udrive af hendes sørgelige tungsindighed.

Kristine opfyldtes af stolthed og glæde, da hun så den forandring, der foregik med Helens ansigt, hørte, hvilken interesse den før så håbløse stemme nu tit udtrykte, og dag for dag følte sig mere forvisset om, at den stakkels pige havde overvundet det tab, der syntes at have knust hendes hjerte.

Men ak! Den bitre skæbne skulle tilintetgøre Kristines stolthed og Harrys forhåbninger. Da alt så lysest ud, kom den mørke skygge; da et heldigt udfald syntes sikkert, var faren nær, og da fortiden syntes begravet og glemt, viste dens genfærd sig

atter, for straffen for overtrædelsen af en lov kommer lige så sikkert som døden.

Da de var vendt tilbage til byen igen, kom Bella hjem, en livlig ung pige, der burde have bragt solskin og glæde i hjemmet, men fra det øjeblik af, at hun var kommet, var det, som om en besynderlig ængstelse havde bemægtiget sig de andre. Fru Carroll vågede over hende med en bekymret omhu, var øjensynlig opfyldt af moderlig stolthed over sin elskelige datter og begyndte at drømme lyse drømme om hendes fremtid. Hun syntes at ønske at holde søstrene borte fra hinanden og sagde til Kristine som for at forklare dette ønske:

"Bella var borte, da sorgen og sygdommen ramte Helen, så hun ved ikke meget om det, og jeg vil nødig, at hun skal miste sit glade sind ved at få mere at vide. Helen bryder sig ikke om andre end Harry, og Bella er desuden for ung til at være til nogen nytte for sin stakkels søster, så jo mindre de ser hinanden, desto bedre for dem begge. De er vistnok enig med mig, ikke sandt?" føjede hun til med dette stjålne, prøvende blik, som Kristine ofte tidligere havde bemærket.

Kristine kunne ikke gøre andet end samtykke i den ordning, moderen anså for den bedste, og endnu troligere end før ofre sig for Helen, der snart kom til at trænge til al hendes omhu og tålmodighed, for hun blev overfaldet af en forfærdelig uro, der atter bragte de søvnløse nætter, tungsindige dage og alle de gamle lidelser tilbage med fordoblet styrke.

Bella blev indført i verden og lod til at skulle blive en meget feteret skønhed. Harry var stolt af hende, men syntes skinsyg over andre herrers beundring for hans fortryllende søster og kunne sætte både Helen og sig selv i misstemning over de

koketterier, "dette barn", som de kaldte hende, hengav sig til med hele det velbehag, som var at vente hos en ung pige med et let hjerte, hvis hoved var blevet en smule fortumlet ved den overdrevne beundring, hun pludselig var blevet genstand for.

Forgæves bad Kristine Harry om ikke at fortælle Helen den slags ting, forgæves lod hun sig forlyde med, at det ville være bedst, om Bella ikke kom aften efter aften og viste sig for søsteren i al sin ungdoms og skønheds glans; forgæves bad hun fru Carroll om at lade hende rejse bort med Helen til et roligere sted, da man aldrig kunne overtale hende til at tage del i nogen lystighed hverken hjemme eller ude. Alle syntes egensindige, blinde eller betaget af frygt for at udsætte sig for folkesnak. Således gik tiden hen, indtil der indtraf en begivenhed, som pludselig gav Kristine en skrækkelig oplysning og viste hende det spøgelse, der hjemsøgte denne ulykkelige familie.

Da hun en morgen kom ind til Helen, traf hun hende vandrende frem og tilbage, som hun så ofte gjorde i den sidste tid, med hastige skridt og et ophidset udseende, som om hun var blevet dreven frem af en magt, hun ikke kunne modstå.

"God morgen, kære. Det gør mig inderlig ondt, at De har haft en urolig nat, og jeg ville ønske, at De havde sendt bud efter mig. Skal vi ikke køre en tur nu på morgenstunden? Vejret er yndigt, og Deres moder tror, det vil gøre Dem godt," begyndte Kristine, urolig over den tilstand, hun fandt den unge pige i.

Men mens hun talte, vendte Helen sig om imod hende og udbrød lidenskabeligt:

"Min moder! Tal ikke om hende til mig; jeg hader hende!"

"O, Helen, tal ikke sådan. Tilgiv og glem, hvis hun har gjort Dem noget imod, og pin ikke Dem selv ved at ruge over det.

Kom, kære, og lad os berolige vort sind ved en smule musik; jeg ville gerne høre den ny sang en gang endnu, skønt jeg aldrig kan håbe at komme til at synge den sådan som De."

"Synge!" udbrød Helen med en skærende latter. "De ved ikke, hvad De forlanger. Kunne De synge, når Deres hjerte var tynget af bevidstheden om en synd, som var i færd med at blive begået mod en af Deres nærmeste? Det kan ikke nytte, at De prøver på at berolige mig, jeg må tale, hvad enten De vil høre på mig eller ikke; jeg bliver vanvittig, hvis jeg ikke får lettet mit hjerte; hele verden vil desuden snart få det at vide. Sæt Dem ned, jeg skal intet ondt gøre Dem, men gør mig ikke imod, eller De vil komme til at fortryde det."

Talende med en heftighed, der var nær ved at berøve hende vejret, trykkede Helen Kristine ned på en stol og vedblev med et udtryk i sit ansigt, der betog hendes tilhørerinde enhver evne til at bevæge sig eller tale:

"Harry har nylig fortalt mig det; han var meget opbragt, det så jeg og fik ham så til at fortælle mig det. Stakkels dreng, han kan ikke holde noget skjult for mig. Jeg har altid frygtet det, og nu kommer det. De ved det altså ikke? Den unge butler og Bella har forelsket sig i hinanden, og der er ingen, der har forsøgt at forebygge det; tænk hvor nedrigt, når der hviler en sådan forbandelse på os alle."

Det spørgsmål: "Hvilken forbandelse?" trængte sig uvilkårligt frem på Kristines læber, men kom ikke over dem, for ret som om Helen havde læst hendes tanke, besvarede hun den i en hviskende tone, der fik blodet til at isne i Kristines årer, så ildevarslende lød den.

"Jeg mener vanviddets forbandelse. Vi er alle sammen vanvittige eller vil blive det; vi hører til en slægt af gale, der i lange tider sorgløst har efterladt efterkommerne denne forfærdelige arv. Det skulle ende med os, vi er de sidste; ingen af os skulle gifte sig, og der er heller ingen, der vover at tænke på det undtagen Bella, for hun ved intet. Man må sige hende det, hun må blive bevaret for den synd at skuffe sin bejler, og for den kval at se sine børn blive, som jeg er, og som vi måske alle vil blive."

Helen vred sine hænder og gik frem og tilbage i værelset i et sådant anfald af håbløs fortvivlelse, at Kristine blev siddende forvirret og bestyrtet uden at vide, om hun skulle antage dette for virkeligt eller for en forstyrret hjernes fantasi. Fru Carrolls ansigt og væsen stod pludselig levende for hende, og det samme var tilfældet med Augustines mørke udtryk og det besynderlige ønske, han engang for længe siden havde ytret, da han stod hos sin søster, mens hun lå og sov. Harrys letsindige, planløse liv kunne måske også finde en forklaring heri så vel som alt, hvad der i løbet af dette år havde vakt hendes forbavselse. Alt dette bestyrkede Kristine i den tro, at det forholdt sig sørgelig rigtigt med, hvad Helen havde påstået; hun skjulte sit ansigt i sine hænder og mumlede med en uvilkårlig gysen:

"Min Gud, hvor det er frygteligt!"

Helen blev stående foran hende med et sådant udtryk af sorgfuld anger i sit ansigt, at det for et øjeblik fortrængte den grænseløse fortvivlelse.

"Vi burde have fortalt Dem dette straks; jeg længtes efter at gøre det, men jeg var bange for, at De så ikke ville blive hos mig. Jeg var så ene, så ulykkelig, Kristine; jeg kunne ikke give slip på

Dem, da jeg havde lært at elske Dem, og det lærte jeg meget snart, for aldrig har nogen elendig skabning trængt til mere hjælp og trøst end jeg. For Deres skyld gjorde jeg mig umage for at være rolig, beherske mine ødelagte nerver og skjule mine fortvivlede tanker. De var mig til stor hjælp, og den omstændighed, at De ikke vidste noget, fik mig til at give dobbelt agt på mig selv. Tilgiv mig; forlad mig ikke nu; den gamle rædsel kunne komme igen, og jeg trænger mere til Dem end nogen sinde."

Alt for bevæget til at tale rakte Kristine begge sine hænder frem med et ansigt fuldt af medlidenhed, kærlighed og bedrøvelse. Den stakkels Helen greb dem og knugede dem, som om hendes eneste hjælp lå i dem, og stod et øjeblik ganske rolig. Men det varede ikke længe; den gamle kval var for tung til at kunne bæres i tavshed; den lindring, der lå i at have en fortrolig, var nu, da hun en gang havde smagt den, for stor til, at hun kunne nægte sig den; hun rev sig løs og gav sig atter til at gå frem og tilbage, mens hun lettede sit sind for den bitre hemmelighed, der et helt år havde tynget på hendes samvittighed.

"De undrer Dem over, at jeg hader min moder; lad mig sige Dem, hvorfor. Da hun var ung og smuk, giftede hun sig, skønt hun kendte den sørgelige skæbne, der hvilede over min faders familie. Han var rig, hun var fattig og stolt; hendes ærgerrighed forførte hende, og hun giftede sig med ham, efter at det var blevet sagt hende, at selv om han måske slap fri, så ville hans børn ganske sikkert arve forbandelsen; for når et slægtled går fri, falder den kun så meget tungere på de følgende. Hun vidste det alt sammen, og alligevel ægtede hun ham. Hende kan jeg

takke for alt, hvad jeg lider, og jeg kan ikke elske hende, skønt hun er min moder. Det er måske urigtigt af mig at sige dette, men det er sandt, for der kommer en tid, da børn trods deres barnlige pligtfølelse dømmer deres forældre som mænd og kvinder, og ve da de forældre, hvis handlinger forvandler kærlighed og ærbødighed til had eller foragt."

Den bitre sorg, den højtidelige alvor, der prægede Helens ord, både rørte og forskrækkede Kristine i den grad, at hun intet kunne sige. Helen havde nu overskredet grænserne for det passende og tilsidesatte al frygt og undseelse; hendes tunge skæbne og de mørke erfaringer, hun havde gjort, gav hende en egen stilling og ret til at sige den usminkede sandhed. Den advarsel, hendes meddelelse indeholdt, trængte til Kristines inderste sjæl, og for første gang så denne, hvad mange aldrig ser eller hårdnakket viser fra sig, – det frygtelige ansvar, der påhviler enhver mand og kvinde og forbyder dem at overføre deres egne svagheder, den forbandelse, der uundgåeligt følger deres egne synder, på en uskyldig.

Sorgfuld og streng som en anklagende engel vedblev denne ulykkelige datter:

"Hvis nogen sinde en kvinde har haft årsag til anger, så er det min moder, men hun vil ikke angre, og indtil hun gør det, har Gud forladt os. Intet kan knække hendes stolthed, ikke engang en ulykke som min. Hun fordølger sandheden; hun skjuler mig og får folk til at tro, at jeg er ved at dø af tæring; hun siger ikke et ord om vanvid, og der er ingen, der kender hemmeligheden, undtagen vi selv, doktoren, den gamle Esther og De. Det var grunden til, at man ikke ville sende mig bort, men et år holdt mig indespærret i det kammer der, hvor døren altid er låset.

Hvis De ser der ind, vil De se, at der er jernstænger for vinduerne, gitter omkring kaminen, bløde tæpper på væggene og andre ting, der vil få blodet til at isne i Deres årer, når De tænker på, at alle disse forfærdelige ting er anbragt der for min skyld."

"Tal ikke om dem, tænk ikke på dem! Sig ikke mere; lad mig gøre, hvad jeg kan, for at trøste Dem, for mit hjerte er ved at briste ved at høre alt dette," udbrød Kristine, forfærdet over det billede, Helens ord havde fremmanet for hende.

"Nej, jeg må blive ved; jeg får ingen ro, før jeg har prøvet på at lette denne byrde ved at dele den med Dem. Lad mig tale, lad mig blive ved, til jeg ikke kan mere, så kan De lå lov til at hjælpe og trøste mig, hvis der findes nogen hjælp og trøst for et ulykkeligt væsen som mig. Nu kan jeg fortælle Dem alt, om min Edward, og De skal høre det, skønt moder har forbudt det. For tre år siden døde min fader, og vi flyttede her til. Dengang var jeg rask endnu, og o! hvor var jeg dog lykkelig!"

Med hænderne knuget sammen over hovedet stod hun der som et skønt blegt billede af fortvivlelsen, tåreløs og stum, men med en sådan afgrund af kummer i sine øjne, der var rettet mod det smilende billede, der hang lige over for, at der ikke behøvedes ord til at fortælle om et knust hjerte.

"Hvor jeg elskede ham!" sagde hun blidt, og et øjeblik kastede en inderlig, uforgængelig kærlighed sit strålende lys over hendes ansigt. "Hvor jeg elskede ham, og hvor han elskede mig! Alt for højt til at tillade mig at forgifte livet for os begge ved et samvittighedsnag, der ville komme for sent til, at der kunne rådes bod på ulykken. Dengang syntes jeg han var grusom, – nu velsigner jeg ham for det. Jeg vil langt hellere lide uskyldig som

jeg nu gør, end være en sådan foragtelig kvinde som min moder. Jeg får ham aldrig mere at se, men jeg ved, at han tænker på mig i det fjerne Indien, og når jeg dør, vil dog ét trofast hjerte mindes mig."

Her svigtede stemmen hende, og for et øjeblik slukkedes ilden i hendes øjne af tårer. Kristine troede, at hendes kræfter var udtømte, og rejste sig for at prøve på at yde hende nogen trøst, men Helen lagde i det samme sin hånd på hendes skulder og sagde næsten vildt, idet hun tvang hende ned på stolen igen:

"Jeg er ikke færdig endnu; De skal høre det hele og hjælpe mig at frelse Bella. Vi vidste intet om den ulykke, der hang over vore hoveder, før fader fortalte Augustine om det på sit dødsleje. Augustine, der blev overtalt af moder, beholdt hemmeligheden hos sig selv og drog bort for at prøve på at bære det, så godt han formåede. Han burde have talt og frelst mig, mens der endnu var tid, men først da han kom hjem og traf mig forlovet, fik han mod til at advare mig for den skæbne, der ventede os. Så rev Edward sig løs og rejste bort, skønt det knuste hans hjerte, og jeg – ser De det der?"

Med en hurtig bevægelse rev hun sin kjole op, og på hendes bryst så Kristine et ar, der fik hende til at blegne af forfærdelse.

"Ja, jeg forsøgte at tage livet af mig, men de ville ikke lade mig dø, så nu begynder vor slægts gamle tragedie igen. Augustine blev præst i håb om at skjule sin ulykke og udsone sin faders synd ved uafbrudte bønner og bodsøvelser. Harry blev letsindig, for hvad havde han at se fremad til? Et kort og lystigt liv vil han have, siger han, og når hans tid kommer, vil han forskåne sig selv for langvarige lidelser, således som jeg forsøgte at gøre. Bella har aldrig hørt noget om det hele; hun

var så ung, at de holdt hende i uvidenhed om alt, hvad der kunne skjules for hende, selv om min tilstand. Hun er længe blevet holdt i skole borte fra hjemmet, men nu er hun kommet hjem, har lært kærlighedens magt at kende og går blindt sin skæbne i møde, ligesom jeg gjorde, fordi ingen siger hende, hvad hun dog tidligere eller senere må have at vide. Moder vil ikke; Augustine tøver, fordi han mindes, hvordan det gik med mig; Harry sværger på, at han vil sige hende det, men jeg bønfalder ham om at lade være, for han vil være alt for heftig, og jeg selv er ude af stand til det. Jeg havde aldrig hørt noget om denne mand, før Harry fortalte mig om ham i dag. Bella bliver desuden aldrig mere end et øjeblik, når hun kommer her ind, så jeg får ingen lejlighed til at sige hende, at hun må høre op med at elske ham."

Helen pressede sine hænder mod sine tindinger og begyndte atter sin rastløse gang, men udbrød pludselig endnu heftigere end før:

"Undrer De Dem endnu over, at jeg er halvt vanvittig? Vil De endnu opfordre mig til at synge og le og sidde roligt, mens man begår denne blodige synd? De har gjort meget for mig, og Gud velsigne Dem derfor, men De formår ikke at fri mig for vanviddet. Døden er det eneste lægemiddel for en afsindig Carroll, og jeg er så ung, så stærk, det vil vare længe, inden den kommer, med mindre jeg fremskynder den."

Hun knyttede hænderne, bed tænderne sammen og så sig omkring med et blik, som om hun var rede til at begå en hvilken som helst fortvivlet handling, der kunne befri hende for den mørke og frygtelige fremtid, der lå for hende.

Et øjeblik blev Kristine grebet af angst og skælvede, men derpå overvandt medlidenheden hendes angst. Hun glemte sig selv og tænkte kun på den stakkels unge pige, der var så håbløs, så hjælpeløs og så sønderknust. Drevet af en pludselig indskydelse slyngede hun begge arme om hende og holdt hende således uden at sige noget tæt omsluttet med en kærlig ømhed, der var stærkere end den stærkeste lænke. I begyndelsen syntes Helen ikke at lægge mærke til det; hun blev stående stiv og uden at røre sig, mens hendes vilde blik tavst anråbte himmel og jord om hjælp, men pludselig var det, som om ophidselsen var forbi og med det samme al styrke forlod hende, og hun ville være faldet, hvis ikke den kærlige støtte havde holdt hende oppe.

Fremdeles uden at ytre et ord lagde Kristine hende ned, kyssede hendes blege læber og gav sig ingen ro, før hun atter slog øjnene op og lignede sig selv igen, men så mat og svag, at det var en ynk at se.

"Nu er det ovre," hviskede hun med et trøstesløst suk. "Syng for mig og man den onde ånd bort for en kort stund. I morgen vil vi, hvis jeg er stærk nok til det, tale mere om den stakkels Bella."

Og Kristine sang, mens tåre på tåre faldt på tangenterne, nogle af de dejlige gamle salmer, der beroligede denne forpinte sjæl, ligesom Davids harpespil beroligede Saul.

Da Helen endelig var faldet i søvn af ren udmattelse, iværksatte Kristine den beslutning, hun havde fattet, så snart hun havde samlet sig lidt efter den bevægelse, den stormende scene havde sat hende i. Hun gik lige til fru Carrolls værelse og fortalte uden at lade sig afskrække af sønnernes nærværelse alt, hvad der var gået for sig. Dette kom dem åbenbart ikke

uforberedt, takket være gamle Esther, der havde hørt tilstrækkeligt af Helens vilde tale til at forstå, at der var noget galt på færde, og følgelig havde aflagt sin melding, men ingen af dem havde vovet at afbryde denne samtale af frygt for, at Helen skulle blive drevet til fortvivlelse, således som det tidligere var sket.

"Moder, Helen har ret; vi burde tale og ikke fordølge den bitre sandhed længere. Verden vil beklage os, og vi må finde os i det, men den ville fordømme os for uredelighed, og vi ville fortjene dens fordømmelse, hvis vi lod denne elendighed fortsættes længere. At blive ved at leve med denne løgn hvilende på os vil bringe os alle fordærvelse. Bella vil blive ulykkelig, ligesom Helen er blevet det; jeg er nu kun en skygge af en mand og Harry gør sit bedste for at slå sig selv ihjel for at undgå den skæbne, som vi alle frygter," sagde Augustine, der var den første, der talte, mens fru Carroll sad hensunken i stum sorg.

"Hold du dig til dine bønner og lad mig gå min egen vej, det er den korteste," mumlede Harry med ansigtet trykket ned mod sine korslagte arme.

"Børn, børn, I dræber mig ved at tale sådan! Det er mere, end jeg kan bære; driv mig ikke til afsindighed med jeres bebrejdelser mod hinanden!" udbrød deres moder, hvis hjerte nu, da det var for sent, sønderreves af samvittighedsnag.

"Det er der ingen fare for; du er ingen Carroll," svarede Harry med en oprørsk og forbitret drengs hensynsløse plumphed.

Augustinus vendte sig om imod ham med øjne, der lynede af vrede, og sagde i en streng og truende tone, idet han pegede mod døren:

"Lad være at fornærme din moder! Bed hende om forladelse eller gå din vej."

"Hun burde bede mig om forladelse! Jeg går; hvis du vil mig noget, ved du, hvor du kan finde mig," svarede Harry med en letsindig latter og ilede ud af stuen.

Det harmfulde i Augustines ansigt veg for en ny bekymring, da han hørte døren blive smækket i nedenunder, han knugede sine magre hænder fast sammen og sagde ligesom til sig selv:

"Gud bedre det! Ja, jeg ved det, for aften efter aften henter jeg den stakkels knøs hjem fra spillehuse eller andre helveder, hvor sjæle som hans går fortabt."

Her havde Kristine i sinde at liste sig bort, da hun følte, at hun ikke burde blive længere, nu da hun havde udrettet sit ærinde, men fru Carroll udbrød:

"Frøken Devon – Kristine –, tilgiv mig, at jeg ikke tidligere har betroet Dem alt. Det var så svært at tale om det, og jeg håbede så meget af tiden; jeg kunne ikke få mig til at tro, at mine stakkels børn skulle blive ofre for min forseelse. Forlad os ikke; Helen holder så meget af Dem; bliv hos hende, det bønfalder jeg Dem om, det er en fortvivlet moder, der beder for sit ulykkelige barn."

Da vendte Kristine tilbage til den stakkels kvinde og forsikrede hende om sin oprigtige kærlighed og troskab, for nu knyttede den fortrolighed, de viste hende, hende endnu stærkere til dem.

"Hvad skal vi gøre?" sagde de til hende med rørende hjælpeløshed, idet de ligesom syge mennesker vendte sig til den raske for at søge hjælp og trøst.

"Sig Bella hele sandheden og hjælp hende at give sin bejler afslag. Opfyld denne pligt, og Gud vil give Dem styrke til at bære følgerne," svarede hun, skønt hun bævede ved det ansvar, de lagde på hende.

"Ja, men ikke endnu," udbrød fru Carroll. "Lad det stakkels barn i det mindste nyde helligdagene med et let hjerte, – så vil vi alle fortælle hende det, og så hjælper Gud os alle!"

Således blev det da bestemt, for der var kun et par uger tilbage af det gamle år, og der var ingen af dem, der havde hjerte til at berøve den stakkels Bella den korte stund af lykkelig uvidenhed, som endnu var levnet hende. For Kristine var det en frygtelig tid, for mens den ene søster, begavet med skønhed og ungdom, i kærlighed og fryd nød livet i fulde drag, var den anden et bytte for en stadig voksende, knugende angst og anråbte i jammerfulde bønner Himlen om befrielse.

"Den gamle rædsel kommer igen; jeg mærker, hvordan den sniger sig over mig. Lad den ikke komme, Kristine! Bliv hos mig! Hjælp mig! Red min forstand; og kan De ikke, så bed Gud snart tage mig til sig!"

Med sådanne udbrud klyngede den ulykkelige Helen sig til Kristine, og denne opofrede sig fuldstændig for den stakkels unge pige. Helen ville ikke se sin moder, og denne ulykkelige kvinde kom dag efter dag til den lukkede dør, drevet af den inderligste længsel efter det blik, det ord, hun aldrig opnåede. Augustine var hendes trøst, og i disse sorgens dage forsvandt præsten for sønnen. Harry var derimod i denne tid alt for Helen, og det var rørende at se, hvorledes disse to stakler klyngede sig til hinanden, idet hun bestræbte sig for at holde ham tilbage fra det vilde liv, der uundgåeligt måtte fremskynde

den skæbne, han måske ellers i en række år kunne undgå, mens han tålmodigt fandt sig i alle hendes luner, ivrig efter at opmuntre og mildne det sørgelige fangenskab, han ikke kunne befri hende fra.

Disse kærlighedsgerninger syntes endelig at blive belønnet, og Kristine begyndte at håbe, at den truende rædsel ville udeblive, da den vilde ophidselse fulgtes af et stille tungsind. Den glade ånd, der gerne hersker på den tid af året, syntes også at nå ind i dette sørgelige værelse, og det var, som om Helen, mens hun syslede med gaver til andre, også selv fandt lidt af den bedste af alle gaver – fred i sindet.

Nytårsmorgen traf Kristine hende i færd med at pynte sin elskedes billede med hvide roser og myrtekviste.

"Det var hans yndlingsblomster, og jeg havde tænkt at flette min brudekrans af denne duftende myrte, fordi den var en gave fra ham," sagde hun med et blik, der bragte tårer i Kristines øjne. "Sørg ikke over mig, min ven; vi vil sikkert mødes hisset, skønt vi er så langt fra hinanden her, og der vil intet kunne skille os ad, det er min inderlige overbevisning, for når vi går bort her fra, lader vi jo alle vore byrder blive tilbage." Derpå sagde hun i en lettere tone, idet hun slog armen om Kristines hals:

"Dette skal være en glad dag, og vi vil ikke tænke på, hvad der kommer efter. Jeg vil for en kort stund være mig selv igen, som jeg var i gamle dage, og glemme, at der er sådant et ord til som sorg. Hjælp mig med at pynte mig, så at mine brødre, når de kommer herop, kan finde den søster Helen, som de ikke har set i to lange år."

"Vil De have dette på, kære Helen? Det er fra Deres moder, og hun har gjort sig flid for at få det rigtig fint og smukt, så at De måtte synes om det. Se, det er Deres egne farver, men sløjferne er kun lagt løst på, for at de kan ombyttes med andre, hvis De foretrak en anden farve."

Mens Kristine talte, tog hun låget af en æske, gamle Esther nylig havde bragt ind, og udfoldede et hvidt kashmirs overstykke, der var foret med silke og nydeligt pyntet med rosenfarvede sløjfer, der tog sig ud som kristtornbær strøet på et snetæppe. Helen betragtede det i flere minutter uden at sige et ord, derpå pillede hun sløjferne af og sagde med et besynderligt smil:

"Jeg holder mere af det sådan, men jeg vil ikke have det på endnu."

"Vorherre bevare os, kære barn; der må være en lille smule kulørt på det, ellers ser det jo livagtigt ud som en ligdragt," udbrød Esther og gav sig derpå til at vride sine hænder i fortvivlelse, da Helen roligt svarede:

"Ja, så gem den for mig. Jeg vil være lykkeligere, når jeg får den på, end jeg kan blive i min allerprægtigste kjole, for så vil mit stakkels hoved og hjerte endelig engang få ro."

Kristine gav Esther et tegn til at bortfjerne æsken og gjorde sig umage for at forjage den sky, hendes ulykkelige ord havde fremkaldt på Helens ansigt, ved at sladre muntert, mens hun hjalp hende med at gøre sig "pæn for brødrene".

Hele den dag var hun usædvanlig rolig og mild og syntes helt og holdent at hengive sig til den glade stemning, højtiden førte med sig; hun gav og modtog foræringer med et så oplivet ansigt, at det var en sand fryd for brødrene at se på hende, og

den intet anende Bella sagde med et af beundring strålende blik, idet hun trykkede hende i sine arme:

"Jeg har altid troet, at du ville blive rask, og nu er jeg vis på det, for nu ser du ud, som før jeg blev sat i skole, og ligner vor egen kære gamle Helen igen."

"Det glæder mig; det var netop det, jeg gerne ville have du skulle synes, kære Bella. Jeg håber, at din spådom vil gå i opfyldelse, og at jeg snart, meget snart må få det godt."

Hun talte så muntert og smilede så roligt, at alle glædede sig over det og i kærlighedens blindhed troede, at hun måske alligevel trods deres slemme anelser kunne overvinde sin sygdom.

Det var en meget glædelig dag for Kristine; hun fik ikke blot rigelige gaver af hele familien og blev af dem alle behandlet som en af deres egne, men den forandring til det bedre, der var foregået med Helen, fik også hendes hjerte til at juble af glæde. Hun havde sat megen tid, kraft og kærlighed ind på denne gerning og turde nu håbe, at det ikke havde været forgæves. Kun én omstændighed forstyrrede hendes glæde, nemlig den sørgelige skilsmisse mellem datteren og moderen, og hun besluttede endnu den samme aften at benytte sig af Helens kærlige stemning og gå i forbøn for den stakkels kvinde, der ikke turde tale for sig selv.

Da Helens søskende sagde godnat til hende, omfavnede hun dem hver især, som om det faldt hende vanskeligt at skilles fra dem, og sagde:

"Håb fremdeles det bedste for mig, Bella; kys mig, Harry; velsign mig, Augustine, og ønsk mig alle sammen, at det nye år må blive lykkeligere for mig end det gamle."

Da de havde fjernet sig, gik hun en stund langsomt frem og tilbage i værelset, og blev derpå længe stående foran billedet med dets nu noget visnede krans, mens hun nynnede sagte for sig selv; til sidst gik hun hen til Kristine og sagde som et træt barn:

"Nu har jeg været god hele dagen, lad mig nu komme til ro."

"Der er en ting, der er blevet glemt, kære," begyndte Kristine, der var bange for at forstyrre den ro, der syntes at have kostet så meget.

Helen forstod hende og så op med et forstandigt og mildt udtryk i sit ansigt, hvorfra al vrede og bitterhed var forsvundet.

"Nej, Kristine, ikke glemt, kun gemt til sidst. I dag er det en god dag til at tilgive, ligesom vi selv ønsker tilgivelse, og jeg har i sinde at gøre det, inden jeg lægger mig til at sove." Derpå tilføjede hun med en af bevægelse skælvende stemme, idet hun hjerteligt omfavnede Kristine: "Jeg kan ikke finde ord, der er varme nok til at udtrykke min taknemmelighed mod Dem, min gode engel, for alt, hvad De har været for mig, men jeg ved, at det vil volde Dem en stor glæde at gøre én ting endnu for mig. Hils den kære moder fra mig og sig, at når jeg er kommet til ro, ville jeg gerne have, at hun skulle komme her ind og synge mig i søvn med den gamle vuggesang, hun plejede at synge for mig, da jeg var et lille barn."

Der var ingen af de gaver, som Kristine denne dag havde modtaget, der voldte hende så megen glæde som det hverv at overbringe moderen denne kærlige hilsen fra datteren. Hvorledes fru Carroll modtog den, behøver vi næppe at fortælle. Hun ville have gået straks, men Kristine bad hende om at vente indtil Helen havde fået tid til at hvile sig lidt efter dagens

anstrengelser og forberede sig på et møde, der måske kunne ødelægge alt, hvad der var blevet vundet, hvis det blev fremskyndet for stærkt.

Esther var altid hos "sit barn" om natten; derfor gik Kristine til sit eget værelse for at søge hvile i den tanke, at hendes nærværelse måske kunne ønskes senere. Overbevist om, at fru Carroll ville komme og meddele hende, hvad der var passeret, sad hun og ventede et par timer, men derpå gik hun ind til Esther for at spørge, hvorledes besøget var løbet af.

"Det er længe siden hendes moder kom her op, men det kære barn sov så fast, at jeg ikke ville have, hun måtte forstyrres, og fru Carroll gik så ned igen," sagde den gamle kone, der blev vækket op af en lille lur.

Bedrøvet over, at moderen var blevet skuffet, listede Kristine sig ind i det håb, at Helen måske ville vågne, men det gjorde hun ikke, og Kristine ville derfor fjerne sig igen; imidlertid bøjede hun sig ned for at glatte sengetæppet, der var kommet i uorden, og da faldt der noget på gulvet ved hendes fødder. Det var ikke andet end en lille pennekniv med perlemors skaft, som tilhørte Harry, men hendes hjerte stod stille af angst, for den var åbnet, og da hun tog den op, satte den en rød plet på hendes hånd.

Helens ansigt var vendt bort, og da Kristine bøjede sig dybere ned, så hun, at det var dødblegt. Hun lagde øret til hendes mund, men hørte kun et svagt og uregelmæssigt åndedrag; hun løftede det bortvendte hoved op og så da på den hvide hals et lille sår, hvorfra der endnu flød blod. Da gik der på en gang et lys op for hende, og hun forstod nu, hvorledes det hang sammen med den pludselige forandring, der var foregået med

hende, – hendes modige anstrengelser for at gøre den sidste dag lykkelig, hendes kærlige afsked, da hun sagde godnat, hendes ønske om fred og forsoning med alle, den sørgelige død, hun havde foretrukket for at leve det elendige liv, der lå for hende, til ende.

Kristines nerver var blevet spændt til det yderste; det stød, denne opdagelse bibragte dem, var for meget for hende, og da hun ville gå bort for at hente hjælp, besvimede hun for første gang i sit liv.

Da hun kom til sig selv igen, var værelset fuldt af mennesker; skrækslagne ansigter svævede forbi hende, tårekvalte stemmer hviskede: "Det er for sent", og da hendes blik faldt på den gruppe, der stod omkring sengen, ønskede hun, at hun måtte tabe bevidstheden igen.

Helen hvilede nu endelig i sin moders arme og udåndede der stille sit liv, for skønt man havde forsøgt alt, hvad kærlighed og dygtighed kunne optænke, for at frelse hende, havde den lille kniv i denne fortvivlede hånd gjort sin gerning, og der ventede hende ikke mere lidelse i denne verden. Harry lå på knæ ved siden af hende og bestræbte sig for at kvæle sine lidenskabelige udbrud af sorg. Augustine bad med lydelig røst over hende, og inderligheden i hans ord bragte alle hjerter trøst med undtagelse af ét. Bella klyngede sig, betaget af rædsel til den venlige gamle doktor, der stod og hulkede som et barn, for han havde elsket og plejet den stakkels Helen så trofast, som om hun havde været hans egen datter.

"Er der intet, der kan redde hende," hviskede Kristine, da bønnen var endt og kun lyden af heftig gråd hørtes i værelset.

"Nej, intet; nu har hun, Gud være lovet, endelig fået fred og ro."

Kristine kunne ikke andet end istemme denne taksigelse, for det udtryk af salig fred, der hvilede over den unge piges ansigt, var et sådant, som kun døden, denne store læge, kan give, og mens de stod og så på hende, åbnedes hendes øjne med et vidunderlig klart og roligt blik, før de lukkedes for bestandigt.

De gik fra ansigt til ansigt, som om de søgte efter en eller anden, og hendes læber bevægede sig forgæves for at tale.

Kristine gik hen til hende, men de store øjne vedblev med et længselsfuldt udtryk at vandre rundt i værelset, som om de ikke havde fundet, hvad de søgte, og idet hjertets trang overvandt den legemlige mathed, samlede den døende kræfter til et eneste udråb:

"Moder, – hvor er moder?"

Dette klagende råb behøvede ikke at gentages, for i samme øjeblik det var kommet over hendes læber, så hun sin moders ansigt bøjet over sig og følte sig omfavnet af hendes arme, der holdt hende fast omslynget, endnu efter at døden havde sat sit segl på de tavse bønner om tilgivelse, som disse to genforenede hjerter havde sendt hinanden.

Da Helen var sovet ind til den evige hvile, klædte hendes moder og Kristine hende under mange tårer i den bløde, hvide dragt, som hun havde gemt til side til denne sørgelige brug, og på hendes bryst lagde de de blomster, hun havde hængt om sin elskedes billede som en afskedsgave. Da alt var færdigt, så hun så smuk ud, at de, så snart dagen brød frem, kaldte hendes brødre ind, for at de også kunne se og bevare mindet om den

salige fred, der hvilede over hendes åsyn, et tavst vidnesbyrd om, at det ny år var begyndt lykkeligt for hende.

"Nu har jeg fuldendt min gerning her og må bort," tænkte Kristine, da graven havde lukket sig over den trætte vandrerske, men hun erfarede, at der endnu stod ét tilbage for hende at gøre, inden hun forlod den familie, der ved hendes ankomst havde forekommet hende så lykkelig.

De langvarige anstrengelser for at skjule det hemmelige kors, der tyngede på hende, havde tilintetgjort fru Carrolls kræfter; hun faldt fuldstændig sammen under dette sidste slag og bønfaldt Kristine om at meddele Bella alt, hvad hun måtte have at vide. Det var et pinefuldt hverv, men Kristine påtog sig det, og da øjeblikket kom, fandt hun, at det kun var meget lidt, der behøvede at siges, for ved den ældre søsters dødsleje var den yngre kommet efter en stor del af den sørgelige sandhed. Således forberedt hørte hun på, hvad der med den største varsomhed og kærlighed blev meddelt hende, og da hun havde fået alt at vide, overraskede hun Kristine ved den uventede styrke, hun viste. Hun fældede ingen tårer og der kom ingen klager over hendes læber; hun var sin moders datter og havde arvet den stolthed, der kan bære tunge byrder, når de bæres usete.

"Sig mig, hvad jeg skal gøre, så vil jeg gøre det," sagde hun med stille fortvivlelse som den, der bøjer sig for det uundgåelige og ikke vil klage.

Da Kristine med nogen vanskelighed havde fået sagt hende, at hun måtte opgive sin bejler, bøjede Bella, et øjeblik ude af stand til at tale, sit hoved, men derpå rejste hun det atter, som om hun bød sin egen svaghed trods og sagde modigt:

"Ja, jeg skal gøre det, for det er rigtigt. Det vil blive svært for mig, for jeg elsker ham; han vil ikke komme til at lide så meget ved det; han kan finde en anden, og det skal glæde mig, hvis han gør det; jeg vil gøre mig umage for hans skyld. Han er ung, og hvis det er, som Harry siger, at han bryder sig mere om mine penge end om mig, så er det så meget des bedre. Hvad er der så mere, Kristine?"

På en gang forbavset og rørt over at finde så megen styrke hos Bella, som hun havde antaget for en yndig sommerfugl, der ville knuses ved et eneste slag, tog Kristine mod til sig, og i stedet for kun at kæle for hende og ytre sin deltagelse, gav hun hende den trøst, der passer bedst for stærke sjæle, nemlig det råd at søge at være noget for andre. Hvad der gav hende denne indskydelse, vidste Kristine ikke selv; måske var det den selvopofrende tjeneste, hun selv af medlidenhed havde ydet i det forløbne år; den slags ofre havde sin belønning i sig selv, og nu opdagede hun en styrke i sig, som hun aldrig havde tiltroet sig.

"Lev for Deres moder og Deres brødre, Bella; de trænger hårdt til Dem, og deri vil De med tiden finde stor trøst for det meget, De må give afkald på. Vær en støtte for Deres moder, prøv at opmuntre Augustine, våg over Harry og bliv for dem alle, hvad Helen så inderligt ønskede at være."

"For at nå det samme sørgelige resultat som hun!" udbrød Bella med en gysen.

"Hør mig, lad mig meddele Dem et håb, som jeg fuldt og fast tror vil blive opfyldt. Siden jeg kom her, har jeg læst mange bøger, tænkt meget og ofte talt med dr. Shirley om denne sørgelige ulykke. Han mener, at De og Harry måske kan undgå

den, hvis De vil. De ligner Deres moder i karakter og sind; De er i besiddelse af selvbeherskelse, en fast vilje, stærke nerver og et godt humør. Stakkels Harry arbejder for tiden på forsætligt at ødelægge alle udsigter for sig, men De kan måske frelse ham og under Deres bestræbelser frelse Dem selv."

"O, Kristine, hvis jeg turde håbe det! Giv mig blot en eneste udvej, der er ikke noget så hårdt, at jeg ikke vil underkaste mig det for at undgå den skrækkelige skæbne. Giv mig hvad som helst at se frem til, kun ikke et liv og en død som Helens, og jeg vil velsigne Dem til mit sidste åndedrag!" udbrød Bella, der hilste dette glimt af håb med samme fryd som den, en fange hilser solstrålen med, der trænger ind i hans celle.

Kristine skælvede ved at se den virkning hendes ord havde frembragt, men da hun ikke havde sagt andet, end hvad hun virkelig troede, ville hun ikke berøve den fortvivlede sjæl denne trøst i tillid til, at hendes håb med tiden ville gå i opfyldelse ved Guds barmhjertighed og ved den frelsende kraft, der ligger i en alvorlig og oprigtig stræben.

Klyngende sig til denne skrøbelige planke tog Bella tappert kampen op mod det hav af sorger, der brød ind over hende, og udholdt stormen. Da hendes bejler indfandt sig for at få sin skæbne at vide, skjulte hun sit hjertes følelser og gav ham afslag, hvilket senere voldte hende en bitter tilfredsstillelse, for Harry havde haft ret; da den unge butler først havde gjort sig fortrolig med tabet af formuen, sørgede han ikke længe over tabet af kvinden. Bellas stolthed hjalp hende at bære dette, men hun havde alt sit mod behov, når hun så ud imod en fremtid, der var så blottet for alt, hvad der gør livet lyst og tillokkende for ungdommen, og som kun viste et trøstesløst mørke uden

andet end pligten til at lette den tornefulde vej, mens det spøgelse, hendes slægt var hjemsøgt af, stadig lurede i baggrunden.

Hengivelse og selvopofrelse er strenge, alvorlige engle, men med tiden lærer man ret at kende og elske dem, for efter tugten bringer de trøst og velsignelse. Med en dunkel anelse om dette tog Bella de hænder, de rakte hende, og sagde: "Led mig, lær mig; jeg skal følge og adlyde jer."

Alle familiens medlemmer følte snart, at de ikke kunne blive boende i et hus, der gemte så mange tunge minder, og de besluttede derfor at tage deres gamle bolig i besiddelse. De bad Kristine om at følge med og anvendte alle de grunde og bønner, de i deres venlighed kunne finde på, men hun trængte til hvile, længtes efter frihed og følte, at det trods al deres opmærksomhed imod hende ville falde hende meget svært at leve længere sammen med dem. Hendes sunde natur trængte til lysere indtryk og stærkere omgivelser, og erindringen om Helen virkede i den grad nedtrykkende på hendes sind, at hun længtes efter at finde glemsel for en tid i nye scener og nyt arbejde.

Så skiltes de da i kærlighed under stor bevægelse på begge sider, og belønnet med rige gaver tog Kristine bort, træt, men vel tilfreds, for hun havde fortjent den hvile, hun søgte.

6. Syerske

I nogle uger nød Kristine en vederkvægende ro, morede sig med at gøre sit værelse net og hyggeligt ved hjælp af de mange gaver, hun havde modtaget af Carrolls, og delte med andre de penge, som Harry underfundigt havde forstået at bringe i hendes besiddelse, efter at hun hårdnakket havde vægret sig ved at modtage det mindste mere end den sum, der var blevet fastsat straks, da hun kom der i huset.

Det var hende en usigelig tilfredsstillelse at sende onkel Enos et hundrede dollars, for hun havde kun modtaget, hvad han gav hende, som et lån og fast besluttet, om muligt, at betale det tilbage til sidste hvid. Et andet hundrede forærede hun Hepsey, der havde opsporet hendes bopæl og kom for at meddele hende sine sorger og genvordigheder. Den gode sjæl havde virkelig vovet sig ned til Syden og forsøgt at løskøbe sin moder, men dennes herskerinde ville ikke for nogen pris af med hende, og den trofaste gamle kone ville ikke rømme. Bittert skuffet havde Hepsey måttet finde sig i det, men hendes rejse havde ikke været forgæves, for hun befriede flere af sine brødre, som hun sejrsstolt sendte til Canada.

"Du må endelig tage dem, Hepsey, for det ville forstyrre min ro, hvis jeg lod dem ligge til ingen nytte, mens du kan bruge dem til at befri ulykkelige mennesker for nød og pinsler. Om det så var alt, hvad jeg ejede, ville jeg give dem til dette, for det er den eneste måde, jeg kan hjælpe på, og hvis jeg trænger til penge, kan jeg, Gud være lovet, altid tjene nogle," sagde

Kristine, da Hepsey betænkte sig på at modtage så meget af en medarbejderske.

Kristine blev varm ved tanken om at anvende sine penge på denne måde, og der opstod aldrig den mindste skygge af anger hos hende over, hvad hun havde gjort, for hun følte sig overbevist om, at hver eneste dollars af dem ville blive velsignet.

En anden del af hendes formue, sådan kaldte hun Harrys gave, blev anvendt til brudegaver til Lucy, som det endelig var lykkedes at vinde ejeren af de "himmelske øjne" og "fortryllende ben," og da Lucy havde nået dette mål, blev ægteskabet sluttet med samme hast som på teatret, hvorpå hun og hendes mand drog til Vesten for at søge deres lykke der.

Det gamle teater skulle rives ned og selskabet opløses; i den anledning blev der holdt en afskedsfest, som Kristine tog del i, og da hun for bestandig havde taget afsked med disse sine gamle venner, følte hun sig mere ensom end nogen sinde.

Resten af pengene brændte hende i lommen, men hun gemte dem klogeligt for det tilfælde, at der skulle komme trange tider, og gav sig nu igen til at arbejde efter denne korte ferie.

Da hun fik nys om, at der var en plads ledig for en ferm syerske i et stort og vel bestyret kjolemagasin, tog hun den som noget midlertidigt, for hun længtes efter en beskæftigelse, der var helt forskellig fra hendes forrige, og som tillige med andre omgivelser kunne lede hendes tanker bort fra de sidste sørgelige begivenheder. Hun ville helst om aftenen kunne vende tilbage til sit eget lille hjem, hvor ensomt og tarveligt det end var, og følte en afgjort ulyst til at tage en plads, hvor hun atter ville blive indblandet i familiesager.

Så vandrede hun da dag efter dag hen for at indtage sin plads på systuen, hvor en halv snes andre unge piger sad travlt beskæftiget med at sy fine kjoler og imens fordrev tiden med så megen livlig passiar, som forstanderinden, frøken Cotton, ville tillade.

En tid lang morede dette Kristine, da hun som de fleste andre kvinder havde megen smag for pynt, og det var hende en nydelse stadig at have fine silketøjer, kostbare kniplinger og alle modens ubeskrivelige luner for øje. Men da foråret kom, vågnede den gamle længsel hos hende efter den friske natur og frihed, og både vågen og sovende drømte hun om et hjem eller et sted ude på landet med køer og blomster, tøj på bleg på grønne græsplæner og duften af nyslået hø, hvilket alt sammen gjorde det billede, hun afmalede for sig selv, højst tiltalende.

Hun ville sikkert, ledet af sin sunde natur, have fået disse drømme gjort til virkelighed, hvis hun ikke var blevet holdt tilbage af et bånd, der i begyndelsen kun var svagt, men lidt efter lidt blev en lænke så stærk, at hun ikke formåede at bryde den.

Mellem hendes medarbejdersker var der en, og kun en, der tiltrak hende. De andre var godlidende unge piger, men opfyldt af de ubetydelige og tomme tanker og fornøjelser, der stemmede med deres smag og næredes af det ensformige liv, de førte. Pynt, sladder og arbejdslønnen var de tre emner, de var optaget af. Kristine, der snart blev ked af de uendelige variationer over disse temaer, tyede til sine egne tanker og blev hurtigt så vant til at høre de mange tunger plapre omkring sig, at hun ikke mere blev forstyrret af det. Sine aftener i hjemmet anvendte hun til læsning, for som en ægte datter af New

England higede hun efter at uddanne sin ånd, og hvad hun læste, skaffede hende meget at tænke på, mens nålen gik, så at hun var godt på vej til at blive en slags symaskine, da den omstændighed, at hun fandt en veninde, bragte noget lys ind i hendes liv.

Iblandt syerskerne var der en stilfærdig, dygtig ung pige, hvis sorte dragt, ejendommelige ansigt og tavse væsen tiltrak Kristine. Denne morede sig i begyndelsen over hende, fordi hun så tydeligt lagde for dagen, at hun ønskede at overlades til sig selv, og hun gjorde sig heller ikke nogen umage for at gøre hendes bekendtskab, men det varede ikke længe, før hun opdagede, at Rachel tit betragtede hende med hemmelig interesse og sendte hende skjulte, sky blikke, når hun sad og arbejdede fordybet i sine tanker. Når Kristine opfangede sådan et blik, smilede hun til hende som for at forsikre hende om sin velvilje, men det havde ingen anden virkning, end at Rachel rødmede, holdt sine øjne fæstet på sit arbejde og blev endnu mere tilbageholdende end før.

Dette vakte Kristines interesse, og hun begyndte med en del nysgerrighed at studere denne unge pige, der var så forskellig fra de andre. Rachel var øjensynlig yngre, end hun så ud til, og over hendes ansigt var der et præg, som om hun havde gennemgået en eller anden sorg eller gjort en eller anden rystende erfaring, for i hendes pande var der linjer, der stod i modstrid med det rige glinsende hår; når hun sad tavs og syede, var der et sørgmodigt træk omkring de ungdommeligt friske og fine læber, og hendes øjne havde dette ubeskrivelige gammelagtige udtryk, der plejer at komme hos dem, der

beregner deres livs længde efter de oplevede sorger og ikke efter år.

Disse øjne gjorde et eget indtryk på Kristine og ville ikke lade hende i ro, for de syntes at appellere til hende med en stum veltalenhed, som hun ikke kunne modstå. Det nyttede ikke, at Rachel svarede med rolig kulde, gengældte hendes muntre "God morgen" med et tavst nik og standhaftigt holdt sig i sin egen ensomme krog, skønt Kristine opfordrede hende til at flytte hen til det sollyse vindue, hvor hun sad. Hendes øjne modsagde hendes ord, og disse hemmelige blikke røbede et længselsfuldt, ensomt hjerte, der ikke havde mod til at hengive sig til det opmuntrende selskab, der blev tilbudt det med så god en vilje.

Kristine følte sig sikker på dette og ville ikke lade sig afvise, for også hun følte sig meget ensom. Hun savnede Helen og længtes efter at få den tomme plads udfyldt. Hun udfoldede al sin tålmodighed og venlighed overfor denne sky, utilgængelige unge pige, fast bestemt på at vinde hendes fortrolighed, fordi det var mislykkedes for alle de andre. Nu og da listede hun en blomst ned i Rachels sykurv, smilede og nikkede altid til hende, når hun kom ind, og standsede ofte for at beundre det smagfulde arbejde, hendes flinke fingre havde udført. Det var umuligt at modstå disse venlige tilnærmelser, og lidt efter lidt smeltede Rachels kulde; i det bedende blik kom der et udtryk af taknemmelighed, der kun var så meget mere rørende, fordi det var stumt, og over hendes ansigt bredte der sig uvilkårligt et smil til svar på Kristines hjertelige hilsen, der udgjorde hendes dags solskin.

Opmuntret ved disse tegn skiftede Kristine plads og fik lidt efter lidt en daglig udveksling sat i gang af noget andet og mere

end synåle og tråd, og da Rachel ikke tog det ilde op eller trak sig tilbage, gik hun et skridt videre. En dag, da de tilfældigvis var blevet alene tilbage for at sy en stadskjole færdig, sagde hun lige ud:

"Hvorfor kan vi ikke være veninder? Jeg trænger hårdt til en at slutte mig til, og det gør De også, hvis Deres blik ikke skuffer mig. Det lader til, at vi begge står alene i verden, og at vi begge har haft sorg, og at vi synes godt om hinanden. Jeg skal ikke falde Dem til besvær med påtrængende nysgerrighed eller fortrolighed; jeg vil blot gerne have, at De skal holde lidt af mig og tillade mig at holde meget af Dem. Vil De være min veninde og lade mig være Deres?"

En tåre faldt på det glinsende silketøj, Rachel sad og syede på, da hun så op på Kristines alvorlige ansigt og med en næsten rørende taknemmelighed svarede:

"De kan umuligt trænge så stærkt til en veninde, som jeg eller begribe, hvor velsignet det er at finde en som De."

"Jeg må altså have lov til at holde af Dem uden at være bange for at falde Dem til besvær?" udbrød Kristine dybt rørt.

"Ja, men husk på, at det ikke er mig, der har gjort det første skridt," svarede Rachel og gav halvvejs slip på den hånd, hun holdt mellem begge sine.

"Ja, det skal jeg nok huske, De stolte skabning! Og når vi ikke kan forliges, skal jeg tage hele skylden på mig," svarede Kristine og kyssede Rachel; derpå aftørrede hun hendes tårer og begyndte, stolt af sin sejr, i begejstrede toner at udmale for hende alle de glæder, der ventede dem. Rachel hørte på hende med en usædvanlig glans i sine smukke øjne og et smil, der viste, hvor indtagende hendes ansigt måtte have været, da

tårerne endnu ikke havde tilintetgjort dets friskhed og sorgerne endnu ikke havde gjort det gammelt før tiden.

Kristine holdt ord; hun stillede ikke Rachel spørgsmål, pånødte hende ikke sin fortrolighed, men nød af ganske hjerte dette nye venskab og fandt, at det gav livet en tillokkelse, som det tidligere havde savnet. Nu var der en, som brød sig noget om hende, eller, hvad der var endnu bedre, der var en, som hun kunne gøre glad, og at gøre et væsen, der var mindre lykkeligt og mere ensomt end hun selv, til genstand for sit hjertes rige kærlighed, voldte hende en tilfredsstillelse, som tiden ikke formåede at svække. Der var ikke den ting i hendes eje, som hun ikke gerne ville give Rachel, lige fra hendes hele hjerte til den større halvdel af hendes lille værelse.

"Jeg er ked af altid kun at tænke på mig selv alene. Det gør mig egenkærlig og forstemt, for jeg har slet ikke nok i mig selv, jeg må have en eller anden, som jeg kan holde af og 'holde gruelig af', som børn siger; derfor syntes jeg gerne, De kunne flytte hen til mig. Der er plads nok, og vi kan få sådanne hyggelige aftener med vore bøger og vort arbejde. Jeg ved, at De trænger til en til at tage sig af Dem, og det er min største fornøjelse at tage mig af folk. Å, kom blot, hører De?" kunne hun sige med den mest overtalende gæstfrihed.

Men Rachel gav stadig det bestemte svar: "Nej, ikke endnu, Kristine, ikke endnu. Der er noget, der først må gøres, inden jeg tør tænke på at unde mig selv en så stor glæde. Hold blot af mig, kære, så kommer vel den dag, da jeg kan åbne Dem mit hele hjerte og takke Dem, som De fortjener."

Kristine fandt sig da i at vente og nød imidlertid livet, for nu, da hun havde fået en veninde i Rachel, følte hun ikke mere

længsel efter landlige adspredelser, fandt glæde i sit arbejde, der gav hende noget mere end det daglige brød, og tænkte aldrig på at gøre nogen forandring, for kærlighed kan skabe sig et hjem over alt.

Det var en meget glad og lykkelig tid i Kristines liv, men som de fleste lykkelige tider varede den kun meget kort. Kun en eneste sommer fik dette venskab, der havde brugt så lang tid af foråret til at udvikle sig, lov til at blomstre; så kom frosten og dræbte blomsterne, men roden vedblev at leve under lidelsens, tvivlens og skilsmissens snedække.

Da Kristine en morgen kom noget sent til sit arbejde, fandt hun systuen, hvor der i almindelighed herskede god orden, i fuldstændig forvirring. Nogle af de unge piger græd, andre hviskede sammen, og alle så ophidsede og forskrækkede ud. Fru King sad majestætisk ved sit bord med nogle ildevarslende rynker i panden. Frøken Cotton stod ved siden af hende og så mere end almindelig sur og streng ud, for den gamle jomfrus sindsstemning var ikke den bedste. Alene foran dem alle med ansigtet skjult i sine hænder og med fortvivlelse udtrykt i hele sin nedbøjede skikkelse, stod Rachel – en ydmyg synderinde for den strenge domstol, hvor kvinder holder forhør over en medsøster.

"Hvad er der på færde?" udbrød Kristine, der blev stående på tærsklen.

Rachel fo'r sammen, som om lyden af denne velbekendte stemme tilføjede hende et nyt sår, men hun løftede ikke hovedet, og fru King svarede med et eftertryk, der bragte de sorte perler på hendes hoveddækning til at rasle uhyggeligt:

"Noget højst sørgeligt, frøken Devon, – i sandhed noget højst sørgeligt, noget, der aldrig tiere skal hændes. Det lader til, at Rachel, som vi alle anså for en højst agtværdig og hæderlig ung pige, har været alt andet. Det gyser i mig ved at tænke på, hvilke følger det kan have haft, at jeg antog hende uden vidnesbyrd (noget, jeg ellers aldrig gør, og som jeg kun lod mig forlede til på grund af hendes ualmindelige smag for at pynte kjoler), hvis ikke frøken Cotton, der havde fattet mistanke, havde anstillet omhyggelige efterforskninger og fået den bekræftet."

"Det var en venlig og ædelmodig handling, som frøken Cotton har grund til at være stolt af," sagde Kristine, der endnu med harme mindedes hr. Fletchers "forsigtige efterforskninger" angående hende selv.

"Det var fuldkommen rigtigt, frøken Devon, og jeg takker hende for hendes interesse for, hvad der angår mig," sagde fru King og sendte frøken Cotton et anerkendende nik, der fik denne elskværdige dame til at bryste sig med ondskabsfuldt velbehag.

"Er De ganske vis i Deres sag, fru King?" sagde Kristine. "Frøken Cotton kan ikke lide Rachel, fordi hun får så megen ros for sit arbejde. Kan det ikke tænkes, at hendes skinsyge gør hende uretfærdig, eller at hun har ladet sig vildlede af sin iver for Deres vel?"

"Må jeg takke Dem for Deres artige insinuationer, frøken," svarede den opbragte tilskærerske. "Jeg begår aldrig misgreb, men De vil opdage, at De har gjort et meget stort ved at tage Rachel til Deres bedste veninde i stedet for at vælge en, hvis venskab kunne være Dem til anbefaling. De kan jo spørge den

værdige person selv, om ikke alt, hvad jeg har sagt, er sandt. Hun kan ikke nægte det."

Behersket af samme uforklarlige tvivl, som hidtil havde afholdt hende fra at nærme sig Rachel, vendte Kristine sig nu til denne, løftede blidt hendes skjulte ansigt op og så bønfaldende ind i det, mens hun hviskede: "Er det sandt?"

Det jammerfulde ansigt, hun så, gjorde ethvert andet svar overflødigt. Uvilkårlig trak Kristine sine hænder til sig og skjulte sit ansigt, idet hun kun ytrede nogle få ord, der, skønt de blev sagt i en kærlig tone og under stride tårer, syntes at indeholde en bebrejdelse, der var tungere at bære end den strenge fordømmelse, der var gået forud:

"O, Rachel, jeg holdt så inderligt af Dem og stolede så fast på Dem."

Den sorg og kærlighed, der røbede sig i Kristines skælvende røst, vakte Rachel af den tilstand af stum underkastelse, hun stod i, og gav hende mod til at tale for sig, men det var Kristine, hun henvende sig til, Kristine, som hun anråbte om tilgivelse, Kristines sorgfulde bebrejdelse, som hun følte dybest.

"Ja, det er sandt," sagde hun, idet hun kun fæstede sit blik på den kvinde, der havde været den første til at vise hende velvilje, og nu var den sidste til at svigte hende. "Det er sandt, at jeg engang har begået et fejltrin, men Gud er mit vidne, at jeg har angret, at jeg i mange år har bestræbt mig for at blive en agtværdig pige, og hvis Han ikke havde stået mig bi, ville jeg have været et endnu meget ulykkeligere væsen, end jeg er. De aner ikke, Kristine, hvor bitterlig hårdt det er at overleve en synd som min og kæmpe sig op efter et sådant fald. Det klynger sig fast til mig, jeg kan ikke ryste det af, det forfølger mig

uafladeligt. Aldrig så snart har jeg fundet et sikkert sted som dette og forsøgt på at glemme fortiden, før en eller anden læser min hemmelighed i mit ansigt og jager mig til døde. Det forekommer mig hårdt og grusomt, men det er min straf, derfor søger jeg at bære det og begynder forfra igen. Hvad der nu piner mig mere end alt det andet og er nær ved at få mit hjerte til at briste, det er, at jeg har skuffet Dem. Det har aldrig været min hensigt at gøre det; det var ikke mig, der søgte Dem, var det vel? Jeg bestræbte mig for at vise mig kold og tilbageholdende, og skønt jeg vansmægtede efter kærlighed, bad jeg ikke om Deres, men da De kom mig så venlig, så ædelmodig i møde, – hvordan kunne jeg da stå imod? Ak, det oversteg mine kræfter."

Kristine havde betragtet Rachel, mens hun talte og udelukkende talte til hende; hendes hjerte drog hende til denne hendes eneste veninde, for hun elskede hende endnu, og i sin kærlighed troede hun på hende.

"Jeg gør Dem ingen bebrejdelser, kære Rachel; hverken foragter Dem eller har i sinde at svigte Dem, og skønt jeg er bedrøvet og føler mig skuffet, vil jeg fremdeles stå Dem bi, for De trænger nu mere end nogen sinde til mig, og jeg vil gerne vise, at jeg er en trofast veninde. Gode fru King, tilgiv den stakkels Rachel, og lad hende blive her iblandt os."

"Frøken Devon, De forbavser mig virkelig! Nej, på ingen mulig måde; det ville fuldstændig ruinere mit etablissement; ikke en eneste ung pige ville blive her, og mit hus' rygte ville være ødelagt for bestandig," svarede fru King, tilskyndet af den ubarmhjertige frøken Cotton.

"Men hvad skal der da blive af hende, hvis De jager hende bort? Hvem vil give hende arbejde, hvis De giver hende et dårligt vidnesbyrd? Hvilken fremmed vil have tillid til hende, når vi, der har kendt hende så længe, nu unddrager hende vor bistand? Tænk på Deres egne døtre, fru King, og vis Dem for Deres skyld som en moder mod den stakkels pige."

Denne sidste appel til kvindens hjerte gjorde indtryk på fru King, hendes kolde blik formildedes, det strenge udtryk omkring munden forsvandt, og medlidenheden var nær ved at vinde sejr hos hende, da klogskaben i skikkelse af frøken Cotton bragte vægtskålen til at synke til den anden side; denne ondskabsfulde gamle jomfru udbrød nemlig pludselig i et anfald af retfærdig harme:

"Hvis den tøs får lov til at blive her, forlader jeg etablissementet for bestandig!" og gav sine ord det fornødne eftertryk ved skyndsomt at tage sin hat på.

Ved dette syn sejrede egennytten over medfølelsen i fru Kings verdslige sind. At miste frøken Cotton var det samme som at miste sin højre hånd, og medlidenhed var en alt for kostbar luksus til, at hun kunne tillade sig den; derfor gjorde hun sit hjerte hårdt, lagde atter sit ansigt i de strenge folder og sagde i en bestemt tone:

"Tag Deres hat af igen, frøken Cotton; jeg har ikke i sinde at såre Dem eller nogen som helst anden ved et sådant skridt. Jeg tilgiver Dem, Rachel, og har medlidenhed med Dem, men jeg kan ikke tænke på at beholde Dem. Der er stiftelser, som er indrettet for Deres lige, og jeg råder Dem til at se at komme ind på en af dem og angre Deres synd. De fik Deres løn i lørdags aftes, så der er intet til hinder for, at De kan gå straks. Tid er

penge her, og vi står og spilder den; på Deres pladser, mine damer!"

Alle undtagen Kristine adlød, men ikke en gjorde et sting, mens fru King sad og ivrigt stak knappenålene i brystet på sin kjole, som om hun ville prøve, hvor hårdt hendes hjerte var.

Rachel lod sine øjne vandre rundt i stuen og så medlidenhed, afsky eller foragt på alle ansigter, men intet blik besvarede hendes, for selv Kristines øjne var tankefuldt rettet mod gulvet, og selv Kristines hjerte syntes at have lukket sig for hende. Ved dette syn undergik hele hendes væsen en forandring, hendes tårer holdt op at strømme, hendes ansigt fik et hårdt udtryk, og hun syntes at blive grebet af en fuldstændig ligegyldighed, som om hun nu, da hun så sig forladt af sit eget køn, heller ikke selv brød sig om at bevare sin kvindelighed.

"Jeg burde have vidst, at det ville gå således," sagde hun med et bittert smil, der var sørgeligere at se end hendes mest fortvivlede tårer, "det er ingen nytte til, at sådan en som jeg prøver på at rejse sig; det er bedre at vende tilbage til det gamle liv, for der er kærligere hjerter blandt synderne end blandt helgenerne, og ingen kan leve uden at møde en smule kærlighed. Jeres Magdalenestiftelser [Note 2] er forbedringshuse og ikke hjem, jeg vil ikke søge til nogen af dem. Jeres medlidenhed er ikke stort værd, for skønt I læser i jeres bibel, hvordan Vorherre behandlede en stakkels sjæl som mig, tør ikke en eneste af jer alle, I dydige, kristne kvinder, når jeg strækker hånden ud imod jer efter hjælp, tage den og frelse mig fra et liv, der er værre end Helvede."

Med disse ord rakte Rachel sin hånd frem med en halvt trodsig gestus, og Kristine greb den. Det var, som om denne

handling af kvindelig deltagelse bortmanede den onde ånd, der havde bemægtiget sig den unge pige i hendes fortvivlelse, for med et dæmpet udråb sank hun ned for Kristines fødder og blev liggende der opløst i tårer, der fremkaldtes af kærlighed og taknemmelighed, samvittighedsnag og undseelse. Aldrig havde en menneskelig røst klinget så liflig i hendes øren som den, der nu brød tavsheden, da hendes eneste veninde med et oprigtigt og kærligt hjertes alvor sagde:

"Fru King, hvis De jager hende bort, må jeg tage hende til mig, for hvis hun vender tilbage til det gamle liv, vil denne synd hvile på os, og Gud vil engang straffe os for det. Nogen må vise hende tillid, hjælpe hende, holde af hende og således frelse hende, det er den eneste måde, hvorpå hun kan frelses. Måske kan jeg gøre dette bedre end De, – i det mindste vil jeg forsøge det, for selv om jeg skulle risikere at miste mit gode navn, kunne jeg bedre udholde det end den tanke, at disse strenge års arbejde havde været spildt for Rachel, fordi ingen ville række hende en hånd nu. Hun følger hjem med mig; ingen behøver at få noget at vide om denne opdagelse, og jeg skal tage det arbejde hjem med til hende, som De vil give mig, for at hun ikke skal lide nød og udsættes for de fristelser, der følger med den. Vil De gøre det og lade mig sy for mindre løn, hvis jeg ikke på anden måde kan yde Dem gengæld for Deres godhed?"

Den stakkels fru King var i den største vånde; hun følte stærk lyst til at give sit samtykke, men frøken Cottons øjne var fæstet på hende, og det ville være et uerstatteligt tab, hvis denne dame forlod hende. Derfor bestemte hun sig til at afgøre sagen på den mest summariske måde. Hun stak en ualmindelig stor

knappenål i brystet, som om det var en lettelse for hende at tilføje sig selv denne symbolske tortur, og sagde skarpt:

"Det er umuligt; De kan gøre, som De behager, frøken Devon, men jeg foretrækker straks at vaske mine hænder med hensyn til denne sag."

Kristines blik vandrede fra skikkelsen, der lå ved hendes fødder, til kvinden med det hårde ansigt, der hidtil havde vist sig venlig og retfærdig mod sine undergivne, og spurgte ængsteligt:

"Er det Deres mening, at De også vasker Deres hænder med hensyn til mig, hvis jeg ikke giver slip på Rachel?"

"Ja, det er. Det gør mig ondt, men de unge damer, der er hos mig, må søge anstændig omgang, eller også må de forlade min tjeneste," var det korte svar, for fru King blev tilsyneladende mere og mere barsk jo stærkere striden blev i hendes indre.

"Ja, så vil jeg forlade den!" udbrød Kristine med dyb harme i stemme og blik. "Kom, kære, lad os følges ad!" sagde hun til Rachel, og uden at værdige nogen af de andre i stuen et ord eller blik løftede hun den knælende unge pige op og førte hende ud i den lille forstue.

Her begyndte Kristine at trøste hende, men havde ikke sagt ret mange ord, før Rachel så op og bragte hende til at forstumme af forbavselse, for det ansigt, hun så, var hverken fortvivlet eller trodsigt, men overordentlig mildt og fattet, mens det taknemmelige blik syntes at velsigne hende for hendes trofasthed.

"De har gjort nok for mig, Kristine," sagde hun. "Gå tilbage og opgiv ikke den gode plads, De har, og som De ikke kan undvære; det er ikke let at finde en sådan igen. Jeg kan godt komme ud af

det alene; jeg er vant til modgang og vil snart forvinde min smerte."

"Nej, jeg går ikke tilbage!" udbrød Kristine heftigt. "Jeg vil hellere gøre det simpleste arbejde, ja, hellere sulte end blive hos sådan en snæverhjertet, følelsesløs kvinde. Kom nu hjem med mig og lad os lægge vore planer sammen."

"Nej, kære; når jeg ikke ville det, da De første gang opfordrede mig til det, vil jeg meget mindre nu, for jeg har allerede gjort Dem skade nok. Jeg vil aldrig kunne takke Dem nok for Deres godhed imod mig og kan heller ikke sige Dem, hvor meget den har været for mig – nu må vi skilles, men engang skal jeg komme tilbage og vise Dem, at jeg ikke har glemt, at De vedblev at holde af mig, hjalp mig og viste mig tillid, da alle de andre slog hånden af mig."

Alle Kristines indvendinger og bønner var frugtesløse; Rachel var ubevægelig, og alt, hvad hendes veninde kunne opnå af hende, var løftet om at og til at sende hende et par ord om, hvordan det gik hende.

"O, Rachel," sagde Kristine, "De må love mig at henvende Dem til mig, hvis De skulle komme i nogen som helst nød eller forlegenhed, ligegyldigt, hvad det så er, og hvor jeg end er, for hvis noget kan knuse mit hjerte, vil det være at få at vide, at De er vendt tilbage til det gamle liv, fordi De ingen havde til at hjælpe og støtte Dem."

"Jeg kan aldrig vende tilbage til det; De har frelst mig, Kristine, for De holder af mig, De har tillid til mig, og det vil give mig styrke og bevare mig, når De er borte. O, kære, kære veninde, Gud velsigne Dem!" svarede Rachel.

Da slyngede Kristine, der glemte alt andet, end at de var to kvinder, der elskede hinanden og stod ene i denne verden fuld af synd og sorg, sine arme om Rachel, kyssede hende, græd over hende som en søster og bad inderligt for hende, mens hun blev stående og så efter den stakkels unge pige, der fjernede sig for at begynde sit strenge arbejde forfra uden at have andet til at bevare sig for fortvivlelse end mærket af et par uskyldige læber på sin kind og duggen af kærlige tårer på sin pande.

Da Kristine stadig nærede det håb, at Rachel ville ty tilbage til hende, vendte hun hverken tilbage til fru King eller søgte nogen anden plads, men tog arbejde fra en større forretning hjem på sit eget lille værelse, hvor hun sad og syede flittigt, mens hun ventede, håbede og længtes. Men måned gik efter måned uden at bringe hende noget ord eller tegn til trøst. Hun ville ikke tvivle, men kunne dog ikke lade være at ængstes, og i hendes aftenbøn var der intet, hun mere brændende bad til Ham, der er en fader så vel for syndere som for helgener, om, end at han ville holde sin hånd over den stakkels Rachel og bringe hende tilbage, når det var tid.

Aldrig havde Kristine følt sig så ensom som i denne tid, for hun trængte til selskab, og efter, om end kun for en kort tid, at have kendt den lykke, det er at have en fortrolig veninde, forekom livet hende meget tomt, da hun havde måttet give afkald på den igen. Ingen ny veninde indtog Rachels plads, for der var ingen, der sluttede sig til Kristine, og en slags trofasthed afholdt denne fra at opsøge en anden i stedet for Rachel. Men hun led ved savnet af en, hun kunne holde af, for det var, som om hele hendes hjertes kærlighed var blevet kaldt til live ved dette kortvarige, men oprigtige venskab. Hendes

hjerte tørstede efter den lykke, som det havde ret til, og det blev meget tungt, når hun så et par veninder eller elskende spadsere sammen i sommertusmørket, mens hun gik sin aftentur. Ofte fulgte hendes øjne et eller andet beskedent par, idet hun længtes efter at dele den lyksalighed med en anden, hvis trolddom kaster det samme forskønnende skær over den lille modehandlerinde og hendes hjertenskær som over digteren og hans herskerinde, som han gør udødelig i sine sange. Men der kom hverken veninde eller bejler til Kristine, og hun sagde med et slags tungsindigt mod til sig selv:

"Jeg vil måske komme til at være ene hele mit liv, så jo før jeg gør mig fortrolig med det, des lettere vil det blive mig at bære det."

Til julen anstillede hun en lille fest for sig selv ved at give husets tjenestefolk så rigelige gaver, som hun kunne overkomme, for der var ingen andre, der tænkte på dem, og da hun selv havde lært nogle af de mørke sider ved den tjenende stilling at kende, nærede hun stor medfølelse for dem, der var henvist til den.

Derefter gik hun med det fornøjelige indtryk af to ærlige ansigter, der strålede af taknemmelighed, overraskelse og glæde, ud i de travle gader for at glemme ensomheden i sit hjem. Derude havde alt et livligt udseende med sne, bjældeklang og kristtornkranse for neden og prægtigt julevejr med solskin og klar himmel for oven. Alle ansigter lyste, alle stemmer havde en munter klang, og alle havde hastværk med at få deres indkøb gjort. Kristine vandrede frem og tilbage og blev selv glad ved at se andres glæde. Hun kiggede ind ad butiksvinduerne og iagttog med interesse forældrene, der var

optaget af at regne ud, hvorledes de bedst skulle få deres små strømper fyldt, der var hængt op hjemme, med en barnlig tillid, som for ingen pris måtte skuffes, hvor strenge tiderne så også var. Det voldte hende glæde at se alle de mange kalkuner undervejs for at pryde lige så mange gæstfri borde, og hun håbede, at intet måtte forstyrre glæden i de venlige familiekredse, skønt der ikke var plads for hende i nogen af dem. Der blev ikke båret et juletræ forbi hende, uden at hun, idet hun indåndede den liflige granduft, ønskede det alt muligt held og i tankerne forestillende sig de glade småfolk dansende omkring det med dets strålende lys; og når hun så et pjaltet barn stirre på et vindue, der var fuldt af rare sager, og smile, selv om det rystede af kulde, kunne hun, så længe der var noget i hendes pung, ikke modstå lysten til at spille den gode fe og sende de små stakler henrykt hjem med hænderne fulde af appelsiner og æbler og lommerne proppet med dejligt sukkergodt til deres små søskende.

Der blandede sig ingen misundelse i Kristines tungsind, som ikke en gang ville lade sig forjage ved disse kærlighedsgerninger, for hun var meget vemodig den aften, og hvis nogen havde spurgt hende, hvilke gaver hun helst ville have, ville hun have svaret med et endnu mere rørende blik end noget af dem, de kulderystende børn havde sendt hende:

"Lyden af en kærlig stemme og et venligt håndtryk."

Endelig gik hun hjem til sit lille ensomme værelse, hvor ingen juleild blussede, intet træ var tændt, ingen familiekreds ventede hende, og steg op ad den lange, mørke trappe med dråber på kinderne, der var for varme, til at de kunne skrive sig fra smeltende sneflokke. Men da hun åbnede døren, blev hun

stående på tærsklen, smilende af forundring og glæde, for under hendes fraværelse var der virkelig en eller anden venlig ånd, der havde tænkt på hende. Der brændte en munter ild i kaminen, hendes lampe var tændt, et yndigt rosentræ i fuld blomst opfyldte værelset med sin duft, og ved dets fod lå følgende lille brev fra Rachel:

> "En glædelig jul og et velsignet nyt år, kære Kristine! Engang for lang tid siden gav De mig et lille rosentræ; for Deres skyld har jeg passet og plejet det og giver Dem det nu, da jeg gerne vil vise min kærlighed og taknemmelighed, igen som min eneste skat. Jeg listede mig ind, mens De var ude, fordi jeg var bange for måske på en eller anden måde at volde Dem fortræd, hvis De så mig. Jeg følte den inderligste lyst til at blive for at se Deres venlige ansigt og fortælle Dem, at jeg har det godt og har meget at bestille, men den lykke fortjener jeg ikke endnu. Bliv blot ved at holde af mig, at have tillid til mig og bede for mig, så skal De engang få at vide, hvor meget De har gjort for mig; indtil da Gud velsigne og bevare Dem.
>
> Deres
>
> *Rachel."*

Aldrig er der blevet fældet sødere tårer end de, der faldt på det lille træ, da Kristine tog det i sine arme, og alle blomsterne hældede sig op til hende ligesom ivrige efter at bringe hende kærlige hilsener. Nu var hendes ønske blevet opfyldt, for venlige hænder havde beredt hende glæde, og ved sit hjerte gemte hun

ord, der var hende så dyrebare, som om hun havde hørt en kærlig røst udtale dem; ingensteds fandtes der denne glade aften et skønnere juletræ end det, der havde bragt bud og hilsen fra en bodfærdig Magdalene, der havde elsket meget, og hvem var meget tilgivet.

7. Gennem mørket

Det følgende år var det sørgeligste, Kristine endnu havde oplevet, for hun led under en slags armod, der er sværere at bære end virkelig trang, eftersom penge ikke formår at lindre den, og den kun kan afhjælpes af en barmhjertighed, der er såre sjælden at træffe. Der var en tomhed i hendes hjerte, som hun ikke var i stand til at udfylde, en længsel, som ikke kunne tilfredsstilles, livet lå koldt og mørkt for hende, og hun vidste ikke, hvor hun skulle vende sig hen for at finde lys og varme.

Hun prøvede på at hjælpe sig selv ved alle de midler, der stod til hendes rådighed, og når hendes bestræbelser den ene gang efter den anden mislykkedes, sagde hun til sig selv: "Jeg er ikke god nok endnu til at fortjene at være lykkelig; jeg tænker for meget på den jordiske kærlighed og for lidt på den himmelske. Når jeg har lært at elske Gud, vil han måske lade mig finde et hjerte, hvis kærlighed kan gøre livet lykkeligt for mig. Hvorledes skal jeg lære Gud ret at kende? Hvem vil vise mig, hvor jeg skal finde ham, og hjælpe mig til at elske ham og holde mig til ham, som jeg bør?"

Af et oprigtigt hjerte stillede hun sig selv disse spørgsmål, som hun lige så oprigtigt stræbte efter at få løst, og ventede med rørende tålmodighed på, at de skulle blive besvaret. Hun læste mange bøger, nogle forstandige, andre uklare, andre fulde af overtro, men ingen af dem alle formåede at tilfredsstille en sjæl, der trængte til en levende Gud. Hun besøgte mange kirker, satte sig ind i mange trosbekendelser og lagde efter bedste evne mærke til frugterne af dem, men blev fremdeles utilfredsstillet;

nogle var kolde og snæverhjertede, andre forekom hende teatralske og overfladiske, atter andre strenge og frygtelige, ingen af dem var enfoldig, mild og dog stærk nok til at tilfredsstille menneskehedens mangesidige trang. Der var for mange mure, love og andre hindringer mellem faderen og hans børn, for megen frygt og for liden kærlighed, for mange helgener og midlere, for liden tro til den medfødte trang hos sjælen, der bringer den til at søge Gud, ligesom blomsten vender sig mod solen, for megen ørkesløs strid om navne og sætninger og for liden kundskab i den naturlige religion, der intet andet navn har end gudfrygtighed, hvis tro ikke er snæverhjertet, men ligesom solen uddeler lys og varme til alle, og hvis tillid er ligesom de små børns hengivne fortrøstning til deres moders kærlighed.

Ingen steder fandt Kristine denne alt opholdende magt, denne faderlige ven og trøster, og efter flere måneders tålmodig søgen opgav hun håbet og sagde modløs til sig selv:

"Jeg er bange for, at jeg aldrig vil lære religionens velsignelse at kende, for alt, hvad der bydes mig, forekommer mig så fattigt, så småligt eller så strengt, at jeg ikke formår at støtte mig dertil. En vredens Gud kan jeg ikke elske, en Gud, som skal formildes, smykkes og tilbedes som en afgud, kan jeg ikke have ærefrygt for, og en Gud, som kan bringes til at lukke øjnene for folks synder ugen igennem, når de kun den syvende dag slår sig lidt for brystet og bøjer sig for ham, kan jeg ikke tjene. Jeg trænger til en fader, til hvem jeg kan ty med alle mine synder og sorger, alle mine forhåbninger og glæder med samme frimodighed og tillid, som jeg i sin tid plejede at ty til min

jordiske fader med, sikker på at finde hjælp, deltagelse og kærlighed. Ak, mon jeg nogen sinde skal finde ham?"

Stakkels Kristine! Hun var for tiden i denne tilstand af rådvildhed og forvirring, som så mange må gennemgå, inden de lærer, at religionen ikke kan gives eller købes, men må vokse som et træ og trænger til frost og sne, regn og blæst, der kan give den den fornødne styrke, indtil den har slået dybe rødder i sjælen, at Gud bor i ethvert menneskes hjerte, og at de, som søger ham, visselig skal finde ham, når de trænger mest til ham.

Således ventede Kristine på, at religionen skulle åbenbare sig for hende, og imens arbejdede hun med en næsten fortvivlet iver, idet hun forsøgte at skaffe sig selv en smule lykke ved at give en del af sin fortjeneste til dem, hvis trang kunne afhjælpes ved penge. Hun stængte sig inde på sit lille værelse; der kunne hun nemlig uforstyrret leve sit eget liv, og hun foretrak at finde sig i indskrænkninger i andre retninger hellere end at give afkald på denne frihed. Dag ud og dag ind sad hun der og sømmede og syede sundheden bort af sjæl og legeme, og mens de travle hænder arbejdede, pintes hendes sind af mørke, bitre, ja ofte oprørske tanker.

Det var det skadeligste liv, hun kunne føre netop på den tid, for mens hun måtte savne de adspredende og opmuntrende indflydelser, hun i højeste grad trængte til, tærede hendes sjæl på sine egne kræfter, og langsomt, men sikkert blev hun ført hen mod den mørke erfaring, hun skulle gøre. Hun vidste, at der et eller andet sted måtte findes arbejde, der ville være hende tjenligere, men hvordan hun skulle finde det, var et problem, som klogere kvinder end hun ofte have været ude af stand til at

løse. Hun led ikke nød, men var dog en af dem, som fattigdom bringer på kant med verden, for nådegaver tynger, og afhængighed gør brødet bittert, med mindre kærlighed gør de første lettere og forsøder de sidste.

Der findes mange Kristiner, der gerne vil arbejde, men ikke kan tåle berøring med grovere naturer, der gør arbejdet nedværdigende i deres øjne, eller udholde den hårde kamp for livets allerførste nødvendigheder, når livet har mistet alt, hvad der kunne gøre det tillokkende. Folk undrer sig, når unge kvinder i Kristines stilling siger, at de ikke kan finde arbejde, men til dem, der ikke kender noget til den sårede stolthed, de ofre af følelse, ungdom, kærlighed, forhåbninger og ærgerrighed, der skjuler sig under disse stakkels kvinders falmede og slidte dragt, og som giver dem det råd at gå til fabrikkerne eller give sig til at skure trapper med den forsikring, at der er arbejde nok til alle, turde det mest slående svar være: "Prøv det selv".

Kristine holdt tappert stand, indtil en hårdnakket feber tilintetgjorde både hendes legemlige og åndelige kræfter og nødt hende til at pådrage sig en trykkende gæld, da hun var allermindst skikket til at bære den eller frigøre sig for den. For første gang begyndte hun at føle, at hun havde nerver, der kunne få i sinde at gøre oprør, og et hjerte, der ikke længere kunne udholde ensomhed uden at tabe det glade mod, som hidtil havde været hendes bedste støtte. Fuldstændig ro, venlig pleje og oplivende selskab var de lægemidler, hun trængte til, men der var ingen, der rakte hende dem, og hun gik blindt fremad på den vej, som så mange kvinder vandrer.

Hun rejste sig for tidligt fra sygelejet af frygt for at stille for store krav til de flittige mennesker, der efter bedste evne havde taget sig af hende som gode naboer. Hun tog atter fat på sit arbejde, skønt hendes matte hænder knap kunne magte det, for den gæld, hun var sunket i, gjorde, at hun i sin samvittighedsfuldhed anså ørkesløshed for en synd; og, hvad der var det værste af det hele, hun faldt tilbage i den bitre, grublende sindsstemning, der var blevet almindelig hos hende, efter at hun havde begyndt at føre dette ensomme liv. Mens arbejdet kun gik langsomt for de trætte hænder, værkede hendes hoved under tunge tanker, frugtesløse ønsker og fantastiske indbildninger, indtil alt omkring hende undertiden fik det samme besynderlige og spøgelsesagtige udseende som de billeder, der havde pint hende i hendes feberdrømme. En usigelig tyngsel knugede hende i disse sørgelige dage og søvnløse nætter uden andet selskab end kummer og arbejde. Verden forekom hende forfærdelig mørk, og det var for hende, som om hele hendes liv kun havde været et eneste stort misgreb, som om Gud ikke var andet end en indbildning, og som om det ville blive alt for svært for hende at udholde livet i de lange, ensomme år, der lå for hende.

Det er ikke altid nød, afsindighed eller synd, der driver kvinder til at ende deres liv i fortvivlelse, ofte er det en uudholdelig følelse af ensomhed, en tærende længsel efter et hjem og venner, der er værre end hungersnød, en bitter følelse af forurettelse, fordi der er blevet nægtet dem de ømme bånd, de kærkomne pligter og opmuntrende belønninger, der formår at gøre selv det fattigste liv lykkeligt, en oprørsk protest imod Gud, der synes at give dem en sten, når de beder ham om et

brød. Nogle af disse utålmodige sjæle forspilde deres liv og indser for sent, hvor rigt det kunne være blevet med en stærkere tro og et mere hengivent sind; andre holder sig oppe og lærer lidt efter lidt at vente, indtil de belønnes med en lykke, der er så meget større på grund af den tvivl, der er gået forud.

Der kom en tid for Kristine, da mørket omkring hende blev så tæt, at hun ville have snublet og være faldet, hvis ikke del lille lys, hun selv havde holdt tændt, havde vist hende, hvor langt en god gerning kan skinne i en ond verden, og da det syntes, som om Gud ganske havde glemt hende, sendte han hende redning og trøst.

Martsvinden peb omkring husenes hjørner, og regnskyer formørkede himlen, da Kristine en eftermiddag i tusmørket lagde det arbejde, hun netop var blevet færdig med, sammen, rettede de trætte lemmer og gjorde sig rede til sin daglige spadseretur. Selv den blev så vidt muligt gjort indbringende, for på den medtog hun sit færdige arbejde, hentede nyt og gjorde sine egne små indkøb. Da nattevågen og usundt arbejde næsten havde berøvet hende al appetit, og ubetalt gæld fik hver mundfuld til at blive siddende i halsen på hende, når hun havde fru Flints strenge blik hvilende på sig, havde hun selv påtaget sig at holde sig med kost for således at formindske de forbindtligheder, der trykkede hende. Det var imidlertid en uklog sparsommelighed, for når hun havde travlt med et arbejde, der nødvendigvis skulle være færdigt, slog hun alt for ofte en streg over eller udsatte sine måltider, som intet selskab gjorde tillokkende og ingen appetit krydrede, og da der ikke lagdes nyt brændsel til ilden, døde den lidt efter lidt bort.

Mens hun stod foran det lille spejl og glattede sit hår, betragtede hun det ansigt, hun så i det, og undrede sig over, at det kunne være det samme, som hun tidligere havde set så fuldt af ungdom, håb og kraft.

"Ja, jeg bliver gammel; min ungdom er snart forbi, og når jeg bliver tredive år, vil jeg være en stakkels falmet kvinde som så mange andre, som det gør mig ondt at se på. Det er et sørgeligt resultat at komme til efter så længe at have bestræbt mig for at finde min rette plads og gøre min pligt. Når alt kommer til alt, er mit liv forfejlet, og jeg kunne lige så gerne være blevet hos tante Betty og have giftet mig med Joe."

"Frøken Devon, det er lørdag i dag, og jeg skal afgøre mine regninger, hvorfor jeg må ulejlige Dem med Deres leje for den sidste måned og så meget af mit ældre tilgodehavende, som De kan lade mig få," sagde fru Flint, og hendes skarpe stemme brød stilheden ligesom lyden af en skærende sav, for hun var kommet ind uden at banke på, og hendes forlangende var den første antydning af hendes nærværelse.

Kristine vendte sig langsomt om, for hendes bevægelser havde tabt deres tidligere elasticitet; hendes ansigt, der i den senere tid altid var tungsindigt og bekymret, fik yderligere det håbløse udtryk, som det får hos én, der drives til det yderste, og hendes hænder begyndte at ryste nervøst, mens hun bandt sin hat. Fru Flint var en hård kone, der rykkede sine skyldnere ubarmhjertigt; det blotte syn af hende indjog Kristine frygt, og havde hun ikke været bundet ved sin gæld, havde hun for længe siden forladt dette hus.

"Jeg skal netop ud og aflevere disse ting og hente mere arbejde. Jeg er vis på at få min betaling og skal give Dem alt,

hvad jeg får; giv mig blot, for Guds skyld, tid."

To dages og en nats næsten uafbrudte arbejde havde i højeste grad overanspændt Kristines nerver og bragt hende i en betænkelig tilstand. Der var noget i hendes ansigt, der tiltrak sig fru Flints opmærksomhed; denne lagde mærke til, at hun tog sin bedste kåbe og hat på, og hendes mistænksomme blik fandt den byrde, der indeholdt det færdige arbejde, urimelig stor.

Det havde været en streng dag for den stakkels kone, hendes kokkepige var i et anfald af forbitrelse gået sin vej, stuepigen var blevet grebet i et lille tyveri, to lejere, som hun havde håbet at få, havde skuffet hende, og hendes døgenigt af en mand var blevet syg, så det var intet under, at hendes tålmodighed var udtømt, og at hendes skarpe stemme var endnu skarpere og hendes bitre sind endnu mere bittert end sædvanlig.

"Skulle De tro det? Jeg har virkelig hørt fortælle om folk, der tog deres bedste tøj og gik ud, men aldrig kom hjem igen, når de skyldte penge. Det er et sjofelt kneb, men det benyttes undertiden af dem, som man mindst skulle tiltro det," sagde hun med en kløgtig blinken, der gjorde hendes insinuation endnu mere fornærmelig.

At blive mistænkt for uredelighed var den sidste dråbe, der bragte bægeret til at flyde over for Kristine. Hun så på fru Flint med et blik, som om hun følte den inderligste lyst til at begå en eller anden voldsomhed, for hver nerve i hende dirrede af forbitrelse og harme, men hun beherskede sig, skønt hendes ansigt havde mistet al farve, og hendes hænder rystede endnu stærkere end før. Hun tog sin varme kåbe af igen og ombyttede den med et luvslidt sjal, lagde sin pæne hat til side og tog i dens

sted en kyse på, løste bylten op og udbredte seks lærredsskjorter for sin værtindes øjne; derpå bandt hun bylten sammen igen, og idet hun standsede på tærsklen, så hun sig tilbage med et udtryk, som fru Flint i lang tid ikke kunne glemme, og sagde med en stemme, der rystede af stærk bevægelse:

"Fru Flint, jeg har altid opført mig hæderligt mod Dem; det agter jeg fremdeles at gøre, og jeg fortjener ikke at blive mistænkt for uredelighed. Jeg lader alt, hvad jeg ejer, blive her, og hvis jeg ikke kommer tilbage, kan De sælge det hele og gøre Dem betalt på den måde, for jeg er til mode, som om jeg helst aldrig mere ville se Dem eller dette værelse igen."

Efter at have sagt dette fjernede Kristine sig hurtigt, opretholdt af sin retfærdige harme, for hun havde gjort sit bedste til at få sin gæld betalt, havde solgt de få smykker, hun besad, og adskillige af de kostbare ting, familien Carroll havde foræret hende, for at dække sin lægeregning, og havde næsten arbejdet sig til døde for at tilfredsstille fru Flints fordringer. Bevidstheden om, at hun havde vist en alt for ødsel gavmildhed, når lykken smilede til hende, gjorde den nuværende nød så meget tungere for hende at bære, men hun ville hverken tigge eller låne, skønt hun vidste, at Harry med glæde ville give hende penge og onkel Enos låne hende dem med en forelæsning om ødselhed oven i købet.

"Nej, jeg vil styre min egen kurs, så længe jeg kan," sagde hun ubøjelig til sig selv, "og skal jeg bede om hjælp, vil jeg henvende mig til fremmede eller bore min båd i sænk og gå til bunds uden at falde nogen til besvær."

Da hun nåede det hus, hvor hun skulle aflevere sit arbejde, og havde ringet på døren, kom tjenestepigen ud med den besked, at fruen ikke var hjemme, og da hun så skuffelsen i Kristines ansigt, føjede hun fortroligt til:

"Hvis det kan være Dem til nogen trøst, kan jeg fortælle Dem, at De ingen penge ville have fået, selv om fruen havde været hjemme; der har allerede været tre andre fruentimmer her med arbejde, og dem lod hun gå igen uden betaling. Det gør hun altid, og så prutter hun endda dygtigt med dem, hvad der efter mine begreber slet ikke er gentilt."

"Hun sagde, at jeg skulle få disse skjorter godt betalt, fordi jeg lovede ganske bestemt at have dem færdige til i dag. Jeg har arbejdet nat og dag for ikke at narre hende og var så vis på at få mine penge," sagde Kristine modløs.

"Det gør mig ondt, men De får dem ganske sikkert ikke. Hun bad mig sige Dem, at Deres priser var alt for høje, og at hun kunne finde folk, der ville arbejde for billigere betaling."

"Hun gjorde ingen indvendinger mod prisen, da jeg påtog mig dette arbejde, og den fine syning har næsten ødelagt mine øjne. Se, er det ikke pænt syet," sagde Kristine og udbredte med stolthed sit udmærket smukke arbejde.

Pigen beundrede det, og da hun selv havde grund til at beklage sig over sin madmoder, tog hun oprejsning ved at tale ondt om hende.

"Ja, det er både synd og skam! Disse skjorter hører med til en foræring, som damerne vil give præsten, men jeg tænker ikke, han vil befinde sig vel i dem, når man gør uret mod fattige folk for at skaffe dem til veje. Fruen vil ikke betale for dem, hvad de er værd, det er jeg vis på, for, ser De, jo billigere hun får dem,

desto flere penge har hun at slå om sig med til sin part af foræringen. Hvis De ville lyde mig, skulle De beholde disse skjorter, til hun betaler ordentligt for dem."

"Nej, jeg vil holde mit løfte og håber, at hun også vil holde sit. Sig hende, at jeg trænger hårdt til penge og har arbejdet meget strengt for at få dem færdige. Jeg kommer igen på mandag, hvis jeg ellers kan."

Kristines læber skælvede, mens hun sagde dette, for hun var endnu meget svag, og det var forventningen om disse surt erhvervede penge, der havde holdt modet oppe hos hende i de trange timer, hun havde anvendt på dette slet lønnede arbejde. Pigen sagde "Farvel" med et blik, der på en gang udtrykte deltagelse og agtelse, for i hendes øjne havde syersken i denne sag mere opført sig som dame end hendes frue.

Kristine skyndte sig hen til et andet sted og forhørte sig, om de unge damer ikke havde noget arbejde til hende. "Nej, ikke det mindste," var svaret, og dermed blev døren slået i. Hun blev stående et øjeblik og betragtede de forbigående, idet hun tænkte på, hvad svar hun vel ville få, hvis hun henvendte sig til en af dem, og hvis et mere end almindelig velvilligt ansigt havde vendt sig om og set på hende, ville hun have følt sig fristet til at gøre det, så hjertesyg og forladt følte hun sig.

Hun bankede på adskillige andre døre for at modtage det samme svar. Hun gjorde endog et forsøg hos en hosekræmmer, men han var velforsynet, og desuden var hendes sygelige udseende imod hende. Hendes langvarige sygdom havde skilt hende ved mange af hendes beskyttere, og når først en syerske har måttet forlade sin plads, er det meget vanskeligt for hende

at trænge sig ind igen, så tæt sluttet er rækkerne og så fortvivlet stærk trangen til penge.

Et eneste håb stod endnu tilbage for hende, og skønt vejen var lang og det var blevet ruskvejr med tåge, ænsede hun hverken afstanden eller den kolde regn, men ilede af sted, drevet fremad af sine bekymrede tanker. Over en lang bro gik det, gennem sølede gader og op ad en prægtig allé, hvor hun til sidst udmattet og åndeløs standsede ved en dør.

En tjener med en bryllupssløjfe i knaphullet lukkede op for hende, og mens han fjernede sig for at overbringe hendes indstændige anmodning, kiggede hun længselsfuldt ind fra den bedrøvelige verden uden for og opsnappede glimt af familiekærlighed og huslig lykke, der bragte hendes hjerte til at ømme sig af medlidenhed med sin egen forladthed.

Man fejrede øjensynlig en bryllupsfest, for forstuen og trappen strålede af lys og var på det prægtigste pyntet med blomster. Smilende tjenere og piger ilede hid og did; når en dør åbnedes, kunne Kristine se festligt dækkede borde, der bugnede af sølvtøj, luften var opfyldt af vellugt, over alt hørte hun muntre og glade stemmer, og en gang fik hun et flygtigt glimt at se af den smukke brud, om hvis liv faderen havde lagt sin arm, mens moderen lagde den sidste kærlige hånd på hendes dragt og en flok af yngre søstre under tårer og smil trængte sig omkring hende.

Det smukke billede forsvandt alt for hurtigt; tjeneren vendte tilbage med et affærdigende "Nej" til svar, og Kristine begav sig atter ud i det tiltagende tusmørke med en besynderlig følelse af fortvivlelse i hjertet. Det var ikke det afslag, hun havde fået, ikke frygten for at lide nød eller følgen af overanstrengte nerver

alene, men den skærende modsætning mellem hin anden kvindes skæbne og hendes egen, der bragte hende til at vride sine hænder og bittert udbryde:

"O, det er ikke rimeligt, det er ikke retfærdigt, at hun skulle have så meget og jeg så lidt! Hvad har jeg dog gjort, at jeg skal være så elendig og forladt og aldrig få et glimt af lykke og glæde, hvor ærligt jeg end bestræber mig for at gøre, hvad jeg anser for min pligt?"

Der kom intet svar på dette spørgsmål, og hun gik langsomt tilbage ad den lange allé; der var ingen grund for hende til at skynde sig nu, og selv nat, regn og blæst var at foretrække for hendes ensomme kammer eller fru Flints besværinger. Langt borte skinnede lysene i byen svagt gennem tågen, den fugtige luft kølede hendes feberhede kinder, vejen var mørk og stille, og hun følte lyst til at lægge sig ned og sove i det våde løv.

Da hun kom til broen, så hun, at den var trukket op, mens et spøgelsesagtigt skib langsomt passerede igennem. Hun ville helst undgå at blande sig mellem den menneskehob, der ventede på begge sider, hvorfor hun blev stående, og idet hun lænede sig til rækværket, lod hun sine tanker vandre, hvorhen de ville. Mens hun stod der, var det, som om den tunge luft betog hende åndedrættet og knugede hende i sin kolde favn; hun havde en fornemmelse, som om livets kilder var i færd med at løbe ud og snart ville standse, for selv da det gamle spørgsmål: "Hvad skal jeg gribe til?" påtrængte sig hende, brød hun sig ikke engang mere om at gøre noget forsøg på at besvare det, men følte kun en dødlignende træthed. Hun prøvede på at afryste den sælsomme sindstilstand, der listede sig over hende, men hendes udmattede legeme og sjæl havde ikke kræfter nok

til at adlyde hendes vilje, og trods hendes anstrengelser for at beherske den følelse, der havde grebet hende, blev den for hvert øjeblik stærkere.

"Hvorfor skal jeg arbejde og lide længere for mig selv alene?" tænkte hun. "Hvorfor skal jeg henslæbe mit liv med slid for brødet, når jeg ikke kan nyde det med lyst? Jeg har ikke forstand nok til at finde min rette plads eller tålmodighed nok til at vente, til den tilbyder sig af sig selv. Det er bedst at opgive det hele og give plads for dem, der har noget at leve for."

Mangen stærkere sjæl har kendt mørke timer, da denne tanke har påtrængt sig den, at det var muligt og rigtigt at afkaste de byrder, der tyngede, og fremskynde den lange søvn, der ikke trænger til nogen vuggevise. Sådan en time var denne for Kristine, for mens hun stod der, blev hun overfaldet af den sørgelige forvildelse, som man kalder fortvivlelse, og den greb hende med en magt, hun ikke formåede at modstå.

En række trappetrin tæt ved hende førte ned til en losseplads, og uden at hun ret vidste hvorfor, gik hun ned ad den med det ubestemte ønske, at kunne sidde i stilhed et eller andet sted og tænke over en udvej gennem den tåge, der syntes at formørke hendes sind. En enlig lygte skinnede ved den yderste ende af pladsen, og inden hun vidste af det, stod hun med panden støttet mod jernpillen og betragtede med nysgerrig interesse det mørke vand, der dorsk rullede forbi nedenunder.

Hun vidste, at dette ikke var noget sted for hende, men der var jo ingen, der ventede på hende, ingen ville tage sig det nær, hvis hun blev borte for bestandigt, og idet hun gav efter for den farlige fortryllelse, der drog hende, blev hun stående, mens hendes tindinger bankede voldsomt og en hær af vilde fantasier

tumlede sig rundt i hendes hjerne. Noget hvidt flød forbi der nede; det var kun en stump af en brækket åre, men den bragte hende til at tænke på, hvordan et menneskeligt legeme vel ville se ud, når det således flød af sted i natten. Det var en gruopvækkende forestilling, men hun kunne ikke blive den kvit, og alt som den tog til i styrke, udvidedes hendes øjne; hendes åndedræt blev hurtigere, og hendes læber skiltes ad, for det forekom hende, at hun tydeligt så det spøgelse, hun havde fremmanet, og det bar hendes egne træk.

En uhyggelig gysen gennemisnede hende, hendes fantasi blev vildere og vildere, og hun tænkte: "Jeg må bort her fra," men blev fremdeles stående og hældede sig ud over det dybe svælg i sin nysgerrighed efter at se, hvor det døde legeme ville flyde hen. Hun så det tydeligt, der var en sådan fred over det blege ansigt og en sådan ro over de foldede hænder, det var på en gang så besynderlig ligt og dog uligt hende selv, at hun begyndte at blive uvis om, hvilken der var den virkelige og hvilken den indbildte Kristine. Dybere og dybere bøjede hun sig ned; mere og mere løsnedes hendes greb om lygtepælen, stærkere og stærkere bankede blodet i hendes tindinger, og hun følte sig pludselig af en uimodståelig magt dragen mod dybet, – da greb en hånd hende og holdt hende tilbage.

For et øjeblik blev alting mørkt for hendes øjne, og jorden syntes at glide bort under hendes fødder. Da hun kom til sig selv igen, fandt hun sig siddende på en stabel tømmer med blottet hoved og omslynget af en kvindes arme.

"Ville jeg drukne mig?" spurgte hun langsomt med en forestilling om, at hun havde haft en frygtelig drøm, og at en havde vækket hende.

"Ja, De var lige ved at gøre det, men jeg kom, Gud være lovet i rette tid. O, Kristine! Kender De mig ikke?"

Det var en unødvendig frygt, der havde fremkaldt dette spørgsmål, for efter et eneste forvildet blik genkendte Kristine med et glædesråb sin veninde og kastede sig til Rachels bryst.

"Kære, kære Kristine, hvad kunne dog drive Dem til dette? Fortæl mig alt og lad mig hjælpe Dem i Deres nød, som De hjalp mig i min," sagde Rachel, idet hun kærligt trykkede det stakkels blege ansigt ind til sig og svøbte sit sjal om den skælvende skikkelse, der lidenskabeligt klyngede sig til hende.

"Jeg har været syg; jeg har arbejdet for meget; jeg er ikke mig selv mægtig i aften. Jeg skylder penge bort. Folk narrer mig og piner mig, og jeg var så træt og så svag og ugudelig, at jeg tror, jeg havde i sinde at tage livet af mig."

"Nej, kære; det var ikke Deres mening at gøre det, men sorg og svaghed havde forvildet Dem. Glem nu det hele og hvil Dem et øjeblik, mens jeg våger over Dem, så vil vi tale videre sammen."

Således søgte Rachel at berolige Kristine, der gyste og sukkede, som om hendes egne tanker indjog hende skræk. En stund sad de tavse, mens tågen svøbte sit hvide dække om dem, som om døden var standset på sin vej for at kalde et træt barn bort, men, da den så det blive så kærligt vugget ved et varmt menneskehjerte, var blevet formildet og var gået forbi, så at floden ikke fik andet end den itubrudte åre at føre med sig ud i havet.

"Fortæl mig noget om Dem selv, Rachel," sagde endelig Kristine. "Hvor har De været så længe, lige siden jeg fik Deres

andet lille brev, som De sendte mig sidste jul, men De kom aldrig."

"Jeg har været borte, kære, og arbejdet strengt i en anden by, der er større og mere fordærvet end denne her. Jeg forsøgte at få arbejde her for at være i nærheden af Dem, men den grusomme frøken Cotton opdagede mig altid, og jeg blev så bange for, at hun skulle drive mig til fortvivlelse, at jeg drog bort til et sted, hvor ingen kendte mig. Der besluttede jeg at gøre for andre, der var endnu ulykkeligere end jeg, hvad De havde gjort for mig. Det var Gud, der indgav mig den tanke, og han hjalp mig i min gerning, for den lykkedes vidunderligt. Hele det sidste år har jeg haft nok at gøre med det og næsten været lykkelig, for jeg følte, at det var Deres kærlighed, der gav mig den fornødne styrke, og håbede, at jeg måske med tiden kunne blive god nok til at blive Deres veninde."

"Tænk på, hvad jeg er, Rachel, og tal aldrig mere sådan!"

"Tys, kære, lad mig tale; De kan ikke tåle at gøre andet end at hvile Dem og høre efter. Jeg vidste, hvor mange stakkels sjæle, der kommer på afveje, når Djævelen frister dem, og anstrengte mig af al min evne for at frelse dem, der var i færd med at slå ind på den samme vej, jeg havde betrådt. Jeg havde ingen frygt eller undseelse at overvinde, jeg var jo selv en af dem. De hørte gerne på mig, for jeg kendte, hvad jeg talte om; de kunne tro på frelse, da de så, at jeg var blevet frelst; de følte sig ikke så forskudte og forladte, når jeg fortalte dem, at De havde trykket mig til Deres uskyldige hjerte og holdt af mig som en søster. For hver jeg hjalp, følte jeg mig stærkere og var til mode, som om jeg havde aftvættet lidt af min egen store synd. O, Kristine, tro aldrig, at det er tid at dø, før der bliver kaldt på Dem, for Gud

lader os leve, til vi har gjort vor gerning, og sender os aldrig mere synd og sorg, end vi kan bære og have gavn af, hvis vi blot holder fast ved ham."

Hun så køn og kæk ud, og hendes stemme var på en gang så fuld af mod og blid hengivelse, at den trængte til Kristines inderste hjerte; det var åbenbart, at Rachel havde lært at drage lægedom af livets bitterhed og ved på de mørke steder at søge fortabte sjæle, som hun kunne frelse, havde vundet frelse for sig selv.

"Lær mig, hvordan jeg skal blive et fromt, stærkt og nyttigt menneske, som De er," sagde Kristine. "Det er rent galt fat med mig, og det er, som om det aldrig kunne blive godt, for jeg har ikke engang energi nok til at bryde mig om, hvad der bliver af mig."

"Jeg kender den tilstand, Kristine; jeg har gennemgået det alt sammen, men da jeg stod der, hvor De nu står, var der ingen hånd, der holdt mig tilbage, og jeg styrtede i en mørkere strøm end den, der flyder under vore fødder – Gud være lovet, at jeg kom tids nok til at redde Dem både for den ene og den anden død."

"Hvor fandt De mig?" spurgte Kristine, efter at hun i sit stille sind havde istemt den taksigelse, der med sådan inderlighed udtaltes af hendes veninde.

"Jeg gik forbi Dem på broen. Jeg så ikke Deres ansigt, men De stod og lænede Dem så træt til rækværket og så ned i vandet, sådan som jeg engang plejede at se ned i det, så at jeg følte lyst til at tale til Dem, men jeg gjorde det ikke og fortsatte min vej til en stakkels døende ung pige, som jeg ville forsøge at bringe trøst. Der var imidlertid noget, der fik mig til at vende om, og

da jeg så Dem stå hernede, vidste jeg, hvorfor jeg var blevet ført her hen igen. Et øjeblik endnu, og De ville have været fortabt, men jeg trak Dem tilbage, og da jeg holdt Dem i mine arme, genkendte jeg Dem. Mit hjerte var nær ved at briste ved at træffe Dem på et sådant sted. Men kom nu og lad os gå hjem."

"Hjem! Ak, Rachel, jeg har intet hjem, og det er netop det, der vil styrte mig i fordærvelse."

Denne klage, der uvilkårligt brød frem fra Kristines inderste sjæl, var mere rørende endnu end de tårer, der smeltede den isskorpe, fortvivlelsen havde lagt om hendes hjerte, og hede og tunge tårer randt ned af hendes kinder. Hendes veninde lod hende græde, da hun vel kendte tårers værd, og mens Kristine hulkede sig til ro, tænkte Rachel for hende med en moders kærlige omsorg. Da hun havde fået alt at vide om Kristines nød og bekymringer, rejste hun sig pludselig op, som om hun havde fået en lykkelig indskydelse, og idet hun strakte begge hænderne ud imod sin veninde, sagde hun med en glad og tillidsfuld mine, der virkede i høj grad opmuntrende på hende:

"Jeg skal tage mig af Dem; kom med mig, stakkels kære Kristine, jeg skal skaffe Dem et hjem, rigtignok er det meget tarveligt, men det er hæderligt og lykkeligt."

"Hos Dem selv, Rachel?"

"Nej, jeg må vende tilbage til min gerning, og det er ikke noget, der passer for Dem. De må heller ikke vende tilbage til Deres eget kammer, for der vil det spøge, og det ville være det allerværste sted for Dem; De trænger til forandring, og den skal jeg skaffe Dem. I begyndelsen vil det nok forekomme Dem lidt underligt, men det er et sundt sted og netop et sted for Dem."

"Jeg vil gøre, hvad De forlanger. I aften er jeg ude af stand til at tænke for mig selv og ønsker kun, at én vil tage sig af mig, indtil jeg igen får kraft og mod nok til at sørge for mig selv," sagde Kristine, idet hun langsomt rejste sig op og så sig omkring med et så hjælpeløst og håbløst udtryk, som om tågen, der omgav dem, var en mur af jern.

Rachel gav hende hendes kyse på, svøbte sjalet om hende og sagde i en tone så kærlig, at Kristines hjerte opvarmedes ved det:

"Tæt herved bor der en rar gammel kone, som ofte er god imod sådanne stakler som De og jeg. Hun vil tage imod Dem uden at udspørge Dem og gøre det med glæde, for hun er den mest gæstfri sjæl, jeg kender. Fortæl blot hende, at De gerne vil have arbejde, og det er mig, der har sendt Dem til hende, så vil det hele gå af sig selv. Og når De har lært hende lidt at kende, så betro Dem til hende, og De vil aldrig mere komme i en sådan tilstand som den, De nu er i. Tab ikke modet, kære, jeg skal ikke forlade Dem, før De er i god behold."

Hun talte så opmuntrende og så så tillidsfuld ud, at det fortvivlede udtryk forsvandt fra Kristines ansigt, og hånd i hånd vandrede de gennem tågen sammen bort fra det uhyggelige sted.

Rachel førte sin veninde ind ad byen til og standsede ved døren til et lille gammelt hus.

"Bank nu blot på og sig: "Det er Rachel, der har sendt mig", så vil det ikke vare længe, inden De føler Dem hjemme her," sagde hun.

"Nej, bliv hos mig, eller lad mig følge med Dem. Jeg kan ikke udholde at skilles fra Dem igen, for jeg trænger så stærkt til

Dem," bad Kristine og klyngede sig til sin veninde.

"Ikke så stærkt som den stakkels unge pige, der ligger for døden og er ganske alene. Hun venter mig, og jeg må gå til hende. Men jeg skal snart skrive til Dem, og tænk på, Kristine, at jeg vil synes, at jeg kun har betalt en meget ringe del af min gæld, hvis De vender tilbage til Deres gamle, bedrøvelige liv og atter slipper troen og håbet. Gud velsigne og bevare Dem, og når vi træffes næste gang, lad mig så se et gladere ansigt end nu."

Med disse ord kyssede Rachel Kristine hjerteligt, gav hende et kærligt og opmuntrende smil til afsked og forsvandt gennem mørket.

Kristine blev stående et øjeblik for at samle sig og kom til at tænke på, at hun havde glemt at spørge om navnet på den nye veninde, hun stod i begreb med at bede om hjælp. En lille plade på døren tiltrak sig hendes opmærksomhed, og da hun bøjede sig ned, kunne hun ved det matte skin fra gadelygten læse:

C. Wilkins
Fin vask besørges.

Alt for medtaget til at bekymre sig om, om det var en vaskerkone eller en fornem dame, der skulle give hende husly, bankede hun frygtsomt på, og mens hun stod og ventede på, at man skulle lukke op, lyttede hun efter de lyde, der trængte ud indefra.

Der hørtes en skvulpende lyd som af vand og en trampen som af flygtende fodtrin; derpå var der en, der klappede i hænderne, og en advarende røst råbte: "I seng med jer, lige på minutten, eller jeg skal komme efter jer! Andrew Jackson, giv Augusta en håndsrækning; Anna Lizy, vil du lade være med at

tage Washington i benene og kildre ham. Bliv nu siddende pænt i baljen, Victoria, mens moder går og ser, hvem det er, der banker."

Derpå nærmede der sig tunge fodtrin, døren blev åbnet på vid gab, og en trivelig kone viste sig med rødt, struttende hår, en mund uden fortænder og et rundt, rent ansigt, hvorpå der faldt et stærkt lys fra lampen, som hun holdt i hånden.

"Undskyld, men det er Rachel, der har vist mig her hen. Hun troede, at De måske –"

Længere kom Kristine ikke, for C. Wilkins rakte en velnæret bar og endnu noget fugtig arm ud, trak hende venligt indenfor og sagde i den samme moderlige tone, som når hun talte til sine børn: "Kom De bare indenfor, kære, og bryd Dem ikke om det spektakel, her er. Jeg er i færd med at give børnene deres lørdagsvask, så de gør mudder og pjasker, og det nytter ikke det mindste, at jeg dasker dem."

Talende hele tiden i sådan en ligefrem og godmodig tone, at det var for Kristine, som om hun måtte have hørt denne stemme før, førte madam Wilkins sin uventede gæst ind i et lille køkken, hvor der lugtede stærkt af sæbevand og varme strygejern. Midt på gulvet stod en stor balje; i den sad der et barn med tykke kinder, der krammede en svamp mellem sine buttede hænder og stirrede roligt på den fremmede med et par store blå øjne, mens små klare dråber glinsede i de gule krøller og på de hvide skuldre.

"Hvor hun er sød!" udbrød Kristine, der glemte alt andet og pludselig blev stående for at beundre denne lille uskyldige, af havet opstigende Venus.

"Ja vist er hun det, moders lille dæggelam, men hun sidder jo og bliver ganske forkølet. Sæt Dem ned, kære, og varm Deres fødder ved ovnen, så skal jeg i en snub lave en kop te til Dem, og mens teen trækker, kan jeg få Victoria Adelaide puttet i hendes seng."

Kristine satte sig i en noget medtaget, men højst indbydende gammel lænestol, anbragte sin kyse på gulvet og sine fødder foran ilden, lænede sig tilbage og betragtede madam Wilkins, mens hun tørrede barnet af, med en opmærksomhed, som om hun var kommet der ene og alene for det. Som Rachel havde forudsagt, følte hun sig straks hjemme og overraskedes pludselig ved at høre sig selv briste i latter ved synet af en hob børn, der i røde og gule flonels natskjorter under hujen, latter og alle hånde narrestreger som meteorer fo'r forbi den åbne dør til et tilstødende værelse.

Hvor var det ikke hyggeligt, dette simple hjem, hvis eneste prydelse bestod i renlighed og dets beboeres glade ansigter, og hvor der ikke fandtes rigdom på andet end gæstfrihed og kærlighed. Det var især denne sidste velsignelse, der gjorde dette sted så tiltalende, for skønt madam Wilkins truede sine børn med at ville knibe næsen af dem eller putte dem i kedlen og koge dem, hvis de sprang ud af sengen igen, nærede de øjensynlig ikke den ringeste frygt for hende, men dansede kun så meget nærmere omkring hende, jo mere hun truede, mens hun så på dem med blikke, der strålede således af moderlig kærlighed og stolthed, at hendes grove ansigt blev smukt i Kristines øjne.

Da det mindste barn var blevet indhyllet i et tæppe og skulle anbringes foran ilden for at blive opvarmet lidt, inden hun blev

lagt til sengs, strakte Kristine armene ud imod hende og sagde med inderlig længsel i blik og stemme:

"Må jeg tage hende? Jeg holder så usigelig meget af små børn og tror, at det vil gøre mig mere godt at kæle for hende end al verdens te, hvis hun ellers kan finde sig i at være hos mig."

"Vær så god, der har De hende; det var ret, og moders øjesten vil sidde så fromt som et lam hos Dem. Hold blot hendes pusselanker godt varme, for hun er nem til at få hoste, og jeg må passe svært godt på hende."

"Hvor det gør godt!" sukkede Kristine med øjnene fæstet på den lille varme, blomstrende rolling på sit skød, der velbehagelig lagde sig bagover, spredte sine små røde tær ud foran ilden og smilede søvnigt op til det kærlige ansigt, der bøjede sig over hende.

Madam Wilkins hurtige blik lagde mærke til det alt sammen, og mens hun stod henne ved skabet og skar brød og med megen klirren tog et par kopper frem, sagde hun til sig selv:

"Det er det, hun trænger til, den stakkel; jeg vil gøre det rigtig godt for hende, give hende varme i kroppen og noget at spise og muntre hende lidt op først, så kan vi siden se, hvad der kan gøres for hende. Hun er ikke af den sædvanlige slags; Himlen må vide, hvorfor Rachel har sendt hende herhen. Hun er fattig og syg, men hun er ikke en af dem, som det er mig en glæde at hjælpe. Det er da en ren Guds lykke, at jeg ikke har fået min aftensmad spist, så kan hun da få den bid kød og postejen."

Den gode sjæl satte derpå en bakke frem på bordet og dækkede op med alt, hvad hun kunne byde, og bød det med en så velment gæstfrihed, at Kristine spiste og drak med usædvanlig appetit, hvorpå hun til dessert fik et kys af det lille

barn, inden dets moder bar det ind i sovekammeret, hvor der snart herskede den dybeste fred.

"Lad mig nu fortælle Dem, hvem jeg er, og hvordan det er gået til, at jeg således kom til Dem uden alle ceremonier," begyndte Kristine, da hendes værtinde vendte tilbage og fandt hende opvarmet, vederkvæget og beroliget ved de tre midler, der bedst formår at trøste en kvinde, – venlige ord, et lille barns selskab og en kop varm te.

"Hvis jeg var i Deres sted, kære, ville jeg ikke ophidse mig selv ved at fortælle om mine genvordigheder i aften, men se at blive rigtig varm og så gå i min seng og sove dygtigt længe," sagde madam Wilkins uden det mindste gran af nysgerrighed i det sunde, rødmossede ansigt.

"Men De kender jo ikke det mindste til mig, og jeg kunne gerne være den sletteste kvinde i verden," udbrød Kristine, ivrig efter at vise, at hun fortjente denne tillid.

"Så meget ved jeg, at De trænger til nogen, der vil tage sig af Dem, ellers ville Rachel ikke have sendt Dem til mig. Hvis jeg kan hjælpe en, gør jeg det uden at forlange oplysninger, og selv om De var den sletteste kvinde i verden (hvad De ikke er), ville jeg ikke lukke min dør for Dem, for så ville De trænge endnu mere til en håndsrækning, end De nu gør."

Kristine kunne kun række sin nye veninde hånden og stiltiende takke hende med tårer i øjnene.

"De er forfærdelig træt, De stakkel; kom nu op med mig på kammeret, og lad mig pakke Dem ind, ellers går De nok hen og bliver syg. Det er ikke den ringeste ulejlighed, værelset er bestemt til gæster og er fuldstændig i orden, om det så er en ren natkappe, så ligger den fremme. Når De er kommet i seng, skal

jeg putte dette varme strygejern ned ved Deres fødder, det er overordentlig behageligt og holder hovedet køligt."

Med disse ord førte den gode kone Kristine op på et lille net kammer, og denne sidste forføjede sig straks til sengs, hvad hun, yderst udmattet som hun var, hårdt trængte til. Aldrig så snart berørte hendes hoved puden, før søvnen begyndte at liste sig over hende til trods for den stærkt krusede natkappe, som madam Wilkins havde givet hende på, synligt stolt af dens vel stivede piber. Hun havde en utydelig forestilling om, at der blev puslet om hende med kærlige hænder, at en venlig stemme mumlede noget over hende, og, hvad der var det bedste af det hele, at hun modtog et moderligt kys til godnat, hvorpå verden med al dens møje og besvær svandt bort, og hun faldt i søvn.

8. En kur mod fortvivlelse

Da Kristine atter slog øjnene op, skinnede eftermiddagssolen ind i værelset og syntes at varsle om lykkeligere dage. Vederkvæget af søvnen og trøstet med taknemmelig at mindes den hjertelige modtagelse, der var blevet hende til del, lå hun rolig og nød den venlige atmosfære, der omgav hende, med en så bestemt fornemmelse af, at en kyndig hånd havde taget roret, at hun følte meget ringe bekymring eller nysgerrighed med hensyn til, hvilken havn der skulle give hendes båd ly, efter at hun nu med nød og næppe havde undgået at lide skibbrud.

Hendes blik vandrede fra det ene til det andet og opklaredes mere og mere, for skønt værelset kun var fattigt og tarveligt, var det så sirligt, som hænder formåede at gøre det, og så velsignet med solskin, at det forekom hende at være et fortryllende opholdssted trods det gule tapet med vældige grønne roser i, de pralende gipsfigurer på kamingesimsen og den duft af hjemmebagte kager, der opfyldte luften. Alt røbede et fordringsløst, men lykkeligt hjem, og Kristines ensomme hjerte følte sig opvarmet ved, hvad hun så og hørte omkring sig.

Døren til et skab stod helt åben og lod hende skimte hele rækker af små kjoler og trøjer, diminutive sko og stadshatte. Nedefra hørte hun lyden af sladrende barnestemmer og af små fødder, der travede frem og tilbage, mens børnenes latter på en behagelig måde afbrød den søndagsstilhed, der hvilede over huset. Fra en stue i nærheden hørtes den beroligende knirken af en gyngestol, den raslende lyd af en avis og af og til nogle ord af en samtale, der var hverdagsagtig nok, men dog fornøjelig at

høre på, fordi den røbede så megen kærlighed og tillid, og mens Kristine lyttede til den, forestillede hun sig, hvorledes fru Wilkins og hendes mand i hinandens selskab nød hvilen oven på ugens strenge arbejde.

"Jeg ville ønske, jeg kunne blive her, her er så hyggeligt og hjemligt. Jeg kan ikke vide, om de ikke vil lade mig få dette værelse og hjælpe mig med at finde et eller andet bedre arbejde end syning; jeg vil stå op og spørge dem ad," tænkte Kristine, der inderligt ønskede at blive, hvor hun var, og følte en stærk modbydelighed for at vende tilbage til den bolig, hun havde forladt, for Rachel havde virkelig haft ret, da hun sagde, at det der ville spøge for hende.

Da hun åbnede døren for at gå ned, fo'r madam Wilkins op af sin gyngestol, ilede hende i møde med et smilende ansigt og sagde uden en eneste gang at trække vejret:

"God morgen, min bedste! Sovet godt, håber jeg? Det glæder mig. Kom nu straks ned med og få Deres middagsmad; jeg har holdt den varm til Dem, for jeg nænnede ikke at vække Dem, De sov så dejligt."

"Ja, jeg var så træt og sov så fast som et barn, men nu føler jeg mig også som nyskabt. Hvor det var venligt af Dem at tage imod mig! Jeg er så taknemmelig for det, at jeg ikke ved, hvordan jeg skal vise det," sagde Kristine, mens hendes værtinde steg ned ad trappen, der knagede under hendes vægt, og førte hende ind i det hyggelige køkken, hvorfra baljer og strygejern var bandlyst én dag om ugen.

"Bagateller; det er ikke noget at takke for, mit barn, og det lidet, jeg har gjort, er Dem hjertelig vel undt. Vi er landsbyfolk i vor levevis, skønt vi bor i byen, og om søndagen nyder vi en

rigtig landlig middag. Jeg håber, retterne vil smage Dem, propert tillavet er de, om de end ikke er overdådige."

Mens hun talte, satte madam Wilkins en stor budding frem tillige med forskellige andre sager, en opdækning, der ville være tilstrækkelig til en halv snes personer. Kristine var sulten og spiste med en appetit, der frydede den gode kone, som bevægede sig frem og tilbage mellem sin gæst og børnene, der var lukket inde i et særskilt kammer.

"Lad mig nu få lov til at fortælle Dem alting om mig selv, for jeg er bange for, at De tænker bedre om mig, end jeg fortjener, og når jeg søger hjælp hos Dem, er det ikke mere end rimeligt, at De ved, hvem De hjælper," sagde Kristine, da der var taget af bordet og hendes værtinde tog plads ved siden af hende.

"Ja, lille ven, let nu Deres hjerte, og så vil vi se, hvordan vi kan lave det rigtig godt for Dem; det er min største fornøjelse, og Elias siger, at jeg har et godt greb på de dele," svarede madam Wilkins med et smil, et nik og et udtryk af interesse, der virkede højst beroligende.

Så fortalte Kristine da sin historie, opmuntret til at vise fuldstændig fortrolighed af det deltagende ansigt, der så ind i hendes, og de venlige, moderlige klap, hun modtog af den store grove hånd, der ofte greb hendes. Da Kristine havde endt sin beretning, sagde hun alvorligt:

"Jeg er færdig til at begynde at arbejde i morgen og kan påtage mig alt, hvad der byder sig, men jeg vil så inderligt gerne blive her nogen tid, hvis det kan lade sig gøre; jeg er så bange for at være alene. Er det ikke gørligt? Jeg vil naturligvis betale for mit ophold og hjælpe Dem ved siden af, hvis De vil give mig lov til det."

Madam Wilkins rødmede af glæde over denne kompliment, og idet hun bøjede sig over mod Kristine, betragtede hun en stund i tavshed hendes ansigt, som om hun ville overtyde sig om oprigtigheden af det ønske, hun havde udtalt. Ved denne lejlighed lagde Kristine mærke til, hvilke rolige, forstandige øjne den brave kone havde; de var så klare, så ærlige, at hun syntes at kunne se gennem dem lige ind i hendes store, varme sjæl, og mens hun så ind i dem, glemte hun det røde, struttende hår, den tandløse mund og den falmede kjole.

En skøn sjæl gemmes ofte i et uskønt legeme, men den kan aldrig skjules og udøver en egen magt, der er så meget større på grund af den ubevidsthed eller ydmyghed, der giver den dens største ynde. Det så og følte Kristine, og hun lyttede med ubetinget tro til denne simple, udannede kvindes ord.

"Det kunne lige så lidt falde mig ind, kære, at sende Dem bort nu som at sende min egen Adelaide bort, for De trænger for en kort tid næsten lige så meget til tilsyn som hun. De har tænkt og spekuleret alt for meget og været nær ved at sy livet af Dem selv. Alt det vil vi sætte en stopper for og give Dem så meget at bestille, at der ingen tid bliver til at fange griller. De hører til de mennesker, der ikke kan leve alene uden at føle stærke savn i en eller anden retning, derfor er det bedst, at jeg gør Dem til vogterpige, om jeg så må sige, for børnene; det er noget, der vil give Dem nok at bestille, og som De vil have godt af, og Gud skal vide, at det vil være en ren velgerning imod mig, for jeg får forfærdelig travlt med at hænge gardiner op og alt sådant noget nu foråret kommer, så det er ingen tjeneste, jeg gør Dem, og De kan betale Deres ophold ved at passe den lille og se lidt efter de andre rollinger"

"Ja, det vil jeg inderligt gerne! Men det er sandt, jeg har glemt min gæld til fru Flint, hun vil måske ikke lade mig flytte," sagde Kristine, og en sky af bekymring lagde sig over hendes opklarede ansigt.

"Pyt med hende; hende behøver De ikke at være bange for; jeg skal gå derhen, og hvis hun ikke vil makke ret, skal Elias tage hende under behandling; mandfolk kan altid bedre bringe den slags sager i orden end vi kvindfolk, og han, Elias, er en pokkers fiffig mand. I morgen går vi derhen og får Deres ejendele, og så slår vi os til ro for en stund; når De så er kommet lidt til kræfter igen, vil vi se at finde en god plads til Dem et eller andet sted ude på landet; det er netop, hvad De trænger til; der er ikke noget, der kan live folk sådan op som grønt græs og skovduft. Når jeg, mens jeg var ung pige, somme tider blev mismodig eller gal i hovedet, gik jeg bare ud og gravede ude i haven eller gav mig til at rive hø eller trave en ordentlig tur, og det hjalp udmærket på humøret. Det slog aldrig fejl, og derfor er det nu min mening, at god, frisk jord er det bedste lægemiddel for et sygt sind, ligesom det er det for sår, efter hvad man siger."

"Ja, det er rimeligt nok, og kan det blive sådan, er det det, jeg helst vil. O, hvor det er godt at vide, at der er nogen, der bryder sig en lille smule om en, og jeg har ikke andre end Dem i hele verden," sukkede Kristine.

"Sådan må De aldrig tale eller tænke, kære. Hvortil har vi Gud, når det ikke er til at holde os til ham i nødens tid? Troen er ikke meget værd, når den kun er levende i de gode dage; stol blot fast på Gud og hold Dem til ham, hvad enten det går op eller ned, så vil han hjælpe Dem bedre end nogen anden. Jeg kan huske, hvordan jeg fik sandheden heraf indprentet ved

noget, der hændte en mand, jeg kendte. Han sprang i luften med en krudtmølle, og da folk spurgte ham, hvad han tænkte, da braget kom, svarede han alvorligt: "Ja, ser I, den tanke fo'r igennem mig, at jeg i mange år havde tjent Gud, så godt jeg forstod, og så mente jeg nok, at han ville hjælpe mig igennem det på en eller anden måde, og det gjorde han også." Det er vist og sandt, manden blev ikke slået ihjel; han blev rigtignok rystet forskrækkeligt, det må jeg indrømme, men hans tro ikke det mindste."

Kristine kunne ikke lade være med at smile ad denne fortælling, men den tiltalte hende, og hun ønskede oprigtigt, at hun i fromhed måtte ligne helten i den. Hun var just i begreb med at udtale dette ønske, da lyden af fodtrin forkyndte hendes værts komme. Hun havde fået temmelig høje forestillinger om Elias' "fiffighed" ved hans kones lovtale over den, men da hun så en lille gusten mand med et sygeligt udseende træde ind, skiftede hun tanker, for ikke engang et umådeligt stift halsbind eller et par støvler, der syntes helt og holdent at være lavet af, hvad drenge kalder "knirkelæder", kunne indgyde hende tillid.

Uden spor af udtryk i sit gule ansigt nikkede hr. Wilkins til Kristine over sit halsbind, tændte sin pibe og knirkede af sted for at gå sin eftermiddagstur uden at have ytret et eneste ord.

Hans hustru ledsagede ham med et beundrende blik og sagde:

"De støvler er lige så gode som et avertissement, for han har syet hver evige sting på dem selv," og derpå føjede hun leende til: "Det er formelig komisk, så stolt jeg er af Elias, men hvis en kone ikke skulle have lov til at have gode tanker om sin mand, så gad jeg nok vide, hvem der skulle det."

Kristine var bange for, at madam Wilkins skulle have læst den skuffelse, hun følte, i hendes ansigt, og at hun nu med en hustrus nidkærhed søgte at forsvare sin ægteherre mod enhver nedsættende tanke. I ønsket om at gøre sin forseelse god igen var hun i begreb med at istemme rosen over den træede Elias, men blev forskånet for at fremføre en nødløgn, ved at en lille pige bragte det meget påtrængende bud, at madam Plumly lå syg og gerne så, at madam Wilkins ville gøre et lille løb derover og sidde et øjeblik hos hende.

Da den gode kone betænkte sig med et uvilkårligt blik til sin gæst, skyndte Kristine sig at sige:

"Bryd Dem ikke om mig; jeg skal nok passe på huset, hvis De vil gå; jeg forsikrer Dem, jeg skal ikke løbe bort med børnene eller stjæle skeerne."

"Jeg er ikke det mindste bange for, at nogen skal få lyst til at stjæle rollingerne fra mig, og hvad skeerne angår, så er jeg ikke så lykkelig at eje en eneste af sølv," lo madam Wilkins. "Så vil jeg da gå, hvis De ikke har noget imod det, og det er kun lige over gaden. Det kan nok være, at De vil have bedre af at sidde i ro end passiare, for jeg har et forfærdeligt snakketøj, når det først kommer i gang. Sig madam Plumly, at jeg skal komme."

Den lille pige løb af sted, og den gode kone gav sig til at rumstere i sit skab, under hvilken beskæftigelse hun holdt følgende tale:

"Jeg vil blot tage en smule te og et par kager med til hende; kanske vil de smage hende, for det skulle ikke undre mig, om hun ikke havde fået en bid hele dagen. Hun er for det meste gruelig sløj, men det er ikke så underligt endda, når man tænker på, at hun har ni børn og lige er kommet op efter en

gigtfeber. Det er sandelig med en god vilje, at jeg giver sådan en stakkel som hende en ret mad eller en håndsrækning, skønt hun trækker lovlig stærkt på mine naboer. Jeg siger Dem tusind tak; De behøver ikke at tage Dem videre af børnene, hvis De blot vil se efter, at de ikke render deres vej eller brænder sig eller falder ud af vinduerne, og når den postej, som står i ovnen til dem, er færdig, vil De nok give dem den."

Efter disse moderlige anvisninger tog madam Wilkins en himmelblå hat på og gik sin vej med et strålende ansigt og med adskillige levnedsmidler, som hun var dannet nok til at skjule under sit sjal.

Kristine, på hvem børnene udøvede en uimodståelig tiltrækning, lukkede døren op og tog et overblik over de personer, der var betroet til hendes varetægt. Seks trivelige rollinger tumlede sig derinde og var i gang med allehånde ødelæggende forlystelser. Georg Washington, den ældste pode, var i færd med at klippe en resigneret kattekilling; Augusta og Anna Elisa sad og lavede postejer af asken; Adelaide Victoria undersøgte omhyggeligt konstruktionen af lampevæger, mens Daniel Webster og Andrew Jackson kørte hinanden i en klædekurv til stor ødelæggelse for det gamle gulvtæppe og det endnu ældre køretøj.

I den tanke, at der måtte kunne findes en til dagen mere passende beskæftigelse, gjorde Kristine sig snart gode venner med disse ungdommelige væsener, og efter at have frelst killingen, skaffet kurven af vejen, fået de ældre pigebørn lokket fra deres forsøg i madlavning og dæmpet Adelaides videbegærlighed foreslog hun at lære dem nogle små salmer.

Dette forslag blev modtaget med taknemmelighed, og hele flokken satte sig nok så ærbart i en rad. Men endnu førend Kristine var blevet færdig med at foredrage et vers, udtalte Augusta, der var husmoderligt anlagt, den formodning, at postejen, der stod og bagtes, muligvis kunne blive brændt. Øjeblikkelig kom hele forsamlingen i stor alarm og styrtede hovedkulds af sted til ovnen, hvor Kristine måtte lade dem med egne øjne overtyde sig om, at postejen endnu ingen tegn viste til bagning og endnu mindre til forbrænding. Med dette bevis erklærede de sig tilfreds, efter først hver især at have stukket en lille snavset finger i den lækre dej, hvorpå der tronede en stor rosin i enlig højhed over den store masse af kommenfrø.

Da ordenen med megen vanskelighed var blevet genoprettet, lærte Kristine sine disciple en passende salme og smigrede sig med det håb at have sat deres ungdommelige sind i en andægtig stemning, da de pludselig gav sig til at synge på egen hånd og, opmuntret af den vanvittige Washington, brølede et vers af "Gåsemoder", som de sluttede med en livlig fægten med arme og ben, der var et fuldstændigt brud på al orden og disciplin.

I håb om derved at dæmpe oprøret opfordrede Kristine de forpustede urostiftere til at berolige deres sind ved at se på billederne i den store bibel, men uheldigvis var hendes forklaringer så livlige, at hendes tilhørere blev opflammet af en brændende lyst til at fremstille nogle af de skildrede scener, og ingen som helst overtalelse kunne afholde dem fra at fremstille "Noahs Ark". Klædekurven blev løftet op på to stole, og ind i den vandrede, efter spektaklet at dømme, alle himlens fugle og markens dyr, hvorpå de sejlede af sted med Washington til rors,

mens Jackson og Webster af alle kræfter trak på et par stokke som årer, og de unge damer reddede deres dukker fra oversvømmelsen og vinkede med hånden til indbildte venner, der selv, mens de var i færd med at drukne, ikke var ligegyldige for slige opmærksomheder.

Da Kristine således så, at rebellerne trodsede hendes myndighed, overlod hun dem til sig selv og satte sig hen i en krog, hvor hun gav sig til at tænke over sine egne anliggender, men før hun endnu havde fået tid til at blive grebet af uro og bekymring, gav børnene hendes tanker en anden retning, som om de små galgenfugle vidste, at deres narrestreger og spilopper for tiden var langt sundere for hende end grublerier.

Den tålmodige kattekilling var blevet udsendt som en due over vandene, men havde undladt at vende tilbage med en oliekvist, og dog blev der snart stor trang til dette fredens sindbillede, for der udbrød et mytteri, som udbredte sig med sørgelig hurtighed. Anna Elisa daskede Augusta, fordi hun havde tilegnet sig den største båndæske; Andrew truede med at hive Daniel over bord, hvis han blev ved med at træde ham på tæerne, og midt under striden bragte Washington ved en eller anden uagtsom bevægelse arken til at kæntre, hvorved hele patriarkens familie gik til havsens bund.

Kristine styrtede til hjælp, og en flittig anvendelse af vandkuren mildnede snart de af stød og buler forvoldte smerter. Nu tænkte hun, at det kunne være et passende øjeblik til at anbringe en historie, hvorfor hun forsamlede de forstødte invalider omkring sig og snart henrev dem ved den udødelige fortælling om "Frank og den lille Trusty". Glad over sit held ville hun til at fortælle nok en moralsk historie, men aldrig så snart

havde hun nævnet titlen "De tre kager", før en pludselig tanke fo'r som et lyn gennem de unge Wilkinser og alle med en mund krævede deres lovlige ret, i den overbevisning, at postejen nu måtte være færdig.

Kristine havde fuldstændig glemt den og nærede i sit stille sind bange anelser, da hun begav sig af sted i spidsen for undersøgelseskomiteen. Trippende af iver og klappende i hænderne af glad forventning trængte flokken sig sammen omkring ovnen, og med frygt og bæven trak Kristine en forbrændt klump frem, på hvilken den store rosin ganske sort, men uforsagt endnu holdt sig på sin ophøjede post.

Fra de seks små munde opløftedes der forbitrelsesråb mod den ulykkelige Kristine, og jammerklager opfyldte luften, for de opbragte Wilkinser afslog enhver trøst, indtil det ubesindige løfte om en kage til hvert medlem af den utilfredsstillede familie frembragte en stilstand, under hvilken de yngre blev lokket ud i baggården og de tre ældste søgte at trøste sig ved at gøre ulykker.

Andrew og Daniel red nok så muntert omkring på et par fyrige kosteskafter, og den lille Victoria var under Kristines ledelse i færd med at opføre en pagode af østersskaller, da et gennemtrængende skrig indefra bragte både ryttere og arkitekter til at ile til hjælp.

Augustas busseronne stod i lys lue; Anna Elisa dansede afsindigt omkring sin søster, mens George Washington lå ud af vinduet og med en åndsnærværelse, der passede for hans køn, brølede: "Brand!", "Vand!" "Kom med en sprøjte!" "Fader! Fader!"

En snarrådig anvendelse af kamintæppet kvalte ilden, og da et ubetydeligt brandsår var blevet omhyllet med bomuld, blev

der holdt forhør angående branden.

Det kom da for dagen, at de unge damer "kun havde leget med papirsdukker", da Washington, der nærede en levende interesse for menneskeslægtens oplysning, fremkom med et forslag om at anstille et glædesbål og sætte dette i værk ved hjælp af en gammel bog, men Augusta, der følte sig overbevist om, at straffen ikke ville udeblive, prøvede på at redde den og faldt som et offer for sine principper, en skæbne, der så ofte rammer den dydige.

Bogen, der viste sig at være en gammel visebog i en forklippet, forreven og halvfortæret tilstand, blev fremlagt i retten og ligeledes forskellige papirsdukker, der hist og her ligesom galejslaver var brændemærket med store bogstaver. Det blev endvidere oplyst, at Washington havde oversået gulvet med bønner ved hjælp af en hyldebøsse, som han havde konstrueret med en sindrighed, der fortjente mere end almindelig påskønnelse. Det havde han også selv en stærk fornemmelse af, og da Kristine bebrejdede ham, at han forledte sine søstre til gale streger, blev han meget forbitret over den frihed, hun tog sig, og trak sig opfyldt af harme tilbage til kælderen, hvor han åbenbart indrettede et menageri, for bjørne, løver og ubekendte dyr, der var begavet med kraftige stemmemidler, hørtes at brøle på beskyttelse der nede fra.

Temmelig udmattet af sine anstrengelser satte Kristine sig til ro efter at have gjort orden i stuen, mens børnene fandt trøst for alle deres sorger ved at tage for sig af det brød og sirup, som hun ved en lykkelig indskydelse havde fundet på at anrette for dem. Omtrent et kvarters tid herskede der nu fred, men så blev den atter afbrudt ved et lydeligt brag nede fra kælderen,

efterfulgt af en voldsom plasken og vilde råb: "Oh! Oh! Oh! Jeg er faldet i saltekarret! Jeg drukner! Jeg drukner!"

Ned styrtede Kristine, og alle de af sirup klæbrige unger brølede bag efter for at se deres saltede broder blive trukket op, et syn, der var vel skikket til at indprente de sørgelige følger af at forlade dydens vej i deres barnlige sind.

I dette kritiske øjeblik viste madam Wilkins sig ved ligesom en Forsynets styrelse, forpustet, men munter og strålende og ikke i mindste måde forskrækket over sin ulykkelige søns tilstand, for ti års bekendtskab med Washingtons udæmpelige natur havde vænnet hans moder til spilopper, der ville have forfærdet de fleste andre kvinder.

"Gå nu lige på minutten ovenpå og skift hver en eneste stump, du har på, og kom ikke ned igen, før jeg banker i loftet, du rædsomme dreng, der bringer skam over din familie ved sådan en opførsel. Det gør mig ondt, at jeg blev opholdt så længe, men madam Plumly var kommet ind på at fortælle mig om sine sorger og syntes at finde så megen trøst derved, at jeg ikke kunne få mig til at afbryde hende. Så løb jeg lige om til der, hvor De har boet, og sagde til konen, at De ville se derud i morgen og hente Deres sager. Hun havde været så forskrækket over, at De ikke var kommet hjem igen, at hun var venligheden selv, og jeg tænker ikke, hun vil gøre Dem mange bryderier."

"Tusind tak! Hvor det var venligt af Dem, og hvor De må være træt! Sæt Dem nu ned og lad mig tage Deres tøj," sagde Kristine, der følte sig mere lettet, end hun kunne udtrykke.

"Å, Gud, nej! Jeg holder meget af at gå, men jeg er temmelig svær og bliver somme tider noget stakåndet, når jeg skynder mig for meget. Jeg er bange for, at De også er blevet træt af

børnene; i almindelighed er de rigtig artige, men når det kommer over dem, kan de være en ren plage," sagde madam Wilkins, mens hun med stille tilfredshed betragtede sin imponerende hat.

"Jeg har moret mig meget over dem, og det har gjort mig ondt, for jeg har ikke leet så meget det sidste halve år, som jeg har leet i eftermiddag," svarede Kristine, og det var fuldstændig sandt, for hun havde haft alt for meget at tage vare på til at få tid til at tænke på sig selv og sine bekymringer.

"Ja, jeg tænkte jo nok, det ville live Dem lidt op, ellers var jeg heller ikke gået," sagde madam Wilkins og lagde sin højt skattede hat til side med et tilfreds smil, for Kristines ansigt var blevet så meget klarere, siden hun sidst så det, at den gode kone følte sig forvisset om, at hendes kurmetode var den rigtige.

Ved aftensbordet indfandt Elias sig igen, og mens hans kone og børn uophørligt snakkede, fortærede han fire skiver smørrebrød, tre stykker postej, fem hjemmebagte kager og tømte et lille ocean af te af sin underkop. Derpå gav han, øjensynlig med en følelse af, at han havde gjort sin pligt som en mand, atter Kristine et nik og forsvandt igen uden at ytre et ord.

Da madam Wilkins havde taget af bordet, tog hun nogle bøger og blade frem og sagde til Kristine, der sad afsides ved et vindue, og over hvis ansigt den gamle sky begyndte at lægge sig:

"Nu må De ikke føle Dem ensom og forladt, kære, men slå Dem nu ned i sofaen og lad os have det rigtig hyggeligt. Elias er gået sin aftentur; jeg skal få børnene til at være så stille, som det er mig muligt, og så kan De læse, hvile Dem eller passiare, ligesom De har lyst til."

"Tak; jeg vil sidde her og vugge lille Victoria i søvn for Dem. Jeg bryder mig ikke om at læse, men vil gerne have, om De vil tale til mig; for det er, som om jeg allerede har kendt Dem i lang tid, og det gør mig så godt," svarede Kristine, idet hun anbragte sig selv og barnet på den gamle løjbænk, der havde tjent til vugge for seks unge Wilkinser og nu på sine gamle dage havde fået hædersnavnet sofa.

Madam Wilkins så helt fornøjet ud, mens hun anbragte sin yngel omkring bordet med en stabel billedblade til deres underholdning, og da hun havde sat sig for at vise sig rigtig behagelig, sad hun og gned sig tankefuld på næsen, som om hun var i forlegenhed med, hvordan hun skulle begynde, men Kristine kom hende snart til hjælp ved at udstøde et uvilkårligt suk.

"Hvad er der i vejen, lille ven? Er der noget, jeg kan gøre for Dem?" spurgte den venlige sjæl, øjeblikkelig opmærksom og rede til at vise sin deltagelse.

"Tak, jeg har det meget godt, og jeg ved ikke, hvorfor jeg sukkede; det er en vane, jeg har fået, når jeg kommer til at tænke på mine bekymringer," skyndte Kristine sig at svare.

"Det ville jeg ikke gøre, hvis jeg var i Deres sted. De skulle lade være med at gruble over Deres bekymringer og se til at glemme dem for bestandigt," sagde madam Wilkins med dyb alvor.

"Ja, men det er netop det, jeg ikke kan. Jeg har mistet alt mit mod og al min livslyst og er i en sørgelig sindstilstand. De synes at have et ualmindelig glad sind og må dog undertiden have meget, der kan trykke Dem. Jeg ville ønske, De ville fortælle mig, hvordan De bærer Dem ad med det," sagde Kristine, idet

hun opmærksomt betragtede den venlige kones milde, rolige ansigt og undrede sig over, hvor lidt fattigdom, strengt arbejde og mange sorger havde formået at gøre det hårdt og mørkt.

"Jeg ved det virkelig ikke, hvis det ikke er, at jeg gør alt, hvad der gives mig at gøre, og gør det med en god vilje i den overbevisning, at alting er, som det skal være, skønt jeg mange gange ikke kan se det straks."

"Ser De det da så til sidst?"

"Ja, for det meste, og gør jeg det ikke, så tager jeg det på tro og love, ligesom børn tager, hvad voksne fortæller dem; engang i tiden, når jeg er blevet voksen i åndelig henseende, så vil jeg også forstå det, ligesom de vil få bedre forstand, når de bliver store mennesker."

Disse ord slog Kristine, og hun tænkte med genvakt håb hos sig selv:

"Denne kones religion er af den slags, jeg trænger til, hvis det er den, der gør hende til den, hun er. En dag vil jeg få hende til at fortælle mig, hvordan hun er kommet til den." Derpå sagde hun højt:

"Men det er så gruelig vanskeligt at være tålmodig og tilfreds, når intet går, som vi så inderligt ønsker, og når man ikke får sin part af lykke, hvor meget man end bestræber sig for at fortjene den."

"Ja, det er ikke så let at finde sig i det, det ved jeg nok, men siden jeg engang forsøgte at klare tingene selv og kom rent galt af sted med det, er jeg kommet til det resultat, at Gud ved, hvad der er bedst for os, og at det går bedre, når han styrer det, end når vi selv i vor utålmodighed forkludrer det, fordi vi ikke kan vente."

"Forsøgte at klare tingene selv? Hvad mener De med det?" spurgte Kristine nysgerrig, for hun ville gerne høre sin værtinde tale og fandt mere end blot underholdning i hendes samtale, der udmærkede sig såvel ved en frisk landlig duft som ved sine landlige udtryk.

Madam Wilkins smilede over hele sit trinde ansigt, som om det ville være hende en sand fornøjelse at meddele sine erfaringer, og efter at have anbragt den søvnige Adelaide i en bekvemmere stilling på sit skød, begyndte hun efter et par forberedende rømninger:

"Det hændte for mange år siden, og der er slet ikke noget videre mærkværdigt ved det, men jeg skal med fornøjelse fortælle det, da noget af det er ganske morsomt, og De kan have godt af at komme til at le lidt, selv om De ingen gavn får af historien. Vi boede den gang et sted øster på. Det var en rigtig smuk plet; vort hus lå under nogle ahorntræer, og en stor bæk kom skummende ned gennem en kløft og løb så videre gennem egnene til floden. Ak, Gud, jeg synes, jeg ser det så tydeligt endnu, akkurat sådan som jeg plejede at sidde på dørtrinnet med engene i fuld blomst foran mig, mens de livlige egern raslede rundt om mig, og jeg hørte den klaprende savmølle et stykke borte ved dammen."

Madam Wilkins holdt et øjeblik inde og sad og så tankefuldt på den lyse damp fra tekedlen, som om hun gennem den atter så sit fordums hjem. Af disse drømmerier blev hun imidlertid snart igen vækket, da Washington frembragte en betydelig støj ved at falde og støde til kedlen. Hans moder rejste ham op igen og fortsatte roligt, idet hun mere og mere faldt tilbage i sin

provinsdialekt, som bylivet ikke havde kunnet udrydde hos hende.

"Jeg burde have været den mest tilfredse kone i hele verden, men jeg var det ikke, for jeg skal sige Dem, jeg har syet modepynt, før jeg blev gift, og haft mine gode dage. Så kom siden børnene temmelig hurtigt efter hinanden, der var fuldt op at bestille og ingen tid til fornøjelser, derfor blev jeg træt og ked af det hele og længtes tit efter de gamle dage, hvad der var gruelig syndigt af mig.

Til sidst gjorde jeg bekendtskab med en madam Bascum, og hun gjorde mig stor fortræd. Hun havde kun få brød at bage selv, skal jeg sige Dem, og ville gerne have en finger med ved sine naboers, men gjorde det så fint, at der var ingen, der mistænkte hende for selv at tage hele krummen fra og lade dem beholde skorpen, om jeg så må sige. Nå, jeg fortalte hende mine sorger og bekymringer, og hun viste mig hjertelig deltagelse og sagde, at jeg ikke burde finde mig i det, men skulle indrette det sådan, som jeg selv ville, og more mig ligesom andre mennesker. Da hun havde sat det i hovedet på mig, syntes jeg, det var et udmærket råd, og gav mig straks til at gøre, som hun havde sagt.

Elias var den bedste mand, man kan tænke sig, så da jeg kom til ham og sagde, at jeg ikke længere ville gå og slide og slæbe, men måtte have en pige, skaffede han en, og Gud skal vide, at hun var et kors. Efter at jeg havde fået hende, blev jeg forfærdelig doven, overlod huset og børnene til Henriette og morede mig det bedste, jeg kunne. Jeg havde altid holdt meget af at pynte mig; Elias, Gud velsigne ham, gav mig rundeligt af,

hvad han tjente, og det bortkastede jeg nu alt sammen til mine syndige kjoler og hatte."

Her standsede madam Wilkins for at udstøde et angerfuldt suk og glatte sin falmede kjole, som om dens tarvelighed var hende til betydelig trøst.

"Det er ingen nytte til at fortælle Dem alt, hvad jeg gjorde, men jeg gik for fuld vind og troede i begyndelsen, at jeg havde fundet lykken, men det havde jeg ikke, for jeg havde ikke fortjent den og skulle have min portion af sorger og bekymringer, hvad der både var nødvendigt og nyttigt for mig, hvis jeg bare havde haft den gave at kunne se det.

Elias kom i gæld, og det var intet under, sådan som jeg ødte hans penge; Henriette stak pludselig af med alt, hvad hun kunne få fingre i, og det hele gik rent i skuddermudder. Elias' tålmodighed slap til sidst op, for jeg var forfærdelig vranten, da jeg vel vidste, at det alt sammen var min skyld. Også med børnene syntes det at blive den rene fortrædelighed med strubehoste og mavekneb og kighoste og gnavenhed. Jeg forsikrer Dem, at jeg tit i den tid troede, at gryderne og kedlerne kogte over alene for at ærgre hinanden og mig.

Alt dette var vand på madam Bascums mølle; hun blev ved at give mig råd og opmuntre mig, og jeg gennemskuede hende slet ikke eller havde den ringeste anelse om, at det var hendes største fornøjelse at sætte folk sammen. Gud forbarme sig, hvor vi opførte os mod hinanden. Jeg skændte og så surt, fordi jeg ikke kunne få det, som jeg ville; Elias bandede og truede med at slå sig på flasken, hvis jeg ikke gjorde hjemmet hyggeligere for ham; børnene blev rent forfløjne, og det hele var ved at gå i smadder, da der kom en ordentlig overhaling, som bragte os på

ret køl igen og fik mig til i tide at indse, hvor dårligt jeg havde båret mig ad.

En dag kom Elias træt og gnaven hjem, for regningerne strømmede ind, og det var småt med arbejdet, og folk snakkede om os, som om de ikke havde andet at bestille. Jeg var forfærdelig nervøs, mens jeg dækkede bordet, for en del brød var blevet forbrændt, mens jeg pyntede en ny hat, Washington havde slugt et centstykke og været nær ved at skræmme livet af mig, og stegen havde ligget på gulvet mere end en gang, fordi børn, hunde, katte og høns hele tiden rendte mellem benene på mig.

Elias' ansigt var så stort som en tordensky, han slængte sin hat i en krog og kom hen til vasken, hvor jeg stod og skrællede kartofler. Mens han vaskede sine hænder, spurgte jeg ham, hvad er var i vejen, men han svarede kun med en utydelig mumlen, mens han skrubbede løs, og jeg kunne ikke få noget ud af ham, for han er i reglen ikke synderlig meddelsom af sig, skal jeg sige Dem, og når han er i dårligt humør, vil man ikke engang med en proptrækker kunne trække et ord ud af ham.

Det gjorde ikke tingene bedre, at jeg også selv var i en ophidset stemning, og så begyndte vi da at bide dygtigt ad hinanden; en ytring, han kom med, bragte den sidste rest af min tålmodighed til at briste, jeg gav et skarpt svar, og inden jeg vidste et ord af det, løftede han hånden og gav mig en på øret. Det var på ingen måde noget hårdt slag, kun et lille dask på siden af hovedet, men jeg troede, jeg skulle være bristet af forbitrelse, og var lige så rasende, som om jeg var blevet slået i gulvet. De har aldrig set en mand se så skamfuld ud, som Elias gjorde, og havde jeg været klog, havde jeg opgivet striden på det

punkt, men jeg var en tåbe, jeg kastede gaffel, fad og kartofler og det hele i vasken og sagde ude af mig selv:

'Jeg vil sige dig en ting, Elias Wilkins; når du igen er blevet i stand til at behandle mig anstændigt, kan du komme og hente mig, før ses vi to ikke mere, det kan du forlade dig på.'

Dermed begav jeg mig til madam Bascum, fortalte hende det hele, græd rigtigt ud og var en halv time efter færdig til at gå hjem igen, men der kom ingen Elias.

Nå, den nat gik, og Gud bevare os, hvor den var lang! Jeg fik ikke søvn i mine øjne, men lå og tænkte på Washington, centstykket og det lille barn. Den næste dag kom, men fremdeles ingen Elias, ikke det mindste bud, og jeg begyndte allerede at tro, at jeg havde fundet min mester, skønt jeg ikke var let at tage modet fra i den tid. Jeg syede, og madam Bascum lod munden gå, men jeg sagde ikke meget, jeg arbejdede blot, som om jeg var gal, for at kunne betale for mit ophold, for jeg ville ikke modtage hendes tjenester for intet.

Dagen sneg sig forfærdelig langsomt af sted, og til sidst bad jeg hende om at gå hjem for mig og hente mig noget andet tøj, for jeg var løbet af sted, som jeg gik og stod, og der kom uafladelige besøg, for historien var, takket være madam Bascums rappe tunge, allerede ude over hele byen.

Nå, hun gik da, men kan De tænke Dem? Elias ville ikke lade hende komme ind; han rakte mit bedste tøj ud til hende gennem et vindue og bad hende hilse mig, at det gik fortræffeligt for dem, og at Florindy Walch hjalp dem i huset; han håbede, jeg havde det godt, og jeg måtte ikke vente ham for det første, for han satte megen pris på et roligt hjem, og det havde han nu fået.

Da jeg hørte det, forstod jeg, at han måtte være blevet gruelig opbragt, for han er ikke hård af naturen. Jeg kunne have krøbet ind ad vinduet, hvis han ikke ville lade mig komme ind ad døren, så forknyt var jeg blevet ved dette bud, men madam Bascum ville ikke høre noget om det og blev ved at ægge mig, indtil jeg syntes, det var en skam at være den, der først krøb til korset, hvorfor jeg ventede for at se, hvor længe det ville vare, inden han gav sig. Men han havde overtaget, ser De, for han havde børnene og var blevet af med en gnaven kone, mens jeg ikke havde beholdt andet end madam Bascum, som med hver time blev mig mere forhadt, for jeg havde begyndt at fatte mistanke om, at hun fandt fornøjelse i at gøre ulykker – det gør enker næsten altid –, da jeg så, hvordan hun pustede til min stolthed og åbenbart nød vor ægteskabelige strid.

Jeg troede mere end en gang, at jeg skulle være død af sorg, for, så sandt De sidder der, varede det tre samfulde dage, og jeg var den ulykkeligste af alle ulykkelige skabninger. Nu fik jeg rigtig øjet op for, hvor slet og utaknemmelig jeg havde været, hvordan jeg havde unddraget mig mine pligter og ringeagtet mine største velsignelser. Selv det strengeste arbejde, som jeg tidligere havde afskyet, forekom mig nu let, når jeg tænkte på, for hvis skyld jeg gjorde det; der var ikke den besværlighed og den bekymring, som jeg ikke med glæde ville have underkastet mig, og hver eneste time, jeg har ofret på de kære vrantne børn, forekom mig så dyrebar, nu da jeg var løbet bort fra dem. Nu havde jeg fået tid til hvile og kunne gerne have moret mig den hele udslagne dag, men det var mig umuligt, og jeg ville gerne have givet et dusin af de allerfineste hatte, hvis jeg blot kunne være kommet tilbage i mit gamle køkken og have gået og aset

der med børnene hængende omkring mig, når Elias kom glad og fornøjet fra sit arbejde, som han plejede at gøre, før jeg havde spoleret hans hjem for ham. Det er besynderligt, at folk aldrig rigtig kan føle, når de har det godt."

"Jo, det føler jeg nu," sagde Kristine, der sad og gyngede mageligt frem og tilbage med et næsten lige så roligt ansigt som den lille Victorias, der var faldet halvt i søvn på hendes skød.

"Det glæder mig at høre, men hvad var det, jeg ville have sagt, om lørdagen blev det en forfærdelig storm, og det øsede ned med spande hele dagen. Jeg glemmer aldrig, hvordan jeg længtes efter den lille, og hvor ængstelig jeg var for de andre børn, for de havde alle sammen ondt i halsen, og Florindy forstod sig ikke mere på at pleje børn end vor grå kat. Regnen strømmede ned som under en formelig syndflod, men jeg havde ingen ark at tage min tilflugt til. Da natten kom, blev det værre og værre, stormen rev taget af madam Bascums lade og blæste vinduet ind i spisekammeret; bækken svulmede op og strømmede over alle bredder; jeg har aldrig set mage til vejr, det var.

Jeg var ved at fortvivle og følte, at jeg ikke kunne holde ud til mandag, men imidlertid sad jeg og syede og lyttede til den plaskende lyd af dråberne, når de faldt i de fade, der var stillet rundt omkring for at opfange dem, for huset var lige så hullet som et sold. Madam Bascum var nede i kælderen og rumsterede, for der svømmede alle fjerdinger og bøtter omkring; hendes broder Moses havde også nok at gøre med at se efter sit varelager og prøve på at standse ødelæggelsen. Pludselig kom han styrtende ind med et aldeles fortvivlet ansigt

og udbrød, idet han satte lygten fra sig: 'I aften er De en rigtig ulykkelig kone, madam Wilkins.' – 'Hvorfor det?' sagde jeg, som om jeg ikke allerede var ulykkelig nok.

'Dæmningen oppe i kløften,' sagde han, 'er brudt igennem, så bækken kom styrtende ned som en flod og væltede Deres udhus, og da Deres mand prøvede på al få grisen ud af svinestien, skyllede vandet over ham og rev ham med sig.'

'Druknet!' sagde jeg og havde næppe vejr nok til at fremføre dette ene ord.

'Efter al rimelighed,' svarede Moses, 'der er endnu aldrig nogen, der er sluppet levende igennem det vandfald.'

Det ramte mig som et tordenslag, alting dansede rundt for mine øjne, og for første gang i mit liv besvimede jeg. Det første, jeg så, da jeg kom til mig selv igen, var Elias, der holdt mig i sine arme og græd, som om hans hjerte skulle briste. Jeg troede, at jeg drømte, og havde kun så megen besindelse, at jeg famlende kunne strække hånden ud efter ham og udbryde:

'O, Gud, Elias! er du ikke druknet?'

Det gav et sæt i ham af forbavselse ved disse ord; han kvalte sin hulken og sagde så kærligt, som nogen mand i verden nogen sinde har talt:

'Gud velsigne dig, kæreste Cynthia, det var ikke mig, det var grisen,' hvorpå han gav sig til at kysse mig, til jeg nær var blevet kvalt på en gang af latter og gråd. Herregud! Det står alt sammen så tydeligt for mig, som om det var sket i går!"

Og det gjorde det uden tvivl også, for den gode sjæl var i den grad optaget af, hvad hun fortalte, at hun uvilkårligt udsmykkede sin beretning med dramatiske illustrationer. Da hun fik ørefigenen, slængte hun således en usynlig gaffel tillige

med fad og kartofler i en indbildt gryde og stod og stirrede vildt frem for sig; da katastrofen indtraf, faldt hun tilbage i en stol for at betegne besvimelsen, greb famlende Kristine i armen i det rette øjeblik og fremførte den angergivne Elias' forklaring med en usammenhængende patos, der tog det latterlige bort ved den uventede opløsning, at det var grisen, der havde lidt martyrdøden.

"Hvad gjorde De så?" spurgte Kristine med en højst smigrende interesse.

"Hvad jeg gjorde? Jeg gik lige på minutten hjem og omfavnede børnene uafbrudt i et par timers tid," svarede madam Wilkins, som om der ikke kunne være tale om nogen anden slutning på historien.

"Gik alle Deres sorger så til bunds med grisen?" spurgte Kristine pludselig.

"Ak, Gud, nej! Vi er alle sammen nogle stakkels svage skabninger, og selv vore bedste forsætter bliver ofte til intet," sukkede madam Wilkins, idet hun kærligt lagde det lille væsens hoved til rette, som lå og sov i hendes skød. "Efter den begivenhed gjorde jeg mit bedste; Elias var så from som et lam, og madam Bascum gav vi en god dag. Der kom et rigtig godt forhold imellem os, og skønt det efter nogen tids forløb atter gik op og ned med humøret, som naturligt var, gik det dog aldrig mere så vidt med os. Vi gjorde os begge al mulig umage; når jeg mærkede hidsigheden eller utilfredsheden komme op i mig igen, huskede jeg på hin tid og holdt mig selv i stramme tøjler, og hvad Elias angår, så hændte det aldrig, at han ytrede et bittert eller gnavent ord, uden at han bagefter brast i latter og

sagde: 'Gud velsigne dig, Cynthia, det var ikke mig, det var grisen.'"

Madam Wilkins hjertelige latter fremkaldte en hel del svagere udbrud fra børnene, som hendes sidste ord var så velbekendte for; også Kristine tog del i den livlige stemning, og selv tekedlen kogte over, som om den blev revet med af den almindelige munterhed.

"Å, fortæl noget mere," sagde Kristine, da lystigheden havde lagt sig lidt, for hun følte sig i høj grad oplivet.

"Der er ikke mere at fortælle, undtagen en eneste ting, som gjorde, at jeg aldrig vil kunne glemme den lektion, som jeg fik dengang. Min lille Almira blev forkølet i den uge og tæredes hurtigt hen. Hun havde altid skrantet i den grad, at jeg aldrig havde ventet, at hun nogen sinde ville rette sig, og mere end en gang, når jeg var i min syndige sindsstemning, havde jeg tænkt, at det ville være en velgerning, hvis hun blev befriet for sine smerter. Men da jeg lagde det lille tålmodige, lidende væsen i jorden, følte jeg, at hun var mig den kæreste af dem alle; mit hjerte var nær ved at briste af længsel efter hende, og jeg kan aldrig, aldrig tilgive mig selv, at jeg forlod hende dengang."

Med skælvende læber og tårer i øjnene standsede madam Wilkins for at tørre sit ansigt på Andrew Jacksons forklæde og udstøde et angerfuldt suk.

"Det var altså sådan, De blev til den livsglade, tilfredse kone, De nu er," sagde Kristine i det håb at bortlede moderens tanker fra det sørgelige minde.

"Ja," svarede hun tankefuldt. "Som jeg sagde Dem, Elias er en fiffig mand, han gav mig en god lektion, som bragte mig til at tænke alvorligt over tingene. Det forekommer mig, at sorg og

bedrøvelse er noget, der kan forbedre en, og at man, når man tager dem oprigtigt, også lærer at glædes ved det. Jeg er vis på, at Elias og jeg holder dobbelt så meget af hinanden som før, er dobbelt så villige til vort arbejde og dobbelt så tålmodige overfor vore prøvelser, siden lille Almira døde og vi havde den megen sorg. Jeg er ikke, som jeg burde være, ak nej, langt fra, men jeg stræber efter at blive det, at gøre min pligt med et glad sind, elske min næste og opdrage mine børn i gudsfrygt. Når jeg gør det, så godt jeg forstår det, er jeg overbevist om, at jeg engang vil finde fred og hvile, og at den gode Gud ikke vil glemme Cynthia Wilkins. Det har han heller ikke gjort hidtil, for jeg har altid et fortræffeligt helbred, Elias er venlig imod mig og stadig og ordentlig, børnene trives godt, og jeg er en meget lykkelig kone, skønt jeg både er simpel og grim."

Heri tog hun imidlertid fejl, for mens hendes blik vandrede omkring i det indskrænkede rum fra den gamle hat på væggen til de krøllede hoveder, der stak frem hist og her, gjorde tilfredshed, fromhed og moderkærlighed hendes uskønne ansigt ligefrem smukt.

"Det, De har fortalt mig, har gjort mig rigtig godt, og jeg skal aldrig glemme det. Og nu god nat, for jeg skal tidlig op i morgen, og vil også nødig fordrive hr. Wilkins fuldstændig," sagde Kristine efter at have hjulpet med til at bringe småfolkene til sengs, under hvilken proces hun havde hørt sin vært knirke omkring i køkkenet, som om han var bange for at gå ind i dagligstuen.

Hun lo, mens hun sagde dette, og løb op ad trappen, mens hun undrede sig over, om hun virkelig var den samme fortabte

skabning, som havde slæbt sig så træt op ad den endnu den forrige aften.

Det var en ganske simpel lille præken, madam Wilkins havde holdt for hende, men hun lagde sig den på sinde og høstede gavn af den; hun var en elev i den store friskole, hvor de bedste lærere ofte er ubekendte og uhædrede der nede, men sikkert vil få ros og belønning af bestyreren, når deres lange ferie indtræder.

9. Madam Wilkins' præst

Den næste dag trodsede Kristine løvinden i dens hule eller med andre ord den flinthårde fru Flint i hendes anden klasses kosthus og opdagede, at skræk og samvittighedsnag havde øvet en mildnende indflydelse på hende. Hun ytrede en uforstilt glæde ved at se sin forsvundne kostgængerske i god behold, og da hun erfarede, at hendes nye venner efter al rimelighed ville sætte hende i stand til at betale sin gæld, tillod den hårdt plagede matrone hende at pakke sine ejendele sammen, mod at hun lod en kuffert blive tilbage som en slags pant. Med løfte om at indløse det så snart som muligt sagde derpå Kristine farvel til det lille værelse, hvor hun havde håbet og lidt, levet og arbejdet så længe, og vendte glad tilbage til det beskedne hjem, hun havde fundet hos den brave vaskerkone.

Hele den følgende uge gik Kristine og "nyslede", med hvilket ord madam Wilkins betegnede det forskelligartede lette arbejde, hun lod hende udføre; det faldt jævnligt i hendes lod at måtte vaske og rede børnene og give dem rene forklæder på, hvilket voldte hende stor fornøjelse, og når så de ældre var blevet sendt i skole, gav hun en hånd med til alle de utallige ting, som husmødre finder at sysselsætte sig med fra morgen til aften. Om eftermiddagen, når det øvrige arbejde var gjort og den lille Victoria var faldet i søvn eller morede sig med sit legetøj, stænkede Kristine musselinskjoler eller pillede blonder ud ved det store bord, hvor madam Wilkins stod og strøg og pibede, indtil hele køkkenet bruste af snehvide strimler og garneringer.

Det var smukt og fint arbejde, der faldt i Kristines smag, for madam Wilkins var hjemme i sin håndtering og var lige så stolt af sit værk som nogen fransk blanchisseuse, der tripper gennem Paris' gader med en stabel af kokette kapper, kraver og skørter foran sig, som bliver båret af en næsten usynlig dreng.

Da de var kvinder, var de naturligvis lige så ivrige til at snakke som til at arbejde; fingre og tunger gik med den samme fornøjelige utrættelighed, og da lørdagen kom, var Kristine på det rene med, at madam Wilkins var den klogeste kone, hun nogen sinde havde kendt. Hendes sprog var et brud på alt, hvad der lignede grammatik, men hendes hjertensgodhed ville have gjort enhver af almanakkens helgener ære. Hun var en ganske simpel kone og havde på ingen måde noget fint væsen, men hendes hjertelighed og godmodighed gjorde det uskønne ansigt højst tiltalende, og medfødt sjælsadel gjorde manglen af ydre politur til en ting af ringe betydning. Hendes aparte ideer og snurrige udtryk morede i høj grad Kristine, mens hendes gode forstand og lyse blik på livet var hende, den yngre kvinde, til stor hjælp.

Hr. Wilkins helligede sin tid til at sy sko og fortære sin føde med et fredsommeligt dyrs tavse regelmæssighed. Hans eneste adspredelse var nydelsen af tobak, og han levede og færdedes så uafbrudt i en sky af tobaksrøg, at man kunne have betegnet ham som en pibe med en mand bag ved. Kristine omtalte en gang med latter denne vane hos ham og erklærede, at hun selv ville prøve det, hvis hun troede, at det ville gøre hende lige så rolig og eftergivende som hr. Wilkins, der, sandt at sige, ikke vakte den ringeste interesse hos hende.

"Ja, jeg synes jo ikke om det, men han kunne gøre det, der var værre. Vi må alle sammen have noget at more os med, derfor lader jeg Elias ryge, så meget han vil, og han lader mig snakke, så kan det omtrent gå lige op, mener jeg," svarede madam Wilkins henne fra vaskebaljen.

Hun lo vel, mens hun sagde dette, men der var noget i hendes ansigt, der bragte Kristine på den tanke, at Elias i en tidligere periode af sit liv havde gjort det, der var værre, og senere iagttagelser bekræftede denne mistanke og tillige en anden, nemlig at hans brave kone havde frelst ham og nu var i færd med blidt at føre ham tilbage til selvbeherskelse og selvagtelse, men hun dækkede i stilhed hans fejl så mildt, at kun få havde anelse om dem, og viste ham i trofasthed og lydighed den respekt, som hun ønskede, at andre skulle vise ham. Det hed altid "Elias og jeg", "Jeg skal spørge min mand", "Det er noget, Elias forstår sig på; han siger ikke meget, men han er en pokkers fiffig mand", og hun vedligeholdt denne illusion, der var hendes kærlige hjerte så dyrebar, ved at begave ham med sine egne dyder og tildele ham æren for sin egen klogskab.

Kristine holdt så meget mere af hende for denne hendes hengivenhed og behandlede for hendes skyld hr. Wilkins, som om han havde været i besiddelse af Samsons styrke og Salomons visdom. Han tog imod den ærbødighed, hun viste ham, som om det ikke var mere, end der tilkom ham, og tilstod hende nådigt nu og da et par ord ud over det sædvanlige sparsomme "God morgen" og "God nat". Da han opholdt sig på sit værksted hele dagen, så hun ham kun ved måltiderne og undertiden om aftenen, for madam Wilkins bestræbte sig for at holde ham hjemme for at værne ham mod fristelser, og Kristine

hjalp hende med det ved at læse højt, passiare og tumle med børnene, for at han kunne finde hjemmet tiltrækkende. Han elskede sine børn og kunne endog for en tid give slip på sin dyrebare pibe for at lade smådrengene ride på sit knæ eller for at more Victoria med at lave kaniner med skyggen af sine hænder på væggen.

Til sådanne tider gjorde det indtryk af fuldstændig tilfredshed, der var udbredt over madam Wilkins ansigt, tobaksrøgen tålelig og hendes kedelige mands nærværelse til en mindre trykkende byrde for Kristine, som gerne ville afbetale sin gæld med noget mere end penge.

Da de lørdag aften sad sammen i færd med at lægge sidste hånd på noget fint kniplingsstads, sagde madam Wilkins:

"Hvis det bliver godt vejr i morgen, skulle De gå hen og høre min præst; det vil De have godt af."

"Hvem er det?"

"Hr. Power."

Kristine så temmelig bestyrtet ud, for hun havde hørt Thomas Power omtale som en rød radikaler og en vantro af den værste sort og var blevet advaret imod nogen sinde at besøge den ugudelighedens hule, som han kaldte sin frie kirke.

"Hvorledes, madam Wilkins? Er det virkelig Deres alvor?" sagde hun og slap sine kniplinger i det mest kritiske øjeblik.

"Ja, det er," svarede madam Wilkins og satte strygejernet fra sig, idet hun åbenbart beredte sig til at vove en dyst for sin præst, hvad de fleste kvinder føler sig opfordret til.

"Om forladelse. Jeg blev lidt overrasket, fordi jeg har hørt forskellige ting om ham," skyndte Kristine sig at sige.

"Har De nogen sinde hørt ham eller læst noget af hans skrifter?" spurgte madam Wilkins noget roligere.

"Nej, aldrig."

"Så lad være at fælde nogen dom over ham. Gå hen og hør og se den velsignede mand, og hvis De så ikke indrømmer, at han virker lige så velgørende som skyggen af en klippe i ørkenen, skal jeg aldrig sige et ord mere," udbrød den brave kone, der blev helt poetisk i sin iver.

"Ja, jeg skal gøre det, om ikke for andet, så fordi De ønsker det. Jeg gik derhen en gang, netop fordi man havde sagt, at jeg ikke skulle gøre det, men han prædikede ikke den dag, og der var noget så besynderligt ved det hele, at jeg ikke kunne blive enig med mig selv om, hvorvidt jeg syntes om det eller burde føle mig forarget."

"Ja, der er noget aparte i begyndelsen, indrømmer jeg, og ikke så kirkeligt, som visse folk gerne vil have det, men der er intet andet lokale, der er stort nok til at rumme den masse mennesker, der ønsker at søge ham, for jo mere han bliver rakket ned, des stærkere strømmer folk til for at høre ham. Og de får også deres ulejlighed betalt, bilder jeg mig ind, for skønt der ingen prædikestol eller stolepladser er, er der dog fuldt op af broderlig kærlighed rundt omkring på bænkene, og man hører både fromme bønner og kraftige prædikener fra den tarvelige pult. Han behøver ikke at have de ti bud skrevet op bag ved sig for at læse over på dem om søndagen, for han har dem i sit hjerte og lever efter dem hele ugen igennem så redelig, som et menneske kan."

Madam Wilkins holdt inde, rødmende og åndeløs af den iver, hun havde forsvaret hr. Power med; og Kristine var ærlig nok til

at sige: "Jeg kunne godt lide den frihed og velvilje, der herskede der, for folk satte sig, hvor de havde lyst, og der var ingen, der så skævt til mig fremmede over lukkede stoledøre. Et gammelt sort fruentimmer sad ved siden af mig og sagde "Amen" hver gang hun hørte noget, hun syntes om, og på min anden side sad en meget lurvet klædt ung mand og lyttede, som om hans sjæl trængte lige så meget til føde som hans legeme. Men folk læste i bøger, lo og græd, klappede i hænderne, når der kom noget, de syntes om, og hyssede, når de var misfornøjede, og det syntes jeg ikke om."

"Det gør hr. Power heller ikke; han bryder sig ikke om, at de græder og smiler, for det er ganske naturligt, men han kan ikke lide nogen som helst slags støj eller mangel på ærbødighed. Hans egne folk opfører sig meget sømmeligt, men fremmede gør, hvad de finder for godt, og mener, at der ingen grænser er for friheden. Så får vi skylden for, hvad de gør, og hr. Power må bære andre folks synder. Men det har jo, når alt kommer til alt, ikke stort at sige, når bare meningen er god; børn gør jo altid spektakel, når de anstrenger sig for at få, hvad de helst vil have, og Vorherre tilgiver os nok alle vore forseelser af den slags, da vi tragter og stræber efter sandheden."

"Jeg ville ønske, at jeg havde fået hr. Power at høre den dag, for jeg længtes så inderlig efter fred i sjælen, og han kunne måske have givet mig den," sagde Kristine, hvis interesse i høj grad blev vakt ved, hvad hun hørte.

"Ak nej, kære, det tror jeg ikke. Fred får man ikke sådan på en gang, den kommer i almindelighed først gennem megen trængsel, og den, der koster den hårdeste kamp, er også mest værd. Hr. Power kunne måske, om jeg så må sige, have pløjet og

harvet og sået en mængde god sæd, og så kunne den, hvis der ikke var en dårlig bund i Dem, have vokset og Gud have givet Dem en høst, der svarede til Deres arbejde. Hvem hørte De så?" spurgte madam Wilkins, der var ivrigt beskæftiget med at stive.

"En ganske ung mand, der med den største åbenhjertighed gav sine tanker og meninger luft. Han gennemheglede alle og alt, vendte op og ned på kirke og stat, skældte ud, ordnede himmel og jord efter sit hoved og mente åbenbart hvert eneste ord, han sagde. Meget af det ville have været til at le ad, hvis det unge menneske ikke havde sagt det i ramme alvor; oprigtighed vækker altid agtelse, og skønt folk trak på smilebåndet, syntes de dog godt om hans mod og lod til at mene, at der nok kunne blive en dygtig mand af ham, når han, åndelig talt, fik hornene løbet af sig."

"Ja, det vil der uden tvivl. Den slags har vi tit, og det er ikke alt sammen tom snak med dem. Nogle af dem er forbavsende skarpsindige, og alle sammen mener de det så godt, at jeg aldrig har noget imod at høre dem. De må nødvendigvis have et eller andet sted, hvor de kan give dampen i sig luft, ellers vil de sprænges af de store tanker, der svulmer i dem; det ved hr. Power og giver dem den lejlighed, som de ikke kan finde andetsteds. Det forekommer mig," tilføjede madam Wilkins og håndterede sit strygejern med stor iver, "at det på det nærmeste går os mennesker som med kjoler; der er svært meget at gøre, når de skal holdes rene og hele; det er en storvask, som vi alle må tage en hånd i med, og hver må gøre sin part, sådan som De og jeg nu gør; der skal ordentlig skrubbes og vrides, tørres og lægges sammen, stryges og glattes, før nogen af os kan blive pæn nok til søndagen."

"Hvad part af arbejdet besørger hr. Power?" spurgte Kristine, der fandt denne ejendommelige sammenligning meget morsom.

"Skrubningen; det er altid det værste. Han tager snavset og pletterne af folk, så kan andre gøre dem færdige. Det er ikke så fornøjeligt og net arbejde som at stryge og pynte, men det skal jo gøres og gøres bedst af de stærkeste, skønt de ikke høster nær så stor ære som de, der stiver og kruser; det er arbejde, der giver anseelse, men det vil ingen nytte være til, hvis tøjet ikke først var godt vasket," svarede madam Wilkins og mønstrede tankefuldt den snehvide musselins kappe, hun holdt i hånden.

"Jeg kunne nok have lyst til at blive vaskerkone på den måde, men da jeg ikke hører til de stærke, vil jeg have finere vask og bestræbe mig for at gøre renhed til noget lige så tiltalende, som De forstår at gøre den til," sagde Kristine alvorligt.

"Ak, kære, det er et strengt og trættende arbejde, kan jeg forsikre Dem om, og er sjældent tilfredsstillende, hvor megen umage man så gør sig. Æreskransen får man ikke her i verden ved det, men det er min tro, at de, der gør det strenge arbejde her, har den bedste udsigt til at få det ekstra let, når de kommer i den anden."

"Det er jeg vis på, at De vil," sagde Kristine med varme.

"Ak, Gud, nej, barn! Jeg tænkte ikke på Cynthia Wilkins, men på hr. Power. Jeg vil være tilfreds, hvis jeg kan få lov til at sidde et eller andet sted langt nede og se ham komme til vejrs; det vil han ikke komme i denne verden, men jeg er overbevist om, at han vil få sin belønning i sin tid."

"Jeg vil gå hen og høre ham i morgen, om det så øser ned," sagde Kristine med afgørende bestemthed.

"Ja, gør det; jeg skal låne Dem min hat," udbrød madam Wilkins ivrigt.

"Tak, men jeg kan ikke gå med blåt, så bliver jeg lige så gul som en påskelilje. Fru Flint tillod mig at tage mit bedste tøj med mig, skønt jeg tilbød at lade det blive tilbage, så jeg kan komme til at se anstændig ud."

Næste morgen begav Kristine sig af sted i god tid, fik en god plads og iagttog i en halv time den brogede mængde, der efterhånden samlede sig og fyldte den store sal. Nogle listede sig frygtsomt ind, som om de tvivlede på, at de var velkomne; andre kom med larm og støj, som om de, som madam Wilkins sagde, ikke vidste, at frihed og tøjlesløshed langt fra er det samme, atter andre med ivrige og nysgerrige ansigter, og mange lignede børn, der samlede sig om et familiebord, rede til at tage for sig, og sikre på, at der ville blive rakt dem sund føde i rigeligt mål.

Kristine forbavsedes over den forholdsvis store mængde af unge mennesker af begge køn, der var til stede, af alle klasser og med højst forskellige ansigtsudtryk. Der var unge piger, hvis udtryk røbede det jomfruelige hjertes søde længsel efter noget stærkt at støtte sig til og elske; kvinder, der vendte deres sørgmodige blik mod himlen efter den trøst eller tilfredsstillelse, som jorden ikke formåede at give dem; bekymrede mødre, der, ængstede af mange sorger, søgte lys og styrke; unge mænd med ivrige, urolige, energiske ansigter, der længtes efter at vove og udrette noget; studenter med trætte øjne og furede pander, der øjensynlig kom for at se, om denne mand havde udfundet de store hemmeligheder, som de selv grundede over, og hjertesyge mennesker, der ville prøve dette

ny og måske farlige lægemiddel, da alle andre havde slået fejl. Der var mange alvorlige, tankefulde mænd og kvinder, nogle endnu pint af anfægtelser, andre med fred i hjertet, da de havde fundet den tråd, der fører sikkert gennem livets labyrint. Hist og her så man et hvidt hoved, et mildt gammelt åsyn eller et af disse fine ansigter, der ubevidst fortæller den smukke historie om en sejrrig sjæl.

Nogle læste, andre passiarede, atter andre havde blomster i hænderne, og alle sad, som det behagede dem, rige og fattige, sorte og hvide, unge og gamle, og ventede på den mands komme, der havde evne til at trække så mange til sig og fængsle dem. Kristine var så optaget af at betragte sine omgivelser, at hun ikke så ham træde ind, men kun erfarede hans komme ved den tavshed, der begyndte lige foran hende og syntes at skylle tilbage som en bølge, efterladende et hav af forventningsfulde ansigter, der vendte sig mod et eneste punkt. Dette punkt var et gråt hoved, som netop kunne ses over den lille pult, der stod midt på en stor forhøjning. På den ene side af hr. Power stod der en vase med smukke blomster, på den anden lå en stor bibel og lige foran ham et stykke beskrevet papir.

Et øjeblik glemte Kristine alt andet og ventede i nysgerrig spænding på at erfare, hvad slags mand det var. Det varede ikke længe, så rejste han sig op med en opslået bog i hånden og sagde med en glad og kraftfuld røst: "Lad os synge først," og efter at have læst en salme, som om han selv havde digtet den, satte han sig ned igen.

Derpå begyndte alle som en at synge, ikke harmonisk, men med en god vilje, anført af et orgel, som stemmerne fulgte, så godt de kunne. 1 begyndelsen var Kristine nær ved at komme til

at smile, for nogle skrålede af fuld hals, mens andre kun brummede, atter andre sad tavse, og kun en del sang smukt, men før salmen var sunget til ende, var hun kommet til at synes om denne sang og tænkte, at denne lovprisning af hver enkelt sjæl måske var Gud kærere end de skønneste messer eller salmer, der blev kunstfærdigt udført af lejede operasangere.

Derpå rejste hr. Power sig igen, og idet han foldede sine hænder på en egen mild og ærefrygtindgydende måde, løftede han sit ansigt og bad. Kristine havde aldrig før hørt en sådan bøn, så inderlig, så indholdsrig og dog så kort. Det var en rolig samtale med Gud, i hvilken han kun bad om større kærlighed og større samvittighedsfuldhed i opfyldelsen af sine pligter mod ham og næsten, takkede ham for hans mange velsignelser og fortrøstningsfuldt lagde alt i den himmelske faders hænder.

Prædikenen, der fulgte efter, var lige så ejendommelig og virkningsfuld som bønnen, "en af Powers dommedagsprædikener", som Kristine hørte en mand sige til en anden, da den var forbi, og ganske vist havde hun også i begyndelsen en fornemmelse, som om kongedømmer og troner styrtede sammen, og enhver fik anvist sin rette plads. Et gennemgribende og almindeligt onde blev nu og da påpeget, undersøgt og fordømt med et mod og en sandhedskærlighed, der gjorde de simple ord veltalende. Han tog ikke Bibelens David til sin tekst, men mange mægtige, syndefulde, forfængelige David'er fra vor tid, som ikke havde opfyldt, hvad deres ungdom lovede, og hvis tilsyneladende lykke var et bedrag og en snare for dem selv og andre, for den ville sikkert blive efterfulgt af sorg og forladthed, nederlag og skam. Han lod de gamle hyklere og farisæere hvile i fred, men tog kraftigt fat på

de nulevende; nutidens vekselerere blev pisket ud af templet og den evige sandhed sat på højsædet.

Mens han talte, hverken højt eller voldsomt, men med den ubeskrivelige virkning, som indre kraft og sand beåndelse altid udøver, gik der nu og da en besynderlig bevægelse gennem mængden, ligesom når en stærk vind farer hen over en kornmark. Folk så på hinanden med et udtryk, som om de var blevet vækket af søvne, deres øjne lyste, uvilkårligt gav de deres bifald til kende ved at nikke med hovedet, og et eftertrykkeligt: "Ja, det er rigtigt", undslap mænd, som hørte deres egne ubestemte tanker og stille formodninger bekræftet og udtalt i et ædelt sprog. Det var, som om samvittighederne var blevet vakt, øjnene opklaret til at se, at deres gyldne afguder kun havde lerfødder, og de svage viljer styrket ved en eneste uforsagt mands mod og retskaffenhed.

Efter prædikenen blev der sunget nok en salme og udtalt en velsignelse, der var ligesom en smuk takkebøn efter måltidet, hvorpå folk begyndte at strømme ud, ikke gabende eller med tankerne optaget af deres smukke klæder eller den ventende middagsmad, men livlige, talende og ivrige efter at bidrage deres til landets og verdens frelse.

Kristine ilede hurtigt hjem, hun kunne ikke andet, fo'r ind til madam Wilkins med et ansigt strålende af henrykkelse og udbrød, idet hun rev hatten af, som om den under hendes fraværelse var blevet for lille til hendes hoved:

"Det var ganske udmærket! Jeg har aldrig hørt en sådan prædiken før og vil aldrig gå i nogen anden kirke."

"Det vidste jeg nok! Er det ikke noget, man har godt af? Føler man ikke en slags åndelig løftelse og får ikke alt ligesom et

større værd?" udbrød madam Wilkins og gestikulerede med peberbøssen på en måde, der ikke var til gavn for den steg, hun var i færd med at stege, og forårsagede en stærk pirren i næserne på hendes afkom, som stod og iagttog hendes forehavende.

Fuldstændig døv for den flerstemmige nysen, der ledsagede hendes ord, svarede Kristine, idet hun strøg håret tilbage som for at få en bedre udsigt over det hele:

"Jo, det gør jeg rigtignok! I begyndelsen syntes jeg, det var helt skrækkeligt, men alligevel så sandt, at jeg ikke ville have haft et eneste ord forandret i det. Men det undrer mig ikke, at han bliver misforstået, og at man lyver ham på og rakker ham ned; han siger sandheden så lige ud og lader lyset skinne så klart, og hyklere og syndere må frygte og hade ham. Jeg synes nok, at han somme tider var lidt hård og skånselsløs, men jeg har ikke erfaring nok til at bedømme de mennesker og forhold, som han brød staven over. Jeg beundrer ham i høj grad, men vil være bange for ham, hvis jeg nogen sinde kom i nærmere berøring med ham."

"Nej, De vil ikke, ikke det mindste. Hør ham blot prædike igen, så vil De finde, at han er så from som et lam. Kraftige mennesker er til sine tider tilbøjelige til at blive temmelig strenge; de kan lige så lidt lade være med det, som ovnen dér kan lade være med at svide maden, når den bliver rød. Se, nu er maden færdig, sæt Dem nu ned og fortæl mig det hele," sagde madam Wilkins, idet hun lagde stegen på fadet og begyndte at uddele brunede kartofler til alle sider med en åndsfraværende ødselhed.

Kristine fortalte da, og den gode sjæl interesserede sig langt mere for hendes meddelelser end for middagsmaden, for det var hendes agt at anmode hr. Power om at hjælpe hende med at finde et passende hjem for hendes gæst, hvis uskikkethed til hendes nuværende plads dag for dag blev hende mere klar.

"Hvad bragte Dem først til at gå derhen?" spurgte Kristine, der stadig undrede sig over madam Wilkins' valg af sin præst.

"Vorherre, kære," svarede den brave kone i den rolige overbevisnings tone. "Jeg havde hørt tale om ham, og jeg har altid en vis svaghed for dem, der bliver revet ned; da jeg derfor en søndag følte mig stemt til at gå derhen, så gik jeg. 'Det er et evangelium for mig,' sagde jeg til mig selv, 'min gamle kirke er ikke stor nok nu, og jeg vil ikke sidde der og nikke mere', og det gjorde jeg heller ikke."

"Følte De ingen tvivl eller frygt for, at det skulle være galt at gøre det, og at De ville komme til at fortryde det?" spurgte Kristine, der som så mange andre troede, at man ikke kunne tilegne sig religionen uden gennem megen trængsel af en eller anden slags.

"I nogle ting lader man sig lede; det gør jeg tit, og når jeg føler den slags tilskyndelser, følger jeg dem uden at spørge om det ene eller det andet, og det viser sig altid til sidst at være rigtigt."

"Jeg ville ønske, at jeg kunne blive ledet."

"Det bliver De, kære, hver eneste dag i Deres liv, De ser det blot ikke. Når De er i tvivl, så bliv bare siddende ganske rolig, til kaldet kommer; når det sker, så rejs Dem op og gå, hvorhen det kalder, og De vil ikke tage fejl."

Om eftermiddagen var det madam Wilkins' tur til at gå i kirke; ved den lejlighed fik hun hr. Power i tale, fortalte ham i de mest udvalgte udtryk Kristines historie og endte med de ord:

"Hun er en rigtig dygtig natur, forsikrer jeg Dem, hr. pastor. Hun vil gerne arbejde, men har hidtil haft meget at kæmpe imod og er blevet noget modløs. Hun trænger til flere både legemlige og åndelige kræfter, og jeg kender ingen, der bedre kan skaffe hende dem end De."

"Ja, ja, jeg skal se ind til hende," svarede hr. Power, og madam Wilkins gik meget tilfreds hjem.

Hr. Power holdt ord, og engang midt i ugen kom han ind til dem, just som de stod ved deres arbejde.

"Lad ikke strygejernene blive kolde," sagde han, tog plads i køkkenet og gav sig i snak med dem lige så ugenert, som om han havde siddet i den fineste dagligstue, ja, måske endog mere, for fine dagligstuer udøver gerne en lykkelig indflydelse, mens det blotte syn af arbejde virker oplivende på virksomme naturer.

Han hilste venligt på Kristine og henvendte sig derpå til madam Wilkins angående forskellige barmhjertighedsgerninger, hun var ham nemlig behjælpelig med uddelingen af almisser. Nu havde Kristine først rigtig lejlighed til at betragte ham, for da han prædikede, havde hun glemt manden for prædikenen og kun tænkt på ham som en legemliggjort samvittighed.

Det var en kraftfuld mand på omtrent halvtreds år, med et skarpsindigt, uforfærdet ansigt, gennemtrængende øjne og en lidt streng mund, men en så velklingende og mild stemme, at den mindede om lyden af en sølvklokke og med uimodståelig

magt vækkede og indtog tilhøreren. Hans hår var noget stridt og gråt, og alle hans træk var temmelig storslåede, som om den store billedhugger havde hugget en prægtig statue i dens hovedtræk og overladt mandens egen sjæl den videre udvikling.

Havde Kristine vidst, at han var kommet for hendes skyld, ville hun have følt sig ilde til mode, men madam Wilkins havde beholdt dette hos sig selv, og da derfor hr. Power vendte sig til Kristine og sagde:

"Min veninde her har fortalt mig, at De gerne vil have noget at bestille. Kan De have lyst til at gå en dame, der er kvækerinde og bor her lige udenfor byen, til hånde i huset?" svarede hun uden at betænke sig: "Ja, jeg vil gerne påtage mig et hvilket som helst arbejde, når det blot er hæderligt."

"De skal ikke just være der som tjenestepige, men som selskabsdame og hjælperske. Fru Sterling er en fortræffelig gammel dame, og det er et hyggeligt lille hus, hun har. Det er et godt sted at være, og det tror jeg også nok, De vil sige, hvis De kommer der."

"Det lyder meget tillokkende. Hvornår skal jeg tiltræde pladsen?"

Hr. Power måtte smile ad hendes ivrighed, men det længselsfulde udtryk i hendes øjne gav forklaringen på den, for ved første blik så han, at hendes plads ikke var her.

"Jeg skal skrive straks og lade Dem vide, når sagen er ordnet. Så skal De prøve det, og hvis det ikke er efter Deres ønske, så vil vi se at finde noget andet. Der er nok at tage fat på, og det er det fornøjeligste, jeg ved, at få de rette hænder sat til det rette arbejde. Farvel, kom og besøg mig, hvis De har lyst, og slip ikke

madam Wilkins, før De har fået fat i en bedre veninde, hvis det ellers er muligt."

Derpå trykkede han dem hjerteligt i hånden til afsked og begav sig atter ud i det barske martsvejr med en mine, som om det rigtig faldt i hans smag.

"Var De så bange for ham?" spurgte madam Wilkins.

"Det glemte jeg helt at tænke på, han så så mild og venlig ud, men jeg skulle ikke holde af at have disse gennemtrængende øjne fæstet på mig ret længe, hvis jeg havde nogen hemmelighed på samvittigheden," svarede Kristine.

"De har ingen ting at være bange for. Han syntes særdeles godt om, hvad De sagde, det kunne jeg se, og det vil ingen nød have med Dem nu, da han har taget Deres sag i sin hånd."

"Kender De fru Sterling?"

"Kun af udseende, men hun ser så rar ud, at jeg nok vil ønske, jeg kendte noget mere til hende," sagde madam Wilkins med varme, idet hun frygtede for, at modet skulle svigte Kristine.

Men det gjorde det ikke, og da der indløb en billet, der underrettede hende om, at fru Sterling kunne tage imod hende i den næste uge, syntes hun at være fuldstændig tilfreds; lønnen var vel ikke høj, men hun følte, at landluft og ro for øjeblikket havde mere at sige for hende end penge, og det ville have været bedre, hvis hun havde kunnet behandle familien Wilkins homøopatisk.

Hun fik lyst til at besøge hr. Power, men kunne ikke beslutte sig til at sætte over den usynlige skranke, der rejser sig mellem så mange, der kan yde hinanden virkelig hjælp, hvis de ikke var bange for at bede hinanden om den. Men da søndagen kom, gik hun i kirke, begærlig efter mere af det gode, hun havde fået der,

og taknemmelig for, at hun vidste, hvor hun skulle henvende sig.

Den prædiken, hun til at høre denne gang, var højst forskellig fra den forrige, og det var for Kristine, som om den blev holdt til hende alene. "Bevar jeres uskyld og giv agt på, hvad der er ret, så vil I dog til sidst finde fred," således kunne teksten have lydt, og hr. Power behandlede den, som om han havde kendt alle de anfægtelser og fristelser, som gør det vanskeligt at følge denne lære.

Forrige gang havde han været behersket af retfærdig vrede, denne gang var han besjælet af barmhjertighed og den kærligste medlidenhed med dem, der snublede under deres bestræbelser for at vandre den rette vej, og den strenge dommer syntes forvandlet til en deltagende fader. Men bedre endnu end medlidenheden var de vise råd, de opmuntrende ord og sjælens fromme hengivelse til sine bedste følelser, dens inderlige samfund med sin skaber, idet den ikke ængstedes af frygt eller hildedes af sektvæsenets eller overtroens snæverhjertethed, men hengav sig fuldt og frit og naturligt.

Mens Kristine lyttede, havde hun en fornemmelse, som om hun gennem tåge og mørke steg fra en ensom dal op mod toppen af et bjerg, hvorfra hun, skønt vejen var besværlig og der blæste en barsk vind, ville få en videre udsigt over verden, og hvor hun ville være nærmere ved den klare blå himmel. For første gang i hendes liv viste religionen sig for hende som en virkelig levende kraft, som hun kunne fatte og føle, optage i sit liv og gøre til det daglige brød; hidtil havde den kun været en utydelig, svag idé, der svævede for hende, snart skøn, snart forfærdelig, men altid ubestemt og fjern.

Hun følte sig sælsomt og mægtigt bevæget den dag, for "pløjningen" var begyndt, og da de andre rejste sig op for at synge den sidste salme, kunne hun kun bøje sit hoved og lade tårerne uhindret strømme som en mild sommerregn, mens hendes hjerte med en hidtil ukendt længsel sang med:

"Drag mig, o Gud, til dig!
Skal end på korsets vej
jeg nå til dig,
altid dog beder jeg:
Drag mig, o Gud, til dig,
mig drag til dig!"

Kristine blev siddende med hånden for øjnene uden at røre sig, før lyden af de mange fodtrin underrettede hende om, at gudstjenesten var forbi. Derpå tørrede hun sine øjne, trak sløret ned for ansigtet og var i begreb med at rejse sig, da hun så, at der lå nogle blomster mellem bladene af den salmebog, der lå opslået på hendes skød. Det var kun et bundt violer, omgivet af deres egne brede blade, men det var, som om venlige blå øjne så ind i hendes og kærlige ord blev hvisket i hendes øre. Hun så sig omkring i håb om at kunne opdage og takke giveren, men alle havde vendt sig mod udgangen og fjernede sig skyndsomt.

Kristine fulgte dem, opfyldt af taknemmelighed for denne lille opmærksomhed fra en ubekendt ven, og da hun gerne ville samle sig, før hun viste sig for madam Wilkins, gik hun en tur i parken.

Sneen var smeltet bort, en stærk blæst havde tørret gangene, og den klare himmel ovenover fik en til at glemme, at vinterens fugtighed endnu var i jorden, og at luften var kølig. Marts tog en venlig afsked det år, og nu og da indåndede Kristine et

vårligt pust fra fjerne marker og opvågnende skove, mens hun vandrede hen ad den brede spadseregang og frydede sig over træernes knopper og spurvenes kvidren, der sad ved indgangen til deres små reder og åbenbart gjorde bemærkninger om de forbigående.

Da hun vendte om for at gå tilbage, så hun hr. Power komme imod sig. Det blev hun glad over, for al hendes frygt var nu forsvundet, og hun ønskede at ytre ham sin taknemmelighed for den prædiken, der havde gjort så stærkt indtryk på hende. Han gav hende hånden på sin hjertelige måde, og idet han vendte om og fulgte med hende, gav han sig straks til at tale om hendes anliggender, som han syntes at interessere sig meget for.

"Er De rede til at tiltræde Deres nye stilling?" spurgte han.

"Ja, helt rede; jeg glæder mig rigtigt til det og er Dem meget taknemmelig, fordi De har været så venlig at skaffe mig den."

"Det er derfor, vi er sat i verden, for at hjælpe hinanden. De kan gengælde venligheden ved at tjene mine venner, som igen vil gøre, hvad de formår, for Dem."

"Hvor det vil blive fornøjeligt! Jeg har nok altid vidst, at der var mange gode, venlige mennesker i verden, men jeg er ikke tit truffet på dem eller har kunnet beholde dem ret længe, når jeg gjorde det. Er hr. Sterling en behagelig, gammel mand?"

"Ja, han er en meget behagelig mand, men ikke gammel. David er vel en eller to og tredive år, tænker jeg. Han er min venindes søn, hendes mand døde for nogle år siden. Jeg troede, jeg havde omtalt det."

"Nej, men De omtalte i Deres billet, at hr. Sterling var blomsterelsker og gerne ville have mig til hjælp i sit væksthus,

hvis jeg havde lyst til det. Det må være et behageligt arbejde, som i høj grad vil tiltale mig."

"Ja, David ofrer sig helt og holdent for sine blomster og fører et meget stille liv. Det kan nok være, at De i begyndelsen vil finde ham temmelig alvorlig og utilgængelig, men De vil snart lære ham at kende og komme til at befinde Dem vel der, for han er i virkeligheden en fortræffelig ung mand og min højre hånd, når det gælder om at gøre vel."

Under disse sidste spørgsmål og svar var der foregået en ejendommelig forandring i udtrykket i Kristines ansigt; den var hende selv ubevidst, men undgik ikke hr. Powers skarpe blik. Først havde der vist sig overraskelse og interesse, derpå en skygge af tilbageholdenhed, og ved hans sidste ord syntes et svagt smil og en ubetydelig hævning af øjenbrynene at røbe den ejendommelige blanding af deltagelse og ligegyldighed, man altid er tilbøjelig til at betragte "fortræffelige unge mænd" og "elskværdige unge piger" med. Hr. Power forstod dette udtryk og fortsatte med større fortrolighed, end han fra først af havde haft til hensigt at vise, for han ville nødig, at Kristine skulle forlade ham med en fordom, der kunne bringe hende til at gøre både David og sig selv uret.

"Folk bedømmer ham undertiden galt, for han er temmelig dagligdags i sit væsen og ligefrem i sin tale, og han får somme tider udseende af at være uomgængelig, fordi han ikke søger selskab, men de, der kender grunden til det, bærer over med alle hans små mangler for hans gode hjertes skyld. David havde en stor prøvelse for nogle år siden og led meget. Han bestræber sig endnu for at lære at bære sin sorg som en mand, og det virker forædlende på ham, men mindet har ikke mistet sin

bitterhed, og korset er tungt at bære, selv om hans stolthed forbyder ham at vise det og hans sjælsstyrke afholder ham fra at fortvivle."

Hr. Power så på Kristine, da han holdt inde, og var tilfreds med virkningen af sine ord, for udtrykket i hendes ansigt røbede både interesse, medfølelse og agtelse og viste, at han havde berørt den rette streng. Hun syntes at føle, at denne lille fortrolige meddelelse var gjort hende med hensigt, og viste, at hun modtog den som et slags pant for sin egen troskab mod sit nye herskab.

"Jeg takker Dem, hr. pastor, og jeg skal ikke glemme, hvad De har sagt mig," sagde hun alvorlig og så ham frimodigt i øjnene. "Jeg sætter megen pris på at arbejde for folk, som jeg kan have agtelse for," føjede hun til, "og jeg skal uden den mindste beklagelse finde mig i hvilke som helst særheder hos hr. Sterling. Når en mand har lidt for en kvindes skyld, burde alle andre kvinder være venlige og overbærende imod ham og bidrage deres til at gøre den uret god igen, som formindsker hans agtelse for og tro til det hele køn."

"Det har De ret i, og i dette tilfælde burde virkelig alle kvinder være venlige, for David gengælder kun den livsvarige sorg, en kvinde har forvoldt ham, ved at vise de andre deltagelse og tage dem under sin beskyttelse. Det er ikke nogen almindelig måde at hævne sig på, vel?"

"Det er smukt!" udbrød Kristine, og fra nu af var David en helt i hendes øjne.

"En tid var det meget tvivlsomt, om denne sorg skulle bringe David til at gå 'pokker i vold', som han udtrykte sig, eller gøre ham til en mand. Hans moder er en lille helgen, hun holdt ham

oppe, til den første fortvivlelse havde lagt sig, og nu lever han for hende, som han bør. Det er ikke så romantisk en slutning, som et pistolskud eller en byronsk foragt for verden i almindelighed og kvinderne i særdeleshed, men den er smukkere og mandigere, eftersom der ofte hører mere mod til at leve end til at dø."

"Ja, det er sandt," sagde Kristine med oprigtig inderlighed og måtte slå øjnene ned ved erindringen om, hvorledes hun havde tabt modet og givet efter for fortvivlelsen med langt mindre årsag, end David havde haft.

De var nu ved gadedøren, og idet hr. Power til afsked hjerteligt trykkede hendes hånd, sagde han:

"Jeg ønsker Dem af mit ganske hjerte en god og behagelig sommer. Af og til skal jeg komme og se, hvordan De har det, og husk på, at hvis De bliver ked af det og ønsker forandring, så behøver De blot at lade mig det vide, for det er min største fornøjelse at få folk anbragt på deres rette plads. Farvel, og Gud være med Dem."

10. Nyt liv

Det var en dag i april, da Kristine gik til sit nye hjem. En mild regn havde smeltet de sidste rester af sne, og over alt så man græsstrå pippe frem som små uforsagte herolder for foråret. Elmetræernes grene svingede frem og tilbage for vinden, fulde af knopper, skaderne skreg i æbletræerne, og rødhalsene kvidrede højt, som om de glædede sig over, at den strenge vinter var vel overstået. Der var vårlig friskhed i luften trods dens kølighed, og alt varslede lifligt om den tilstundende sommer.

Sådanne velkomsthilsener modtog Kristine, da hun vandrede hen ad vejen, og da hun kom til en låge, standsede hun for at se sig om. Midt i en have, der var ved at vågne op af sin vintersøvn, så hun et gammeldags landsted, over hvis lave tag et elmetræ beskyttende strakte sine grene; der lå et varmt solskin over det hele, og fra hvert eneste vindue smilede blomster indbydende til de forbigående.

På den ene side glimtede et stort drivhus i sollyset, på den anden lå der en lade, og i gården stod der en glinsende ko og tyggede drøv, mens en nysgerrig hest stak hovedet ud af sin stald for at se, hvad der gik for sig i verden udenfor. En mængde fornøjelige grå høns kaglede og kradsede efter føde i det hø, der lå spredt rundt omkring på jorden, og på taget sad der en flok duer og kurrede.

Det så ud til at være et stille, venligt sted, for intet forstyrrede freden, og det var, som om vårens forhåbningsfulde og velgørende ånd havde taget bolig på denne plet. Vintergækker

og krokuser var kommet frem i en afsondret krog; en velnæret malteserkat sad og spandt under bislaget, og en gammel hund kom med værdig anstand vandrende ned ad gangen for at ledsage den fremmede ind. Med glad ansigt gik Kristine hen til huset og meldte sin ankomst med den snurrige dørhammer i det håb, at det ansigt, hun ville få at se, ville være i overensstemmelse med de tiltalende omgivelser.

Dette håb blev ikke skuffet, for døren blev åbnet af den prægtigste lille kvækerinde med et sådant udtryk af fred og velvilje i sit ansigt, at selv den mest rå karl, der var kommet i den hensigt at vække forstyrrelse eller frygt, ikke ville have kunnet bringe det over sit hjerte at jage freden bort fra dette milde gamle ansigt eller forstyrre en eneste fold af det bløde musselins tørklæde, hun havde bundet over kors over brystet.

"Jeg kommer fra hr. Power og har et brev til fru Sterling," begyndte Kristine, hvis sidste frygt forsvandt ved synet af denne blide, moderlige skikkelse.

"Det er mig; kom indenfor, lille ven; det var rart, at du kom," sagde den gamle dame med et venligt smil, idet hun førte Kristine ind i en stue, hvis væsentligste bohave syntes at være bøger, blomster og solskin.

Blikket, tonen og det venlige "Du" gik lige til Kristines hjerte, og mens fru Sterling tog sine briller på og langsomt gennemlæste brevet, klappede hun katten og sagde til sig selv: "Jeg tror virkelig, at jeg i den sidste tid er truffet på rene engle af mennesker. Jeg anså næsten madam Wilkins for en helgen, men hr. Power var endnu bedre, og hvis jeg ikke tager fejl, så er denne søde lille dame den allerbedste og allerelskeligste af dem alle sammen. Bare hun vil synes om mig!"

"Det er ganske rigtigt, kære, og du er hjertelig velkommen, for vi trænger meget til hjælp på denne årstid og har nu i adskillige uger ingen haft. Gå nu op på dit kammer lige oven for trappen og tag tøjet af, så skal jeg give dig lidt at bestille hos mig i køkkenet, hvis du da ikke er for træt," sagde den gamle dame med en venlig ligefremhed, der betog Kristine al forlegenhed.

Kristine gik ovenpå, og efter at have kastet et hurtigt blik omkring i et hvidtet kammer, hvor der var lige så tarveligt og stille som i en nonnes celle, tog hun i en hast et køkkenforklæde på og løb ned igen i en stemning som den, i hvilken hun tænkte sig at børnene i eventyret måtte have været, da de første gang kom til den lille gamle kones hus ude i skoven.

Madam Wilkins' køkken var så sirligt, som et køkken kunne være, hvor seks børn løb ud og ind, men køkkenet i dette hus udmærkede sig ved den fuldstændige orden, der syntes at være en hemmelighed, som kun kvækerne er i besiddelse af, – en duftende, skinnende renhed, der gjorde selv sorte kedler og pander til prydelser. Der var intet, der kogte over eller blev brændt, skønt komfuret var fuldt af gryder og kasseroller. Der var ingen forstyrrelse eller hastværk, skønt der blev bagt både kager og postejer, og da fru Sterling rakte sin ny hjælperske et fad med æbler og en kniv med de ord: "Vil du være så venlig at skrælle disse her for mig?" der blev sagt i en tone, som om der blev bedt om en tjeneste, tænkte Kristine med undren på, hvad der ville ske, hvis hun tabte en kærne på gulvet eller ikke skar æblerne i fire nøjagtigt lige store dele.

"Jeg vil aldrig kunne gøre denne mageløse, akkurate kone tilpas," tænkte hun, mens hun lod sit blik vandre fra katten, der

mageligt havde anbragt sig på en lille måtte, til hunden, der lå og halvsov på en anden, uden at nogen af dem syntes tilbøjelige til at røre sig fra sine egne enemærker.

I begyndelsen morede hun sig lidt over denne pertentlige orden, men den tiltalte hende alligevel, og hun kom snart til at tænke på gamle dage, da hun gik tante Betty til hånde og modtog de gode gammeldags lærdomme, der nu skulle gøre hende skikket til at udfylde denne behagelige stilling.

Fru Sterling så den skygge, der sneg sig over Kristines ansigt, og førte samtalen hen på fornøjelige emner; uden selv at sige ret meget forstod hun at få Kristine til at tale og hørte på hende med en interesse, der gjorde det let for hende at lade munden gå.

Deres fælles bekendtskab med hr. Power og Kristines beretning om familien Wilkins bragte dem snart i et venskabeligt forhold til hinanden, og da der var gået et par timer, færdedes Kristine omkring i køkkenet, som om hun allerede havde taget sit nye rige i besiddelse.

"Det lader til, at du nok kan lide at gå i huset," sagde fru Sterling, der iagttog hende, mens hun hængte et håndklæde til tørring og skyllede sit viskestykke, efter at forberedelserne til middagsmåltidet var færdige.

"Ja, når jeg ikke skal arbejde sammen med en irsk pige, der ingen ting kan gøre selv, men gør en helt fortvivlet ved at forlange hjælp både her og der. Jeg har tjent før og syntes ikke, det var strengt, så længe jeg tjente sammen med den skikkelige Hepsey. Jeg var stuepige, og forstår, hvordan et bord skal dækkes. Må jeg have lov til at prøve det?" sagde hun, da den gamle dame gik ind i en lille spisestue med rene servietter.

"Ja, men vi har det her i al tarvelighed. Jeg vil vise dig én gang, hvordan det skal være, så skal det for eftertiden være dit arbejde, da du har yngre ben end jeg."

Hun havde snart dækket et net bord efter gammeldags skik, og Kristine kunne ikke lade være med at smile over modsætningen mellem denne opdækning og den, hun havde været vant til hos fru Stuart. Her sås små tykbugede krus, gamle glassager, besynderligt porcelæn, små skeer og dækketøj så blødt som atlask.

"Vil du nu tage denne kande med vand med dig op i Davids værelse? Det er øverst oppe og trænger vistnok til, at der bliver støvet lidt af; jeg har ikke kunnet tage mig af det, som jeg gerne ville, i den tid, jeg har været alene," sagde fru Sterling.

Et værelse giver som oftest et og andet vink med hensyn til sin beboers karakter og smag, hvorfor Kristine blev stående et øjeblik, da hun var kommet ind i Davids og så sig om med kvindelig nysgerrighed.

Det indtog loftet i hele husets længde, og den ene ende af det var ved hjælp af et forhæng indrettet til et sovekammer, hvis yderlige simpelhed bragte Kristine til at smile. Midt på den ene side var der en kvist, der dannede en sollys afkrog, hvor der var hensat poser og æsker med frø og opbevaredes forskellige knipper af urter, mens hele hylder stod fulde af små bitte urtepotter, hvori spæde planter opelskes, til de kan vokse på egen hånd.

Den ende, der vendte mod vest, var åbenbart studereværelse, og her så Kristine sig godt om, mens hun gjorde omhyggeligt rent. Møbler var der ingen andre af end en gammel sofa, på hvilken der hist og her stak en tot krølhår ud, en gammeldags

sekretær og et bord, der lå fuldt af bøger. Da hun tørrede støvet af den omtalte sekretær, sprang en af de øverste døre halvt op, og Kristines øjne faldt på tre genstande, der for et øjeblik fængslede hele hendes opmærksomhed; det var en itubrækket vifte, et bundt breve, omvundet med et sort bånd, og en lille sykurv med en ejendommelig nålebog i, hvorpå der med falmet silke stod broderet "Letty".

"Stakkels David, det er hans små relikvier, som jeg ikke har ret til at se," tænkte Kristine og skyndte sig at lukke døren igen.

Da hun kom til bordet, måtte hun atter standse, for bøger havde altid udøvet stærk tiltrækning på hende, og her var en fortræffelig samling, hvis titler gjorde en lignende virkning på hende som gamle bekendte ansigter, da hun mindedes dem fra sin faders bibliotek.

Faust var fuld af bregneblade, Shakespeare af løst henkastede skitser af de mænd og kvinder, som han har gjort udødelige. Milton og Montaigne stod broderligt sammen, og Andersens herlige eventyr med billeder lå på en opslået Platon, mens adskillige bøger i ubekendte tungemål lå halvt skjulte under værker af forskellige engelske forfattere.

Midt i dette udvalgte selskab stod en fin, gennemsigtig lille vase med en halvt udsprungen rose, frisk og duftende, som om den nylig var plukket.

Ved synet af den kom Kristine til at tænke på, om vel den elskede afdøde eller falske kvinde havde holdt meget af roser. Derpå faldt hendes blik på kamingesimsen, og hun kunne ikke bare sig for at le, for der stod tre buster, åbenbart tre afguder, men meget ilde medtagne: Goethes næse var brækket af, Schillers hoved havde slået en temmelig synlig revne, og på

Linné, der stod i midten, syntes der at have samlet sig århundreders støv. På væggen ovenover dem hang et mærkeligt billede af en munk, der knælede i andægtig begejstring, mens man gennem stråleglansen, der gød et himmelsk lys over cellen, utydeligt skimtede ansigtet af en engel. Portrætter af hr. Power og Martin Luther stirrede tankefuldt fra hver sin side på hinanden, som om de tænkte på at række hinanden hånden til trods for afstanden i tid og rum.

"Melankolsk, lærd og sentimental," sagde Kristine til sig selv, idet hun dannede sig en mening om Davids karakter efter disse opdagelser.

Lyden af en klokke fik hende til at skynde sig ned, mere nysgerrig end nogen sinde efter at se, om denne antagelse var rigtig.

"Det var måske lige så godt, om du gik ud og kaldte på min søn, somme tider hører han ikke, at jeg ringer, når han har travlt. Du vil finde min havekyse og mit sjal bag døren," sagde fru Sterling hurtigt, for punktlighed var en stor pryd i den gamle dames øjne.

Kristine bandt nok så ærbart den lille kyse om sit hoved, svøbte det grå sjal om sig og begav sig ud for at søge sin "herre", som det morede hende at kalde denne ubekendte David.

Efter de vink, hr. Power havde ladet falde, og de opdagelser, hun selv netop havde gjort, havde hun gjort ham til en romanhelt, en slags melankolsk hængehoved, tungsindig, bleg og mørk, et menneske, der trak sig tilbage fra verden for i ensomhed at pleje sine sår. Hun syntes ganske godt om dette billede, for smagen for det romantiske taber sig vanskeligt hos en kvinde, og til trods for sine erfaringer holdt Kristine endnu

nok af at hengive sig til fantastiske drømme. "Hvor det vil blive interessant at se, hvordan han bærer sin hemmelige kummer. Sorg har noget yderst tiltrækkende for mig, men jeg håber dog, at han ikke ser alt for bededagsagtig ud, jeg har aldrig kunnet udstå den slags visne og hentørrede figurer."

Opfyldt af disse tanker kiggede hun rundt omkring, men opdagede hverken i gården eller laden andre end en arbejdsmand, der skrabede jorden af sine støvler henne ved drivhuset.

"Denne David er sagtens inde hos sine blomster, men jeg vil dog spørge mig for og ikke buse ind uden videre, da han ikke kender mig," tænkte Kristine og føjede højt til, idet hun nærmede sig: "Hvor er hr. Sterling?"

Manden så op og der bredte sig et smil over hans ansigt, da hans blik faldt på det ungdommelige ansigt under den gamle kyse. Derpå tog han sin hat af og rakte hånden frem, idet han med sin moders ligefremhed sagde:

"Jeg er David, og det er Kristine Devon, kan jeg tænke. Hvordan har De det?"

"Jo tak; middagsmaden er færdig," var alt, hvad hun kunne svare, for den opdagelse, at denne mand var "herren", var nær ved at berøve hende mælet. Der var ikke den svageste antydning af et hængehoved ved ham, intet interessant, romantisk, tankefuldt eller endog blot alvorligt; det var kun en bredskuldret mand med et brunt skæg, en gammel hat og frakke, benklæderne smøget inden i støvlerne, frisk jord på den hånd, han havde rakt hende, og den muntreste stemme, man kunne høre.

Dette var et dødsstød for Kristines fantasier, og hun følte sig ligefrem ærgerlig på ham, fordi han i den grad skuffede hende. Hun blev stående, rødmende og forlegen, indtil David, idet han skrabede den sidste jord af sine støvler, med rolig kortfattethed sagde:

"Ja, skal vi så gå ind?"

Kristine skyndte sig ind, og i det samme hun kom inden for døren, blev hun slået ved det pudsige i denne opløsning på sine drømme, at hun måtte kvæle et latteranfald under kysen, førend hun hængte den op. Da det var overstået, påtog hun sig sin alvorligste mine og gav sig til at lægge den sidste hånd på middagsbordet.

Ti minutter senere havde hun nok en overraskelse; David indfandt sig nemlig vasket, børstet og i en grå dragt som en fuldkommen gentleman, der slet ikke lignede den arbejdsmand, hun havde set i gården.

Kristine fæstede kun et eneste blik på ham, for hun mødte et par gennemtrængende, men venlige øjne, i hvilke der spillede et undertrykt smil, som fik hende til at sænke sine for ikke at løfte dem, før middagsmåltidet var forbi.

Der var meget stille ved bordet, for ingen af dem sagde ret meget, og det var åbenbart en vane der i huset at spise i tavshed, idet der kun nu og da blev sagt et par venlige ord for at vise, at man mente hinanden det godt.

Ved nærværende lejlighed var Kristine glad over det, og hun spiste sin middagsmad uden at gøre flere opdagelser, undtagen at de hænder, der nylig havde været tilsmudsede af jord, nu var meget rene og opmærksomt opfyldte hendes ønsker, før hun kunne udtale dem.

Da de rejste sig fra bordet, sagde fru Sterling: "Trænger du til hjælp i eftermiddag, David?"

"Ja, jeg ville være meget glad ved at få lidt om en times tid, hvis du kan afse den, moder."

"Jo, det kan jeg godt, min ven."

"Bryder De Dem om blomster?" spurgte David og vendte sig til Kristine, "for hvis De ikke gør det, vil det blive en meget kedelig plads for Dem her."

"I gamle dage holdt jeg grumme meget af dem, men nu har jeg ingen haft i så lang tid, at jeg næppe mere husker, hvordan de ser ud," svarede Kristine med et suk ved erindringen om Rachels blomster, der var visnet for længe siden. "Undselig, syg og mismodig, stakkels barn; vi må række hende en hånd og muntre hende lidt op," tænkte David, idet han iagttog, hvorledes hendes øjne søgte til de grønne planter i vinduet med et klart og venligt blik, som frydede ham.

"Kom hen i drivhuset om en time, så skal jeg vise Dem det bedste ved en kotillon," sagde han med et nik og et smil, og da han var gået ud og havde lukket døren efter sig, gav han sig til at fløjte som en dreng.

"Hvad mente han dog med det?" tænkte Kristine, mens hun hjalp til med at tage af bordet og sætte alting i orden.

Hun var meget nysgerrig efter at få det at vide, og da fru Sterling sagde: "Nu går jeg hen og tager mig en lille lur, så kan du hjælpe David, hvis du har lyst," var hun straks færdig til at tage fat på den ny beskæftigelse.

Hun ville have været mere end en kvinde, hvis hun ikke først var smuttet ovenpå for at glatte sit hår og tage en ren krave på tillige med et sort silkeforklæde med visse virkningsfulde

garneringer og lommer, mens et lille rødt tørklæde erstattede kysen og lånte hendes blege kinder en smule farve.

"Jeg er kun en skygge af, hvad jeg har været," tænkte hun, "men det har intet at sige; det er ikke ret mange, der er smukke, men net og pyntelig kan enhver være, og det er højst nødvendigt her."

Derpå gik hun til drivhuset, betaget af en unødvendig medlidenhed og deltagelse og med det inderlige ønske, at David ville vise sig mindre fattet og rolig, han havde nemlig spist dygtigt til middag, lét fire gange og fløjtet, som det ikke kunne falde nogen mand med et knust hjerte ind at fløjte.

Der var ingen at se, da hun kom ind, og mens hun langsomt gik gennem den grønne gang, hengav hun sig helt og holdent til nydelsen. Den fugtige, milde luft kunne få én til at tro, at det var sommer, og bladene på en gruppe af slanke orientalske træer hviskede i det vindpust, der trængte ind gennem et åbent vindue. Over hendes hoved hang der sjældne blomster og vinranker; røde og hvide azaleaer blomstrede på et og samme sted; roser af alle mulige farver vendte mod den side, hvor solen skinnede ind; ved siden af dem stod der fine bregner og lyngplanter med fuldt udfoldede klokker; endvidere var der pralende geranier side om side med prægtige liljer og mørke passionsblomster og livlige nasturtier slyngede sig op til taget; kort sagt, der fandtes alle hånde smukke og mærkelige planter, og Kristine gik omkring imellem dem så glad som et barn, der har fundet sine tabte legekammerater igen.

Da hun kom til et lille bed med stedmoderblomster, satte hun sig på en havestol, og idet hun bøjede sig forover, lod hun sit blik med velbehag hvile på disse sine yndlingsblomster. Hendes

ansigt blev ungt igen ved dette syn, hendes hænder rørte ved blomsterne med dvælende ømhed, som om de for hende næsten var menneskelige væsner, og hendes egne øjne var så beskæftigede med at fryde sig over alt det guld og purpur, der lå udbredt for dem, at de ikke bemærkede to andre, der kiggede på hende over en uvenlig gammel kaktus, der ikke var andet end lutter torne og sære knorte. Pludselig hørte hun en røst tæt ved sig:

"De ser ud, som om De så noget mere end stedmodersblomster der."

David talte så roligt, at det slet ikke skræmte hende, og førend hun endnu havde fået tid til at føle sig forlegen over sine fantastiske tanker, svarede hun:

"Ja, det gør jeg også, for lige fra min barndom af har det altid været for mig, som om jeg så et lille ansigt, når jeg så på en af disse blomster. Undertiden er det et bedrøvet, undertiden et lystigt, ofte et skælmsk, men altid et sødt lille ansigt; og når jeg ser så mange sammen, er det ligesom en flok børn, der alle sammen nikker og smiler til mig."

"Det er det virkelig også," sagde David og nikkede og smilede selv, idet han rakte hende et par af de smukkeste, som om det var en lige så naturlig ting som at stikke en resedastængel i sit eget knaphul.

Kristine takkede ham og rejste sig hurtig op, da hun kom til at tænke på, at hun var kommet der for at arbejde og ikke for at drømme. Han syntes at have fattet hendes tanke, for han gik foran hende ind i et lille aflukke ved siden af, og idet han pegede på en bunke blomster med livlige farver, der lå på bordet, sagde han:

"Deraf skal laves små buketter til en kotillon i aften. Det er fint arbejde og passer bedre for en kvindes end for en mands hænder. Det er alt, hvad De har at gøre, og med hensyn til valget af farver kan De følge Deres egen smag."

Mens David sagde dette, lagde han en rød og en hvid nellike på en smule smilax, bandt det sammen, viklede et stykke sølvpapir om stænglerne og lagde det foran Kristine som prøve.

"Ja, det kan jeg nok gøre, og det vil more mig meget," sagde hun og bukkede sig ned for at indånde duften af den blomsterrigdom, hun havde for sig, med en følelse af, at hendes ny stilling blev behageligere for hvert minut.

"Her er det forklæde, min moder plejer at bruge; det lille silkeforklæde, De der har på, ville snart blive ødelagt, for blomsterne er våde," sagde David og rakte hende et stort ternet forklæde.

Kristine kunne ikke lade være at smile, da hun tog det på; alt dette var så forskelligt fra, hvad hendes fantasi havde afmalet for hende. Hun følte sig skuffet, men begyndte alligevel at få en fornemmelse af, at den simple virkelighed måske dog var bedre end hendes sentimentale drømme. Hun så uvilkårligt på David for at se, om der dog ikke var noget hos ham, der forrådte en interessant kummer, men han så på hende igen med dette lige faste blik, som hun syntes så godt om, men dog ikke kunne møde just i dette øjeblik, og alt, hvad hun opdagede, var, at han også smilede med et mildt udtryk, som om hun var en lille pige, han skulle prøve på at more.

"Lav et par stykker, så skal jeg straks komme ind igen, når jeg har besørget en anden bestilling," sagde han og tænkte, idet han fjernede sig, at Kristines ansigt havde stor lighed med de

stedmodersblomster, de netop havde talt om, – en af de mørke med et lyst stænk af guld i hjertet, for blegt og magert som hendes ansigt var, opklaredes det ved et venligt ord, og alt tungsindet i hendes øjne kunne forjages af en frimodig latter.

Kristine gav sig til at arbejde med hele den interesse, som kvinder gerne føler ved den slags fornøjelige beskæftigelser, og blev snart helt dygtig til at binde buketter, udfoldede hele sin smag i sammenstilling af farverne og anvendte de nette små kunstgreb, som blomsterelskere kan finde på. Hun var så optaget, at hun snart halvt ubevidst begyndte at nynne for sig selv, som han plejede at gøre, når hun var vel til mode ved sit arbejde:

"Velkommen I være,
I terner små,
som forud gå for
våren til ære.
Blandt møernes skare
i højtids skrud
I lyse ud
som stjerner så klare."

Længere kom hun ikke, for Davids skridt nærmede sig og bragte hende til at huske på, hvor hun var.

"Det sidste vers er det bedste i det lille digt. Husker De ikke det?" sagde han, behageligt overrasket ved at høre hende synge Herricks digt "*Til violerne*".

"Nej, ikke rigtigt; min fader plejede at synge denne sang, når vi gik ud for at søge efter de første violer, og nu blev jeg mindet om den ved at se disse her," svarede Kristine temmelig forlegen.

Som for at forjage hendes forlegenhed tilføjede David, idet han lagde nok en håndfuld dobbelte violer på bordet:

"I småblomster så søde
af større værd
tit agted' er
end roserne røde,
hvor højt I end æres,
det er dog kun
en stakket stund,
ej mer I da bæres."

"Jeg kommer altid ved dem til at tænke på kønne og beskedne unge piger og kan ikke bringe det over mit hjerte at kaste dem bort, selv når de er visnet."

Kristine var bange for, at han skulle finde hende sentimental, og forsøgte at give samtalen en anden retning ved at pege på sit arbejde og i en forretningsmæssig tone sige:

"Kan disse buketter bruges? Jeg har gjort dem så forskellige, som det var mig muligt, for at enhver smag og ethvert lune kan blive tilfredsstillet. Jeg har aldrig selv deltaget i et bal, men jeg har set på et og kan huske, at de unge mennesker sagde, at der ingen mening var i buketterne, hvorfor jeg har forsøgt at få nogen mening i dem, jeg har lavet."

"Det er vistnok lykkedes Dem fortræffeligt, og det er en udmærket idé. Vil De ikke nok forklare mig meningen med nogle af dem?"

"Det burde da De, der er en blomsterelsker, vide bedre end jeg," sagde Kristine, glad over, at hendes arbejde vandt hans bifald.

"Jeg forstår at pleje blomster, men ikke at læse dem," svarede David, helt modfalden over sin uvidenhed på dette delikate område.

Kristine, der beholdt sin forretningsmæssige mine, fremviste den ene lille buket efter den anden og sagde alvorligt, skønt der var smil i hendes øjne:

"Denne hvide kunne gives til en nyforlovet pige og hentyde på det forestående bryllup. Denne halvt udsprungne knop kunne sige en hel del fra en elsker til hans hjertes dronning og denne heliotrop sætte betydeligt mod i en frygtsom yngling. Her er en tusindfryd til en eller anden lystig lille frøken og en rød buket til en krigsmand; denne fine azalea og denne bregne kunne passe til en fortryllende ung pige, der gør sin første indtrædelse i verden, og her er en klynge alvorlige stedmodersblomster til en gammel jomfru, hvis ellers gamle jomfruer er med til kotillon, lyng dufter ikke, men er smuk og kan passe til mange; disse violer er til en, der er blevet hjemsøgt af en sorg, og denne mærkelige røde blomst med støvdragere som pile kunne passe udmærket til en smuk dame med en skarp tunge, hvis da nogen kavaler turde give hende den."

David måtte le, mens hans blik skiftevis fæstedes på blomsterne og Kristines ansigt, og lod til at more sig meget over hende, da hun lagde den sidste buket på bordet med et udtryk, som om hun ikke ville have noget imod at kunne give den til en, hun kendte.

"Hvis de flotte unge herrer og skønne damer på dette bal er kløgtige nok til at kunne læse Deres blomstersprog, vil min lykke være gjort, og De vil få fuldt op at gøre med at fabrikere komplimenter, kærlighedserklæringer og kritiske hentydninger

til fashionable sommerfugle. Jeg ville ønske, at jeg lige så let kunne lægge trøst, håb og hengivelse i det, jeg er i færd med, men det er jeg bange for, at jeg ikke kan," tilføjede han et øjeblik efter og begyndte med et alvorligt ansigt at lægge nogle nydelige hvide blomster i en æske.

"Er de blomster da ikke til et bryllup?"

"Nej, de er til et lille barn, der er død, og jeg synes ikke, jeg kan finde nogle, der er smukke og hvide nok."

"De kender vel forældrene?" spurgte Kristine deltagende.

"Nej, jeg har hverken hørt tale om dem eller set dem før i dag, men er det ikke nok at vide, at 'den lille er død', som den stakkels mand sagde, til at indgyde medfølelse med dem?"

"Jo, det forstår sig; jeg synes kun, at De ordnede blomsterne så omhyggeligt, og det var ganske naturligt, at jeg faldt på den tanke, at de var til en eller anden ven," skyndte Kristine sig at svare, for David lod til at være blevet lidt ubehagelig berørt ved hendes spørgsmål.

"Jeg ville gerne have, at det skulle være et smukt og trøstende syn, når moderen lukker æsken op, men jeg synes ikke, jeg kan finde de rigtige blomster. Vil De ikke se lidt på det? Kvinderne har et eget tiltalende greb på den slags ting, som vi mandfolk aldrig kan lære dem af."

"Jeg tror ikke, jeg kan forbedre det, med mindre jeg må lægge nogle andre blomster til, som jeg mener ville passe godt; må jeg det?"

"Ja, så mange De vil."

Kristine lod sig ikke dette sige to gange, men skyndte sig til Davids store forbavselse ud af drivhuset og kom straks efter tilbage med en håndfuld vintergækker.

"Ja, det var netop, hvad jeg skulle have, men jeg vidste ikke, at de var kommet op endnu. Dem skal De selv anbringe, så er jeg vis på, at de vil vække de tanker hos de stakkels mennesker, som De håber," sagde han bifaldende, idet han stillede æsken hen foran hende og blev stående og så til, mens hun ordnede det hvide bundt blomster og bandt dem sammen med et græsstrå. Hun føjede et par fine bregner til, rettede lidt hist og her og gav det hele et udseende, der måtte vise den sørgende moder, at hendes elskede døde barn havde været genstand for kærlige tanker.

Æsken blev sendt af sted, og Kristine tog atter fat på sit afbrudte arbejde, men det var, som om den lille gerning, de havde udført i fællesskab, havde gjort hende og David til venner, og mens denne stod ved det samme bord og bandt nogle store buketter, talte de så utvungent sammen, som om alt fremmed var forsvundet, skønt deres bekendtskab kun var så kort.

Kristines eget væsen var så ligefremt, at ligefremhed hos andre altid bragte hende til at befinde sig vel; venligheden forjog snart hendes tilbageholdenhed, og ønsket om at vise sin taknemmelighed gjorde det let for hende at gøre et godt indtryk. Davids noget uslebne væsen var forenet med så stor mildhed, at hun snart vænnede sig til det og fandt, at det var en behagelig modsætning til den så almindelige mangel på oprigtighed. Han var så frimodig og venlig som et barn, men der var alligevel noget vist faderligt ved ham, som i begyndelsen stødte hende noget og bibragte hende en følelse af, at han betragtede hende som en ganske ung pige, skønt hun var overbevist om, at han ikke kunne være mere end et eller to år ældre end hun.

"Jeg ville hellere have, at der var noget mere herre ved ham, og at han kommanderede mig lidt," tænkte Kristine, der endnu stadig følte sig lidt skuffet over ikke at have fundet den mand med det knuste hjerte, som hun havde tænkt sig. Men ikke desto mindre tilbragte hun en behagelig eftermiddag ved at sysle med blomster på det solvarme sted, fremsætte spørgsmål angående dem og få svar, der tilfredsstillede hende, ikke tørre botaniske navne og kendsgerninger, men deres små ejendommeligheder, mærkelige egenskaber og poetiske betydning, som om David kendte og elskede dem som venner og ikke blot satte pris på dem som handelsvare.

Just som de var blevet færdig med deres arbejde, kom den store hund springende ind med en kurv i munden.

"Moder vil gerne have nogle æg; vil De følge med og hente dem? Så kan De også komme til at fodre duerne, hvis De har lyst," sagde David og gik i forvejen, mens Hektor hoppede og dansede omkring ham.

"Hvorfor tilbyder han ikke hellere at hænge en gynge op for mig eller at forære mig en dukke? Det er forklædet, der snyder ham. Nå, det kan være det samme, jeg synes nu alligevel godt om det," sagde Kristine til sig selv, men hun tog dog forklædet af og påtog sig sin værdigste mine, mens hun fulgte efter David.

Den holdt sig imidlertid ikke længe, for hvad hun fik at se og høre, satte hende snart tilbage til de dage, da hun gik på æggejagt i onkel Enos' vidtløftige udhuse; og før hun vidste af det, greb hun sig i at rode omkring i høbunkerne, snakke til koen og med ufordulgt tilfredshed modtage Hektors opmærksomheder.

Hønsene flokkedes ved hendes fødder og kiggede længselsfuldt op til hende, duerne flagrede omkring hendes hoved, koen stod ganske rolig og gloede på hende, og den nysgerrige hest tog forekommende imod den håndfuld hø, hun rakte den.

"Hvor er de tamme alle sammen! Jeg holder meget af dyr, de er så tilfredse og forstandige," sagde Kristine, idet en fed due satte sig på hendes skulder med en utålmodig knurren.

"Det var Kittys kæledægge; hun fodrede altid fjerkræet. Har De ikke lyst til at prøve det?" sagde David og rakte hende lidt korn.

"Jo, det vil jeg rigtig gerne," svarede Kristine og begyndte at udstrø kornet, mens hun tænkte på, hvem Kitty kunne være, og som om han havde læst hendes ønske i hendes ansigt, tilføjede David:

"Det var den lille pige, som var hos os til for ikke ret længe siden. Hendes fader havde anbragt hende i en fabrik, men tog hele hendes løn og gav hende netop føde og klæder nok til at holde hende i live. Det stakkels barn løb så væk og prøvede på at skjule sig, da hr. Power fandt hende og sendte hende hertil, for at vi skulle tage os af hende."

"Ligesom han gjorde med mig," sagde Kristine hurtigt.

"Ja, det er nu hans fremgangsmåde."

"Og den er meget kærlig og kristelig. Hvorfor blev hun her ikke?"

"Nej, her var vel stille for det livlige lille skind, og så var det også temmelig nær ved byen, hvorfor vi skaffede hende en god plads ude på landet, hvor hun kunne komme til at gå i skole og lære lidt husholdning. Arbejdet på fabrikken havde ikke levnet

hende tid til den slags ting, og skønt hun var femten år, var hun lige så uvidende som et lille barn."

"De må savne hende."

"Ja, jeg savner hende meget."

"Var hun smuk?"

"Ja, undertiden lignede hun en nyudsprungen rose," svarede David og smilede ved sig selv, mens han fodrede de grå høns.

Kristine danne sig øjeblikkelig et billede af det "livlige lille skind", der "lignede en rose", og havde en ubehagelig bevidsthed om, at hun ikke tog sig nær så godt ud, når hun madede duer, som Kitty måtte have gjort. I det samme rakte David hende kurven med æggene og sagde i den faderlige tone, der halvt morede, halvt ærgrede hende: "Det bliver for køligt for Dem her ude; vil De ikke være så venlig at bringe denne ind, så skal jeg straks komme med mælken."

Kristine måtte uvilkårligt smile, da hun pludselig kom til at tænke på, hvor opmærksomt den elegante hr. Fletcher ofte havde båret en bog eller kurv for hende, men skyndte sig med at forklare dette smil, for David trak spørgende øjenbrynene i vejret og så sig omkring for at opdage, hvad det var, hun morede sig over.

"Jeg beder om forladelse, men jeg har levet så meget alene, at det falder mig besynderligt at modtage ordrer, selv om de er så lette og behagelige som denne."

"Jeg er vant til at tage mig af folk og tage kommandoen, at jeg gør det uden at tænke over det. Jeg skal ikke gøre det mere, hvis De ikke synes om det," sagde David og rakte med en alvorlig og undskyldende mine hånden frem for at tage kurven tilbage.

"Ja, men jeg synes netop om det; jeg morede mig kun over at blive behandlet som en lille pige igen, skønt jeg er nær ved de tredive og føler mig, som om jeg i del mindste var halvfjerds; jeg har ført så strengt et liv i den sidste tid," sagde Kristine, og hendes ansigt blev så alvorligt ved de sidste ord, at Davids øjeblikkelig fik et så deltagende udtryk, at hun ikke turde se på det af frygt for, at den pludselige erindring om fortidens sorg og nød skulle tvinge tårer frem i hendes øjne.

"Jeg ved det nok," sagde han i en tone, der gjorde hende varm om hjertet. "Jeg ved det nok, men nu vil vi prøve på at gøre livet lettere for Dem i fremtiden og få Dem til at føle, at De har et hjem her, og at De har venner i os."

"Å, det gør jeg allerede!" udbrød Kristine rødmende af taknemmelighed og undseelse, og da hun gik ind, tænkte hun ved sig selv: "Hvor det var tosset af mig at sige det! Nu har jeg måske sat en stopper for den venlige ligefremhed, der var så behagelig, og bragt ham til at antage mig for en tåbelig, stolt gammel én."

Hvad David end måske tænkte, så var hans væsen uforandret, da han senere kom ind og traf hende travlt beskæftiget med at gøre i stand til aftensbordet.

"Det er så rart at se dig hvile, moder, mens alting alligevel går sin rolige gang," sagde han, idet han så sig om i stuen, hvor den gamle dame sad og nikkede mod køkkenbordet, hvor Kristine var i færd med at riste brød.

"Ja, David, det var næsten på tide, at jeg fik noget hjælp, i det mindste for din skyld, og hun her, er jeg tilbøjelig til at tro, er noget ganske andet end den tankeløse Kitty."

Ved disse ord sænkede fru Sterling sin stemme, men Kristine hørte dem alligevel og glædede sig over dem. Lidt efter kom David hen imod hende med et glas i hånden og sagde, som om han nærede betydelig tvivl om, hvordan han ville blive modtaget:

"Nymalket mælk udgør en del af kuren; har De ikke lyst at prøve?"

For første gang så Kristine lige ind i de ærlige øjne, der syntes at kræve ærlighed igen hos andre, og svarede hjerteligt, idet hun tog glasset:

"Jo, tak, jeg drikker på Deres sundhed og på et bedre væsen hos mig selv."

Lyset fra den nys tændte lampe faldt lige på hendes ansigt, og selv om det hverken var ungt eller skønt, viste det dog noget, der var bedre end ungdom og skønhed, for den, der som David forstod at læse en karakter. Han nikkede, da han tog glasset igen, og sagde roligt, idet han gik:

"Vi er simple folk, og jeg tænker ikke, De vil finde os vanskelige at komme ud af det med."

Men han syntes godt om hendes åbne blik og tænkte på det, da han stod og huggede pindebrænde og fløjtede så lystigt, at han bragte Kristine til at smile, mens hun siede mælken.

Efter teen blev et bord med edderkoppeben trukket hen til kaminen, hvori der brændte et lystigt bål, og på tæppet foran den lå Mis og spandt ved siden af Hektor. David fik sine aviser frem, fru Sterling sit strikketøj, mens Kristine blev siddende et øjeblik uden at tage sig andet for end at nyde den hygge, hun følte. Uvilkårligt udstødte hun et suk, og fru Sterling spurgte hurtigt:

"Er du træt, lille ven?"

"O nej! Jeg er kun så glad."

"Det fornøjer mig at høre; jeg var bange for, at du ville finde det kedeligt her."

"Her er mageløst," udbrød Kristine, men standsede pludselig i fornemmelsen af, at den slags udbrud ikke gik an i så stilfærdigt selskab, og halvt skamfuld over at have vist, hvor meget hun følte, føjede hun alvorligt til: "Hvis De vil give mig noget at bestille, skal jeg ikke ønske mere."

"Sy har du ikke godt af, men hvis du kan lide at strikke, skal jeg i morgen slå op til en strømpe for dig," sagde den gamle dame, vel tilfreds med den lyst til virksomhed, hendes nye medhjælperske lagde for dagen.

"Jeg holder meget af at stoppe, og der ligger nogle strømper i den kurv der, ser jeg, som formodentlig trænger til at stoppes?" spurgte Kristine og beredte sig til at tage fat på det af ugens arbejder, som selv de bedste husmødre er tilbøjelige til at tilsidesætte for behageligere beskæftigelser.

"Som du vil, mit barn. Mine øjne tillader mig ikke at arbejde meget om aftenen, ellers skulle jeg nok selv have fået det besørget i aften. Du vil finde garn og nål i den lille pose."

Så gav Kristine sig da til at stoppe grå sokker og sirlige, lavendelfarvede strømper, mens den gamle dame strikkede med rappe fingre og David læste højt. Kristine indbildte sig, at hun hørte efter, hvad der blev læst, men hendes øre opfangede kun ordenes lyd, for hendes tanker vandrede deres egne veje, og det blev de ved med, indtil hun var færdig med sit arbejde; derpå lagde hun sokker og strømper i kurven igen, trak sin stol hen i en krog ved kaminen og overlod sig til en behagelig hvile.

Katten, der følte sig forvisset om en god modtagelse, sprang op i hendes skød, hvor den rullede sig sammen og lagde sig til at sove; Hektor lagde sit hoved over hendes fødder og blinkede op til hende med søvnig velvilje, mens hun lod sit blik vandre omkring i stuen fra de nette møbler og blomsterne, der stod og drømte i vinduerne, til dens beboeres ansigter, hvor det standsede.

En simpel kvækerkappe omgav fru Sterlings milde gamle ansigt med dets sølvgrå hår og furede pande, men øjnene var klare og blide, i kinderne var der endnu nogen rødme tilbage, og over hele den lille skikkelse var der udbredt en fuldendt sirlighed, lige fra de små fødder, der hvilede på skamlen, indtil det bløde sjal, der var lagt over skuldrene, som kun en kvækerinde kan gøre det. Den fromhed og fred, fru Sterling var besjælet af, gjorde alderdommen elskelig hos hende, og den blotte nærværelse af den blide sjæl opfyldte stuen med en stille hygge, som ingen kunne modstå.

Davids ansigt var hverken i henseende til form eller farve påfaldende smukt, men det klædelige, brune skæg gav det et mandigt udtryk, og den brede, hvælvede pande gav de ellers ikke skønne træk noget vist ædelt. Hele hans ansigt, hvori der tydeligt røbede sig fasthed og retsind, indgød uvilkårlig agtelse, ligesom en vis beskyttende venlighed i hans væsen indgød tillid. Der var altid, selv når han hvilede, noget vagtsomt i hans blik, som om han var på post mod en eller anden sorg eller lidenskab, der lå på lur for at overraske ham og tilintetgøre den stille munterhed, der mildnede trækkene om de faste læber og gav de tankefulde øjne et varmere udtryk.

Kristine troede at være i besiddelse af nøglen hertil og længtes efter at lære hele historien om det kors at kende, som hr. Power havde sagt, at David havde lært at bære så smukt. Derpå begyndte hun at tænke på, om de vel syntes om hende og ville beholde hende; hun håbede det og følte, at hun endelig her havde fundet et hjem blandt venner. Men den gamle sørgmodighed listede sig over hende, da hun kom til at tænke på, hvor ofte hun tidligere havde tænkt det samme, og hvor snart hendes drøm havde været forbi, båndene var blevet brudt og hun havde været i drift igen.

"Nå," sagde hun til sig selv, "jeg vil ikke tænke på den dag i morgen, men tage det gode, når det kommer, og glæde mig over det, så længe jeg kan. Jeg må ikke skuffe Rachel, hun holdt sit ord så smukt overfor mig; den kære pige, hvornår mon jeg får hende at se igen?"

Tanken om Rachel satte hende altid i stærk bevægelse, og i dette øjeblik var dette mere end nogen sinde tilfældet, hvorfor også disse kærlige minder gjorde hendes ansigt højst veltalende, mens hun sad der lænet tilbage i sin stol med lukkede øjne og hænderne i skødet. Fru Sterling kiggede over sine briller og sendte et telegrafisk blik til David, der nu og da så over sin avis, og disse to mennesker, der ikke blot af navn, men også af gavn ønskede at vise sig som Kristines venner, følte sig forvisset om, at denne kvinde trængte til al den trøst, de kunne yde hende. Men strikkepindene hørte ikke op med at rasle, og den velklingende stemme blev ved med at læse uden at standse, så at Kristine slet ikke fik nys om de stumme bud, der var gået mellem moder og søn, eller om de bekendelser, hendes forræderske ansigt havde aflagt til gavn for hende.

Klokken slog ni, og disse gammeldags mennesker beredte sig til at gå til sengs, for deres dag begyndte med solen, og meget og sundt arbejde gjorde hvilen kærkommen.

"David vil banke på din dør i morgen tidlig, når han går ned, og så skal jeg snart efter komme og vise dig noget til rette. God nat, mit barn, og sov vel."

Med disse ord gav den gamle dame Kristine et moderligt kys, David rakte hende hånden, og derpå gik hun til sit kammer, idet hun undrede sig over, hvor sådan en smule venlighed kunne gøre det lettere at tjene for sit brød.

Mens hun lå i sin smalle hvide seng i det stille, af stjernernes skin mat oplyste kammer, der lignede en klostercelle, og hørte nogen spille nogle blide melodier på fløjte oven over, følte hun sig til mode, som om hun havde ladet den urolige verden med al dens nød, forladthed og fortvivlelse bag sig og var kommet til en stille, sikker plet, fuld af blomster, solskin og venlige, deltagende hjerter.

11. I jordbærbedet

Fra den dag af begyndte der et nyt liv for Kristine, et lykkeligt, roligt, nyttigt liv, der ikke i mindste måde svarede til de fremtidsplaner, hun en gang havde lagt, men dog forekom hende usigeligt behageligt nu, da erfaringen havde lært hende at sætte pris derpå og gjort hende skikket til at nyde det.

Aldrig havde foråret forekommet hende at komme så tidligt eller være så skønt som dette år, aldrig havde hendes hjerte været opfyldt af så mange forhåbningsfulde tanker og glade følelser, og da æbletræerne stod i blomst, kunne der ikke tænkes et mere strålende ansigt, en muntrere røst eller et par villigere hænder end Kristines.

Dette var netop, hvad hun trængte til, et hjems ly, sunde beskæftigelser og, hvad der var det bedste af alt, venner, som hun elskede, og som igen elskede hende, at leve og arbejde for. Hun gik med hele sin sjæl op i sit arbejde, og efterhånden som sundheden vendte tilbage, vendte også for en stor del hendes gamle virkelyst og livsglæde tilbage, kun med et lidt alvorligere anstrøg. Intet arbejde var for strengt eller simpelt for hende, ingen dag lang nok til alt, hvad hun skulle have udrettet, og intet offer ville have forekommet hende for stort for disse mennesker, som hun så op til med stadig voksende kærlighed og taknemmelighed.

Hun var oppe med solen og den af duggen forfriskede luft, fuglenes glade morgensang og det pragtfulde skue af den opgående sol satte hende i en tilfreds og lykkelig stemning for hele dagen. Det var hendes gerning at holde det lille hus i orden

under hendes madmoders vejledning, men denne hjalp hende så venligt med hendes arbejde, at forholdet mellem dem snart blev som moder og datter, og at Kristine ofte sagde, at hun ikke brød sig om anden løn. Besørgelsen af de huslige sager i denne lille familie lagde imidlertid ikke beslag på meget af Kristines tid, og når hun var færdig med dem, fandt hun beskæftigelse på andre måder, der tiltalte hende mere. Hun havde godt af at færdes uden døre så meget som muligt, og i haven og drivhuset var der fuldt op af lettere arbejder, som hun kunne påtage sig. Så gravede hun da, lugede, plantede, lærte at beskære og pode og gjorde den erfaring, at madam Wilkins havde fuldstændig ret i sin formening, at der var lægedom i jorden.

Småture til byen for at hilse på denne gode kone og bringe hendes rollinger landlige foræringer, køreture om eftermiddagen med fru Sterling i den gammeldags kaleche, trukket af hesten med den romerske næse, og om søndagen kirkegang for at høre en af hr. Powers vækkende prædikener hørte til hendes vigtigste adspredelser. Men i det hele taget var aftenerne hendes gladeste tider, for da læste David højt, mens hun arbejdede, eller hun sang til det gamle piano, der var blevet stemt for hendes skyld, eller, hvad der var endnu bedre, da det rigtig var blevet forår, sad de under bislaget og talte sammen, som man kun taler sammen, når skumringen, mens den breder sit slør over den ydre verden, søger at løfte dækket for den indre, når sjæle og hjerter søger at udforske hinanden og lære hinanden at kende.

Ved sådanne lejligheder troede Kristine at opdage glimt af en anden David end den flittige mand med det gode humør, der tilsyneladende følte sig tilfredsstillet ved at opfylde de

ensomme pligter, et ubemærket, arbejdsomt liv fører med sig, og ved de stille glæder, han kunne finde i læsning, musik og syslen med sine egne tanker. Hun følte undertiden med en kvindes instinkt, at der under den rolige, hverdagsagtige tilværelse rørte sig et andet liv, for nu og da i samtalens hede, eller når han imod sin vilje lod sig forlede til større fortrolighed, kunne et ord, et blik eller en mine røbe tilstedeværelsen af uventet kraft og lidenskab, en hemmelig uro, en bitter erindring, som ikke lod sig afvise.

Det var kun sjældent, at hun opfangede disse glimt, og de var altid så kortvarige og utydelige, at hun var nær ved at tro, at de kun skyldtes hendes egen livlige fantasi. Hun længtes efter at få noget mere at vide, men Davids hemmelige sorg var hellig i hendes øjne og turde ikke gøres til genstand for påtrængende nysgerrighed; dertil kom også, at hun altid efter en af disse mørkningssamtaler den næste dag fandt den gamle, uromantiske David, så lig sig selv, at hun måtte le og sige til sig selv:

"Mon jeg da aldrig vil aflægge den tåbelige tilbøjelighed til at forsøge på at gøre folk til noget andet, end de er? Guder findes ikke mere på jorden, helte træffer man sjældent, og man burde være tilfreds med gode mænd, selv om de går med gamle klæder, fører et prosaisk liv og ikke har andre talenter end at kunne passe en have, spille på fløjte, og beherske deres sind."

Kristine mærkede straks fra først af den indflydelse, dette venlige hjem udøvede på hende, men en tid lang undrede hun sig over, at det var, som om den venlighed, den omhu og tillid, man viste hende, var noget, der fulgte af sig selv. Man stillede hende ingen spørgsmål, forlangte ingen forklaring, syntes ikke

at være sig bevidst, at man gjorde hende nogen tjeneste, og tog i det hele taget så beredvilligt imod hende, at det vakte hendes forbavselse, på samme tid som hun frydede sig over den gode lykke, at hun var kommet der.

Hun kom til at forstå dette bedre, da hun opdagede, hvad hr. Power ikke havde omtalt for hende, nemlig at det lille landsted var et slags tilflugtssted for mange kvinder i en lignende stilling som hendes, et slags herberg, hvor de kunne hvile ud og samle kræfter igen efter de sår og nederlag, der gerne rammer sådanne stakler i livets kamp.

Med ædel ridderlighed tog hr. Power sig af disse ulykkelige væsner, og David var hans trofaste våbendrager. Enhver, der bankede på døren til denne beskedne bolig, blev vel modtaget, opvarmet og bespist, blev trøstet og atter sendt ud i verden opmuntret og styrket af den milde velvilje, som gjorde, at barmhjertighed ikke syntes en byrde, og som gengav de mere fortvivlede deres tro på den menneskelige natur og Guds kærlighed.

Der er mange sådanne oaser i denne verden, der ofte synes så slet og fordærvet, at en ny syndflod næppe kunne skylle den ren igen, og disse velgørende, fordringsløse tilflugtssteder er til frelse for flere ulykkelige sjæle end mange store stiftelser, der gerne kunne forgyldes både udvendigt og indvendigt for de rige legater, der skænkes til dem af mennesker, der føler sig for tungt belæsset til at komme ind gennem den snævre port, der fører ind til himlen. Lykkelig den vandringsmand med ømme fødder og tungt hjerte, der kan bøje ud fra den befærdede, støvede landevej og følge den grønne sti, der fører til et af disse beskedne herberger, hvor den barmhjertige samaritans mærke

står at læse i dens ansigt, der lukker op for den fremmede, og hvor vederkvægelse for sjæl og legeme gavmildt bydes i hans navn, der elskede de fattige.

Hr. Power kom kun af og til, for hans vidtløftige sogn levnede ham ikke synderlig tid til at besøge andre end de trængende. Kristine havde stor glæde af disse korte besøg, for hendes nye venner betragtede hende snart som en af deres egne og indførte hende i de kredse af arbejdere og troende, de selv hørte til.

Hr. Powers hjerte var som et asyl for alle fader- og moderløse, og enhver forladt skabning fandt en god modtagelse der. Han kunne revse synden strengt, men trøstede og oprejste synderen med faderlig medfølelse; retfærdig harme kunne få hans øjne til at lyne ved en begået uret, og foragt kunne gøre hans stemme hård, når han angreb skinhellighed, men de samme øjne, som kunne skyde lyn, kunne blive fugtige af medlidenhed med en forurettet kvinde eller med et barns små sorger, og den røst, der kunne lyde som en torden, kunne hviske trøstende ord som en moders og give råd med en visdom, som ikke kan læres af bøger.

Han var en Moses for sin tid og slægt, født til at føre sit folk ud fra den døde overtros trældom og vise det vejen gennem forfølgelsens røde hav til den større frihed og kærlighed, som alle sjæle higer efter, og som mange lige har begyndt at finde vejen til, når de tvivlende, men længselsfulde kommer til et af de velsignede steder, som disse forkæmpere har beplantet i den vildsomme ørken.

Han var en støtte for vaklende naturer og svage viljer, og Kristine følte livet mere og mere vågne i sig igen, efterhånden som hun lærte ham bedre at kende og hendes agtelse og

hengivenhed for ham voksede. Det var, som om hans styrke holdt hende oppe, hans retsindighed dadlede alt, hvad der fortjente dadel i hendes liv, og som om hans ædle ånd besad en tryllekraft til at gøre de knudrede veje jævne, det bitre sødt og få verden til at synes lykkeligere og bedre, end den nogen sinde havde forekommet hende, siden hendes fader døde.

Hr. Power havde fra begyndelsen af følt interesse for hende, havde holdt øje med hende gennem andre og stillet hende på forskellige prøver, som hun ingen anelse havde om. Hun bestod dem godt, viste sine mangler lige så åbent som sine gode sider og bestræbte sig for at fortjene sine venners agtelse ved at tilegne sig de gode egenskaber, hun beundrede hos dem.

"Hun er af det rette stof, og vi må beholde hende hos os; hun må ikke gå til grunde ved at blive sendt ud i den vide verden uden at have nogen at holde sig til. Hun har det så godt her, lad hende blive her, til hendes urolige ånd igen vågner, og lad hende så komme til mig og lære tilfredshed ved at se større sorger og bekymringer end hendes egne," sagde hr. Power en dag, da han rejste sig for at gå efter at have siddet en times tid hos fru Sterling og modtaget en rosende rapport om sin nye protegé. De unge mennesker var ude ved deres arbejde og var ikke blevet kaldt ind for at hilse på ham, for det havde været en fortrolig samtale, men da han stod ved lågen, så han Kristine i jordbærbedet og gik hen til hende, glad over at se, hvor rask og tilfreds hun så ud.

Hendes hat hang ned ad nakken på hende, og solen havde givet hendes kinder en frisk farve; hun lå på knæ og nynnede for sig selv, mens hun plukkede jordbær med sine rappe fingre, men pludselig holdt hun inde, skyggede med hånden for øjnene

og sendte et langt blik til en skikkelse, der sås nede på engen; derpå tog hun atter med et smil fat på sit arbejde, – en tiltalende skikkelse at se på, hendes kjole var hæftet op og hendes fingre farvet røde af jordbærsaft.

"Jeg gad vide, om det har noget at betyde," tænkte hr. Power og lod sit blik opmærksomt vandre fra manden på engen til den flittige unge pige. "Det kunne blive godt og glædeligt for dem begge, hvis den stakkels David blot kunne glemme."

Han fik ikke tid til at bygge flere luftkasteller, for en opskræmmet rødhals fløj op med en høj kvidren, og Kristine så op.

"Nej, hvilken glæde!" udbrød hun og rejste sig hurtigt op. "Jeg var netop i færd med at samle en ekstra kurv til Dem, og nu kan De oven i købet få så mange, De ønsker, frisk plukket. Vær så god at tage plads, så skal jeg plukke hurtigere, end De kan spise."

"Nå, det kan man kalde en smavs!" svarede hr. Power og satte sig på den trebenede stol, der blev budt ham, med et rabarberblad på skødet, som Kristine stadig forsynede med de delikateste bær, hun kunne finde.

"Nå, hvordan går det så? Er vi stadig glade og tilfredse ved at være her?" spurgte han.

"Ja, jeg føler mig, som om jeg var genfødt, det er, som om verden er blevet helt forandret og alting er, som det skal være," svarede Kristine med et udtryk af den fuldstændige tilfredshed i sit ansigt.

"Det er fornøjeligt at høre. Fru Sterling har rost Dem, men jeg ville gerne forvisse mig om, hvorvidt De var lige så tilfreds som hun. Og hvordan går det med David? Godt, håber jeg."

"O, ja. Han er meget venlig imod mig og lærer mig gartneriet, for at jeg ikke mere skal behøve at sy mig fordærvet. Der er meget af det, der er smukt arbejde, som passer for kvinder, og så er det sundt. Ligner jeg vel mere det skelet, De sendte herud for fire måneder siden?" spurgte hun og vendte sit ansigt imod ham som et barn, for at han skulle betragte det.

"Ja, David er en dygtig gartner. Jeg sender ofte de planter, jeg får, herud, og han får dem altid til at trives og blomstre før eller siden," svarede hr. Power, der fra den trebenede stol så ned på hende som en god ånd.

"De er den friske luft, og fru Sterling det milde solskin, der giver væksten, bilder jeg mig ind. David graver kun omkring rødderne."

"Jeg takker Dem for den del af komplimenten, der gjaldt mig, men hvorfor siger De "graver kun"? Det er den vigtigste del af arbejdet; jeg er bange for, at De ikke vurderer David tilstrækkelig højt."

"Jo, jeg gør virkelig, men han ærgrer mig undertiden ikke så lidt," sagde Kristine leende og lagde et ualmindelig stort jordbær på den grønne tallerken som sonoffer for sin oprigtighed.

"Med hvad?" spurgte hr. Power, som disse små åbenbarelser i høj grad interesserede.

"Jo, han vil på ingen måde være ærgerrig. Jeg bestræber mig for at ægge ham, for han har talenter, det har jeg opdaget, men han synes ikke at bryde sig om andet end at pusle om sin moder, læse i sine gamle bøger og få blomster til at blive dobbelte, når de burde være enkelte."

"Der findes værre slags ærgerrighed, Kristine. Jeg kender mange mænd, som ville være langt bedre faret ved at pleje en rar gammel kone, studere Platon og få deres blomster til at blive dobbelte end ved at sælge deres grundsætninger for penge eller for godt køb skaffe sig et navn, der dør med dem selv, eller også jage efter glæder, som kun efterlader skuffelser."

"Ja, hr. pastor, men er det dog ikke naturligt for en ung mand at have et mål for sig selv at stræbe og leve for? Hvis David var svag eller uvirksom, kunne jeg forstå det, men jeg synes, at jeg kan mærke, at han er i besiddelse af kræfter og evner til noget højere og bedre end det, han ofrer sin tid, og det er det, der ærgrer mig. Han er så god, jeg ville også gerne have, at han skulle være noget stort."

"En viis mand har sagt: 'Den sande storhed består i den indsigt, at dyden er nok.' Jeg for min part anser David for en af de ærgerrigste mænd, jeg nogen sinde har kendt, fordi han allerede i en alder af tredive år har opdaget denne sandhed og lagt sig den på hjertet. Der er mange, der kan blive, hvad verden kalder store, men det er kun få, der er, hvad Gud kalder gode; dette kræver det visselig større anstrengelse at blive, men så er det også det eneste, der giver sand tilfredsstillelse og en ære, der når ud over døden. Disse trofaste sjæle er, hvad enten de ses af verdens øjne eller lever skjult i en afkrog, verdens frelse, og det er ikke ret mange af os, som ikke må erkende det til de tider, da vi kommer tingene ret på livet og ser dem noget mere i samme skikkelse, som de viser sig for Gud."

Det varede en stund, inden Kristine svarede; hr. Powers tone og ord havde været så alvorlige, at hun ikke kunne svare ham i en let tone, men sad og grundede på de nye tanker, der var vakt

hos hende. Endelig sagde hun undskyldende, men som om hun dog ikke følte sig fuldstændig overbevist:

"Naturligvis har De ret, hr. pastor. Jeg vil bestræbe mig for ikke at bryde mig om udvortes og synlige tegn på disse skjulte dyder, men jeg er bange for, at jeg fremdeles vil føle en stærk tilbøjelighed for den verdslige ære, som de fleste mennesker sætter så megen pris på."

"Lykke og ære vindes ved strengt arbejde og Guds nåde, siger Æschylus, og De vil finde, at han har ret. David blev for nogle år siden ramt af et tungt slag, tror jeg nok, at jeg har fortalt Dem; det tog stærkt på ham, men det tilintetgjorde ham ikke, det gjorde ham til en mand, og jeg skulle tage meget fejl, om han ikke endnu vil udføre et eller andet, som vi kan være stolte af, selv om verden måske aldrig får noget at høre om det."

"Ja, det håber jeg!" udbrød Kristine, og hendes øjne strålede ved denne tanke.

"Ikke desto mindre ser De ud, som om De tvivlede om det, De lidet troende. Ethvert menneskes natur har to sider; David har vist Dem den mindst interessante ved sin, og De dømmer derefter. Jeg bilder mig ind, at han en gang vil vise Dem en anden, – De hører nemlig til de kvinder, der vinder fortrolighed, uden at lægge vind på det, – og så vil De få den virkelige David at se. De må ikke forlange for meget eller beklage Dem over de ufuldkommenheder, der er en følge af, at han kun er et menneske, men tag ham, for hvad han er, og hjælp ham, hvis De kan, til at føre et godt og nyttigt liv."

"Ja, det vil jeg, hr. pastor," svarede Kristine så ydmygt, at hr. Power måtte le, for dette skriftemål i jordbærbedet morede ham i høj grad.

"De har en stor svaghed for helte, min bedste; og når folk ikke når Deres ideal, føler De Dem så skuffet, at De ikke formår at se den smukke virkelighed, der bliver tilbage, når det romantiske skær, De har omgivet dem med, forsvinder. Der findes i vore dage lige så mange helgener i verden som i gamle dage, men i stedet for at fremtræde i hårdugsklæder og med helgenglorie, viser de sig nu om stunder – – –"

"I fine klædes klæder og med bredskyggede hatte," fuldendte Kristine og så op på ham med et blik, som om hun i ham havde fundet en bedre helgen end nogen af dem, kirken nogen sinde havde kanoniseret.

Han takkede hende med et smil og vedblev med et blik ned imod egnen:

"Og ridderne drager lige så tappert som i gamle dage på tog imod kæmper og drager, skønt De ikke kan se det, fordi de i stedet for banner, lanse og skjold bærer …"

"Kurve og spader," faldt Kristine atter ind, da hun så David komme op ad stien med den kurv med jord, han havde gravet.

De kom begge til at le, og David tog del i deres munterhed uden at vide, hvad de lo ad. Han satte sin kurv fra sig, tog hatten af og rakte den højt agtede gæst hånden.

"Hvad ler De ad?" spurgte han, idet han vederkvægede sig med den håndfuld jordbær, Kristine bød ham.

"De må ikke sige det," hviskede hun, forfærdet ved den tanke, at han skulle få at vide, hvad hun havde sagt om ham.

Men hr. Power svarede roligt:

"Vi sad og talte om mønter, og Kristine var just ved at fremsætte sin mening om en, som jeg viste hende. Billedet og årstallet forstår hun, men valgsproget sætter hende i

forlegenhed, og reversen har hun ikke set endnu, så hun kender ikke dens værdi, men det vil hun engang komme til, og så vil hun være enig med mig i, at den er af ægte guld."

Det eftertryk, hr. Power lagde på de sidste ord, lod David ane, hvad han mente; hans solbrændte kinder rødmede, men han rystede blot på hovedet og sagde: "Jeg er bange for, at den er af slet og ret kobber," hvorpå han gav sig til at lægge noget jord omkring roden af en nellike, der tilfældigvis var kommet til at stå ved foden af æbletræet.

"Hvordan er den dog kommet der?" spurgte Kristine med en pludselig interesse for denne blomst.

"Jeg tabte den, da jeg plantede de andre ud, og så slog den rødder og kom til at se så smuk ud, at jeg lod den blive stående. Sådanne hittebørn af blomster trives undertiden bedre end de, der bliver plejet med den største omhu; jeg graver kun lidt rundt om den og lader så solen og luften om resten."

Hr. Power så på Kristine med et betydningsfuldt udtryk i sit ansigt, at det var hendes tur til at rødme. Men med kvindelig egensindighed ville hun ikke indrømme, at hun havde taget fejl, og svarede med et ikke mindre betydningsfuldt blik:

"Jeg kan bedst lide de enkelte; de dobbelte nelliker ser så uordentlige og forstyrrede ud, alting vælter ud af bægeret på dem, som om blomsterbladene havde været oppe at strides med hinanden og ikke kunne bo sammen."

"De enkelte er sjældent fuldkomne; de ser så fattige og tarvelige ud og har ingen synderlig duft," sagde den intet anende David, idet han bandt den lille blomst op, der stod så ensom og bleg ved siden af de store røde og hvide nelliker, der opfyldte luften med deres aromatiske duft.

"Jeg bilder mig ind, at De nok en gang kommer til at skifte tanker, Kristine, når Deres smag bliver mere udviklet, og at De vil komme til at anse de dobbelte for de smukkeste," tilføjede hr. Power, idet han tænkte på, om han vel skulle blive den gartner, som skulle tilvejebringe en forening af de to menneskelige planter, han så for sig.

"Nu må jeg gå," sagde David og tog sin kurv op, som om han havde en følelse af, at han måske var i vejen.

"Ja, det må jeg også, ellers vil de komme til at vente på mig i sygehuset. Giv mig nogle blomster, David, de gør ofte de stakler mere godt end mine bønner og prædikener."

Derpå fjernede de sig og lod Kristine blive tilbage mellem jordbærrene. Hun syntes, at David i dette øjeblik mindre end nogensinde lignede en helt med sin blå skjorte, sin grove stråhat og sine store støvler, og tænkte på, om hun vel nogen sinde ville få hans bedste side at se, og om hun i så fald ville synes om den.

12. Fødselsdagen

Da Kristine vågnede om morgenen den fjerde september, sagde hun til sig selv: "I dag er det min fødselsdag, men det er der ingen, der ved, så jeg vil ingen foræringer få. Ja, ja, jeg er vel også for gammel til at skulle bryde mig om den slags ting mere." Men hun sukkede alligevel ved denne tanke, for hun vidste ret godt, at man aldrig bliver for gammel til at blive erindret og elsket.

I det samme gik døren op, og fru Sterling trådte ind med noget i sine arme, der i høj grad lignede en stabel snefnug. Idet hun lagde det på sengen, kyssede hun Kristine og sagde i en tone og med et udtryk, der gjorde hendes ord til velsignelse:

"Til lykke, og Gud velsigne dig, min datter!"

Før Kristine endnu havde kunnet gøre andet end omfavne både gaven og giverinden, kom en stor buket flyvende ind gennem vinduet, så godt sigtet, at den faldt på sengen, og nedefra under vinduet hørtes David råbe: "Til lykke, Kristine, og mange glade fødselsdage efter denne!"

"Hvor er det smukt og velsignet af Dem! Jeg anede slet ikke, at De vidste noget om, at det var min fødselsdag, og drømte ikke om en sådan behagelig overraskelse," udbrød Kristine, glad bevæget over denne uventede opmærksomhed.

"Du nævnede det en gang for lang tid siden, og vi skrev os det bag øret. Det er meget ubetydelige gaver, min ven, men vi kunne ikke lade dagen gå hen uden at give dig et bevis på vor taknemmelighed for disse måneders tro tjeneste og behagelige samliv."

Kristine kunne intet svare på denne lille tale og var i begreb med at give sig til at græde som det eneste passende udtryk for sine følelser, da et oprigtigt "Hør! Hør!" nede fra fik hende til at le og udbryde:

"Det er en smuk sammensværgelse! Hvor kan De få Dem til at stifte sådan et komplot imod mig og så triumfere over mig, fordi jeg ikke kan finde ord til at udtrykke min tak? Jeg har altid troet, at De var rene engle, og nu er jeg ganske vis på det."

"Det kan du måske have ret i med hensyn til David, men jeg er kun en fornuftig gammel kone, som det har været en stor fornøjelse i al hemmelighed at strikke dette lille sjal, som du kan tage på, når du sidder under bislaget, for nu bliver aftenerne snart kølige. Min søn vidste ikke, hvad han skulle finde på, og kom til sidst til det resultat, at du ville synes bedst om blomster, derfor lavede han en buket af dine yndlingsblomster og kastede den ind ad vinduet, som om han kunne have været en dreng."

"Den måde kan jeg godt lide, og begge de foræringer, jeg har fået, er netop, hvad jeg kunne ønske mig," sagde Kristine, idet hun svøbte det uldne sjal omkring sig og beundrede buketten, i hvilken hendes hurtige blik opdagede alle de blomster, hun holdt mest af, om det så var en lille vild asters.

"Nu, mit barn, vil jeg gå ned og se til morgenmaden. Giv dig god tid, for i dag skal være en fridag for dig, og vi vil gøre den så fornøjelig for dig, som vi formår."

Med disse ord fjernede den gamle dame sig, snart efterfulgt af Kristine, der så strålende glad ud, mens hun løb ned ad trapperne, smilende bag sin store buket. David stod under bislaget og bandt nogle blomster op, der endnu på denne sene

årstid blomstrede på dette lune sted. Han vendte sig om, da hun nærmede sig, rakte hånden frem og gjorde en svag bøjning, som om han følte sig tilskyndet til at give hende en endnu hjerteligere hilsen, men han gjorde det ikke, beholdt blot den hånd, hun gav ham, i sin og sagde med et mere end almindeligt faderligt udtryk:

"Jeg ønskede Dem før mange glade fødselsdage, og hvis De fremdeles bliver yngre med hvert år, som De er blevet det i det sidste, vil De ganske bestemt få dem."

Det var den første kompliment, han nogensinde havde sagt hende, og hun syntes godt om den, skønt hun rystede på hovedet, som om hun ville afvise den, og sagde muntert:

"Tidligere syntes jeg altid, at et langt liv ville være en byrde, og lige før jeg kom hertil, var jeg til mode, som om jeg ikke kunne udholde at leve et år til, men nu vil jeg gerne leve og håber, at jeg skal lå lov til at leve i mange, mange år."

"Det glæder mig, og hvordan har De så tænkt Dem at tilbringe disse mange år?" spurgte David og strøg den hårlok, der altid ville falde ned i hans øjne, tilbage, som om han ønskede at se dette forhåbningsfulde ansigt, han havde for sig, tydeligere.

"Med at gøre, som de blomster gør, klavre så højt og hurtigt op som muligt, inden frosten kommer," svarede Kristine med et blik på de smukke symboler, hun havde valgt.

"De er allerede kommet et godt stykke til vejrs da," begyndte David, der måtte smile ad hendes lignelse.

"Ak nej, desværre!" sagde hun hastigt. "Jeg er kun nået omtrent halvvejs. Vil De se en gang, så skal jeg vise Dem, hvordan det forholder sig," og idet hun efterhånden pegede på

forskellige dele af den blomsterklædte mur, tilføjede hun i en alvorlig tone: "Jeg har set disse blomster vokse op og tænkt meget derved, når jeg sad og syede her under bislaget. De brogede dernede er mine barnlige drømme, de fleste af dem er gået i frø, ser De. De smukke blå der i alle mulige afskygninger, er mine ungdomsforhåbninger og ungdomsplaner; de stakler! nogle af dem er visnede, andre forpiskede af vinden, og kun nogle få blege er forblevet i behold. Her ser De nogle mørke med et anstrøg af rødt, de betyder sorg og tungsind og den stemning, jeg var i, da jeg kom hertil, og der kommer de røde i forskellige farver, det er den lykke og sundhed, jeg har fundet her, dem har De og Deres elskelige moder plantet, og De ser, hvor stærke og livsfriske de er."

Hun rakte op, plukkede en af de store røde klokker og bød ham den, som om den var fyldt til randen med den taknemmelighed, hun ikke kunne udtale. Han forstod hende, tog imod den med et dæmpet "Tak" og blev stående og betragtede den et øjeblik med et udtryk, der viste, at denne lille opmærksomhed glædede ham.

"Og de der?" sagde han så og pegede på nogle fine violette klokker ved siden af de røde.

Der skød en lidt stærkere farve op i Kristines kinder, men hun fortsatte uden andet tegn på forlegenhed, for med David talte hun altid lige frem, hun måtte det uvilkårlig.

"De betyder kærlighed, ikke lidenskab, det gør derimod de mørkerøde, der er halvt skjult under bladene. De violette blomster er den bedste og reneste kærlighed, der kan føles, den, der gør livet smukt og varer evig. De hvide, der kommer derefter og hist og her har et stænk af denne milde farve,

betyder gudfrygtighed. Jeg ved, at jeg vil finde kærlighed i Himlen, så, hvad enten jeg finder den på jorden eller ikke, er jeg forvisset om, at jeg ikke vil komme til at savne den."

Glad over at forlade et emne, som ingen sand kvinde kan berøre uden bevægelse og uden at føle ærbødighed, tilføjede hun, idet hun så op til nogle snehvide blomster, der skinnede som sølv i solens lys:

"Der højt oppe i solskinnet sidder mine inderligste længsler og forhåbninger. Jeg kan ikke nå dem, men jeg kan se derop og se, hvor skønne de er; jeg kan tro på dem og bestræbe mig for at følge den vej, de viser, huske på, at frosten kommer senest til dem, der sidder højest, og bevare mine smukke, hvide blomster så længe som muligt."

"Kom så ind og få frokost, børn," kaldte fru Sterling, der gik gennem forstuen med en tepotte i hånden.

Det glade udtryk forsvandt for et øjeblik fra Kristines ansigt, men så udbrød hun leende:

"Sådan går det altid; jeg kan aldrig begynde at tage en poetisk flugt, før maden kommer og ødelægger det hele."

"Nej, på ingen måde, og det er netop en fejltagelse af kvinderne. Sjæl og legeme bør følges ad, og De skal se, at et godt morgenmåltid ikke vil ødelægge den poetiske stemning, blomsterne her har fremkaldt," sagde David og foregik hende med et godt eksempel ved med den yndige blomst i knaphullet at sætte to tallerkener melbudding og mælk til livs.

"Nå, hvad skal vi så tage os for?" spurgte Kristine, da det sædvanlige morgenarbejde var fra hånden.

"Det vil du få at se om en ti minutters tid, tænker jeg," svarede fru Sterling med et blik til uret og smilede over det

forventningsfulde udtryk i Kristines ansigt.

Og hun fik det at se, for endnu inden de ti minutter var forløbet, hørte man en omnibus' rumlen og lyden af en mængde stemmer, og derpå sås hele den Wilkinske ungdom komme råbende og skrigende ned ad alleen. Det var en ren fornøjelse at se moder Wilkins komme mere adstadig bagefter i fuld puds; hendes hat bugnede af sløjfer, hendes kjole var helt oversået med røde roser, og i hånden havde hun en ualmindelig glimrende parasol, som hun lystigt svingede frem og tilbage. Det var endnu en fornøjelse at se, hvorledes hun omfavnede Kristine, da denne sidste endelig rød og forpustet dukkede frem igen af den forvirrede masse af arme, ben og tykkindede ansigter, i hvilken hun en stund havde været forsvundet; og allerfornøjeligst var det at se den gode kone anbringe sin øjesten, den pragtfulde hat midt på bordet i dagligstuen som en udsøgt og kostbar prydelse, lade familielommetørklædet gå raden rundt og derpå sætte sig ned med et hjerteligt:

"Nå, fru Sterling, De kan tro, vi alle sammen blev glade, da hr. David kom og fortalte os, at De havde i sinde at slå en basseralle af i dag. Det var ligesom en Forsynets styrelse, for Elias var inviteret ud for hele dagen, så det var det samme, om jeg blev hjemme eller ikke. Børnene har længtes så urimeligt efter at komme herud igen og spise bær, ligesom de gjorde forrige måned, skønt jeg fortalte dem, at bærrene var forbi for længe siden. Jeg troede sandfærdig aldrig jeg havde fået dem hele og holdne herud, sådan et postyr gjorde de i omnibussen. Washington ville absolut stå på trinnet og faldt uafladeligt af; Augustas hat blæste ud ad vinduet, og de to slemme drenge, der tumlede omkring på det vildeste. Den kære lille Victoria sad

formelig som en dame, men jeg opdagede desværre, at hun havde fået begge fødderne ned i kurven og plantet dem lige i toppen af den fødselsdagskage, jeg havde lavet til Kristine."

"Den har ikke lidt det mindste; der var jo en serviet over den, og mærkerne af Victorias små fødder vil kun gøre den endnu mere velsmagende," sagde Kristine og krystede den lille forbryderske i den ene arm, mens hun tog dækket af den beskadigede delikatesse og i sit stille sind undrede sig over, hvordan det kunne være, at der altid lyste en uheldig stjerne over madam Wilkins, når hun bagte kager.

"Nå, kære, gå De nu ud og mor Dem rigtig med børnene. Jeg skal nok lave middagsmaden, mens De leger, så vi bryder os ikke om at se Dem igen, før klokken ringer," sagde madam Wilkins, idet hun fæstede sin kjole op og jog sit afkom ud at stuen, som den fuldstændig fyldte.

Kristine, der følte sig lige så meget barn som nogen af de seks livlige rollinger, tog sin hat og fulgte opfordringen. De udskejelser, der nu fulgte, formår ingen pen at beskrive, for gother og vandaler på deres plyndringstog ville kun give en svag forestilling om de unge Wilkinser, nu da deres livslyst bruste op efter at have været holdt tilbage en hel måned i det trange hjem.

David lukkede gerne øjeblikkelig døren til drivhuset af, så snart han så dem, og blev så ved at gå frem og tilbage på sine enemærker som en særdeles venlig, men meget årvågen politibetjent, for de ødelæggelser, som disse uskyldige små anrettede, smertede ham dybt. Alligevel havde han aldrig hjerte til at sige et eneste bebrejdende ord, når han så deres henrykkelse over blomsterne, det velbehag, hvormed de fortærede frugt, og hvor godt de både på sjæl og legeme havde

af at glæde sig ved en uindskrænket frihed, grønt græs og landluft, om det så kun var for en eneste dag.

Kristine fik dem sædvanlig ned på den store eng så snart som muligt, og der lod hun dem tumle sig efter hjertens lyst, mens hun sad på en brækket gren af et æbletræ og passede på sin hjord som en tro hyrdinde. I dag bar hun sig ad på samme måde, og mens børnene legede og fo'r frem og tilbage som vilde føl eller gik på opdagelse efter de landlige skatte, som den moderlige natur frembringer i overflod for at glæde små hjerter, sad hun roligt og bandt en krans af grønne bregner, som den lille Adelaide var i færd med at samle til hende ved gærdet, og mens hun ventede, sad hun med hånden under kinden og smilede ved sig selv, som om hun så et eller andet tiltalende billede i det grønne græs ved hendes fødder.

"Nu gad jeg vide, hvad De sidder og tænker på," lød Davids stemme tæt ved, og Kristine svarede uden at betænke sig:

"På Philip Fletcher."

"Og hvem er han?" spurgte David og anbragte sin albue i en bekvem fordybning mellem de mosgroede stene på gærdet for at hvile så meget mageligere.

"En broder til den dame, hvis børn jeg var lærerinde for," svarede Kristine og ønskede, at hun havde tænkt, før hun besvarede hans første spørgsmål, for når hun ved forskellige lejligheder havde fortalt sit livs historie, havde hun aldrig omtalt denne mand.

"Å, fortæl mig noget om ham, som de små børn siger; det er altid interessant at høre om, hvad De hår oplevet, og De ser ud, som om den mand må have vakt Deres interesse i en

ualmindelig grad," sagde David, der i sin magelige stemning nok var oplagt til at lade sig underholde.

"Ak Gud nej, han var slet ikke interessant; det er svagelige mennesker sjældent, og han var syg, lad, indbildsk og undertiden meget gnaven," sagde Kristine, men følte sig slået i sin samvittighed, da hun kom til at tænke på det sidste blik, den stakkels Fletcher havde sendt hende.

"En vakker mand, lader det til, men jeg ser ikke noget at smile ad ved det," vedblev David, der nok kunne lide at få grunde for alting, en egenskab hos mændene, der ofte er meget generende for kvinderne.

"Jeg tænkte på et lille sammenstød, vi engang havde. Han var kommet under vejr med, at jeg havde været skuespillerinde, en omstændighed, jeg havde været fej nok til at fortie, da jeg overtog pladsen, og jeg blev da også alvorligt straffet for min mangel på ærlighed. Jeg tænkte naturligvis, at han ville fortælle sin søster det, derfor gjorde jeg det selv og trak mig ud af den ubehagelige situation lige så misfornøjet med Kristine Devon, som De sagtens er."

"Jeg burde måske være det, men jeg kan ikke sige, at jeg er det. Ved De hvad? Jeg bilder mig ind, at den Fletcher var en gammel ræv," sagde David og så ud, som om han kunne have lyst til at meddele denne herre selv sin formodning.

"Han mente formodentlig, at han gjorde sin pligt mod børnene, der er ikke ret mange, der ville synes om at få en skuespillerinde til lærerinde. Han havde set mig spille; det kom han pludselig til at huske på og fortalte mig det, sådan kom det," sagde Kristine hastigt i fornemmelsen af, at hun måtte se snarest muligt at komme ud af den knibe, hun havde bragt sig i,

ellers ville hun blive nødt til at fortælle alt for at vise hr. Fletcher retfærdighed.

"Jeg kunne nok have lyst til at se Dem spille."

"Er De en kvæker og tør udtale et sådant verdsligt og forskrækkeligt ønske?" udbrød Kristine, der morede sig hjerteligt over det og følte sig meget taknemmelig for, at hans tanker havde taget en anden retning.

"Det er jeg ikke og har aldrig været det. Moder giftede sig udenfor sekten, og skønt hun endnu overholder mange af sine gamle skikke, har hun altid ladet mig beholde min frihed til at tro, hvad jeg ville. Når jeg går med klæder af groft tøj, så er det, fordi jeg holder af det; og jeg har da også været i teatret, men sætter ikke synderlig pris på den fornøjelse; måske jeg ville det, hvis jeg havde været så lykkelig som Fletcher og set Dem spille."

"I den henseende er De ikke gået glip af noget stort; jeg var ikke nogen god skuespillerinde, skønt jeg af og til, efter hvad man sagde, gjorde mine sager ganske ordentligt, når min rolle tiltalte mig," svarede Kristine beskedent.

"Hvorfor gik De ikke tilbage til teatret, da De var kommet Dem efter det ulykkestilfælde, der ramte Dem?" spurgte David, der kendte denne del af Kristines historie.

"Jeg følte, at jeg havde skade af det, og derfor trak jeg mig tilbage til privatlivet."

"Har De aldrig fortrudt, at De opgav det?"

"Jo undertiden, når min gamle uro kommer over mig, men ikke så ofte nu som tidligere, for i det hele taget vil jeg hellere være kvinde end spille dronning."

"Det gør De ret i!" sagde David, men tilføjede derpå i en overtalende tone: "Men De vil jo nok engang ved lejlighed spille

lidt for mig, ikke sandt? Jeg er meget nysgerrig efter at se Dem i den skikkelse."

"Ja, måske," svarede Kristine, der følte sig smigret ved den interesse, han røbede, og ikke var uvillig til at vise sin smule talent.

"Hvem laver De den krans til? Den er meget smuk," spurgte David, der syntes at være i et nysgerrigt hjørne den dag.

"Til hvem, der vil have den; jeg fletter den kun for fornøjelsens skyld. Jeg har altid sat pris på, hvad der ser godt ud, men siden jeg er kommet til at leve mellem blomster og naturlige mennesker tror jeg, at jeg har fået endnu større smag for al slags skønhed, og holder af at lave nette ting ene og alene for den tilfredsstillelse, det volder mig."

"Sig dem: hvis synet var Skaberens hensigt med øjets
tilbliven,
da er tilstrækkelig grund til al skønheds tilværelse given,"

bemærkede David, der havde en svaghed for poesi og, da han havde mærket, at Kristine nok kunne lide hans måde at anvende den på, var meget gavmild med citater over for hende.

"Ja, det er sandt; se derfor på det syn der og fryd Dem over det," sagde Kristine og pegede på den lille pige, der stod i bregner til op over knæene og så ud som en levende smørblomst, der var vokset op der, idet hendes gule kjole var gledet ned over den ene buttede skulder og hendes lyse hår skinnede i solen.

Før David fik tid til at udtale sin beundring, blev det lille maleri forstyrret, for Kristines råb: "Kom med noget mere stads til mig, Victoria!" skræmte denne i den grad, at hun tabte ligevægten og forsvandt med et dæmpet skrig mellem

bregnerne, hvorfra man kun så et par små ben stikke op, som sparkede krampagtigt omkring sig. David sprang til, hjalp Victoria på benene igen og lod hende derpå prøve på at komme sig efter sin forskrækkelse ved at stikke grønne blade i alle knaphullerne på sin frakke, mens han sad på gærdet og hun stod ved siden af ham, sikret mod yderligere fare af hans beskyttende arm.

"De har meget tilfælles med englænderne," sagde Kristine efter et par minutter at have betragtet denne gruppe.

"Hvor kan De have nogen mening om det?" spurgte David overrasket.

"Jo, jeg har set adskillige englændere, og de lignede alle sammen hinanden meget. De er ligefremme og ærlige, huslige og venlige, vanskelige at komme nær, men tro som guld, når de først engang er vundet, måske ikke så velbegavede og originale som amerikanerne, men solidere og stadigere, kort sagt, jeg bilder mig ind, at det er dem af alle mænd, der er mest mandigt ved," svarede Kristine med den bestemthed, unge mennesker gerne udtaler deres anskuelser med.

"De taler, som om De havde kendt og studeret en mængde forskellige mænd," sagde David, der følte, at han ikke behøvede at være misfornøjet med den sammenligning, hun havde anstillet.

"Ja, det har jeg også, og det har jeg haft godt af. Kvinder, der står alene i verden og må bane sig selv vej, har bedre lejlighed til at lære mændene rigtigt at kende, end de, der sidder i fred og ro hjemme og kun ser dem fra den ene side. Vi taber noget, men jeg tror nok, vi også vinder en del, som er mere værd end beundring, smiger og den overfladiske hyldest, som de fleste

mænd yder vort køn. En eller anden har sagt: 'Ved omgang lærer mænd og kvinder at kende, bedømme og behandle hinanden efter fortjeneste.' Jeg tror, han har ret, for vi, som er nødt til at arbejde sammen med mænd, forstår og vurderer dem bedre end mangen en skønhed, som har en halv snes sukkende beundrere liggende for sine fødder. Jeg ser deres fejl og dårskaber, men jeg ser også så meget, man kan ære, elske og stole på, at. Det er for mig, som om hele verden var fuld af brødre. Ja, som regel betragtet har mændene været bedre imod mig end kvinderne, og hvis jeg trængte til en pålidelig ven, ville jeg vælge en mand, for de holder bedre end kvinderne, der forlanger for meget og ikke kan forstå, at venskabet varer længere, når en smule respekt og tilbageholdenhed går hånd i hånd med kærligheden og tilliden."

Kristine sagde dette i fuldt alvor uden tanke om at ville smigre, og erindringen om mangen en venlighed, der var blevet vist hende af forskellige mænd, lige fra den simple og udannede Joe Butterfield til hr. Power, gjorde, at hun talte med varme.

Den unge mand, der sad på gærdet, optog denne kompliment til sit køn godt og viste, at han fortjente sin del af den, ved at tage den, som den var ment, og i en hjertelig tone sige:

"Det glæder mig, Kristine, at høre Dem sige det, og jeg ville ønske, at flere kvinder tænkte og talte som De."

"Det ville de gøre og ikke undse sig ved det, når de havde gjort de samme erfaringer som jeg. Jeg er så gammel nu, at jeg kan sige dette, uden at mine ord mistydes; der gives nemlig endog forstandige folk, der mener, at dette oprigtige kammeratskab er umuligt, om ikke upassende. Det gør jeg ikke

og vil aldrig gøre det; hvis jeg derfor nogen sinde skulle være i stand til at gøre noget for Dem, David, så glem, at jeg er en kvinde, og henvend Dem lige så åbent til mig, som om jeg var Deres yngre broder."

"Jeg ville ønske, at De var det."

"Det ville jeg også, De ville være en mageløs storebroder."

"Nej, en meget dårlig."

Der var en pludselig skarphed i Davids stemme, der skurrede i Kristines øre og bragte hende til at se hurtigt op. Hun opfangede kun et glimt af hans ansigt, men bemærkede dog, at det havde et påfaldende uroligt udtryk, idet han svang sig over gærdet med den lille Victoria på armen, hvorpå han gik henimod huset efter et hastigt:

"Barnet er søvnigt; det er bedst hun kommer ind."

Kristine blev siddende nogen tid endnu og tænkte på, hvad hun vel havde sagt, der kunne sætte ham i en sådan bevægelse, og da klokken ringede, gik hun ind uden at være kommet efter det. Men David så ud som sædvanlig, og det eneste tegn, han viste på uro, var, at han nu og da hastigt strøg den generende hårlok tilbage og rynkede øjenbrynene svagt, to tegn hos ham på utålmodighed eller bedrøvelse, som hun havde lagt mærke til.

Imidlertid skreg de sultne børn på føde som små fugleunger, og Kristine blev snart så optaget af at tilfredsstille deres forlangender, at hun glemte alt andet. Da middagen var forbi og der var taget af bordet, helligede hun et par timers tid til madam Wilkins, mens fru Sterling tog sin middagslur, børnene støjede i alleen og David besørgede nogle forretninger.

Hr. Powers ankomst fik dem alle sammen til at ile ud i døren for at byde ham velkommen. Idet han rakte Kristine en bog, sagde han med et betydningsfuldt smil:

"Har De fundet ham endnu?"

Hun kastede et blik på den ny bogs titel, der lød: "*Heroer og Herodyrkelse*" og svarede muntert:

"Nej, hr. Pastor, men jeg søger ivrigt."

"Gid De da må have held med Dem," sagde hr. Power og vendte sig om for at hilse på David, der nærmede sig.

"Nå, hvad skal vi så lege?" spurgte Kristine, da børnene stimlede sammen om hende og forlangte at blive underholdt.

George Washington foreslog, at man skulle springe buk, og de andre fremkom med andre lige så uudførlige forslag, men madam Wilkins afgjorde sagen ved at sige:

"Lad os få lidt komedie, Kristine; det plejede at more børnene så urimeligt, og jeg kunne heller aldrig blive træt af at høre på det, især når der var noget højtideligt ved det."

"Ja, ja! Spil den morsomme pige med barnet, og den gamle kone – og damen, som tog gift og fik ondt!" råbte børnene, henrykte over den idé.

Kristine følte sig just i dette øjeblik oplagt til at spille, hvad det skulle være, og gav dem "Tilly Slowboy", "miss Miggs" og "mrs. Gummage" så godt, at børnene rullede omkring på græsset i henrykkelse og madam Wilkins lo, så hun fik tårer i øjnene.

"Nu noget lidt mere tragisk," sagde hr. Power, der sad under elmetræet, mens David lænede sig til hans stol og så vel som han applauderede livligt.

"De er også så ufornøjelige! Tror De, at jeg kan give Dem både lav komedie og høj tragedie ganske alene; jeg kunne måske bedre spille noget melodramatisk og skal give Dem miss St. Clairs rolle som Julie, hvis De vil vente et øjeblik."

Kristine gik ind og kom snart igen tilbage, draperet i en borddug, med håret hængende løst ned over skuldrene og eddikeflasken i hånden. Hun havde haft i sinde at parodiere forgiftningsscenen og begyndte i den sædvanlige højttravende stil, men hun glemte snart miss St. Clair for den stakkels Julie og udførte rollen, som hun ofte havde længtes efter at udføre den, med al den kraft og lidenskab, som hun var i besiddelse af. Hendes gengivelse var meget mangelfuld, men på grund af den alvor, hun lagde i den, gjorde den et stærkt indtryk på hendes ukritiske tilhørere, som bragte "huset til at ryste" ved deres bifaldsytringer, da hun så teatralsk, som hun formåede, sank om på jorden, hvor hun blev liggende, for at få vejret igen efter den mundfuld eddike, hun i øjeblikkets iver havde drukket.

Hun kom imidlertid straks på benene igen og opmuntret af dette glimrende held løb hun ind og kom snart igen som lady Macbeth med madam Wilkins' røde sjal om sig og med kransen, hun havde flettet, på hovedet i stedet for en krone. Hun havde nogen vanskelighed ved at bevæge sig på skuepladsen, da terrænets ujævnheder noget svækkede værdigheden af hendes majestætiske gang, men idet hun fæstede sit blik på en usynlig than (der beklippede sin rolle skammeligt og talte med den barskeste af alle barske røster), gav hun scenen med dolken.

David havde udgjort orkestret og udført en trommesolo på ryggen af en stol med to majskolber, som Victoria havde brugt

til at bygge huse med, men der, hvor lady Macbeth siger: "Giv mig dolkene!" rev Kristine pludselig kolberne ud af hans hænder og så på ham med en så stolt foragt og rynkede sine sværtede øjenbryn med et sådant udtryk af forbitrelse, at han udstødte et uvilkårligt: "Gud forbarme sig!" og fo'r forfærdet tilbage.

Kristine, der nu var kommet rigtig i ånde, sluttede med den scene, hvor lady Macbeth går i søvne, hvortil hun atter benyttede dugen, mens et håndklæde måtte tjene Hendes Nåde til natkappe. I denne scene efterlignede Kristine en udmærket skuespillerinde, og da hun havde en god mimik, skilte hun sig godt ved det; børnene sad og stirrede på hende med store øjne, herrernes blik fulgte med spændt opmærksomhed det af sorg fortrukne ansigt, og da det hele var forbi, trak madam Wilkins vejret dybt og udbrød: "Jeg har aldrig i mine dage set noget så forfærdeligt! Min søster Clarisse gik også tit i søvne, men hun så ikke halvt så rædsom ud."

"Hvis hun havde haft mordet af et par venner på sin samvittighed, ville hun nok have gjort det," sagde Kristine, idet hun fjernede sig for at ordne sit toilette igen.

"Nå, hvad synes De så om hende som skuespillerinde?" spurgte hr. Power David, der stod og så ud, som om han endnu så og hørte den ulykkelige lady.

"Særdeles godt, men bedre endnu som kvinde. Jeg havde ingen anelse om, at hun var i besiddelse af sådanne evner," svarede David i en tone, der røbede den dybeste forbavselse.

"Der er ikke så lidt sans både for det tragiske og det komiske hos alle," begyndte hr. Power, men David afbrød ham hastigt:

"Ja, men det er ikke mange af os, der har lidenskab og indbildningskraft nok til at spille Shakespeare sådan."

"Nej, det er ganske sandt; Kristine kunne heller ikke give en hel rolle sådan og ville ikke engang tænke på at forsøge det."

"Da tror jeg dog, at hun kunne det, og ville gerne se hende prøve det," sagde David, som Kristines dramatiske talent havde gjort et så meget stærkere indtryk på, som det ikke var let at ane det under hendes sædvanlige rolige væsen.

Han sad endnu og tænkte på dette, da hun kom tilbage. Hr. Power vinkede ad hende og sagde, da hun kom hen til ham, rød og varm efter den stærke anspændelse:

"Nu må De give mig et lille stykke af "Købmanden i Venedig", Portia er en af mine yndlingsroller, og jeg vil gerne se, om De kan gøre noget ud af den."

"Nej, hr. pastor, det kan jeg ikke. I sin tid studerede jeg den nok, men den var for rolig og besindig for mig, og så opgav jeg den," svarede Kristine, der følte sig meget smigret ved hans anmodning og morede sig over den respekt, David betragtede hende med, men derpå tilføjede hun, som om der pludselig faldt hende noget ind: "Jeg husker nogle linjer, som jeg med fuld føje kan henvende til Dem, hr. pastor, og dem vil jeg da deklamere for Dem, siden De holder så meget af det stykke."

Stadig stående foran ham bøjede hun hovedet lidt, og med en yndefuld håndbevægelse, som om hun bød ham et eller andet, fremsagde hun nu med varm følelse den første del af Portias replik til hendes lykkelige elsker:

"I ser mig, hr. Bassanio, her står
jeg som den, jeg er; skønt for min egen skyld
jeg ikke vil ærgerrig ønske mig
langt bedre, ønsked' jeg for eders skyld
mig dog tre gange tyve fod forbedret,
tusind fold smukkere, ti tusind gange
så rig; jeg ville, for at skattes højt
af Jer, i dyder, skønhed, rigdom være
helt uden lige, men min hele sum
er netop noget, som, kort sagt, kun er
en ung, ukyndig, uerfaren pige,
der har det held, at hun ej er for gammel
til end at lære, og det større held,
at hun ej er så dum, hun kan ej lære;
det største held er dog, at hendes ånd
sig kærlig giver hen i Eders magt,
som til sin husbond, overherre, konge."

David gav livligt sit bifald til kende, men hr. Power rejste sig uden at sige noget og så både bevæget og overrasket ud. Han drog Kristines arm ind under sin og førte hende ind i haven for at have en af disse rolige samtaler med hende, som hun satte så megen pris på.

Da de kom tilbage, var familien Wilkins i færd med at berede sig til opbrud, og efter en uendelig tagen afsked blev de til sidst færdige og pakket ind i omnibussen; denne rullede afsted, og så længe den kunne øjnes, blev der vinket med hatte, hænder og lommetørklæder ud af alle vinduer. Kort efter gik også hr. Power sin vej, og nu herskede den gamle ro og stilhed atter i det lille hus i alleen.

Senere på aftenen, da fru Sterling havde besøg af en naboerske, der var kommet for at betro den gode dame en eller anden bekymring, gik Kristine ud på bislaget, hvor hun traf David, der sad på trappen og nød det prægtige måneskin og den balsamiske luft. Da han ikke talte til hende, sagde hun heller ikke noget, men satte sig ned med foldede hænder og hengav sig også på sin side til nydelsen af den skønne aften. Imidlertid opdagede hun snart, at Davids øjne havde vendt sig fra månen til hendes eget ansigt; han sad i skyggen, hun i lyset, og han så på hende med det nye udtryk i sit ansigt, som hun fandt så morsomt.

"Hvad er der? De ser jo på mig, som om De aldrig havde set mig før," sagde hun smilende.

"Det er også, som om jeg aldrig havde," svarede han og blev ved at betragte hende.

"Hvordan ser jeg da ud?"

"I øjeblikket som en stille, from nonne."

"Å, det kommer af mit pæne sjal. Jeg tog det på til ære for dagen, skønt det er lidt varmt, tilstår jeg," sagde Kristine, idet hun glattede nogle folder og rettede på den snip af sjalet, hun havde lagt let over håret. "Jeg føler mig også stille i sindet i aften, men ikke from; det er jeg bange for, jeg aldrig vil komme til," tilføjede hun alvorligt.

"Hvorfor ikke?"

"Det synes ikke at ligge i min natur, og jeg ved ikke, hvordan jeg skulle få det forandret. Jeg trænger til noget, der kan give mig stadighed, men kan ikke finde det, og derfor svajer jeg hid og did som et rør og synes undertiden, at jeg er et meget dårligt menneske."

"Det er kun den menneskelige natur, så det skal ikke volde Dem bekymring. Vi er alle ligesom kompasser, der viser rigtigt mod nord, men vi bliver ofte rystet, og så svinger nålen imod vor vilje; så snart vi derimod er i ro, viser den rigtigt, og vi behøver kun at følge den vej, den viser."

"Ja, men det er netop den ro, jeg ikke kan finde. Hos Deres moder ser jeg, hvor elskelig den er, og jeg prøver på at tilegne mig den, men i min urolige sjæl rejser der sig uafladelig spørgsmål, tvivl og frygt, som piner mig. Hvad skal jeg gøre for at bringe den til ro?" spurgte Kristine i en alvorlig tone, skønt hun smilede.

"De skal ingen ting gøre; De kan dog ikke fremtvinge roen. Det bedste er at vente, til tiltrækningen bliver stærk nok til at holde nålen stadig. Nogle mennesker kommer hurtigere, andre langsommere i ligevægt, og der er dem, der må kæmpe hårdt for det."

"Har De måttet det?" spurgte Kristine, for der var noget tungsindigt i Davids stemme ved de sidste ord.

"Jeg er langt fra i ligevægt endnu."

"Jo, det synes jeg, De er, David; De er jo altid glad og tilfreds, god og højmodig; hvis det ikke er den rette fromhed, hvad er det så?"

"De tager desværre storligen fejl af mig," sagde David med en utålmodig bevægelse med hovedet og en bedrøvet mine.

"Det kommer De til at bevise," sagde Kristine, og der lå en så oprigtig højagtelse i det blik, hun betragtede ham med, at hans ærlige natur ikke tillod ham at lade hende blive i hendes vildfarelse, hvor meget hendes gode tanker om ham end glædede ham.

Det varede en stund, inden han svarede; derpå sagde han langsomt, som han i sin beskedenhed følte ulyst til at tale om sig selv, men dog blev drevet dertil af en uimodståelig tilskyndelse:

"Ja, jeg vil bevise det, hvis De vil se igennem fingre med den egenkærlighed, jeg uundgåeligt kommer til at røbe, for jeg kan ikke finde mig i, at De anser mig for så meget bedre, end jeg er. Efter skinnet at dømme forekommer jeg Dem 'glad, tilfreds, højmodig, god'; i virkeligheden er jeg tungsindig, utilfreds, slet og egenkærlig. Det vil De også indrømme mig, når De hører, at jeg ofte er ked af dette rolige liv, føler lede ved min gerning og har den inderligste lyst til at forlade det hele og følge mine egne vilde og egensindige tilbøjeligheder, ligegyldigt, hvor de vil føre mig hen. Til sådanne tider er der ikke andet, der frelser mig, end min moder og Guds langmodighed."

David havde begyndt i en rolig tone, men den sidste del af denne bekendelse blev aflagt med en pludselig heftighed, der fik Kristine til at fare sammen, så fuldstændig ulig var den hans sædvanlige selvbeherskelse. Hun kunne se på ham med et udtryk, der røbede den overraskelse, hun følte; selv om hans ansigt var i skygge, kunne hun se, at det dækkedes af en stærk rødme, hans øjne tindrede, og hans stemme havde en hård klang, som om den anklagede sig selv.

"Jeg er ingen hykler," vedblev han og talte hurtigt, som om han blev drevet til at tale imod sin vilje. "Jeg bestræber mig for at være, hvad jeg synes, men det er undertiden så svært, at jeg er nær ved at fortvivle. I særdeleshed er det mig svært at mærke, at jeg har lært så godt at give mig skin af at være lykkelig, at andre lader sig fuldstændig bedrage. Hr. Power og moder

kender mig, som jeg er, og andre venner har jeg ikke, med mindre De vil tillade mig at regne Dem med. Men hvad enten De nu vil det eller ikke efter denne bekendelse, så nærer jeg for stor agtelse for Dem til at lade Dem bedrage Dem selv med hensyn til mine dyder; derfor fortæller jeg Dem sandheden og får så finde mig i følgerne."

Han holdt inde, så på hende med en besynderlig blanding af stolthed og ydmyghed i sit ansigt og drog et lettet suk, som om han havde befriet sig for en byrde, der havde tynget stærkt på ham.

Kristine rakte ham hånden og sagde i en tone, der gjorde hans hjerte godt:

"Følgerne er, at jeg ærer og beundrer Dem endnu mere, har større tillid til Dem end nogen sinde og føler mig stolt af Deres venskab."

David trykkede hendes hånd med et bevæget "Tak", hvorpå han atter lænede sig tilbage i skyggen som for at samle sig lidt efter det usædvanlige udbrud af fortrolighed, der var fralokket ham af tid, sted og omstændigheder.

Af frygt for, at han skulle angre det blik, han havde ladet hende kaste i sit indre, og ivrig efter at vise, hvor meget det glædede hende, vedblev Kristine, for at give ham tid til at fatte sig:

"Når jeg læste gode og hellige menneskers levnedsløb, har jeg altid syntes, at det var det interessanteste og nyttigste, man kunne læse. Deres menneskelige ufuldkommenheder synes mig kun at gøre fromhed mere mulig og i det mindste i mine øjne skønnere, for hvor andre har sejret, der kan jeg også sejre, når jeg har lidt, som de led, og set det lykkelige udfald af deres

kampe. Det er den slags religion, jeg trænger til, noget at holde mig til, leve i og glæde mig over; Gud give, at jeg en gang måtte kunne tilegne mig den!"

"Det er jeg overbevist om, at De vil," sagde David tillidsfuldt og syntes nu fuldstændig rolig igen, hvorfor Kristine fulgte sit instinkt, der sagde hende, at det ville gøre ham godt, om han blev opfordret til at udtale sig yderligere:

"Må jeg stille Dem et spørgsmål?" begyndte hun lidt frygtsomt.

"Så mange, De vil, Kristine," svarede han uden betænkning.

"Det er et ubesindigt løfte; jeg er en kvinde og følgelig nysgerrig. Hvad vil De gøre, hvis jeg benytter mig af tilladelsen?"

"De kan jo prøve ad."

"Jeg vil være beskeden og kun spørge Dem om én ting," sagde hun, henrykt over sit held. "De sagde før, at De havde lært at give Dem skin af at være lykkelig. Jeg vil ønske, at De vil fortælle mig, hvordan De har båret Dem ad med det, for efterligningen er så fortrinlig, at jeg vil være fuldstændig tilfreds med den, til jeg en gang kan opnå at komme i besiddelse af virkeligheden."

David drejede en stund tankefuld den besværlige hårlok mellem sine fingre, derpå sagde han med noget af den tidligere heftighed i tone og væsen:

"Jeg vil fortælle Dem det hele; det er det bedste; jeg kommer dog til at gøre det engang, fordi jeg ikke kan lade være, og så er det lige så godt at få det overstået nu, siden jeg har begyndt på det. Det bliver ikke noget interessant, vil jeg sige Dem, – kun en lille uhyggelig historie om et menneskes kamp med verden,

sine egne kødelige lyster og Djævelen; har De lyst til at høre den?"

"O, ja!" svarede Kristine så ivrigt, at David måtte le trods de bitre minder, der vaktes hos ham.

"Hvor det ligner kvinderne! Altid rede til at høre og tilgive syndere," sagde han, drog vejret dybt og vedblev derpå hurtigt:

"Jeg skal gøre det så kort som muligt, og måske kan De dog have en del glæde af at høre min historie. For nogle år siden var jeg grænseløst ulykkelig, hvorfor gør intet til sagen; jeg kommer nok også til at fortælle Dem det engang, hvis jeg bliver ved på denne måde. Nå, da jeg altså var ulykkelig, så jeg alt fra den mørkeste side; jeg hadede alle mænd, havde mistillid til alle kvinder, tvivlede om Guds tilværelse og var i det hele taget et fortabt og elendigt menneske. Det var egentlig underligt, at jeg ikke gjorde et eller andet fortvivlet skridt, men jeg var også et par gange på vej til det, men den tanke, at min kære gamle moder ville blive alene tilbage, fik mig til at holde ud, til den første fortvivlelse var forbi. Folk taler om, at pligten er sød; det har jeg ikke mærket, men jeg ville have været et rent umenneske, om jeg i dette tilfælde havde unddraget mig den, derfor tog jeg kampen op og stred fortvivlet, til den blev mig tålelig."

"Og nu er den virkelig blevet sød, David, det er jeg vis på," sagde Kristine meget sagte.

"Nej, ikke endnu," sagde han med den strenge sandhedskærlighed, der ikke ville tillade ham at bedrage sig selv eller andre, hvad det end skulle koste. "Der er en vis solid tilfredsstillelse ved at opfylde sin pligt, som jeg ikke mærkede noget til tidligere, og nu er det ikke mere blot misfornøjet

halsstarrighed hos mig, når jeg opfylder den; det er måske altid et skridt hen imod det mål at komme til at holde af den."

Han sagde dette halvt til sig selv, mens han sad med albuerne hvilende på knæene og hovedet mellem begge hænderne og så mod jorden, som om vægten af den tunge sorg atter tyngede på hans skuldre.

"Hvad så videre, David?" sagde Kristine.

"Å, der er ikke synderligt mere at berette. Da jeg nu var kommet på det rene med, at jeg måtte leve og leve som en mand, sagde jeg til mig selv: 'Jeg må se at få hjælp, ellers kan jeg ikke holde det ud.' Der var ingen levende sjæl, jeg kunne betro min sorg til, ikke engang til min moder kunne jeg det, for hun havde sin egen at bære; intet menneskeligt væsen kunne hjælpe mig, og hjælp måtte jeg have eller også opgive det hele med skam. Da gjorde jeg, hvad også de fleste andre plejer at gøre, når de ingen hjælp kan finde andetsteds; jeg vendte mig til Gud, ikke fromt eller tillidsfuldt, men tvivlende med et bittert og oprørt sind, for jeg sagde i min fortvivlelse til mig selv: 'Hvis der er en Gud til, så lad ham hjælpe mig, så vil jeg tro på ham.' Og han hjalp mig, og jeg holdt mit ord."

"O, David, hvordan gik det til?" hviskede Kristine efter et øjebliks tavshed, for de sidste ord var blevet udtalt med højtidelig alvor.

"Hjælpen kom ikke straks; der skete intet mirakel, og jeg troede, at mit råb ikke var blevet hørt. Men det var det, og lidt efter lidt kom der noget, der lignede hengivelse, over mig; det var ikke nogen glad eller from følelse, men kun et stumt, tungsindigt tålmod uden håb eller tro. Det var altid bedre end fortvivlelse, derfor afviste jeg det ikke og bar det uundgåelige så

godt, jeg formåede. Det varede ikke længe, så var det, som om mit mod begyndte at vågne igen; jeg skammede mig over at være blevet slået til jorden i den første kamp og følte en uvilkårlig længsel efter at rive mig løs fra fortiden og begynde forfra. Min fader var død, min moder overlod alt til mig og ville have fulgt mig, hvorhen det skulle være. Jeg solgte det gamle sted, købte dette, lukkede mig inde fra verden, så vidt jeg kunne, gav mig til at arbejde, som om det gjaldt mit liv. Det var for fem-seks år siden, og i lang tid sled jeg uden at finde nogen interesse eller glæde i det, jeg brugte det blot som en sikkerhedsventil for min virksomhedstrang, og som en måde til at udholde livet på; da sorgen kom over mig, havde jeg nemlig opgivet alle mine tidligere forhåbninger og planer.

Jeg syntes ikke om mit arbejde, men det var godt for mig og hjalp til at helbrede min syge sjæl. Jeg havde ingen anelse om, hvorfor jeg følte mig bedre tilpas, men gravede og gravede, og i begyndelsen gjorde jeg det med ligegyldighed, men så begyndte jeg at blive stolt af min have, følte interesse for de planter, jeg puslede om, og efterhånden fik jeg øjet op for, hvad de havde været for mig, og kom til at elske dem som trofaste venner."

Et bredt blad af en kaprifolium havde dasket David i hovedet, mens han sad og lænede sig til den slanke pille, som den slyngede sig op ad. Nu lagde han ligesom uvilkårligt sin kind kærtegnende op til det og lod sit blik vandre ud over haven, der lå for dem i den stille aften, belyst af månens klare skin, med et taknemmeligt udtryk, som om han havde erfaret, hvilken vidunderlig lægedom, der kan findes i naturen, og i hvor nært et forhold den står til Gud.

"Hr. Power hjalp Dem, gjorde han ikke?" spurgte Kristine, der længtes efter at høre mere.

"Jo, overordentlig! Jeg kan aldrig sige Dem, hvad han har været for mig, eller hvor taknemmelig jeg er ham. Ham og mit arbejde skylder jeg den smule styrke og trøst, jeg har tilkæmpet mig efter flere års anstrengelser. Nu ser jeg, at sorgen kan bringe noget godt, at ethvert menneske kan bære den, og nu ser jeg Guds uendelige langmodighed, der i mine øjne er en af de største af hans guddommelige egenskaber. Videre er jeg ikke kommet endnu, men det bliver lettere for mig, efter som tiden går, og hvis jeg bliver ved at kæmpe, kan jeg måske endnu blive det livsglade, tilfredse menneske, jeg synes at være. Det er det hele, Kristine, og det blev vidtløftigere, end jeg havde tænkt."

"Og endda ikke vidtløftigt nok; en anden gang vil De måske fortælle mig mere, siden De nu har gjort en begyndelse. Det vil jo kun være ganske naturligt nu, og jeg føler mig så glad og hædret ved den fortrolighed, De viser mig. Men jeg kan ikke lade være at undre mig over, hvad der bragte Dem til sådan på en gang at fortælle mig dette," sagde Kristine, efter at de et øjeblik havde siddet og betragtet en ugles lydløse flugt.

"Jeg tror ikke rigtigt, jeg ved det selv, med mindre det var, fordi jeg har været i mit gode hjørne, siden De kom her, og efter at have narret Dem følte mig nødsaget til imod min vilje at tage masken af mig selv. Der er grænser for, hvad et menneske kan udholde, og selv den stolteste mand føler undertiden trang til at betro sine sorger til en deltagende ven. Jeg har trængt til det i nogen tid, men jeg vil nødig forstyrre moders fred eller tage hr. Power bort fra dem, der trænger mere til ham. Da De i dag så venligt tilbød at hjælpe mig, hvis De kunne, rørte det mig dybt,

og da De nu i aften begyndte at tale om mine indbildte dyder, kunne jeg ikke modstå fristelsen til at gøre et forsøg. Sådan hænger det sammen, tror jeg."

"Bliv blot ved at gentage forsøget, når De føler lyst til det. Jeg ved, hvad ensomhed vil sige, og hvor det ofte letter sorgen at tale om den. Jeg mente hvert ord, jeg sagde i morges, og vil bevise det ved at gøre, hvad det skal være, for Dem; det beder jeg Dem være overbevist om, og lad os være venner."

De havde rejst sig, da en bevægelse inde i huset underrettede dem om, at gæsten var i færd med at gå; og da Kristine så op, mens hun talte, faldt månens fulde lys på hendes ansigt.

Hvis der havde været nogen skjult tanke i hendes sind, nogen forstilt følelse eller noget spor af koketteri i hendes væsen, ville hendes ord have været spildt, men i hendes hjerte var der ikke andet end et oprigtigt ønske om at vise sin taknemmelighed og deltagelse, i hendes væsen en søsters venlige åbenhjertighed overfor en broder, og i hendes ansigt en alvor, som viste, at hun følte venskabets værd og ikke letsindigt anmodede om det eller tilbød det.

"Ja, det vil vi," svarede David med varme, og som for at besegle overenskomsten bøjede han sig ned og kyssede hende på panden.

Kristine blev lidt overrasket, men hverken fornærmet eller forvirret, for dette rolige kys røbede ingen kærlighed, – kun agtelse og hengivenhed; det var en uvilkårlig taknemmelighedsytring fra den ensomme mand til den varmhjertede kvinde, der vovede at komme og tilbyde ham trøst.

Nu kom deres naboerske mrs. Miller ud og gjorde ende på den fortrolige samtale under bislaget, men den aften spillede David mere end almindeligt smukt på sin fløjte, og da Kristine lagde sig til at sove, sagde hun glad til sig selv:

"Nu er det mellem os, som det bør være; vi er venner for bestandigt, og nu vil det blive godt alt sammen."

13. Opvågnen

Det blev godt alt sammen for en tid, så godt, at Kristine begyndte at tro, at hun virkelig havde tilegnet sig den rette religion. En velgørende fred havde sænket sig i hendes sjæl, en ny interesse gjorde selv det kedeligste arbejde behageligt, og livet forekom hende så usigelig skønt, at hun var til mode, som om hun kunne tilgive alle sine fjender, elske sine venner højere end nogen sinde og udføre alt muligt stort, godt og herligt.

Hun havde undertiden følt sig i en lignende sindsstemning tidligere, men den havde aldrig varet længe eller været så stærk som denne gang; derfor følte hun sig overtydet om, at det var en eller anden højere magt, der bragte dette nye liv. Hun sang som en lærke, mens hun fejede og støvede af, var opfyldt af glade og lykkelige tanker, mens hun syslede med gryder og kedler, og når hun sad og syede, smilede hun sig selv uafvidende, som om en eller anden stille glæde spredte solskin over hendes indre. Hendes hjerte og sjæl syntes at vågne op og glæde sig lige så naturligt og smukt som vårens blomster. En mild glans lyste i hendes øjne, der var en fuldere klang i hendes stemme, og hendes ansigt blev ungt og blomstrende ved lykken, der forvandler alt, hvad den rører ved.

"Kristine bliver smuk," kunne David sige til sin moder, som om hun var en blomst, han var stolt af.

"Ja, du er en god gartner, David," kunne den gamle dame så svare, og når han var beskæftiget, kunne hun betragte ham med en øm bekymring som for at se, om hun ikke kunne opdage en lignende forandring hos ham, men der var ingen sådan at

mærke, undtagen at han var gladere og mindre tavs, for nu behøvede han ikke at skjule sit eget Jeg, og alle de selskabelige gaver, han var i besiddelse af, viste sig på den behageligste måde, efter at de så længe havde været holdt tilbage.

I sin nuværende opløftede stemning kunne Kristine lige så lidt lade være at betragte David som en martyr og beundre ham som at blande lidt for megen følelse i sin deltagelse. I den bekendelses lys, som han havde aflagt for hende, tog hans liv og karakter sig helt anderledes ud for hende. Hans tilsyneladende tilfredshed var resignationen, hans muntre væsen en mandig foragt for klager, hans tilbageholdenhed den beskedne mands tavshed, der efter at have udført en streng pligt godt ikke ønsker at roses for det. Som alle entusiastiske mennesker nærede Kristine en oprigtig beundring for selvopofrelse og selvbeherskelse; da hun fik øjet op for Davids dyder, overdrev hun dem også og kunne ikke gøre nok for at vise sin dagligt voksende agtelse for ham og gøre den uret god igen, som hun engang havde gjort ham.

Hun arbejdede i haven og i drivhuset og lærte svære botaniske navne for at sætte sig i stand til at tale med indsigt om genstande, der interesserede David, og senere, da efteråret gjorde ende på arbejdet uden døre, bestræbte hun sig for at gøre hjemmet hyggeligere og mere tiltrækkende end nogen sinde.

Davids værelse var genstand for hendes særlige omhu, for nu var der for hende noget rørende ved dette sted med dets fattige møbler. Her havde han kæmpet mangen en tavs kamp, vundet mangen en hemmelig sejr og forsøgt at oplive sin ensomhed med de bedste og viseste mænds skønneste tanker. Nu smilede

hun ikke mere ad de lemlæstede afguder, men behandlede dem med den største forsigtighed og tillod ikke støvet af formørke deres højt elskede ansigter. Hun stillede hver dag bøgerne i orden, hentede sig med det samme mangt et forfriskende drag af dem og betragtede fuld af beundring for Davids lærdom, med ærbødighed dem, der var forfattet i de ukendte tungemål. Hun skjulte den brøstfældige sofas mangler på det bedste, sørgede for, at den lille vase altid var ren og forsynet med friske blomster, tog sig af planterne i gavlvinduet og holdt alt i en tilstand af renhed, der frydede David, som satte megen pris på orden.

Hvor lidet romantisk det endog lyder, så kogte hun også Davids yndlingsretter og glædede sig ved at se ham nyde dem med en appetit, der engang havde forarget hende. Hun passede på, at der aldrig manglede knapper i hans tøj, med en årvågenhed, der ville have formildet selv den mest gnavne pebersvends hjerte, ja, hun gav sig endda selv en citrongul farve ved at gå med blåt, fordi David syntes, at det dannede en smuk modsætning til hans moders mørke dragt.

Efter at have meddelt denne sidste kendsgerning er det unødvendigt at give nogen nøjere forklaring af, hvorledes det stod til med Kristine. Hun troede oprigtigt, at hun havde tilegnet sig den rette religion, men det var fromhedens tvillingsøster, der frembragte denne genfødelse i hendes sjæl, og skønt hun, som sagt, begyndte i den tro, varede det ikke længe, inden hun opdagede, at hun var

"Ej den første mø, for hvem
det venskab, hun bød,
til kærlighed blev."

Efter skriftemålet hin fødselsdagsaften faldt det David lettere at fortsætte det lidet afvekslende liv, han af pligtopfyldelse havde valgt, for nu følte han, at han ikke blot havde en medarbejderske, men også en veninde, der forstod ham, sympatiserede med ham og viste en interesse, der var ham til ubeskrivelig opmuntring. Der var i den første tid intet, der forstyrrede det tiltalende ved denne ny venskabspagt, for Kristine var aldeles naturlig og oprigtig og udførte sin kvindelige gerning uden med én tanke at forlange belønning, kærlighed eller beundring for det.

Dette så David, og det udøvede større tiltrækning på ham, end den største skønhed eller det mest fortryllende væsen ville have gjort. Han nærede intet ønske om at vinde hendes hjerte, men han fandt, at venskab var noget så let og behageligt, at han bebrejdede sig selv, at han ikke tidligere havde forsøgt at skaffe sig det, en forsømmelse, som han forklarede af den omstændighed, at andre kvinder ikke måtte ligne Kristine, siden ingen af alle de mange, han havde kendt og hjulpet, nogen sinde havde været andet for ham end genstand for hans medfølelse og beskyttelse.

Fru Sterling bemærkede disse forandringer med sit erfarne moderøje, men sagde intet; hun talte overhovedet kun lidt, og i ualmindelig grad udrustet med alderdommens tilbøjelighed til grublerier og stille betragtninger syntes hun at leve i en anden og fredeligere verden. Hun var alligevel hverken kold eller ligegyldig, streng eller egenkærlig, men rede til at dele enhver sorg og glæde med dem, der omgav hende, og når hun blev anmodet om råd, gav hun dem med glæde. Kristine havde for længe siden vundet hendes hjerte og var hende nu så hengiven

som en datter; hun forstod så snildt at hjælpe hende i hendes huslige gerning, at meget af den ganske naturligt gled over på de yngre skuldre, så at den gamle dame fik mere tid til hvile og kun beholdt de lettere arbejder, der bedst passede for hendes svage hænder. Kristine kaldte hende ofte "moder" og følte sig rigeligt belønnet selv for det strengeste arbejde, når fru Sterling med sin milde stemme sagde: "Tak, min datter."

Under denne lykkelige, for ikke at sige paradisiske, tingenes tilstand begyndte Kristine at gøre foruroligende opdagelser. Den første var, at kirkegangen om søndagen var højst vederkvægende for sjæl og legeme, når David var med, men i modsat fald syntes ganske mislykket. Det næste var, at ethvert spor af den gamle uro og ærgerrighed var forsvundet, for nu lod det til at være Kristines livsopgave at sidde i en stille krog og sy pyntelige skjorter, mens hun tænkte på – lad os sige botanik eller en eller anden beslægtet genstand. For det tredje forekom det hende, at hjemmet, når alt kom til alt, var kvindens rette sfære, og at den færdighed at kunne stege en bøf, lave en kop te og koge delikate buddinger til fuldkommenhed var et mål, der nok var værd at leve for, når man fik sine anstrengelser belønnet med en mands bifald.

For det fjerde, og det var det værste af det hele, opdagede hun, at hun ikke var tilfreds med halv fortrolighed, men formelig følte sig forpint af længsel efter at få alt at vide om Davids sorg. Den lille nålebog med det falmede "Letty" plagede hende, og når hun efter en fornøjelig aften nedenunder hørte ham i hele timer vandre frem og tilbage oppe på sit værelse eller spille melankolske melodier på sin fløjte, følte hun skinsyge mod den ubekendte kvinde, der i den grad formåede at

forstyrre hans fred, og en inderlig lyst til at knuse den musikalske ven, i hvis deltagende barm han udøste sin smerte. Ved dette punkt standsede Kristine, men efter at hun en tid lang med den største snildhed havde undgået enhver forklaring af disse fænomener, trådte hun pludselig sandheden under øjne og sagde i fuld alvor og oprigtighed til sig selv:

"Nu ved jeg, hvad alt dette betyder; jeg begynder at holde mere af David, end der er godt for mig; det ser jeg tydeligt og vil ikke længere skjule for mig selv, men gøre en ende på det med det samme. Det kan jeg naturligvis gøre, hvis jeg vil, og nu er det tid til det, for jeg er fuldstændig på det rene med mig selv og ved, at hvis mine følelser for David når et vist punkt, er det forbi med mig. Det punkt må de ikke nå; Davids hjerte tilhører denne døde Letty, og for mig føler han kun venskab. Jeg lovede at være hans veninde, og jeg vil ærligt holde mit ord; det vil måske ikke falde mig let, men han skal ikke være den, der bringer alle ofrene, og jeg vil ikke være en tåbe." Med rosværdig fasthed gav Kristine sig uden opsættelse i færd med at udføre sin beslutning, hvilket ikke var nogen let sag og krævede al hendes klogskab, når det skulle ske uden at røbe hendes bevæggrund. Hun kom til den erkendelse, at man ikke burde lade fru Sterling blive alene hjemme om søndagen, hvorfor de unge mennesker skiftedes til at gå i kirke, og så trist en kirkegang havde Kristine aldrig kendt før, for det var altid dårligt vejr på hendes søndag, og hr. Power syntes at vælge tekster, der var ualmindelig lidt interessante. Hun gav sig til at passiare, når hun sad og syede, i stedet for at hengive sig til sine farlige tanker, og denne usædvanlige snaksomhed overraskede fru Sterling, på samme tid som den morede hende. Om aftenen

læste hun og studerede med en iver, der både forundrede og i betydelig grad ærgrede David, eftersom hun gemte al sin livlige passiar til hans moder og rugede over sine bøger, når han ønskede hendes selskab.

"Jeg prøver på at klare mine begreber," sagde hun og blev ved med at prøve på at kvæle sin kærlighed.

Men skønt "tåbeligheden", som hun kaldte den ny følelse, blev standset udvortes, fortsattes den med fordoblede kræfter i hendes indre. Hver aften sagde hun: "jeg må få bugt med den", men hver morgen rejste den sig atter lige stærkt for at kaste lys over dagen og få bugt med hende igen. Hun gjorde sit bedste og stred tappert, men blev til sidst nødt til at tilstå, at hun ikke kunne få "gjort en ende på det", fordi hun allerede havde nået det punkt, hvor det var "forbi med hende".

Just på dette kritiske tidspunkt indtraf der en begivenhed, der gjorde Kristines nederlag fuldstændigt og bragte hende til at føle, at det eneste middel til redning var flugt.

En aften sad hun og studerede bregner og sagde standhaftigt: "Adiantum, Aspidium, Asplenium trichomanes", mens hun længtes efter at gå hen og få sig en fornøjelig samtale med David, der sad hensunken i tanker ved kaminen.

"Jeg kan ikke blive ved ret længe på den måde," tænkte hun mistrøstigt. "'Polypodium aureum hører hjemme i Florida', det kan være meget interessant, men det hjælper mig ikke det mindste til at beherske mig selv, og hvis der ikke snart sker et eller andet, gør jeg bestemt noget, som jeg vil skamme mig over." Men der skete noget, og det næsten i samme øjeblik, for da hun heftigt slog bogen med de stakkels bregner i, bankede det på døren, og før David kunne sige "Kom ind", fløj den op, og

en ung pige styrtede ind. Hun fo'r lige hen til ham, klyngede sig til hans arm og sagde i stærk sindsbevægelse:

"O, tag mig til Dem; jeg er løbet bort igen!"

"Hvorfor, Kitty? Hvad er der nu i vejen?" spurgte David, idet han slog hendes kyse tilbage og så ned på hende med det faderlige udtryk, som Kristine ikke havde set så længe, men længtes så inderligt efter.

"Fader opdagede mig og tog mig hjem igen. Han ville have, at jeg skulle gifte mig med et rædsomt menneske, og det ville jeg ikke, derfor er jeg flygtet hertil. Han ved ikke, at jeg har været her før, så jeg vil være sikker her, hvis De vil give mig lov til at blive," svarede Kitty bønfaldende uden at slippe hans arm.

"Ja, naturligvis vil jeg det, og det glæder mig at se dig her igen," svarede David og tilføjede deltagende, idet han anbragte hende i sin lænestol, tog kåbe og kyse af hende og strøg hende over det krøllede hår: "Stakkels barn! Det er hårdt sådan at være nødt til at løbe bort, er det ikke?"

"Ikke, når jeg må komme her; her er så rart, at jeg gerne ville blive her hele mit liv," svarede Kitty og drog vejret dybt, som om al hendes nød nu var forbi. "Hvem er det?" spurgte hun pludselig, da hendes øjne faldt på Kristine, som sad og betragtede hende med interesse.

"Det er en god veninde, frøken Devon; hun kom her i dit sted, og vi kom til at holde så meget af hende, at vi ikke ville slippe hende igen," svarede David med en præsenterende håndbevægelse uden at ane, at han i det øjeblik befandt sig i en omtrent lige så sikker og behagelig stilling som en mand, der står med et tændt lys i nærheden af en krudttønde.

De to unge piger sendte hinanden et nik, og kom efter en hurtig mønstring på det rene med deres mening om hinanden, før David var færdig med at rage op i ilden. Kristine så et smukt ansigt med røde kinder, blå øjne og brune krøller over en lav, glat pande, et ungt, men ikke barnligt ansigt, for det var sig sin skønhed bevidst og røbede det i miner og udtryk, der bragte en til at tænke på en koket kattekilling. Lille og slank af vækst så hun yngre ud, end hun var, og en livlig dragt, guldringe i ørene, en medaljon om halsen og et rødt bånd i håret gjorde hende til en lys lille skikkelse i disse omgivelser.

Kristine følte sig pludselig ti år ældre, mens hun betragtede Kitty, der sad lænet tilbage i den store stol og talte med David, som stod på kamintæppet og åbenbart fandt det mere opmuntrende at se på det livlige ansigt foran sig end på ilden.

"Netop en af den slags smukke, livlige unge piger, som fornuftige mænd ofte gifter sig med, og så opdager de bagefter, hvor dumt de har båret sig ad," tænkte Kristine, idet hun atter tog fat på sit arbejde og påtog sig en ligegyldig mine.

"Hun er en fin dame og ser god ud, men jeg er vis på, at jeg ikke vil kunne lide hende," var det resultat, Kitty var kommet til, da hun vendte sig bort og skænkede hele sin opmærksomhed til David, som hun håbede ville lægge mærke til, hvor meget hun havde forskønnet sig, og følgelig beundre hende.

"Du vil altså ikke gifte dig med denne Miles, fordi han ikke er smuk. Du gjorde bedst i at overveje det lidt nøjere, inden du fatter din beslutning. Han er en respektabel mand, der sidder godt i det, og holder meget af dig, lader det til. Hvorfor vil du ikke, Kitty? Du trænger højligt til en, der kan tage sig af dig," sagde David, da hun havde fortalt ham sin historie.

"Hvis fader plager mig meget, tager jeg ham måske, men jeg ville hellere have den anden, hvis han ikke var fattig," svarede Kitty med et betydningsfuldt smil om de friske læber og et sideblik fra de blå øjne.

"Ah! Der er altså nok en tilbeder?"

"Ja, dem har jeg masser af."

David lo og så på Kristine, som om han ville opfordre hende til at more sig over et barns indfald og tankeløse snak, men hun blev ved at sy uden at røbe det mindste tegn til interesse.

"Det duer ikke, Kitty, du er så ung og kan let få for meget af den slags narrestreger. Jeg vil beholde dig her en tid og se, om vi ikke kan træffe en både fornuftig og mere behagelig ordning," sagde han og rystede så betænksomt på hovedet som en gammel bedstefader.

"Ja, det ønsker jeg inderligt, at De ville; jeg holder så meget af at være her; De er altid så god imod mig. Jeg har slet intet hastværk med at blive gift, og det vil De ikke tvinge mig til, vil De vel?"

Mens Kitty sagde dette, rejste hun sig og stillede sig foran ham med et bønligt og dog tillidsfuldt udtryk i sit ansigt, der var højst indtagende.

Kristine følte sig pludselig grebet af en stærk lyst til at ruske den unge pige og kalde hende "en snedig lille tøs", men kvalte denne uforklarlige tilbøjelighed og gav sig til med stor iver at sømme et lommetørklæde, mens hun jævnlig sendte gruppen ved kaminen stjålne blikke.

David tog Kitty under hendes runde hage, løftede hendes ansigt op og så ned i det for at opdage, om hun virkelig var bange for den bejler, der var sendt hende af forsynet. Kitty

rødmede og smilede med så nydelige smilehuller for dette alvorlige blik, at det snart mistede sit alvorlige udtryk, og David slap hende, idet han venligt sagde;

"Du skal ikke blive plaget, du er jo dog, når alt kommer til alt, kun et barn endnu. Lad du dine tilbedere fare og bliv her og leg med mig; jeg har i den sidste tid haft det temmelig ensomt."

"Det er en bebrejdelse til mig," tænkte Kristine og længtes efter at råbe: "Nej, nej; send denne pige bort og lad mig være alt for Dem," men hun tog blot lampen og foregav at søge efter et trådnøgle, mens hendes hjerte sammensnøredes og hendes øjne formørkedes af tårer.

"Jeg er for gammel til at lege, men jeg vil blive her og drille Dem som i gamle dage, hvis Miles ikke kommer og henter mig, som han sagde, han ville," svarede Kitty med et kast med nakken, der viste, at hun ikke var så meget barn, som David bildte sig ind, men et øjeblik efter sad hun ved en skammel for hans fødder og kælede for katten, mens hun med barnlig snaksomhed berettede ham sine eventyr.

Kristine kunne ikke holde ud at blive siddende længere og se på dette, hvorfor hun forlod stuen under påskud af, at hun ville høre, om fru Sterling ønskede noget, for den gamle dame holdt sig på sit værelse på grund af et lille anfald af gigt. Da hun lukkede døren, hørte hun Kitty sige sagte:

"Nu skal vi have det rigtig rart ligesom i gamle dage, ikke sandt?"

Kristine ventede ikke for at høre Davids svar, men gik ud i køkkenet og bestod her alene den første kamp med skinsygen, mens hun slog dejen til de boghvedekager, der skulle bages til

morgenmaden, op med en iver, der gjorde dem til rene vidundere af lethed den næste morgen.

Da hun fortalte fru Sterling, at Kitty var kommet, udstødte den godmodige lille dame et misfornøjet "Hm!" og sagde med usædvanligt eftertryk:

"Det er jeg ked af."

"Hvorfor det?" spurgte Kristine, der gerne kunne have omfavnet hende for de ord.

"Hun er en lille ustadig én og til stort besvær for dem, der tager sig af hende," var alt, hvad fru Sterling svarede, men da Kristine sagde godnat til hende, beholdt hun hendes hånd i sin og sagde, idet hun kyssede hende:

"Der er ingen, der vil kunne indtage din plads hos mig, min datter."

En hel uge igennem tilføjede skinsygen Kristine uafladelige nålestik, skønt hun foragtede sig selv for det og bestræbte sig for at være venlig mod den, der havde forstyrret hendes fred. Som drevet af en ond ånd pinte og plagede Kitty hende uden sit vidende fra morgen til aften, og det var der ingen andre, der så eller anede; kun fru Sterlings moderlige hjerte gættede sandheden. David syntes at fornøje sig over den unge piges livlige passiar, hendes åbent udtalte hengivenhed og det friske ungdommelige ansigt, der altid strålede ved synet af ham.

Det varede dog ikke længe, inden Kristine bemærkede en forandring i hans væsen og fik en formodning om, at han havde opdaget, at Kitty ikke længere var noget barn, men en ung pige, der havde hovedet fuldt af kærlighed og tilbedere. Hun slog undertiden de blå øjne ned, og en veltalende rødme gød sig over hendes smukke ansigt, når han så på det, ligesom hendes livlige

tunge undertiden stammede, når hun talte til ham. Hun udøvede tusinde små koketterier overfor ham, og da hun hyppigt søgte råd hos ham i sine kærlighedssager, drejede deres samtale sig for største delen om den slags ømme emner.

I begyndelsen syntes alt dette at more David, som om Kitty var et lille barn, der kun legede, men snart indtrådte der, som sagt, en forandring i hans væsen; han blev værdig og lidt kølig, når Kitty var allermest fortrolig. Han lo ikke mere ad Miles, kaldte ikke mere Kitty en "lille pige" og aflagde sin faderlige måde at være på over for hende, ligesom han havde gjort overfor Kristine. Ved mange små, men tydelige tegn viste han, at han nu betragtede Kitty som en kvinde og behandlede hende som sådan, ja, han var så meget ængsteligere for at vise hende den tilbørlige respekt, fordi hun stod så fuldstændig ene og savnede den naturlige værdighed, der er kvindens bedste beskyttelse.

Kristine beundrede ham for det, men så deri begyndelsen til en ømmere deltagelse og følte hver dag, at hun var til overs.

Denne forandring hos David satte Kitty i forlegenhed og ærgrede hende, men da hun af naturen var en lille kokette, anvendte hun under en ungdommelig uskyldigheds maske alle sine kunster på ham. Hun var meget smuk og indtagende og kunne til sine tider være højst elskværdig, når alt det bedste i hendes lille overfladiske hjerte blev sat i bevægelse, men det var dog let at se for enhver, at hendes tidligere bekendtskab med livets strenge og smudsige side havde visket det fine støv af hendes sjæls vinger og fyldt hendes sind med tanker og følelser, der ikke passede for hendes alder.

Fru Sterling var meget venlig imod hende, men behandlede hende dog aldrig på samme måde, som hun behandlede Kristine, og skønt hun aldrig talte med denne om Kitty, vidste hun dog, at de var fuldstændig enige i deres mening om hende. Kitty var øjensynlig noget bange for den gamle dame, der sagde så lidt, men så så meget; også Kristine skyede hun, tilsyneladende uden at ville det, og når de var ene, påtog hun sig en mine, der halvt morede, halvt irriterede Kristine.

"David er min ven, og han er den eneste, jeg bryder mig om," sagde hendes væsen lige så tydeligt, som om hun havde sagt det med ord; hun helligede ham hele sin opmærksomhed og tilsyneladende med et sådant held, at Kristine følte sig overtydet om, at han endelig havde begyndt at glemme sin Letty og tænke på at udfylde det tomme rum, tabet af hende havde efterladt.

Nogle ord, som Kristine tilfældigt fik at høre, bestyrkede hende i denne tro og viste hende, hvad hun havde at gøre. En aften, da hun kom ind fra en spadseretur i alleen og stod og tog sit tøj af, fik hun gennem den halvt åbne dør til dagligstuen et glimt at se af David, der gik op og ned ad gulvet i stærk bevægelse, og hørte fru Sterling sige med ualmindelig varme:

"Du er for streng mod dig selv, David. Glem fortiden og bliv lykkelig som andre mænd. Du har udsonet dine fejl for længe siden, lad mig derfor se dig med fred i sindet, min søn, inden jeg dør."

"Nej, ikke endnu, moder, ikke endnu. Jeg har ingen ret til at håbe eller bede om nogen kvindes kærlighed, før jeg er blevet mere værdig til den," svarede David i en tone, der fik Kristines

hjerte til at snøre sig sammen, så fuld var den af kærlighed og længsel.

I dette øjeblik kom Kitty løbende ind fra drivhuset med hænderne fulde af blomster, fo'r forbi Kristine, der stod og famlede mellem tøjet i forstuen, og ind til David for at vise ham en ny blomst. Han fik ikke tid til at give sit ansigt det sædvanlige alvorlige og rolige udtryk; Kitty lagde øjeblikkelig mærke til forandringen og udbrød med den hende egne mangel på takt: "Hvor De er smuk? Hvad tænker De på?"

Idet hun sagde dette, så hun op på ham med et par forundrede strålende øjne, og den kølige luft havde lokket en livlig rødme frem på hendes kinder.

"Jeg tænker på, at du aldrig har lignet en rose så meget som i dette øjeblik," svarede David, der ved denne kompliment ledte hendes opmærksomhed fra sig selv, og gav sig til at beundre blomsterne, stadig med det stærkt bevægede udtryk i sit ansigt.

Kristine listede sig ovenpå, og der sad hun så i mørket og fattede med fortvivlelsens mod den beslutning at opgive dette hjem, for at hun ikke skulle forråde sin hemmelighed, et håb, der vel nu var dødt, men dog for kært til at kunne dølges.

"Hr. Power sagde til mig, at jeg skulle komme til ham, når jeg var ked af det og ville forsøge noget andet, ligegyldigt hvilket. Alt andet kan jeg bære, kun ikke at blive rolig her og se på, at David gifter sig med denne letsindige pige, der ikke undser sig ved tydeligt at vise, at hun ønsker at vinde ham. Når jeg bliver fri for at se på alt dette her, kan jeg overvinde min kærlighed eller i det mindste skjule den, men hvis jeg bliver her, er jeg vis på, at jeg i et eller andet bittert øjeblik vil forråde mig, og jeg ville hellere dø, end at dette skulle times mig."

Efter at have fattet denne beslutning gik Kristine til hr. Power og sagde kun: "De trænger ikke mere til mig hos Sterlings; kan De skaffe mig noget andet arbejde, hr. pastor?"

Hr. Powers gennemtrængende øjne hvilede et øjeblik forskende på hendes ansigt som for at opdage den sande grund til hendes ønske, men Kristine havde forberedt sig på at udholde dette blik og røbede ikke ved noget tegn den uro, hun i virkeligheden var betaget af, kun de sammenknebne læber og den unaturlige fasthed i hendes blik forrådte den måske for denne mand, der havde så stor erfaring i at læse det menneskelige hjerte. Men hvad hr. Power så end så eller anede, så beholdt han det hos sig selv og svarede med sin sædvanlige hjertelighed: "Ja, jeg har nok ventet, at De ville blive ked af det stille liv, og jeg har fuldt op af arbejde til Dem. En af mine medhjælpersker har overanstrengt sig og må have noget hvile, så kan De træde ind i hendes sted og besøge mine fattige, berette mig, hvad de trænger til, og afhjælpe deres nød så hurtigt, som vi ser os i stand til det. Synes De om det?"

"Ja, udmærket, hr. pastor. Hvor skal jeg bo?" svarede Kristine med et meget sigende udtryk af lettelse.

"Foreløbig her. Jeg trænger til en sekretær til at bringe mine papirer i orden, skrive nogle af mine breve for mig og på tusinde andre måder hjælpe en mand, der har meget at bestille. Min gamle husholderske kan godt lide Dem og vil nu og da give Dem lov til at tage en støvklud, hvis De ikke kan finde tilstrækkeligt arbejde af den slags. Hvornår kan De komme?"

"I morgen, hvis De synes," sagde Kristine og drog et dybt suk af tilfredshed.

"Ja, det var rart, men kan De også undværes så snart?"

"O, ja! De trænger slet ikke til mig nu, ellers ville jeg ikke forlade dem. Kitty kan afløse mig, hun trænger mere til beskyttelse end jeg, og der er ikke plads til to." Her holdt Kristine inde, for hun mærkede, at der var kommet noget bittert i hendes tone. Derpå tilføjede hun fuldstændig roligt:

"Vil De ikke nok være så venlig at skrive til fru Sterling og spørge, om hun kan undvære mig? Jeg ville nødig selv tale til hende om det, for jeg er bange for, at hun måske vil finde, at jeg er utaknemmelig efter al den venlighed, hun har vist mig."

"Nej, hun er vant til at skilles fra dem, hun har hjulpet, og er altid glad, når de kommer til noget bedre. Jeg skal skrive i morgen, og De kan komme, når De vil; De skal være velkommen til enhver tid, mit barn."

Der var noget i den tone, disse sidste ord blev sagt i, og i det venlige tryk af den stærke hånd, der rørte Kristines forpinte hjerte og gjorde det umuligt for hende fuldstændig at skjule sandheden. Hun sagde kun: "Tak, hr. pastor; jeg er så glad, fordi De vil have mig," men hendes øjne var fulde af tårer, og hun beholdt et øjeblik hans hånd, som om hun klyngede sig til den, sikker på at finde hjælp og støtte hos ham.

Derpå gik hun hjem, ganske bleg og rolig, og var så hjælpsom, tålmodig og kærlig, at fru Sterling iagttog hende med uro; David så forbavset ud, og selv Kitty, der ellers kun tænkte på sig selv, så den forandring, der var foregået med hende, og blev rørt over det.

Den næste morgen kom hr. Powers brev, og Kristine flygtede ovenpå, mens det blev læst og drøftet.

"Hvis jeg blot kan komme over denne afsked uden at røbe mig, så bryder jeg mig ikke om, hvad der siden bliver af mig,"

sagde hun til sig selv, og for at kunne blive i stand til det påtog hun sig en munter mine og foresatte sig fast at trække sig tilbage med fuld honnør, selv om hun skulle dø under forsøget.

Da fru Sterling kaldte hende ned, kom hun derfor nynnende ind i dagligstuen, læste smilende brevet, som blev rakt hende i tavshed, og sagde derpå med større anstrengelse, end hun nogen sinde havde måttet anvende på scenen, selv i sin vanskeligste rolle:

"Ja, jeg sagde til hr. Power, at jeg troede det var bedst, at jeg kom et andet sted hen. Jeg er en urolig skabning, ved De nok, og nu, da De ikke mere trænger til mig, har jeg fået lyst til at se lidt mere af verden. Hvis De trænger til mig igen til foråret skal jeg komme."

"Ja, jeg vil ganske vist komme til at trænge til dig, mit barn, men jeg vil ikke sige et eneste ord for at holde dig tilbage nu, for du trænger til forandring, og hr. Power kan give dig arbejde, der stemmer bedre med din tilbøjelighed end det, du har her. Vi vil dog få dig at se en gang imellem, og foråret vil få dig til at længes efter blomsterne, håber jeg," var fru Sterlings svar, da Kristine rakte brevet tilbage efter de ord, der var faldet hende så vanskeligt at få fremført.

"De må ikke tro, at jeg er utaknemmelig; jeg har været meget lykkelig her og skal aldrig glemme, at De har været som en moder imod mig. Vil De tro det og blive ved at holde af mig, skønt jeg nu forlader Dem for en kort tid?" sagde Kristine med et ansigt, hvis bevægelse var nær ved at forråde hende.

Fru Sterling lagde sin hånd på Kristines hoved, da denne knælede ned foran hende, og med en stille højtidelighed, der

gjorde hendes ord på en gang til en forsikring og velsignelse, sagde hun:

"Jeg både tror og elsker og agter dig, mit barn. Mit hjerte slog dig i møde fra det første øjeblik af, og nu er du vokset fast til det, så at der aldrig kan komme noget imellem os, hvis du ikke selv vil det. Husk på det og drag bort i fred med en gammel venindes tak og bedste ønsker til gengæld for din tro tjeneste, der ikke kan betales med penge."

Kristine lagde sin friske kind op til den gamle dames rynkede og blev et øjeblik trykket til dette milde gamle hjerte, der følte så varmt for hende og dog ikke sårede hende med en eneste ytring af medynk. Det korte øjeblik, da den ærværdige kvinde lagde sin hånd på hende og styrkede hende ved medfølelsens stumme veltalenhed, bragte Kristine usigelig trøst og gjorde det lettere for hende at komme over det sværeste af det alt sammen. Da hun traf sammen med David den aften, følte hun sig i stand til at spille sin rolle til ende i forvisningen om, at fru Sterling ville komme hende til hjælp, hvis det skulle behøves. Men David tog det meget roligt, i det mindste røbede han ikke nogen særdeles stor bedrøvelse over, at hun ville forlade dem, skønt han beklagede det og udtalte det håb, at skilsmissen ikke ville blive for lang. Dette var et frygteligt slag for Kristine, for det var, som om der pludselig var blevet rejst en mur imellem dem, og som om det gamle venskabelige forhold var blevet fuldstændig forstyrret.

"Han tror, at jeg er utaknemmelig og føler sig krænket," tænkte hun. "Nå, for øjeblikket kan jeg bedre tåle kulde end venlighed, og det vil gøre mig afskeden lettere."

Kitty glædede sig over udsigten til at blive eneherskerinde og lagde ikke dølgsmål på sin tilfredshed, så at den sidste dag, Kristine tilbragte der i huset, var alt andet end behagelig for hende. Den næste morgen ville hr. Power lade hende hente, og hun gav sig derfor så meget som muligt at bestille med at pakke sine ejendele sammen, bringe alt i orden og træffe forskellige små foranstaltninger til fru Sterlings bekvemmelighed, da Kitty var en tankeløs skabning, villig nok, men noget glemsom. Om aftenen fik de besøg af nogle naboer, så at denne farlige tid blev vel overstået, og Kristine kunne endelig trække sig tilbage til sit eget kammer efter lige så roligt som sædvanlig at have sagt godnat til alle.

"Vi vil ikke være sentimentale, ingen gråd eller ømme afskedsscener have. Er jeg svag nok til at lade mit hjerte knuse, behøver ingen at vide det, – mindst at alle den lille tåbe," sagde Kristine bittert til sig selv, mens hun opbrændte adskillige erindringer om sin kærlighed, som hun havde opbevaret i lange tider.

Hun var tidligt på benene næste dag og udførte sin sædvanlige gerning med den vemodige glæde, hvormed man udfører et arbejde for sidste gang. Den dovne lille Kitty viste sig aldrig, før klokken ringede, og Kristine satte megen pris på denne tidlige morgenstund, for David var altid oppe før hende for at tænde op, og mens hun lavede til morgenmad, bragte han brænde, vand, mælk og forskellige andre ting ind, under hvilken beskæftigelse han jævnligt tøvede lidt for at tale med hende og altid var i sit bedste humør.

Det første snefald havde givet jorden et vidunderlig skønt udseende den morgen, og Kristine stod ved vinduet og

beundrede haven, der i morgensolen så ud, som om den var iført en skinnende hvid brudedragt. Der var fejet og gjort rent i den lille dagligstue, ikke et støvgran var at opdage nogetsteds; ilden brændte lystigt i kaminen, blomsterne så friske ud, efter at de nylig var blevet vandet, og bordet var dækket med den største sirlighed. Alt var så hyggeligt, så behageligt og kært for Kristine, at hun følte den inderligste lyst til at blive, men hun turde ikke og havde næppe fået tid til at bekæmpe sin bevægelse, da David kom ind med de små buketter, han altid bragte sin moder og Kristine ved morgenbordet. Det var kun et par blomster, som blev lagt ved deres tallerkener, men de havde meget at betyde for dem, for her i livet bidrager de små beviser på et kærligt sindelag mere til at knytte hjerterne til hinanden end de store gerninger og løftende ord, de første ligner nemlig det daglige brød, som ingen kan være foruden, de sidste derimod skønne og mindeværdige fester, der kun indtræffer lejlighedsvis og ikke falder i alles lod.

Denne morgen lagde David en buket vellugtende grønt på sin moders plads, et par røde tusindfryd på Kittys og på Kristines et lille knippe af hendes yndlingsblomster, violer. Kristine smilede, idet hun lod sit blik vandre fra de små nydelige, men ikke lugtende tusindfryd til sin egen duftende buket af blomster, der altid fremkaldte halvt sørgmodige, halvt glade tanker hos hende.

"Jeg ville gerne have haft nogle stedmodersblomster til Dem, men der er ikke en eneste, der har villet blomstre, så tog jeg de næstbedste, siden De ikke vil have roser," sagde David, da Kristine stod og betragtede violerne med et tankefuldt ansigt; de hjerteformede blade, der var ordnet med mere end

almindelig smag, havde fremkaldt mindet hos hende om en anden buket.

"Jeg holder så meget af dem, fordi jeg fik nogle af dem i begyndelsen af dette det lykkeligste år i mit liv," sagde Kristine, og uden ret at vide hvorfor, undtagen fordi det var så rart at tale med David i den smukke morgenstund, fortalte hun ham om de blomster, som en havde givet hende i kirken. Da hun havde endt sin beretning, så hun på ham; skønt hans ansigt var fuldkomment alvorligt, var der dog et smil i hans øje, og idet sammenhængen med disse violer på én gang gik op for hende, udbrød hun:

"David, det var bestemt Dem!"

"Ja, jeg kunne ikke modstå lysten til at gøre det. De så så bevæget og bedrøvet ud; jeg ville så gerne tale til Dem, men turde ikke, så lagde jeg blomsterne i Deres salmebog og skyndte mig bort hurtigst muligt. Syntes De, at det var meget uforskammet?"

"Jeg syntes, det var noget af det, der havde glædet mig mest i mit liv. Det var det første skridt på den vej, som De stadig siden har strøet med blomster for mig. Jeg kan ikke udtrykke min taknemmelighed for det, men jeg skal aldrig glemme det," svarede Kristine med varme, og et øjeblik røbede hendes hjertes følelser sig i hendes ansigt, men hun betvang sig, og da hun frygtede for, at hun havde sagt for meget, gav hun sig til at skære brød med et hastværk og en iver, der endte med, at hun skar sig i fingeren. Hun lod kniven falde og forsøgte at få fat i sit lommetørklæde, men blodet løb stærkt, og smerten i det dybe sår fik hende til at besvime. David fo'r til for at hjælpe hende, forbandt såret, tik hende anbragt i den store stol, holdt

vand til hendes læber og badede hendes tindinger med en våd serviet, alt sammen i tavshed, men med en sådan ømhed, at det næsten var alt for meget for den stakkels Kristine.

Et eneste lykkeligt øjeblik hvilede hendes hoved på hans arm, mens han hånd strøg hendes hår tilbage med en berøring, der var et kærtegn; hun hørte hans hjerte banke hurtigt af bekymring, mærkede hans ånde på sin kind og ønskede, at hun måtte dø i dette øjeblik, skønt en brødkniv ikke var noget romantisk våben eller en skåren finger så interessant som et knust hjerte. Lyden af Kittys røst fik hende til at fare op, og det livsalige syn af et liv alene med David forsvandt som en skinnende sæbeboble, kun den hårde virkelighed blev tilbage og måtte gennemkæmpes uden andet end en kvindes stolthed til at skjule en kvindes bitreste smerte.

"Det har intet at sige; nu er det helt ovre. Sig ikke noget til Deres moder, det kunne gøre hende urolig; jeg vil lægge et stykke hæfteplaster på, så er der ingen, der vil mærke noget," sagde Kristine og fjernede alle spor at uheldet med undtagelse af sit blege ansigt.

"Stakkels Kristine, det er hårdt nok, at De til afsked skal have et sådant sår i den hånd, der har arbejdet så troligt for os," sagde David, mens han omhyggeligt lagde den sorte strimmel til rette på den pegefinger, der var blevet ru at de mange sting, den havde gjort for ham.

"Det var mig en glæde," var alt, hvad Kristine trøstede sig til at svare.

"Jeg ved det og kan kun svare med Deres egne ord: 'Jeg kan ikke udtrykke min taknemmelighed, men jeg skal aldrig glemme det,'" sagde David og kyssede den sårede hånd så

taknemmelig og ærbødig, som om den ikke var blevet hård af det groveste arbejde.

Hvis han blot havde vidst – ak! hvis han blot havde vidst, hvor let han kunne have betalt sin gæld og helet det endnu dybere sår i Kristines hjerte. Som det var, kunne hun blot sige: "De er alt for god," og gav sig derpå til at komme te på tepotten, just i det øjeblik Kitty trådte ind lige så frisk og rødmende som de tusindfryd, hun havde stukket i sit hår.

"Klæder de mig ikke godt?" spurgte hun og vendte sig til David, for at han skulle beundre hende.

"Nej, tak," svarede han åndsfraværende og så lige ud over hendes hoved, som han stod der på kamintæppet i den stilling, som selv de bedste mænd absolut vil indtage, når de befinder sig i deres families skød.

Kitty så stødt ud og vendte sig til spejlet for at hente trøst hos det, mens Kristine blev ved med at fylde te på uden at tænke på, hvad hun gjorde, indtil David i en rolig tone sagde:

"Mon den ikke bliver lovlig stærk?"

"Å, hvordan er det også, jeg bærer mig ad! Jeg glemmer altid, at Kitty ikke drikker te," svarede Kristine og skyndte sig at rette sin fejltagelse.

Kitty brast i latter og sagde på sin lidt næsvise måde:

"Det lader ikke til, at nogen af Dem har haft godt af at komme tidligt op i dag. Jeg gad vidst, hvad De har taget Dem for."

"Gjort dit arbejde. Vil du være så god at tage kedlen ind; Kristine er kommet til skade med sin hånd."

David sagde dette i en rolig tone, men Kitty så lige så overrasket ud, som om hun havde fået en på øret, for han havde

aldrig før i alt til hende på den måde. Hun adlød imidlertid uden indsigelse, og David sagde med et smil til Kristine:

"Moder kommer ned og De må se til at få lidt mere farve i kinderne, hvis De vil tænke på at skjule Deres uheld for hende."

"Det er en let sag," sagde Kristine og gav sig til at gnide sine blege kinder, til de kunne måle sig med Kittys i rødme.

"Hvor godt dog kvinderne forstår at skjule deres sår," sagde David halvt til sig selv.

"Det er somme tider en uvurderlig gave for os; desuden glemmer De, at jeg har været skuespillerinde," svarede Kristine med et lidt bittert smil.

"Jeg ville ønske, jeg kunne glemme, hvad jeg selv har været," mumlede David, idet han vendte ryggen til hende og sparkede til et stykke brænde, der var ved at falde ud.

Nu kom fru Sterling ned, og alle satte det bedste ansigt op, de formåede. Kitty var tavs og påtog sig en fornærmet mine, som ingen brød sig om; Kristine var meget livlig, og David gjorde sit bedste for at hjælpe hende over dette sidste måltid, der var pinligt for de tre af de fire tilstedeværende.

Klokken tolv kom vognen efter Kristine, og hun sagde farvel, som om hun havde øvet sig på at sige det muntert og roligt.

"Det er jo kun for en tid, ellers kunne jeg ikke give slip på dig, mit barn," sagde fru Sterling og omfavnede Kristine kærligt.

"Jeg vil få Dem at se i kirken og hver tirsdag aften, selv om De ikke skulle få tid til at besøge os, så jeg vil slet ikke sige farvel," sagde David og trykkede hendes hånd hjerteligt, idet han hjalp hende ind i vognen.

"Jeg inviterer Dem til mit bryllup, når jeg engang bestemmer mig," sagde Kitty med kvindelig ondskabsfuldhed, for i hendes

øjne var Kristine en gammel pige, der utvivlsomt misundte hende hendes "masser af tilbedere".

"Jeg ønsker Dem al mulig lykke; vær imidlertid alt, hvad De kan for den kære fru Sterling og lad hende gøre Dem værdig til en god mand," svarede Kristine, der var af for ædel en tænkemåde til at hævne sig med et skarpt svar eller endog blot et foragteligt blik.

Derpå rullede hun af sted, smilende og vinkende til den gamle dame, der sad ved sit vindue, men det sidste hun så, da vognen svingede ud af den højt elskede allé, var David, der gik langsomt på gangstien med den ivrigt talende Kitty ved siden. Hvis hun havde hørt den korte samtale mellem dem, ville dette syn have været hende mindre bittert; Kitty sagde nemlig:

"Hun er gruelig rar, men jeg er dog glad ved, at hun er borte, er De ikke også?"

"Nej."

"Ville De hellere have beholdt hende her end mig?"

"Ja."

"Hvorfor beder De hende da ikke om at komme tilbage?"

"Det ville jeg, hvis jeg kunne."

"Nej, jeg har aldrig set mage! De er alle sammen så underlige og tvære i dag; jeg bliver hele tiden snubbet af. Hvis De ikke er god imod mig, går jeg min vej igen og gifter mig med Miles, det forsikrer jeg, jeg gør."

"Ja, det skulle du," svarede David og lod Kitty blive stående og surmule under bislaget, mens han gav sig til at skovle sne med en usædvanlig iver.

14. Hvilken?

Hr. Power tog så gæstfrit mod Kristine, at hun straks følte sig hjemme og tog fat på sine ny pligter med en energi, der viste, hvor gerne hun ville gengælde ham den tjeneste, han havde vist hende. Han vidste ret godt hvilken lægedom, der ligger i arbejde, og gav hende rigeligt af det, men det var et arbejde, som interesserede hende, samtidig med at det optog hendes tid, så at der kun blev lidt af den til overs til farlige tanker og unyttige klager. Han fik, som han engang havde sagt, hendes egne sorger til at forekomme hende ringe ved at vise hende andres så frygtelig virkelige og store, at hun skammede sig over at føle sig misfornøjet med sin lod.

Hendes medfødte deltagelse for andre kom hende nu til gode, tidligere erfaringer havde givet hende et hurtigt blik til at opfange andres nød, og hendes oprigtige ønske om at kunne være til hjælp og trøst gjorde hende til en fortræffelig almisseuddelerske for de rige og en velkommen gæst for de fattige. Hun var netop i den rette sindsstemning til med glæde at bringe et hvilket som helst offer og arbejdede med en stille energi, der ville have været smertelig at se, hvis man havde kendt den hemmelige sorg, der ikke ville lade hende finde ro.

Hvis hun på dette kritiske tidspunkt havde været en rigtig romanheltinde, ville hun have fået gråt hår på en eneste nat eller fået en farlig sygdom, være blevet gal eller i det mindste have givet sig til at vandre gennem hele huset til ubetimelige tider med opløst hår og vridende sine hænder. Men da hun kun var en ganske almindelig kvinde, gjorde hun ikke noget så

romantisk, men søgte instinktivt hjælp og trøst i udførelsen af de simple, gavnlige pligter, der sjældent undlader at holde hovedet sundt og hjertet frisk. Imidlertid må det dog, skønt hendes dage syntes at gå så godt for hende under travlt arbejde, indrømmes, at hun lå vågen mangen en nat, og at hendes øjne undertiden om morgenen var meget tunge og hendes hovedpude vædet af tårer.

Men intet liv er lutter arbejde eller sorg; lykkelige timer og opmuntrende glæder vederkvæger os, ligesom kilderne ved vejen vederkvæger den trætte pilgrim på hans møjsommelige vandring. Hr. Power forskaffede Kristine mange sådanne glæder, der voldte hende større trøst, end blot medfølelse og råd kunne have gjort.

"Handling er bedre end ord," var hans valgsprog, og han fulgte det troligt. Han gav sin nye elev bøger og arbejde og forstod at gennemføre den gyldne forskrift, at forene det nyttige med det behagelige, på en måde, der faldt i Kristines smag, og som hun havde længtes efter hele sit liv. I hans hus lærte hun vor tids bedste og ædleste mænd og kvinder at kende; hr. Power var en magnet, der drog dem til sig fra alle verdens kanter. Hun så og hørte, beundrede og elskede dem; hendes sjæl brændte af længsel efter at optræde i deres fodspor, få del i deres store gerninger, lære de vanskeligheder og farer at kende, som de måtte kæmpe imod, og til sidst få lov til at smage den uvisnelige glæde, der bliver dem til del, som lever og arbejder for deres medmennesker. I et sådant selskab forekom ethvert andet mål hende ubetydeligt og ringe, for disse mennesker syntes at leve i en ædlere verden, end hun nogen sinde havde kendt, og at høre til en anden race, der hverken var mennesker

eller engle, men en tiltalende blanding af begge, snarere som hun havde forestillet sig oldtidens guder og heroer; hun anså dem ikke for fuldkomne, men for overordentlig stærke, ædle og gode, hver især med sin særskilte dyd og sin opgave til menneskehedens gavn.

Det var heller ikke den eneste adspredelse, Kristine havde. En aften om ugen var af hr. Power bestemt til modtagelse af, hvem som helst der ville komme. For hans sogn var udstrakt, og hans hus et sikkert tilflugtssted for flygtninge og undertrykte fra alle lande.

Kristine havde stor fornøjelse af disse aftener, der var fri for al ceremoniel; hver gæst medbragte sit formål, sin idé eller sin trang, og oprigtig gæstfrihed gjorde, at hver især havde udbytte af sit besøg eller mindedes det med glæde, for der herskede ubunden frihed, og enhver kunne følge sin egen tilbøjelighed.

Kristine følte, at hun nu var i begreb med at modtage den bedste slags udvikling ved at erhverve den dannelse, som et sådant selskab giver, og som bliver noget overordentlig tiltalende, når dertil kommer en varm og stærk karakter. Davids nærværelse gjorde hendes sind mindre uroligt, hendes væsen mildt og gav undertiden hendes ansigt et udtryk, der var mere indtagende end skønhed. Hun havde ingen anelse om de forandringer, der foregik med hende, og hvis nogen havde sagt hende, at hun var på vej til at blive en højst tiltrækkende kvinde, ville hun vanskeligt have troet det. Men andre så og følte, at hun tiltog i ynde, for ingen dyb sorg, der bliver båret smukt, kan andet end efterlade sit mærke; den giver ofte styrke til belønning for tålmod og giver det ansigt, hvis friskhed den har røvet, et fint og elskeligt præg.

Kristines øjne blev åbnet en aften, da hun gik ned til en af disse ugentlige forsamlinger i en melankolsk sindsstemning, hun undertiden blev overfaldet af. Hun var misfornøjet med sig selv, fordi hendes interesse for alt begyndte at sløves, og fordi en urolig længsel efter noget nyt, der kunne afbryde den ensformige smerte i hendes indre, havde betaget hende. Hun var endnu lidt undselig i selskab, hvorfor hun stille trak sig tilbage til en krog, hvorfra hun havde udsigt til to stuer, og sad der og så sig ligegyldigt om, mens hun ventede på David, der sjældent undlod at indfinde sig.

Det var en mærkelig samling mennesker, hun havde for sig, og til en anden tid ville hun have fundet meget, der kunne have interesseret hende. I en krog stod en nylig indvandret tysker med ring på tommelfingeren og duften af adskillige piber tobak endnu svævende omkring sig og snakkede løs om et eller andet omtvistet punkt med en videnskabelig franskmand, hvis nationale tungefærdighed ikke gav den nationale høflighed noget efter; en fremragende statsmand talte med en bortrømt slave; en ung digter hentede inspiration ved at se og høre på en smuk ung pige, der havde erhvervet sig ret til at sætte *doctor medicinae* bag efter sit navn. En gammel filosof søgte at berolige nogle vilde radikales heftighed, mens en berømt sanger trøstede en landflygtig italiener ved at tale om politik med ham i hans eget melodiøse tungemål.

Der var fuldt op af reformatorer, nogle så strenge som Martin Luther, andre så strålende af velvilje, som om verdens rasen og torden kun havde bidraget til at gøre deres hjerter endnu mildere. Der var ivrige kvinder, der netop havde begyndt at protestere mod de forurettelser, der havde tilintetgjort deres

fred, underkuede kvinder, der var bukket under i den ulige kamp og havde opgivet den, bestemte kvinder med "ingen overgivelse" skrevet i deres strenge ansigter og milde forhåbningsfulde kvinder, hvis tro på Gud og det gode hos mændene ikke kunne rystes af noget.

Men for Kristine var der kun et ansigt, som der var værd at se på, indtil David kom, og det var hr. Powers; han var en fuldendt vært, der forstod at være over alt; han bød med smil og håndtryk sine gæster et velkommen, der ikke behøvede at udtales i ord, og skaffede dem hver især den åndelige føde, de satte mest pris på.

"Gud velsigne den kære mand! Hvordan skulle det gå os alle, hvis vi ikke havde ham?" tænkte Kristine, idet hun fulgte hun med et taknemmeligt blik, mens han førte en kejtet yndling i en medtaget sort dragt hen til den gamle statsmand, som det havde været hans ærgerrige sjæls attrå at blive forestillet for.

I næste øjeblik viste hun imidlertid, at hun i det mindste kunne undvære "den kære mand", for David trådte ind, og hun glemte alt for ham. Her og i kirken var de eneste steder, hvor de havde mødt hinanden i disse sidste måneder, med undtagelse af et par korte besøg i det lille hus i alleen, under hvilke Kristine udelukkende havde helliget sig til fru Sterling.

David var aldeles uforandret, kun et par gange havde Kristine bildt sig ind, at hun kunne se, at han følte sig ilde til mode, når han talte med hende, og øjeblikkelig pinte hun sig da med den tanke, at en eller anden forandring i hendes væsen havde foruroliget eller stødt ham. Hun gjorde sit bedste for at være lige så frimodig og hjertelig overfor ham som i de gamle, lykkelige dage, men det ville ikke lykkes, hvorfor hun snart

opgav det, og i stedet for tidligere venlighed påtog hun sig et alvorligt og stille væsen, der kunne have fået en klogere mand end David til at tro, at hun var optaget af sine egne sager og temmelig ligegyldig for alt andet.

Hvis han havde vidst, hvordan hendes hjerte bankede, hendes blik opklaredes og hele verden fik et lysere udseende i det øjeblik, han viste sig, ville han ikke have tøvet så længe, inden han søgte hende, eller tvivlet om, hvilken modtagelse, der ventede ham.

Nu standsede han for at tale med sin vært, og før han indfandt sig, havde Kristine fundet det nye, hun havde længtes efter.

"Nu vil en eller anden plageånd opholde ham en hel time, og aftenen er kort," tænkte hun med bitter skuffelse, og idet hun vendte blikket bort fra den hob, mellem hvilken hendes længsels genstand var forsvundet, faldt det på en herre, der netop trådte ind, og forblev fæstet på ham med et udtryk af ubestemt forbavselse, for det var ingen anden end hr. Fletcher, elegant, rolig og kold som altid.

"Hvordan kommer han her?" var hendes første spørgsmål; "hvordan vil han være overfor mig?" det næste. Da hun ikke kunne besvare noget af dem, søgte hun at fatte sig så hurtigt som muligt, og besluttede at lade sagerne gå deres egen gang; hun havde i dette øjeblik ikke noget imod at møde en forsmået bejler, hvad hun følte en vis kvindelig tilfredsstillelse ved at mindes, at den statelige herre, hun så for sig, havde været.

Hr. Fletcher og hans ledsager gik og ledte efter værten, og efter et blik i spejlet lige over for, der viste hende, at overraskelsen havde givet hende den farve, hun før manglede,

gav Kristine sig til at blade i en mappe med kobberstik noget nær til mode, som hun havde været i de gamle dage, når hun stod mellem kulisserne og ventede på sit stikord.

Hun havde ikke længe at vente, inden hr. Power kom og præsenterede den fremmede for hende, det antog han ham nemlig for at være, da han aldrig havde hørt noget om en vis periode af Kristines liv. Hr. Fletcher bukkede uden noget tegn på genkendelse i sit ansigt og begyndte at tale i den bløde sagte tone, hun huskede så godt. I det første øjeblik blev Kristine i den grad forbavset, at hun hørte på ham og svarede, som enhver ung dame kunne have gjort det overfor et nyt bekendtskab, men hun mærkede meget snart, at hr. Fletcher agtede at ignorere fortiden og, da hun traf ham igen på et højere trin af den sociale stige, lade, som om han så hende for første gang.

I begyndelsen blev hun ærgerlig over det, men fandt snart, at den dramatiske vending, sagen tog, var ganske morsom, og besluttede klogeligt at møde hr. Fletcher på hans egen grund og se, hvad der ville komme ud af det.

Midt under en tilsyneladende interessant diskussion angående en af Raphaels mindst tiltalende Madonnaer mærkede hun, at David havde nærmet sig dem, var standset og stod nu og mønstrede hr. Fletcher med usædvanlig interesse. Grebet af en pludselig lyst til at se de to mænd sammen, vinkede Kristine ad ham, og da han fulgte hendes opfordring, forestillende hun ham og drog ham ind i samtalen, men lod ham derpå i stikken, idet hun blev tavs og indskrænkede sig til at gøre bemærkninger for sig selv, mens de andre talte.

Hvis hun havde ønsket at svække sine følelser for David ved at se ham i et ufordelagtigt lys, kunne hun ikke have valgt nogen bedre måde, for skønt det var en meget kvindeagtig prøve, opfyldte den fuldstændig sin hensigt.

Hr. Fletcher var en smuk mand og så netop nu så godt ud som aldrig før. Et bedre helbred havde givet hans tidligere gustne og ligegyldige ansigt mere kraft og farve, de kolde øjne var blevet mildere, den hårde mund behagelig og smilende, og over hele hans person var der dette ubeskrivelige noget, som ofte udøver større tiltrækning end indre værd, selv på mere klartseende kvinder end Kristine. Aldrig havde han talt så godt, for, som om han anede, hvad der foregik i den ene af hans tilhøreres sjæl, anstrengte han sig for at glimre så meget som muligt, og det lykkedes ham beundringsværdigt.

David havde aldrig vist sig så lidt til sin fordel, for han manglede nøglen til den lille komedie, der blev spillet for ham, og langvarig afsondrethed og medfødt tilbageholdenhed gjorde ham uskikket til at tage sig ud ved siden af en verdensmand som hr. Fletcher. Hans simple engelsk lød skurrende i sammenligning med de udenlandske fraser, der flød så let over den andens læber. Han havde ingen billedgallerier besøgt, kun set få af verdens vidundere og kunne kun høre til, når den slags kom på tale. Mere end en gang havde han ret, men fik ikke lejlighed til at bevise det, for hr. Fletcher forandrede behændig emnet eller afviste ham med et høfligt, tvivlende skuldertræk.

Også med hensyn til dragten trak den stakkels David det korteste strå, og i en kvindes øjne har den en overordentlig betydning. Tidligere havde Kristine anset hans grå dragt for noget af det klædeligste, en mand kunne gå med, men ved

siden af hr. Fletchers elegante pariserdragt og fine linned forekom den hende nu at være mere end tarvelig og af et dårligt snit. David havde slet ingen handsker på, hr. Fletchers var uden den mindste plet. Davids halstørklæde var så uanseligt, at ingen lagde mærke til det, hr. Fletchers tilstrækkeligt elegant og fejlfrit for en moderne spradebasse. Davids lommetørklæde var af den simpleste slags (det vidste hun, for hun havde selv sømmet dem), hr. Fletchers var af det fineste kammerdug og vederkvægede med en delikat parfume den aristokratiske næse, det var bestemt for.

Kristine foragtede sig selv, fordi hun anstillede disse sammenligninger, og følte, hvor overfladiske de var, men da hun havde foresat sig til bedste for sig selv at ophøje den ene mand på den andens bekostning, blev hun ved med det, indtil David benyttede en pause og forlod dem med et bebrejdende blik, der bragte hende til at ønske hr. Fletcher på havsens bund.

Da Kristine igen var blevet alene med hr. Fletcher, overbeviste en ubetydelig forandring i hans ansigt og væsen hende om, at han også havde gjort sine iagttagelser og var kommet til et gunstigt resultat med hensyn til hende. Kvinderne er hurtige til at gøre den slags opdagelser, og selv mens hun talte med ham som en fremmed, følte hun sig forvisset om, at hun, hvis hun ville, atter kunne få en tilbeder i ham.

Her var en fristelse. Hun havde længtes efter noget nyt, der kunne sætte hende i bevægelse, og skæbnen syntes at have bragt noget af det farligste på hendes vej. Det var naturligt at finde trøst i den bevidsthed, at der var en, der elskede hende, og at være stolt af sin magt over en mand, siden en anden ikke ville

anerkende den. Til trods for sit bedre Jeg gav hun efter for det lokkende ved situationen og påtog sig halvt ubevidst noget af den kækhed, som hr. Fletcher engang havde indrømmet, at han fandt så indtagende hos den adstadige lærerinde. Han var åbenbart fremdeles al samme mening og spillede sin rolle med liv, for mens han tilsyneladende deltog i en samtale, der ikke indeholdt nogen hentydning til fortiden, bevirkede erindringen om denne, at der blev noget højst pikant ved denne lange underholdning med Kristine.

Da de første gæster begyndte at gå, gav hr. Fletchers ven ham et vink; han rejste sig da og sagde i en beklagende tone: "Ja, nu må jeg også gå," der gik over til en bedende, da han tilføjede: "Må jeg komme igen, frøken Devon?"

"Jeg er selv ikke synderlig andet end gæst her, men det er altid hr. Power en glæde at se enhver, der har lyst til at komme her," svarede Kristine temmelig stift, skønt hendes øjne strålede ved mindet om noget, der lignede dette, fra hin sommer ved kysten.

"Næste gang kommer jeg ikke som en fremmed, men som en tidligere, – tør jeg sige: ven?" skyndte hr. Fletcher sig at sige, som om det glade blik, der modsagde de formelle ord, havde gjort ham modigere.

"Nu glemmer De Deres rolle," sagde Kristine, og hendes stivhed opløste sig i et smil. "Det glæder mig for øvrigt, for jeg har længe haft lyst til at spørge til fru Saltonstall og børnene. Jeg har tit tænkt på de små væsener og længtes efter at se dem."

"De er i Paris hos deres fader."

"Fru Saltonstall befinder sig vel, håber jeg?"

"Hun døde for et halvt år siden."

Der kom et udtryk af oprigtig sorg over hr. Fletchers ansigt, da han sagde dette, og Kristine, der kom til at tænke på, at den svagelige lille dame havde været hans søster, rakte ham sin hånd med et blik og en mine, der røbede en så hjertelig deltagelse, at ord var overflødige. Hr. Fletcher benyttede dette gunstige øjeblik og sagde i en betydningsfuld tone: "Nu er jeg ganske alene. De vil jo nok give mig lov til at komme igen?"

"Ja gerne, hvis det kan være Dem til nogen glæde," svarede hun hjerteligt, idet hun glemte sig selv i sin deltagelse med hans sorg.

Hr. Fletcher trykkede hendes hånd med et varmt "Tak" og var klog nok til at trække sig tilbage med det samme og lade Kristines medfølelse tale hans sag bedre, end han selv kunne gøre det.

Kristine sad lænet tilbage i stolen og var så optaget af at tænke på dette møde, at hun fo'r sammen ved at høre Davids stemme lige ved sig sige:

"Forstyrrer jeg Dem, hvis jeg ønsker Dem god nat?"

"Jeg troede, at De havde i sinde slet ikke at sige det," sagde hun temmelig skarpt.

"Jeg har ventet på en lejlighed, men De var så optaget af det menneske, at det varede længe, inden den kom."

"I betragtning af den elegance, hvormed 'det menneske' træder frem, behandler De ham ikke med videre respekt."

"Jeg føler heller ikke videre respekt for ham. Jeg kan ikke vide, hvad han ville her; en fransk salon syntes at passe bedre for ham."

"Han ville naturligvis hilse på hr. Power som så mange andre."

"Vær nu ærlig, Kristine; De ved jo godt, at han kom for at hilse på Dem."

"Hvad synes De om ham?"

"Ikke overdrevent godt, i det mindste ikke endnu, men hvis jeg kendte ham, ville jeg formodentlig finde mange gode sider hos ham."

"Ja, det ville De ganske vist," sagde Kristine med varme, idet hun ikke tænkte på hr. Fletcher, men på Davids velvillige tilbøjelighed til at se det gode hos alle.

"Han må have forbedret sig, siden De så ham sidst, for dengang fandt De ham, hvis jeg husker ret, 'lad, gnaven, egenkærlig og indbildsk'."

"Nej, David, noget sådant kan jeg aldrig have sagt," begyndte Kristine, der undrede sig over, hvad der kunne være grunden til, at han var så satirisk og kort overfor hende.

"Jo, det sagde De i september, da De sad under det gamle æbletræ om morgenen på Deres fødselsdag."

"Hvilken ubelejlig hukommelse, De dog har! Nå, ja, han var virkelig alt det dengang, men nu er han ikke syg længere og viser sig, som han virkelig er."

"Jeg husker også, at De bibragte mig det indtryk, at han var en ældre mand."

"Kan man ikke kalde en mand på fyrre år en ældre mand?"

"Han var ikke fyrre, da De var lærerinde for hans søsters børn."

"Nej, men han så den gang ældre ud, end han gør nu, fordi han var så svag. Jeg tænkte tit, at han ville have været meget smuk, hvis han havde været rask, og nu ser jeg, at jeg havde ret,"

sagde Kristine med forstilt begejstring, for det var noget nyt at drille David, og det morede hende.

Men hun fik ikke mere af den fornøjelse, for netop i dette øjeblik begyndte sangeren at synge for de få udvalgte, der var blevet tilbage, og der indtrådte en almindelig tavshed. David, der stod og lænede sig til den høje ryg på Kristines stol, iagttog hende i det store spejl, mens hun sad med sænkede øjne og lyttede til sangen uden at vide, hvilke veltalende udtryk, der viste sig i hendes ansigt. I den bevægede sindsstemning, hvori hun var, forekom hun David at være en helt anden end den Kristine, han kendte, og mens han iagttog hende, tænkte han:

"Hun har engang elsket denne mand, eller han har elsket hende, og i aften er det alt sammen blevet opfrisket igen. Hvordan vil det dog ende?"

Han bestræbte sig så ivrigt for at udtyde Kristines forandrede ansigt, og hun fik en fornemmelse af, at hans blik hvilede på hende; hun så pludselig op, og deres øjne mødtes i spejlet. Det var et udtryk i disse ellers så klare øjne, som nu mørke og spændte stirrede på hende, der overraskede og forvirrede hende, og uden ret at vide, hvad hun sagde, spurgte hun:

"Hvem er det, De står og beundrer?"

"Ikke mig selv."

"Jeg gad vide, om De ville anse mig for forfængelig, hvis jeg spurgte Dem om noget, som jeg gerne vil vide," sagde hun, idet hun gav efter for en pludselig indskydelse.

"Spørg De kun, så skal jeg svare."

"Er jeg meget forandret siden den første gang, De så mig?"

"Ja, særdeles meget."

"Til det bedre eller det værre?"

"Afgjort til det bedre."

"Tak, jeg håbede det, men man ved jo aldrig, hvordan man ser ud i andres øjne. Hvad så De så i spejlet?"

"En god og yndig kvinde, Kristine."

Hvor det frydede hende at høre David sige dette; så ligefremt og oprigtigt, at det var langt mere end en kompliment. Hun takkede ham ikke, men sagde sagte ligesom til sig selv:

"Gid jeg må synes så, til jeg bliver det."

og sad derpå uden at sige mere, så opfyldt af glæde ved den tanke, at David fandt hende "god og yndig", at hun ikke kunne modstå lysten til at kaste et stjålent blik i det sladderagtige spejl for at se, om hun også turde tro ham.

Hun glemte imidlertid at tænke på sig selv, for David, der ikke mere var på sin post, stod og så frem for sig med rynkede bryn, sammenpressede læber og et stift, brændende blik. Hele hans stilling og udtryk røbede, at han anstrengte sig for at betvinge en eller anden stærk tilbøjelighed med sin endnu stærkere vilje. Kristine, der blev forskrækket over hans udseende, bøjede sig fremad og sad og iagttog ham i åndeløs spænding, indtil sangen var forbi, men da syntes David med sin gamle, utålmodige gestus at falde tilbage i sin sædvanlige ro.

"Det var den dejlige musik, der satte ham i bevægelse, det var det hele," tænkte Kristine, men da han sagde hende godnat, var det besynderlige udtryk dog ikke fuldstændig forsvundet, og hans væsen var ikke, som det plejede at være.

"Skal *jeg* også spørge, om jeg må komme igen?" sagde han og efterlignede hr. Fletchers sirlige blik med et ejendommeligt smil.

"Jeg lader ham komme, fordi han har mistet sin søster og står så ene," begyndte Kristine, men kom ikke videre, for David sagde kort: "Godnat" og gik uden at tage afsked med hr. Power.

"Han har hastværk for at komme hjem til sin Kitty," tænkte Kristine med en kvindes evne til at martre sig selv. "Nå, det er lige meget," føjede hun til med et trodsigt smil; "jeg har jo fået min Philip igen, smukkere og mere forelsket end nogen sinde, hvis jeg ikke ser meget fejl. Jeg gad vidst, om han virkelig kommer igen."

Jo, hr. Fletcher kom igen, og det med en smigrende regelmæssighed i flere uger; han fandt åbenbart noget mere tiltrækkende ved disse usædvanlige sammenkomster. Hr. Power så snart, hvorfor han kom, og da hans nærværelse syntes at volde Kristine glæde, sagde han intet, der kunne forstyrre denne, men sendte dog jævnligt et bekymret blik til den krog, hvor de to som oftest sad, tilsyneladende optaget af bøger og billeder, mens udtrykket i deres ansigter røbede, at der gennem deres samtale gik en dybere understrøm end interesse for kunst og litteratur.

Kristine havde ikke taget fejl; det var åbenbart, at hendes gamle tilbeder agtede at prøve sin lykke igen, hvis hun vedblev at smile til ham, som hun havde gjort i den senere tid. Han viste hende nu sin bedste side, og hun fandt ham meget behagelig. Tabet af hans søster havde gjort et stærkt indtryk på ham og bragt ham til at ønske den tomme plads udfyldt, som hendes død havde efterladt. Hans bedre helbred havde også medført et bedre humør og vakt ønsket hos ham om at udrette noget, som det var værd at arbejde for; og nu havde gensynet af den eneste kvinde, han nogen sinde virkelig havde elsket, vakt denne

følelse, som aldrig havde været fuldstændig død, til live igen og med forøget styrke.

Hvorfor han brød sig om Kristine, kunne han ikke have sagt, men han havde aldrig glemt hende, og da han nu traf hende igen, skønnere end før, følte han, at tiden kun havde modnet den livsglade unge pige til en varmhjertet kvinde, og han elskede hende med en bedre kærlighed end tidligere. Det lagde han for dagen i hele sit væsen, for i stedet for den halvt skødesløse, halvt nedladende mine fra tidligere dage var der kommet den ærbødige høflighed, et oprigtigt ønske om at vinde hendes bifald og til tider den slags ømme opmærksomheder, som kvinder sætter så stor pris på.

Kristine følte alt dette, glædede sig over det og bestræbte sig for at være taknemmelig for det på den måde, hun ønskede, i den tro, at hjerter kunne behandles som børn, der, når ét stykke legetøj var uopnåeligt, kunne stilles tilfreds med et større eller mere glimrende stykke at en anden slags.

"Jeg må have en at elske," sagde hun til sig selv en dag, mens hun stod bøjet over en kurv med pragtfulde blomster, der netop var blevet afleveret til hende af hr. Fletchers tjener, noget, der skete tit nu. "Philip har elsket mig med en trofasthed, der burde røre mit hjerte. Hvorfor skal jeg ikke tage ham og nyde et liv fuldt af overflødighed og adspredelser? Det kan han forskaffe mig. Det er noget, der beundres og eftertragtes af alle, og hvem ville kunne påskønne det bedre end jeg? Jeg kunne rejse, uddanne mig på mange fornøjelige måder og gøre så meget godt. Hvad havde det at sige, om jeg selv ikke blev så særdeles lykkelig? Jeg kunne gøre Philip til det og ville blive i stand til at

trøste mange ulykkelige. Det burde være mig nok, for hvad er ædlere end at leve for andre?"

Denne forestilling tiltrak hende, som den tiltrækker alle ædle naturer, og hun blev så indtaget i den tanke at ofre sig selv, at hun næsten overbeviste sig selv om, at det var hendes pligt at elske hr. Fletcher, hvad enten hun elskede ham eller ikke, for at kunne vie sit liv til at tjene dem, der var fattigere og ulykkeligere end hun.

Men til trods for dette elskværdige selvbedrag, til trods for ønsket om at glemme den kærlighed, hun gerne ville vinde, for den, hun kunne få, og til trods for den betydelige forandring til det bedre, der var foregået med hendes trofaste Philip, kunne Kristine ikke lukke øjnene for den kendsgerning, at det mere var hendes hoved end hendes hjerte, der rådede hende til at indlade sig på dette giftermål; hun kunne ikke frigøre sig for den mistanke, at hr. Fletcher, hvor højt han end måtte elske sin kone, ville blive et stykke af en tyran, og var overbevist om, at hun aldrig ville blive nogen lydig slavinde. I sine rolige øjeblikke betænkte hun, at mænd ikke er marionetter, der lader sig lede af en kvindes luner, og uvisheden om, hvor vidt hun ville blive i stand til at udføre sine menneskekærlige pligter, bragte hende til at standse for at overveje, om hun ikke ville sælge sin frihed alt for billigt, hvis hun til gengæld fik afhængighed og slaveri, omend hun med det samme fik rigdom og et hjem.

I den grad blev den stakkels Kristine omtumlet af disse modstridende tanker og følelser, at hun begyndte at føle sig til mode, som om hun var kommet ind i en labyrint uden nogen tråd, hun kunne benytte til at finde vej ud igen. Hun længtes efter at søge råd hos en eller anden, men kunne ikke henvende

sig til fru Sterling, og hvilken anden veninde havde hun så end Rachel, som hun ikke havde hørt fra i flere måneder?

Da hun en dag stillede sig selv dette spørgsmål i den sikre forventning, at hr. Fletcher ville komme om aftenen og snart ville prøve sin lykke igen, kom hun pludselig til at tænke på madam Wilkins.

"Ja, hvorfor ikke," sagde Kristine til sig selv. "Hun er forstandig, deltagende og ingen sladderhank; hun kan måske hjælpe mig til rette, for jeg er nu bragt i det frygteligste vildrede af betænkeligheder og tvivl. Jeg vil aflægge hende et besøg; det vil gøre mig godt, selv om jeg ikke får sagt et ord om mine bekymringer."

Hun gik altså og var så heldig at træffe madam Wilkins alene i dagligstuen, hvor hun sad i sin gamle, knirkende gyngestol og stoppede på et helt bjerg af strømper.

"Nej se! Jeg sad just og ønskede, at en eller anden ville kigge her ind; det falder mig noget ensomt, når de andre børn er i skole og Adelaide sover. Nå, hvordan har De det så, lille ven?" sagde madam Wilkins med en hjertelig omfavnelse og et strålende smil.

"Jeg føler mig i stor forlegenhed, derfor kommer jeg til Dem," svarede Kristine og satte sig ned med et suk.

"Gud bevares! Hvad er der i vejen? Let Deres sind, så skal jeg hjælpe Dem, så vidt jeg formår."

Den blotte lyd af denne hjertelige stemme trøstede Kristine og gav hende mod til at komme frem med den lille opdigtede historie, hun havde besluttet at tilliste sig et råd hos madam Wilkins med. Hun hjalp derfor sig selv til en meget medtagen blå strømpe og en stoppenål for at have noget, hun kunne

beskæftige sine øjne med, eftersom de ikke var så føjelige som hendes tunge, og begyndte derpå i en så rolig tone, som det var hende muligt:

"Jo, ser De: en veninde af mig har bedt mig om råd i en meget alvorlig sag, og jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal råde hende til. Hun har pålagt mig den strengeste tavshed, derfor nævner jeg ingen navne, men vil blot fremstille sagen for Dem og høre Deres mening, for jeg har stor tillid til Deres sunde dømmekraft."

"Tak, lille ven; De skal med fornøjelse få min mening, hvis den ellers er noget værd. Er det et par unge mennesker, De taler om?" spurgte madam Wilkins, der øjensynlig fandt stor nydelse i det hemmelighedsfulde ved sagen.

"Nej, hun er over tredive, og manden er vist henved fyrre, tror jeg," sagde Kristine og stoppede endnu ivrigere på sin strømpe, noget befippet ved at have gjort det første skridt.

"Gud forbarme sig! Er mennesket da ikke gammelt nok til at vide, hvad hun vil, for jeg formoder, at det er hende, der er i forlegenhed?" udbrød madam Wilkins og så over sine briller med et par ubehageligt skarpseende øjne.

"Sagen er den," sagde Kristine med et mistænkeligt hastværk, "hun er fattig og af ringe herkomst, manden derimod er rig og af fornem familie, så De kan nok tænke Dem, at det er vanskeligt for hende at fatte en beslutning."

"Nej, det kan jeg aldeles ikke tænke mig," sagde den ligefremme madam Wilkins. "Hvis hun elsker manden, så lad hende tage ham; hvis hun ikke gør det, så lad hende give ham et løbepas, og dermed er så den historie ude. Venner og familie har efter min mening ikke meget med den sag at gøre; det er

kun et spørgsmål mellem de to. Hvis det koster dem så megen overvejelse at få det afgjort, så skulle de hellere slå det af hovedet."

"Hun elsker ham ikke så højt, som hun kunne, tror jeg, men hun er træt af det ensomme liv, hun fører. Han holder meget af hende og er meget rig, så i verdslig henseende ville det ganske sikkert være et udmærket parti for hende."

"Ah! hun vil altså gifte sig for at blive forsørget? Nej, så ville jeg da hellere have, at mine pigebørn skulle slide og slæbe hele deres liv igennem end gøre det. Men det kan måske være noget for en, der ikke har meget hjerte og er tilfreds med fine klæder, god mad og smukke møbler; egenkærlige, kolde, tåbelige kvinder kan måske gøre sådan noget og befinde sig tåleligt vel ved det, men jeg kan aldrig tro, at en veninde af Dem er af den slags mennesker."

"Nej, men hun kunne dog gøre meget godt og gøre mange lykkelige, om hun ikke blev det selv."

"Ja, hun kunne, men jeg tvivler på, at hun ville, for penge, der kommer på den måde, følger der sjældent lykke med. Ulykkelige mennesker er ikke nær så godgørende som lykkelige, og jeg tror ikke, at fem dollars fra en af dem rækker halvt så vidt eller bringer halvt så megen trøst, som et venligt ord fra et glad hjerte. Jeg ved nok, at der er dem, der ville synes, at det er grumme smukt handlet, men det gør jeg ikke, og hvis nogen ønsker at ofre sig for andres bedste, så er der bedre måder at gøre det på end ved at begynde med en løgn."

Madam Wilkins talte med varme, for Kristines ansigt gjorde hendes opdigtelse fuldstændig gennemsigtig, skønt den gode

kone var fintfølende nok til ikke ved noget tegn at røbe, at hun havde gennemskuet hende.

"De ville altså ikke råde min veninde til at sige Ja?"

"Nej, Vorherre bevare os! Jeg ville sige til hende, som jeg i sin tid sagde til mine yngre søstre, da deres tid kom til at tænke på den slags ting: 'Vær bare visse på, at I ikke tager fejl, og at der er tilstrækkelig kærlighed; er der det, så vov det kun i Guds navn'."

"Fulgte de Deres råd?"

"Ja, de gjorde, og det går dem godt begge to, hver på sin vis. Augusta mente, at der ikke var noget i vejen med hensyn til kærligheden, og derfor giftede hun sig med Samuel Buck, skønt han var fattig; de er lykkelige og arbejder sig op sammen, ligesom Elias og jeg har gjort. Adelaide syntes derimod, at der manglede noget, og derfor giftede hun sig ikke med James Miller, der var en velstående mand; hun blev i den stilling, hun var i, og har aldrig fortrudt det. Der er sagt og skrevet en masse om den slags ting," vedblev madam Wilkins, der snakkede løs for at give Kristine tid til at tænke, "men jeg har nu den tro, at kvinderne gør bedst i at stole på deres eget hjerte, hvis de ikke er blevet helt forkert opdraget. De må blot huske på, at de tager en mand for at dele både ondt og godt med ham (og nogle af os bringer denne besværlige verden ikke så lidt ondt), og de må være rede til at opfylde deres pligter med tålmodighed og trofasthed, så er jeg ikke det mindste bange for dem, stadig naturligvis under forudsætning af, at det virkelig er manden, de elsker, og ikke hans penge."

Efter denne udtalelse af madam Wilkins indtrådte der en pause, og Kristine havde en fornemmelse af, at hendes uvished var stærkt på vej til at forsvinde, for madam Wilkins'

ligefremme ord syntes at vise hende tingene i deres rette lys med fjernelse af alle illusioner og al falsk følelse. Hun følte sig allerede mindre tvivlrådig og stærkere og syntes, at hun meget snart ville kunne tage sin bestemmelse; der var kun ét punkt endnu, hun ønskede klaret.

"Jeg tror nok," sagde hun, "at min veninde er noget påvirket af den omstændighed, at denne mand allerede for flere år siden elskede hende og anholdt om hendes hånd. Han har ikke glemt hende, og det har gjort mere indtryk på hende end noget som helst andet. Det synes, som om hans kærlighed må være oprigtig, siden den har kunnet vare så længe, og siden han ikke lader sig afskrække af, at hun er fattig, slet ikke er smuk og ingen talenter har; han er nemlig ellers en stolt mand og vanskelig at tilfredsstille."

"Det kan jeg godt lide af ham," sagde madam Wilkins; "men hun fortjener vistnok også al den kærlighed, han kan give hende, for der må være noget ganske fortræffeligt ved hende, som får ham til at overse hendes mangler og være så standhaftig. Det forandrer imidlertid ikke sagen det mindste for hendes vedkommende, for kærlighed er kærlighed, og kan hun ikke skænke ham den, skulle han helst lade være at tage taknemmelighed i stedet, men pakke sammen og overlade hende til en anden."

"Der er ingen anden, der vil have hende!" brast det ud af Kristine som et uvilkårligt smertens skrig, hvorpå hun søgte at skjule sit ansigt ved at bukke sig ned for at samle den stabel strømper op, der var faldet på gulvet fra hendes skød.

"Det kan hun ikke være vis på," sagde madam Wilkins i en munter tone, skønt der havde lagt sig en pludselig dug på

hendes briller. "Jeg er overbevist om, at den rette for hende også findes et eller andet sted. Så hun skulle hellere vente lidt og stole på Forsynet; det ville ikke være morsomt for hende, når den rette kom, efter at hun i sit hastværk havde taget den urette, ville det vel? Det er altid sikrest at give sig tid, og den behøver da ikke at spildes med unyttige klager, for Gud skal vide, at der er en mængde godt at gøre, som bedst kan udrettes af kvinder."

"Ja, nu har jeg i ethvert tilfælde gjort én god gerning, og det har hjulpet på mit humør. Giv Deres mand denne strømpe og sig ham, at hans kone giver andre kvinder, gifte såvel som ugifte, et godt eksempel både i ord og gerning. Tusind tak både på mine egne og min venindes vegne, som sikkert vil benytte sig af Deres råd," sagde Kristine, der følte, at det var bedst hun gik, inden hun røbede alt.

"Ja, det håber jeg, hun vil," svarede madam Wilkins, idet hendes gæst fjernede sig med et langt gladere ansigt, end hun var kommet med. "Og hvis jeg kender hende, hvad jeg formoder jeg gør, så vil hun finde, at Cynthia Wilkins ikke er så langt fra at have ret, hvis hendes erfaring da ellers har noget at sige," tilføjede den brave kone med et blik på et smudsigt fotografi af hendes Elias, der hang på væggen, og med et suk, der syntes at sige, at der var faldet en god del ondt i hendes lod, skønt hun var for trofast en hustru til at tilstå det.

Der var noget i Kristines ansigt, der slog hr. Fletcher, straks da han indfandt sig den aften. Han havde undertiden fundet hende kold og rolig, og ofte munter og lunefuld, men i almindelighed alvorlig og hjertelig med et opmærksomt blik, der både tiltrak ham og holdt ham tilbage, fordi det syntes at

rette den stumme bøn til ham: "Vent en kort tid, til jeg får lært mit hjerte til at svare, som De ønsker."

Denne aften undveg hendes øjne hans, og når han opfangede et glimt af dem, røbede de en vis uro; hendes væsen var venligere end nogen sinde før, men alligevel gjorde det ham ængstelig, for der var et bestemt udtryk om læberne, selv når hun smilede, og da han vovede nogle hentydninger til den fortid, han hidtil havde undgået at tale om, hørte hun på ham, som om den ingen kære minder gemte for hende.

Det var fuldt alvor for hr. Fletcher nu, og derfor besluttede han uden opsættelse at fremkomme med det vigtige spørgsmål igen. David var der ikke og havde ikke været der i adskillige uger, nok en ting, der gjorde Kristine ondt, skønt hun ikke ved noget tegn røbede det og sagde til sig selv: "Det er bedst således." Ved hans fraværelse blev hr. Fletcher eneherre over marken, og han benyttede det gunstige øjeblik.

"Vil De vise mig det ny maleri? Hr. Power har talt om det, men jeg vil ikke gerne forstyrre ham," sagde han.

"Med fornøjelse," svarede Kristine og viste ham ind i et lille værelse, hvor den nyligt modtagne foræring var anbragt. Hun vidste, hvad der ville komme, men var rede til at tage imod det og følte en slags vemodig tilfredsstillelse ved tanken på alt, hvad hun gav afkald på for sin kærlighed til David.

Der var ingen i værelset, kun en smuk kopi af Michelangelos parcer hang på væggen og så uhyggelig betydningsfuldt ned på dem.

"De ser ud, som om de ville give et ubarmhjertigt svar på et hvilket som helst spørgsmål, vi ville stille dem," sagde hr.

Fletcher efter at have kastet et blik af påtagen interesse på maleriet.

"Det ville blive et sandt, bilder jeg mig ind," sagde Kristine og skyggede for sine øjne som for at kunne se bedre.

"Jeg vil hellere spørge en yngre og smukkere parce i det håb, at hun ville give mig både et sandt og venligt svar. Må jeg, Kristine?"

"Det skal blive sandt, men – venligt kan det ikke blive." Det kostede Kristine meget at sige disse ord, men hun sagde dem dog med fasthed, skønt hr. Fletcher holdt hendes hånd i begge sine og imødeså hendes svar med spændt forventning.

"Ikke endnu måske, men med tiden, når jeg har bevist, hvor oprigtig min kærlighed er, og hvor inderligt jeg angrer de uædelmodige ord, som De aldrig har kunnet glemme. Dengang var det af egenkærlighed, at jeg attråede Dem, nu attrår jeg Dem for Deres egen skyld, fordi jeg elsker og agter Dem over alle andre kvinder. Jeg har forsøgt at glemme Dem, men det var mig umuligt, og i alle disse år har jeg i mit hjerte båret et kært minde om den unge pige, der havde mod til at sige mig, at alt, hvad jeg kunne byde hende, ikke kunne opveje hendes kærlighed."

"Jeg havde uret," begyndte Kristine, der fandt dette frieri meget vanskeligere at modstå end det tidligere.

"Nej, De havde ret; det følte jeg nok dengang, men blev fortørnet over det; senere tilstod jeg det for mig selv, og det har gjort mig mere ondt, end jeg kan sige Dem. Jeg er Dem ikke værd og vil aldrig blive det, men jeg har elsket Dem i fire år uden håb og vil elske Dem fire endnu, hvis De blot til sidst vil blive min. Jeg trænger så inderligt til Dem, Kristine."

Hvis hr. Fletcher var sunket på sine knæ og havde udøst sit hjerte i den mest brændende kærlighedserklæring, der nogen sinde er strømmet over en elskers læber, ville det ikke have rørt hende så meget som dette sidste udbrud, under hvilket hans røst skælvede, den røst, der før havde været så stolt og nu var så ydmyg.

"Tilgiv mig!" sagde hun og så op på ham med et udtryk af oprigtig agtelse og pint af samvittighedsnag. "Tilgiv mig! Jeg har narret både Dem og mig selv. Jeg prøvede på at elske Dem; jeg var taknemmelig for den opmærksomhed, De viste mig, var rørt over Deres trofasthed og håbede, at jeg kunne gengælde den, men jeg kan ikke; nej, jeg kan ikke!"

"Og hvorfor ikke?"

Det var et spørgsmål, som det faldt hende hårdt at svare på. Hun skyldte at meddele ham hele sandheden, men hvordan skulle hun bære sig ad med det? Det var hende umuligt at gøre det i ord, men det behøvedes heller ikke, hendes ansigt gjorde det for hende, for hendes kinder og pande blev overgydt af en brændende rødme, hendes øjne sænkede sig og hendes læber skælvede som under anstrengelsen for at holde den hemmelighed tilbage, der mod hendes vilje ville undslippe hende. Der opstod et øjebliks tavshed, under hvilken hr. Fletcher søgte at komme efter sandheden, hvad der også lykkedes ham; derpå sagde han med en så bitter smerte i sin stemme, at den skar Kristine i hjertet:

"Jeg ser det; jeg er kommet for sent."

"Ja."

"Og der er intet håb?"

"Nej, slet intet."

"Så er der intet andet tilbage for mig end sige Dem farvel. Gid De må blive lykkelig."

"Det bliver jeg ikke; – jeg har intet håb; – jeg bestræber mig kun for at være ærlig mod Dem og mod mig selv. O, tro det og beklag mig, som jeg beklager Dem!"

Idet disse ord brast ud af Kristine, skjulte hun sit ansigt, nedtynget af samvittighedsnag, der fik hende til at ønske ved hvilken som helst selvydmygelse at udsone, hvad hun havde gjort.

Alt det bedste var fremme hos hr. Fletcher i dette øjeblik, for sand kærlighed forædler selv det dårligste eller svageligste menneske, så længe den varer, men han kunne ikke modstå den fristelse, som denne bekendelse af hende indeholdt. Han forsøgte at være ædelmodig, men det oversteg hans kræfter; han ønskede inderligt at komme i besiddelse af Kristine, og at han havde en rival i hendes hjerte, gjorde ham kun endnu ivrigere for at vinde hende.

"Jeg kan ikke nøjes med Deres medlidenhed, hvor megen pris, jeg end ellers ville sætte på den; jeg attrår Deres kærlighed og tror, at jeg måske kunne fortjene den, hvis De ville give mig lov til at prøve på det. De står ganske alene, og Deres liv vil ikke blive let; bliv min og lad mig gøre det lykkeligere for Dem. Jeg vil være tilfreds med Deres venskab, indtil De kan give mig mere."

Han sagde dette meget ømt, idet han kærtegnede hendes bøjede hoved og bestræbte sig for i tone og adfærd at vise, hvor inderligt han længtes efter at modtage og værne om, hvad en anden mand kastede vrag på.

Dette gik Kristine til hjerte, og hun følte sig et øjeblik stærkt fristet til at opgive kampen og sige: "Tag mig da" og modtage skinnet for virkeligheden. Men hr. Fletchers sidste ord mindede hende levende om den overenskomst, hun hin glade aften på sin fødselsdag havde sluttet med David, og hvordan kunne hun være hans veninde, når hun var hr. Fletchers hustru? Hun indså, at hun ikke kunne være ærlig mod dem begge, så længe hendes hjerte vendte op og ned på de følelser, hun i så tilfælde ville skylde hver især; hun satte Davids venskab højere end Philips kærlighed og ville for enhver pris bevare det. Disse tanker fo'r i et nu gennem hendes sind, og idet hun så op, sagde hun med fasthed, skønt hun havde tårer i øjnene og hendes kinder endnu glødede;

"De må intet håbe, intet vente af mig. Jeg vil ikke mere bedrage hverken Dem eller mig selv; det ville være svagt og slet af mig, for jeg ved, at mine følelser ikke vil forandres. Engang kan vi måske blive venner, men ikke nu. Tilgiv mig og vær forvisset om, at jeg vil komme til at lide endnu mere end De, for det misgreb, jeg har begået."

Da hun første gang havde givet ham afslag, var han blevet opbragt og havde vist sig uædelmodig, for hans stolthed var blevet krænket og hans vilje hindret; nu derimod blødte hans hjerte ved det, og det faldt ham så svært at opgive håbet, men alt det mandigste hos ham rejste sig for at hjælpe ham at bære denne skuffelse, for denne gang var hans kærlighed oprigtig og gjorde ham både retfærdig og mild. Hans ansigt var blegt af smerte, og hans stemme røbede, hvor vanskeligt han havde ved at beherske sig, da han hurtigt sagde:

"*De* behøver ikke at lide for det; det misgreb skylder jeg de lykkeligste timer i mit liv, og det, at jeg har lært en sand og elskelig kvinde at kende, har gjort mig til et bedre menneske. Gud velsigne Dem, Kristine!"

Med disse ord omfavnede han hende med en pludselighed og heftighed, der gjorde hende ganske forskrækket, og lod hende derpå ene tilbage foran de tre strenge parcer.

15. Midsommer

"Nu er alt forbi. Jeg vil aldrig mere få et sådant tilbud og må være belavet på alle mine dage at blive en gammel jomfru, der må slide for sit brød. Min ungdom er snart forbi, og meget andet tiltrækkende er der ikke hos mig, skønt David kaldte mig "god og yndig". Nå, jeg vil bestræbe mig for at fortjene hans ros og ikke lade min skuffelse gøre mig bitter eller mørk; det er bedre at håbe og vente hele sit liv end at gifte mig uden at føle kærlighed."

Således sagde Kristine mange gange til sig selv i de tunge dage, der fulgte efter hr. Fletchers forsvinden, med hvilken hr. Power, i forbigående bemærket, var meget tilfreds, skønt han kun viste det ved en forøget venlighed mod Kristine og ved den endnu større agtelse for hende, som han lagde for dagen i sit væsen, og som ydede hende stor trøst.

Men hun savnede hr. Fletcher, for nu var der ingen, der afbrød det daglige livs ensformighed. Hun havde nydt denne lille episode, der, så længe den varede, havde kastet et romantisk skær over alt, selv over den kurv med almisser, hvormed hun vandrede omkring til de fattige, for hr. Fletcher havde ofte tilsyneladende tilfældigt mødt hende og båret den for hende som for at vise sine følelsers oprigtighed. Nu kom der ingen buketter mere, ingen nydelige små billetter med bøger eller indbydelser til en eller anden attråret fornøjelse; nu var det forbi med disse behagelige, men farlige aftener i krogen, hvor hun for en tid følte og benyttede den magt, der er så fristende for en kvinde, med disse vemodigt glade forhåbninger, disse

spændende fantasier om, hvad der kunne ske, hvis et ord blev udtalt, denne søde uvished, der gav hver time, der gik, interesse. Nu var der ikke andet tilbage end de daglige pligter, nu og da en ledig stund, der tyngede hende, nu da intet håb oplivede den, og et tungt og sorgfuldt hjerte, der krævede sin ret og, selv når stoltheden forsøgte at bringe det til tavshed, knugedes af denne dumpe smerte, som kun tid og tålmodighed formår at dæmpe.

Men mens uge langsomt fulgte på uge, opdagede hun efterhånden nogle af de vidundere, sand kærlighed kan bevirke. Hun troede, at hun havde lagt sin kærlighed i graven, men en engel rullede stenen bort, og den begravne følelse rejste sig atter, stærkere, renere og skønnere end da hun med bitre tårer stedte den til jorden. Nu lignede den en ånd, der ikke næredes af noget håb og ikke opvarmedes af nogen ømhed, kærlighedens ånd, der overlever selv den skønneste og ædleste skikkelse, mennesker kan give den, og sidder på ruinerne og synger den evige trøstesang, som den store musiker har lært den.

Kristine følte denne sælsomme trøst i sit ensomme hjerte og plejede og velsignede den; hun undrede sig over den på samme tid som hun var glad over den, men begreb snart med en kvindes hurtige instinkt, at dette var en skole, som det var svært at gennemgå, men som ville bringe uvurderlige frugter. Hun var ikke glad, kun tålmodig, ikke forhåbningsfuld, men tillidsfuld, og når livet så mørkt og trangt ud, tog hun sin tilflugt i den indre verden med dens dybe følelser, høje tanker og inderlige længsler.

Nogle kvinder lever et hurtigt liv, og Kristine kæmpede kampen, vandt sejr og fik fred i løbet af den vinter, for hendes trofasthed imod sin kærlighed medførte med tiden sin egen belønning og gav hende den rolige fasthed, der bliver dem til del, som underkaster sig og ikke beder om andet end styrke.

Hun havde kun set lidt til David undtagen i kirken og begyndte næsten at betragte ham, som man betragter en statue på en grav, et marmorbillede af den elskede afdøde, der hviler derunder, for af det gamle venskab var der kun en skygge tilbage. Han opsøgte hende altid, gav hende de blomster, hun holdt mest af, og sagde muntert: "Hvordan går det, Kristine?" og hun svarede stadig: "Tak, David, jeg har det godt og har meget at bestille." Derpå sad de sammen og hørte på hr. Powers tale, sang efter den samme salmebog, fulgtes et lille stykke vej sammen og skiltes så med et håndtryk til afsked for ikke at ses igen, før der atter var gået en uge.

Kristine tænkte ofte på, hvad David vel bad om, når han sad så stille med ansigtet skjult i sine hænder og så, når han havde endt sin bøn, så op med sådan et klart og roligt blik. Hun prøvede på at bede på samme måde, men hendes tanker ville ikke forlade den ubevægelige grå skikkelse ved siden af hende, og hun følte sig uvilkårligt opmuntret og trøstet af den fred og styrke, der udstrømmede fra den. Det var nogle af hendes lykkeligste øjeblikke, som hun tilbragte der, mens hun sad bleg og tavs med et drømmende blik og læber, der nu og da skælvede bag blomsterne, som hun hemmeligt kyssede og gemte som relikvier, længe efter at de var visnet.

Denne times glæde blev dog altid forbitret hende ved en malurtdråbe, for når hun havde spurgt til fru Sterling og bedt

David hilse hende, tvang hun sig til at spørge venligt:

"Og Kitty, har hun det godt?"

"Udmærket; kom og se, hvordan hun har taget sig op; vi er ganske stolte af hende."

"Ja, tak; det skal jeg, hvis jeg kan få tid. Det er en streng vinter, og vi har så meget at bestille," kunne hun svare med et smil og så vandre hjem for igen at tilkæmpe sig den tålmodige sindsstemning, hun bestræbte sig for at gøre til den stadige hos sig.

Men hun fik sjældent tid til at komme og se, hvordan Kitty havde taget sig op, og når hun endelig fik en times tid til overs til det, kunne hun aldrig opdage andet, end at den unge pige var smukkere og mere koket end nogen sinde og påtog sig en overlegen mine, der i høj grad ærgrede Kristine.

"Jeg er forberedt på alt," sagde hun stadig med en bestemt mine, når hun havde aflagt et af disse besøg, men da øjeblikket syntes at være kommet, var hun dog ikke så forberedt som hun havde indbildt sig.

Da hun en dag kom ind i en butik, så hun Kitty i fineste puds og med en mere end almindelig vigtig mine i færd med at købe hvide handsker. "Det ser mistænkeligt ud," tænkte hun og kunne ikke modstå fristelsen til at tale til hende.

"Står alt godt til hjemme?" spurgte hun.

"Bedstemoder og jeg har været alene næsten en uge; David har været borte på en forretningsrejse, men nu er han kommet hjem igen og – du store Gud! der havde jeg nær glemt, at jeg ikke endnu må fortælle det til en eneste sjæl," svarede Kitty og pressede læberne sammen med et udtryk, som om hun følte sig tynget af en stor hemmelighed.

"Gud bevare os, hvor De er hemmelighedsfuld! Nå, jeg skal ikke komme med nærgående spørgsmål, sig mig blot, om den kære gamle dame har det godt," sagde Kristine, der var nær ved at briste af nysgerrighed, men var for stolt til at vise det.

"Hun har det godt, men har været i en forfærdelig sindsbevægelse over, hvad der er sket, og det har hun også haft god grund til," svarede Kitty og rystede på hovedet med en blanding af hemmelighedsfuldhed og ondskabsfuld munterhed.

"Hr. Sterling har det også godt, håber jeg?" Kristine kaldte ham aldrig David, når hun talte om ham til Kitty, hvorfor denne lille impertinente person gjorde sig særlig umage for at tale fortroligt, undertiden endog ømt om ham til Kristine.

"Den kære David! Han er så glad, at han ikke ved, hvad ben, han skal stå på. De skulle blot se, hvordan han går omkring og smiler og synger og ser ud, som om han havde den største lyst til at danse."

"Det lader jo næsten til, at han snart vil lå lejlighed til at gøre det," sagde Kristine, da Kitty vendte sig om fra disken.

"Ja, det vil han også," lo Kitty og klappede den lille pakke med et fornøjet ansigt.

"Jeg tror virkelig, at De skal have bryllup," sagde Kristine, næsten ude af sig selv af nysgerrighed.

"Ja, jeg skal, men ikke med Miles. Men sig nu ikke et ord mere, for jeg har den inderligste lyst til at fortælle Dem det hele og har lovet, at jeg ikke ville gøre det. Farvel! Farvel!" og Kitty skyndte sig af sted mens Kristine blev stående, så bleg, som om hun havde set et spøgelse ved højlys dag.

Og det havde hun også, for den tanke, at David måske ville gifte sig med Kitty, havde pint hende alle disse måneder, og nu var hun overbevist om, at slaget var kommet.

"Hvis hun blot var en ædlere kvinde, kunne jeg bedre finde mig i det, men jeg er vis på, at han vil fortryde det, når den første illusion er forbi. Hun minder ham formodentlig om hans tabte Letty, og derfor tror han, at han elsker hende. Jeg ville bede til, at han må blive lykkelig, og håber, at det snart må være overstået," tænkte Kristine med et suk, mens hun traskede af sted for at bringe trøst til dem, hvis sorger kunne lindres ved te, sukker, flonel og anvisning på en tønde kul.

Det blev snart overstået, men ikke som Kristine havde tænkt sig det.

Den aften var hr. Power ikke hjemme, og mens hun sad alene, bestræbte hun sig tappert for at glemme sin sorg og spænding ved at forfatte en opgørelse af, hvad hun havde udrettet i den sidste måned. Men det gik ikke let for hende, for hendes sind var opfyldt af tanken på, hvor lykkelige David og hans hustru ville blive i det lille hjem, der var blevet hende dobbelt kært, siden hun havde forladt det. Det var derfor intet under, at hun opførte "to dusin børn" under madam Flanagan og "fire strikkede kyser" under dem, der var syge af mæslinger, eller at der kom en stor klat på "femten alen rødt flonel", da pennen faldt på papiret, idet hun slog hænderne sammen og med den oprigtigste selvfornægtelse udbrød: "Jeg håber, han må blive lykkelig! o, jeg håber, han må blive lykkelig!"

Hvis nogen sinde en kvinde har fortjent at blive belønnet for tålmodighed, møjsommelig tilkæmpet underkastelse og uegennyttig kærlighed, så fortjente Kristine det, og hun blev

det også i rigeligt mål; Gud belønner mangt et trofast hjerte og velsigner mangt et liv, der syntes bestemt til stille sorg og ensomt arbejde.

Det sneede stærkt, og en skarp, kold blæst tudede udenfor; der var ganske stille i huset, og der hørtes ikke en lyd inde i værelset med undtagelse af ildens knitren i kaminen og pennens kradsen på papiret, mens den optegnede et nyttigt livs gerninger.

Pludselig ringede det gentagne gange stærkt på klokken, som om den, der stod udenfor, var utålmodig efter at blive indladt. Kristine holdt op at skrive for at lytte. Det var ikke hr. Powers ringen, ikke hans trin, der kom ilende op ad trappen, og heller ikke hans hånd, der slog døren op på vid gab. Hun kendte det alt sammen, og et øjeblik stod hendes hjerte stille; derpå samlede hun al sin styrke, sagde sagte til sig selv: "Nu kommer det", og sad rede til at høre sandheden med ligblegt ansigt; hendes øjne var unaturligt klare og stirrende, og den ene hånd holdt hun trykket mod brystet som for at dæmpe det oprørske hjertes voldsomme slag.

Det var David, der kom således stormende ind. Hans hår var vidt af sne, hans kinder var røde af den skarpe vind, om hans læber var der et smil, og i hans øjne var der et udtryk, som Kristine aldrig før havde set; glæde med en svag skygge af overstået smerte, tvivl, længsel, taknemmelighed, – alle disse følelser syntes at røbe sig deri, og over hele hans person var der dette fri, lykkelige præg som hos en, der var blevet lettet for en tung byrde eller er sluppet ud af et langvarigt fangenskab.

"O, David, hvad er det?" udbrød Kristine, da han blev stående og så på hende med dette sælsomme blik.

"Nyt, Kristine! Så glædeligt nyt, at jeg ikke kan finde ord til at fortælle det," svarede han, idet han trådte nærmere, alt for betaget af sin egen bevægelse til at lægge mærke til hendes.

Hun trak vejret dybt, trykkede hånden lidt stærkere mod brystet og sagde med et spøgelsesagtigt smil, der var mere rørende end de bitreste tårer:

"Jeg gætter, hvad det er, David."

"Hvordan kan De det?" spurgte han med et udtryk, som om han var blevet narret for en overraskelse, han havde glædet sig inderligt til.

"Jeg traf Kitty, – hun fortalte mig intet; – men hendes ansigt røbede, hvad jeg længe har anet."

David brast i en glad, men lidt spottende latter, tog et lille portræt frem af sin lomme og rakte Kristine det, idet han med den uvante heftighed, der gjorde ham så forandret, sagde:

"*Det* er den datter, jeg har fundet til min moder. De kender hende, – De elsker hende, og De vil ikke undse Dem ved at byde hende velkommen, tror jeg."

Kristine tog portrættet og så, at det var et af tiden stærkt medtaget billede af en ung pige med et glad ansigt, et ansigt, der forekom hende besynderlig bekendt, men dog måtte hun et øjeblik lede i hukommelsen efter, hvem det tilhørte.

"Er det ikke min Rachel," sagde hun derpå halvt vantro, halvt glad.

"Nej, det er min *Letty*!" udbrød David med en sådan blanding af kærlighed, sorg, samvittighedsnag og glæde i sin stemme, at den lød for Kristine som en ligklokke over hendes tro på ham. Billedet faldt ud af hendes hænder, da hun rakte dem i vejret

som for at afværge et tungt slag, og hendes tone lød bittert bebrejdende, da hun udbrød:

"O, David, David, alt andet end dette!"

Et øjeblik lod han til at blive forvirret, men derpå fattede han straks årsagen til den sorg, der malede sig i hendes ansigt, og hans eget blev blegt af harme og uvilje over den mistanke, der pinte hende, men han sagde kun kort:

"Letty er min søster."

"Tilgiv mig, – hvor kunne jeg vide det? O, Gud være lovet! Gud være lovet!" udbrød Kristine og brast, idet hun sank ned på en stol, i en lidenskabelig gråd, de gladeste tårer, hun nogensinde havde udgydt.

David blev stående tavs ved siden af hende, indtil det første ubetvingelige udbrud var forbi; derpå sagde han, mens hun overvældet af bevægelse sad og græd stille, i en sørgmodig, men ikke mere streng tone:

"Nej, De kunne ikke vide det, fordi vi så omhyggeligt skjulte sandheden. Jeg har ingen ret til at tage Dem Deres mistanke ilde op, for jeg har næsten gjort min stakkels Letty lige så megen uret som hendes elsker, som jeg ikke vil forbande nu, da han er død. Lad mig fortælle Dem alting, Kristine, inden jeg beder Dem om at skænke mig Deres agtelse og tillid igen. Jeg har aldrig fortjent dem, men jeg stræbte efter at fortjene dem, for jeg satte så stor pris på dem."

Han holdt et øjeblik inde, derpå fortsatte han hurtigt, som om han var ivrig efter at få noget ubehageligt overstået, og Kristine glemte at græde, mens hun i åndeløs spænding hørte på ham.

"Letty var min stolthed, og jeg elskede hende ubeskriveligt, hun var alt for mig. Hun var sådan en smuk lille pige, så munter og så sød, hvordan kunne jeg da andet end elske hende? Og hun elskede mig igen. Vi var fattige dengang, – fattigere end nu; – hun blev utålmodig, træt af det strenge arbejde, længtes efter lidt adspredelse og kunne ikke finde sig i at spilde sin ungdom og skønhed i denne kedelige by. Jeg kunne ikke dadle hende for det, men det var mig umuligt at hjælpe hende, for jeg måtte slide og slæbe for at udfylde faders plads, da han var svag og hjælpeløs. Hun fik lyst til at se sig om i verden og stå på sine egne ben. De kender den følelse, og jeg behøver ikke at fortælle Dem, hvordan den stolte, højsindede pige afskyede afhængighed, selv af en broder, som ville have arbejdet sjælen ud af livet på sig for hendes skyld. Hun ville absolut bort, og vi stolede sikkert på hende. En tid lang holdt hun også tappert ud, men livet blev hende for svært, trangen til adspredelse for stærk, og da fristelsen så kom i kærlighedens skikkelse, kunne hun ikke modstå. En dag fik vi det frygtelige budskab, at hun var rejst bort og aldrig mere ville vende tilbage, – min uskyldige lille Letty!"

Her svigtede stemmen David, og han gik hurtigt frem og tilbage i stuen, som om han endnu ikke kunne udholde erindringen om hin sørgelige dag. Kristine kunne ikke tale for bevægelse, og han fortsatte snart, idet han vedblev sin rastløse gang:

"Det var begyndelsen til min sorg, men ikke det værste, nej, Gud tilgive mig, ikke det værste! Fader var meget svag og dette slag dræbte ham; moders hjerte var næsten knust, og livet havde mistet al glæde for mig. Men hvor tungt alt dette end var,

kunne jeg dog bære det, for jeg havde ingen skyld i denne synd og sorg. Et år efter kom der et brev fra Letty, – et angerfuldt, bønfaldende lille brev, hvori hun bad om tilgivelse og om lov til at komme hjem, for nu var hendes elsker død, og hun stod alene i et fremmed land. Hvordan ville De have svaret på et sådant brev, Kristine?"

"Ligesom De naturligvis svarede: 'Kom hjem og lad os trøste dig'."

"Jeg svarede: 'Du har dræbt din fader, knust din moders hjerte, tilintetgjort din broders forhåbninger og vanæret din familie. Du har ikke længere noget hjem hos os, og vi vil aldrig se dig mere'."

"O, David, det var grusomt!"

"Ja, jeg har jo sagt Dem, at De ikke kendte mig; nu ser De, hvordan De har taget fejl af mig. Jeg var dengang besat af en ubarmhjertig, forbitret ånd, og jeg adlød den. Jeg var meget stolt, opfyldt af ærgerrige planer og nærede en skinsyg kærlighed til de få, jeg havde knyttet mit hjerte til. Nu havde Letty sat en plet på vort hæderlige navn, som aldrig kunne afvaskes, havde knust mine forhåbninger og voldet mig skam og fortvivlelse, havde gjort hjemmet øde og tilintetgjort min tro på alt, for hvem kunne jeg nu sætte min lid til, da hun, der stod mig nærmest og var mig kærest i hele verden, havde skuffet og svigtet mig? Jeg kunne ikke tilgive; mit hjerte brændte af forbitrelse, og min hævntørst kunne ikke stilles, før jeg havde fået hine grusomme ord sagt. Jeg fik også snart hævn, men den faldt tungest på mig selv."

David, der endnu stod, hvor han pludselig var standset, da han rettede sit spørgsmål til Kristine, vred sine hænder i

lidenskabelig anger, og hans ansigt fik et bittert udtryk ved erindringen om de mange år, han havde lidt for at udsone sin brøde.

Kristine lagde sin hånd på hans sammenknugede hænder og hviskede mildt:

"Fortæl mig ikke mere nu; jeg kan vente til en anden gang."

"Nej, jeg *må* fortælle Dem det, og De må høre det! Jeg har længtes efter at fortælle Dem det, men turde ikke; nu skal De vide alting og så afgøre, om De kan tilgive mig for Lettys skyld," sagde han i en så bestemt tone, at hun blev stående og hørte på ham i stum deltagelse.

"Det lille brev var adresseret til mig; jeg fortalte ikke moder noget om det, men besvarede det og gemte min hemmelighed, indtil den eftermiddag indløb, at det skib, som Letty var taget med, var gået under. Jeg havde hele tiden været pint af samvittighedsnag, og da jeg nu vidste, at hun var død, tilgav jeg hende, men for sent, og sørgede over min kæledægge, som om hun aldrig havde gjort mig den store sorg. Så fortalte jeg moder det hele, og hun ytrede ikke et eneste bebrejdende ord, men det var, som om hun med ét var blevet gammel, og der kom denne vemodige ro over hende, som De jo kender så godt.

Havde hun ikke været, ville jeg være fortvivlet dengang, for dag og nat stod Lettys ansigt for mig, jeg syntes at høre hendes stemme råbte: 'Lad mig komme hjem', og at se hvert eneste bogstav i hendes brev for mine øjne skrevet med ildbogstaver. Undrer De Dem nu over, at jeg skjulte mig, at jeg ikke havde mod til at stræbe efter nogen anset plads i verden, men kun anstrengte mig for at glemme, kun håbede at kunne udsone min synd?"

Med dybt bøjet hoved blev David stående tavs og spurgte sig selv, om han selv nu havde gjort nok for at vinde den belønning, han higede efter. Kristines ord syntes at give ham svar på dette spørgsmål, for med dyb taknemmelighed og agtelse sagde hun:

"Ja, De har sikkert udsonet denne hårdhed mod en kvinde ved alt, hvad De har gjort for så mange i en række af år. Var det det, der gjorde Dem til 'en broder for alle kvinder', som hr. Power engang kaldte Dem? Da jeg spurgte ham, hvad han mente med det, svarede han, at araberne kalder en mand sådan, som har et hjerte, der er rent nok til at elske alle kvinder som søstre, og styrke og mod nok til at kæmpe til deres forsvar."

Hun håbede at mildne hans anger lidt og sagde de sidste ord med et smil, der virkede højst opmuntrende på den stakkels David, der atter løftede hovedet og sagde:

"Ja, jeg bestræbte mig for at være det og havde for Lettys skyld medlidenhed med de mest fortabte og forladte, idet jeg stadig tænkte på, at hun kunne have været ligesom de, hvis døden ikke havde været barmhjertigere end jeg."

"Men hun var ikke død, hun levede og arbejdede lige så modigt som De. Ak, hvor lidet tænkte jeg, da Rachel og jeg holdt så meget af hinanden, på, at vi nogen sinde skulle mødes under så glædelige omstændigheder, som det snart vil ske. Fortæl mig, hvordan De fandt hende; ved hun, at jeg er den kvinde, hun engang frelste? Fortæl mig alting om hende, jeg er ved at forgå af utålmodighed," bad Kristine, hvis bevægelse blev stærkere og stærkere, efterhånden som den glædelige kendsgerning gik mere og mere op for hende, at Rachel og Letty var den samme person.

David trådte et skridt nærmere og sagde med et strålende ansigt:

"Hun var ikke på skibet; hun kom for sent, og da hun så, at hendes navn var mellem de forulykkede berigtigede hun det ikke, hun var jo død for os og besluttede at vedblive at være det indtil hun havde gjort sig værdig til at få tilgivelse. De ved, hvordan hun levede og arbejdede, hvordan hun holdt ud uden at have nogen til at hjælpe sig, før hun traf Dem, og hvordan hun ved mange års tålmodige anstrengelser og dadelfrit liv afvaskede sin ene synd. Hvis der er nogen, der tror, at jeg vil skamme mig ved at vedkende mig hende, så skulle han blot vide, hvor megen grund jeg har til at være stolt af hende, hvor inderligt jeg elsker hende, og hvor jeg takker Gud, fordi han forundte mig at finde min lille Letty igen."

Sneflokkene, der slog imod ruderne, og vindens klagen var en stund den eneste lyd, der hørtes, derpå vedblev David i en glad tone:

"På min rejse besøgte jeg et hospital for at høre til en af de stakkels unge piger, som det var gået godt, indtil hun var blevet syg og havde måttet ty til det sted. Da jeg var ved at gå igen, så jeg et sovende ansigt, der bragte mig til uvilkårligt at standse, i den grad lignede det Lettys. Jeg havde aldrig næret den ringeste tvivl om, at Letty var død; navnet over sengen var heller ikke hendes, og der var en sørgelig forskel på dette ansigt og det glade friske ansigt, jeg engang havde kendt, men alligevel fængslede det mig til stedet, og da jeg blev stående, åbnedes øjnene, – Lettys egne blide øjne, – de så mig, og som om jeg var et drømmesyn, rakte hun smilende armene ud imod mig og sagde, ganske som hun plejede at sige som barn, når jeg

vækkede hende i hendes lille seng: 'Er det dig, David?' – Jeg bragte hende hjem og lagde hende i moders arme, og da var det, som om jeg endelig havde fået tilgivelse."

Her overvældedes David af sine følelser og gik hen og så ud af vinduet for at skjule de taknemmelige tårer, der bortskyllede disse lange års smerte og kummer.

Kristine havde taget billedet op igen og stod og betragtede det, mens hendes hjerte jublede af glæde over, at den tabte var genfundet, da David atter kom hen til hende med det samme udtryk, hun havde set hos ham den aften, da hun stod og lyttede i forstuen. Glad bevæget og med et spændt blik, som om en krisis forestod, sagde han:

"Kristine, jeg vil aldrig kunne glemme, at, da alle andre, selv jeg slog hånden af Letty, trøstede og frelste De hende. Hvordan kan jeg takke Dem for det?"

"Ved at være min ven og lade mig vedblive at være Lettys," svarede hun, for dybt bevæget til at tænke på sine egne forhåbninger eller sorger.

"Altså gør fortiden, nu da De kender den helt, ingen forskel i Deres følelser for os?"

"Nej, den gør Dem kun så meget kærere for mig."

"Og hvis jeg bad Dem om at vende tilbage til det hjem, der har været så øde, siden De forlod det, ville De så komme?"

"Ja, med den største glæde, David."

"Og hvis jeg vovede at sige, at jeg elskede Dem?"

Hun så på ham med et ansigt, hvorover der bredte sig en brændende rødme og et strålende skær, derpå sank hun i hans udbredte arme og gav ham det svar, han ønskede, uden at der blev ytret et ord.

Elskende bliver i almindelighed henrykkede lige ind i den syvende himmel, men desværre kan de ikke opholde sig der længe, luften er for let, lyset for stærkt, føden for æterisk, og de nødes til at søge ned til jorden igen. David blev kaldt ned fra sin himmel efter kun en kort stund at have nydt dens glæder af Kristine, som så op fra sit ny tilflugtssted med det spørgsmål:

"Hvad bliver der så af Kitty?"

"Hun er i god behold hos sin fader og skal i næste uge giftes med 'den anden'."

"Gud være lovet!" udbrød Kristine så jublende, at der pludselig gik et lys op for David, og han sagde skælmsk:

"Hvad bliver der så af Fletcher?"

"Han er lykkelig og vel borte, og jeg håber af mit ganske hjerte, at han også vil gifte sig med 'en anden', så snart som muligt."

"Kristine, du var skinsyg på Kitty."

"David, du var skinsyg på Fletcher."

Derpå brast de begge i latter som to børn, for deres hjerter var blevet befriet for en tung byrde og strømmede nu over af glæde.

"Men, oprigtig talt, David, var du ikke lidt skinsyg på Fletcher?" vedblev Kristine, der følte en uimodståelig lyst til at stille David allehånde samvittighedsspørgsmål, da hun havde den behagelige vished, at de ville blive oprigtigt besvaret.

"Jo, rasende skinsyg. Du var så venlig, så munter, så aldeles fortryllende, når du var sammen med ham, at jeg ikke kunne holde ud at se det og holdt mig af vejen. Hvorfor var du aldrig sådan mod mig?"

"Fordi du aldrig viste, at du brød dig om mig; det gjorde han derimod. Men det var ikke rigtigt af mig at gøre det, og jeg fortryder det inderligt, for det gjorde ham mere ondt, end jeg troede, det ville gøre, da forsøget mislykkedes. Jeg forsøgte virkelig på at elske ham, men jeg kunne ikke."

"Og dog havde han så meget at byde dig og kunne give dig alt, hvad du sætter mest pris på. Det er højst besynderligt, at du ikke kunne holde af ham og foretrak en stakkels gammel fyr som mig," sagde David, der strålede af overstadig glæde.

"Ja, jeg sætter megen pris på luksus og fornøjelser, men jeg sætter mere pris på uafhængighed. Jeg er lykkeligere ved at grave i jorden med dig, end jeg ville være ved at køre i en fin karet med ham, stoltere af at være din kone, end jeg ville være af at være hans, og ingen af de kostbare ting, han forærede mig, var halvt så værdifulde i mine øjne, som en af de små buketter, der nu ligger og smuldrer i mit relikvieskrin ovenpå. O, David, jeg har længtes mere efter at få ret til at stryge den genstridige lok op, som altid vil falde ned i øjnene på dig, end efter Philips rigdomme. Må jeg have lov til det nu?"

"Ja, du må," sagde David, og Kristine gjorde det så kærligt og glad, at han måtte elske hende endnu højere derfor, skønt han brast i en hjertelig latter over dette sære indfald.

"Nå, så du troede, at jeg brød mig om Kitty?" sagde han derpå, idet han slog ind i den tone, hvormed hun havde begyndt.

"Ja, hvor kunne jeg andet, da jeg så, hvor ung og smuk hun var, og hvor forelsket hun var i dig?"

"Var hun?" spurgte David ganske uskyldigt.

"Kunne du ikke se det? Hvor I mænd dog er blinde."

"Å, ikke altid."

"David, mærkede du nogen sinde, at jeg brød mig om dig?" spurgte Kristine, der blev blussende rød for det betydningsfulde blik, han sendte hende.

"Bare jeg havde mærket det! Jeg bildte mig et par gange ind, at jeg opfangede et svagt glimt af noget sådant, men før jeg kunne komme på det rene med det, var glimtet forsvundet, og jeg følte mig overbevist om, at jeg var en indbildsk nar, at jeg et eneste øjeblik kunne nære en sådan tanke. Det var meget hårdt, men alligevel var jeg glad over det."

"Glad?"

"Ja, for jeg havde aflagt en slags løfte om, at jeg aldrig ville forelske eller gifte mig, som en straf for min grusomhed imod Letty."

"Det var urigtigt, David."

"Ja, det ser jeg nu, men det var ikke så svært at holde det tåbelige løfte, før du kom, og nu ser du, at jeg har brudt det i aften uden den mindste skygge af betænkelighed."

"Det kunne du have gjort for flere måneder siden og sparet mig for megen sorg, hvis du ikke havde været sådan et kært, beskedent og sygelig samvittighedsfuldt menneske," sukkede Kristine, glad og stolt ved at erfare, hvor elsket hun var, men dog bedrøvet over den lange tid, der var gået tabt.

"Ja vist, du kære, men ser du, jeg opdagede ikke, hvorfor jeg holdt så meget af min veninde, før jeg mistede hende. Jeg havde netop begyndt at føle, at du var mig meget kær, – for efter din fødselsdag var du ligesom husets gode engel, – da der indtrådte en pludselig forandring i dit væsen; jeg troede, at du havde fået en mistanke om mine følelser og ikke syntes om dem. At du tog

bort efter Kittys komme, bestyrkede min frygt, og så kom den – bliver du vred, hvis jeg siger – *fordømte* Fletcher?"

"Nej, ikke i mindste måde."

"Nå, da han ikke vandt, vil jeg ikke være hård imod ham; imidlertid opgav jeg dengang alt håb og havde så en streng tid, især den første aften, da denne glimrende tilbeder indfandt sig og fik så venlig en modtagelse."

Kristine så Davids stærke hånd, der lå på hans knæ, knytte sig, mens han trak øjenbrynene sammen med et bistert blik, der tydeligt viste, at han ikke var, hvad hun var tilbøjelig til at antage ham for, nemlig en forfulgt helgen.

"O, min kæreste ven, jeg elskede dig jo hele tiden så inderligt, men du ville hverken se eller tale eller forstå; du trak dig tilbage og lod mig pine os alle tre," udbrød Kristine med en tragisk gestus.

"Ja, kære, har du nogen sinde kendt en forelsket mand, der gjorde, sagde eller tænkte det rette til rette tid? Jeg har aldrig," sagde David så angergivent, at hun på stedet tilgav ham.

"Lad det nu være glemt, min ven. Det har lært os kærlighedens værd, og måske vil vi have gavn af dette tilsyneladende spild af en kostbar tid. Nu har jeg ikke blot fået dig, men hvor jeg dog er rig!"

"Og jeg, som troede, at alt var forbi for mig, da jeg havde fundet Letty! Da jeg ikke så mere til Fletcher, havde jeg begyndt at håbe igen, men da hun så kom tilbage, vidste jeg jo, at mit hjem også måtte blive hendes, og frygtede for, at du ville afslå at dele det, når du fik alt at vide. Du er så stolt og den reneste kvinde, jeg nogen sinde har kendt."

"Og hvis jeg havde afslået det, ville du så have ladet mig fare og holdt fast på Letty?"

"Ja, hun kunne forlange et hvilket som helst offer af mig."

"Du burde have kendt mig bedre, David. Men jeg afslår det ikke, og du behøver ikke at vælge imellem os."

"Nej, Gud være lovet! Tænk dig mine følelser, da Letty fortalte mig om alt, hvad du havde været for hende. Hvis noget kunne forøge min kærlighed til dig, så ville det være det. Nej, skjul ikke dit ansigt! Jeg holder så meget af at se det rødme og smile og tillidsfuldt vende sig imod mig, som det ikke har gjort i disse mange lange måneder."

"Har Letty fortalt dig, hvad hun har gjort for mig?" spurgte Kristine, der i dette øjeblik lignede en rose mere, end Kitty nogen sinde havde gjort.

"Ja, hun fortalte mig alting og ønskede, at jeg skulle fortælle dig hele hendes historie, selv den mørkeste del af den. Det er bedst, jeg gør det, inden I mødes igen."

Han holdt inde, som om det faldt ham meget svært at opfylde Lettys ønske, men Kristine lagde sin hånd på hans læber og sagde blidt:

"Lad mig aldrig få den at høre; lad hendes fortid være lige så glemt, som om hun var død. Hun var min veninde, da jeg ingen anden havde, nu er hun min elskede søster, og intet kan nogen sinde formindske vor kærlighed til hinanden."

Havde Davids ansigt forekommet hende smukt af glæde og taknemmelighed, da han fortalte de glædelige episoder af Lettys historie, fandt hun det dobbelt smukt nu, da hun forskånede ham for at fortælle det mørkeste kapitel i den og bad ham "lade resten være glemt".

"Nu følger du vel med hjem; moder og Letty længes efter dig, og nu, da jeg har fået dig, agter jeg med Guds hjælp at beholde dig hele mit liv."

"Det var måske det bedste at dø i dette lyksalige øjeblik, for så megen lykke er næppe mulig i denne sorgens verden," var Kristines svar på Davids indtrængende opfordring.

"Vi vil snart gifte os og tage på en bryllupsrejse, hvorhen i verden du ønsker, og vore hvedebrødsdage skal ingen ende få, vel fru Sterling junior?" sagde David, der lod sine tanker flyve ud i fremtiden med ophøjet ringeagt for mulige hindringer.

Før Kristine kunne komme sig igen efter denne noget overvældende meddelelse, trådte hr, Power ind; han opfattede ved første øjekast situationen, gav dem et smil, der var lige så godt som en velsignelse, og sagde hjerteligt, idet han rakte dem hver en hånd:

"Nu er jeg tilfreds; jeg har biet og ventet tålmodigt, men nu har I da efter mange genvordigheder fundet hinanden i rette tid." Derpå føjede han skælmsk til med et betydningsfuldt blik til Kristine: "Men David er ingen helt alligevel."

Hun huskede den samtale, de havde haft i jordbærbedet, smilede og svarede, idet hun tillidsfuldt lagde sin hånd i Davids og med stolthed og beundring så op til ham:

"Nu har jeg set begge sider af mønten og fundet, at det er ægte guld; helt eller ikke, jeg er tilfreds, for, skønt han elsker sin moder højt, er der dog plads i hans hjerte også for mig; i sine gamle bøger har han hentet noget bedre end lærdom, og han har overbevist sig om, at de dobbelte blomster virkelig er de smukkeste."

16. Indrulleret

Kristines tilbagekomst til det gamle hjem var meget glædelig og kunne ikke godt være andet med en moder, en søster og en hjertenskær til at byde hende velkommen tilbage. Hendes møde med Letty var ubeskrivelig rørende, og i de følgende dage delte hun så temmelig ligeligt sin tid mellem hende og hendes broder. Der var ikke en sky mere på Kristines himmel, og hele verden syntes at smile til hende, men selv mens hun nød livet i fulde drag og misundte søvnen den tid, hun måtte afstå til den, havde hun en fornemmelse af, at denne drøm var alt for skøn til at kunne vare, og sagde ofte:

"Der rammer os bestemt et eller andet; en så fuldkommen lykke er ikke mulig i denne verden."

"Så lad os nyde den, så længe det forundes os," kunne David svare, da han viseligt mente, at det ikke var værd at gøre sig bekymringer for den dag i morgen.

Kristine lukkede følgelig sit øre for den ildevarslende røst i sit indre og hengav sig helt og fuldt til den lykke, der endelig var kommet. Endnu mens martsvinden tudede udenfor, arbejdede hun med David i drivhuset, strøg den genstridige lok op, så ofte hun følte sig opfordret til det, og fortalte ham vel en snes gange om dagen, at hun elskede ham, ikke med ord, men med stumme beviser, der frydede hans hjerte og fik fremtiden til at se så lys ud for ham, at han næppe vovede at tro på det.

Det ville have været vanskeligt at finde en lykkeligere mand, end David var i denne tid; det var, som om han var blevet befriet for enhver byrde, og hans livsmod rejste sig igen med en

elasticitet, der overraskede selv dem, der kendte ham bedst. Kristine undrede sig ofte over, om den muntre, unge mand, der gik fløjtende og syngende omkring i huset og ofte standsede for at kysse en eller anden, komme med en spøg eller med et strålende ansigt udbryde som et glad barn: "Hvor det dog er dejligt alt sammen!" virkelig kunne være den samme ædruelige, adstadige David, der tidligere traskede omkring med lidt bøjet ryg og med et fraværende blik, der røbede, at hans tanker var langt borte fra hans daglige arbejde.

Det var smukt at se hans moders overvættes glæde over ham, det var endnu mere rørende at se Lettys blide, dybe øjne følge ham med en uudsigelig kærlighed og taknemmelighed, men allersmukkest var det dog at se Kristines forundring og henrykkelse over de opdagelser, hun gjorde, for skønt hun havde kendt David i et år, havde hun dog aldrig før set ham, som han virkelig var.

"David, du er en bedrager," sagde hun en dag, da de var beskæftiget i drivhuset med en bestilling til et bryllup.

"Ja, det sagde jeg dig jo, men du ville ikke tro det," svarede han og afklippede rosenknopper med en ødselhed, som om det var til hans eget bryllup.

"Jeg troede, jeg skulle få en rolig, adstadig mand, der kun brød sig om sine bøger, og så opdager jeg, at jeg er blevet forlovet med en romantisk yngling, der uden det mindste spor af værdighed farer omkring, omfavner folk bag dørene, synger operasange – i parentes bemærket, gruelig falsk, – og opfører sig i det hele taget mere som en nar end som en respektabel mand, der står på nippet til at indtræde i den agtværdige ægtestand. Nu er der ikke noget mere, der kan overraske mig;

jeg er forberedt på alt, selv på at se min egen kvæker danse en hopsa."

"Det er netop det, jeg har længtes efter! Kom og lad os tage os en svingom, det vil du have godt af!" udbrød David, og til Kristines største forbavselse greb han hende om livet og dansede ned ad gangen med hende med en sådan færdighed, at den vilde fart blev langt mindre ødelæggende for urtepotterne, end man skulle have ventet, og syntes at fornøje planterne, der stod og raslede og nikkede, som om de beundrede den smukkeste dobbeltblomst, der nogen sinde havde blomstret iblandt dem.

"Jeg kan ikke gøre ved det, Kristine," sagde David, da de åndeløse og leende var kommet til den anden ende af gangen. "Jeg føler mig som en dreng, der er sluppet ud af skolen, eller snarere som en mand, der er sluppet ud af fængslet, og må nyde min frihed på en eller anden måde. Jeg er ikke af de meget talende, ved du og da tyngdens love forbyder mig at flyve til vejrs, kan jeg kun udtrykke den glade, opløftede stemning, jeg er i, ved at 'gøre kaprioler', som du kalder det. Jeg giver værdigheden en god dag; lad os blot være glade; med tiden bliver jeg nok adstadig igen."

"Det ønsker jeg slet ikke, du skal blive, det fryder mig tværtimod at se dig så ungdommelig og glad; jeg mente kun, at du ikke er den gamle David mere, og at jeg må gøre bekendtskab med den nye."

"Jeg håber, du vil synes bedre om ham end om den visne 'gamle David', som du først lærte at kende, og som du i din hjertens godhed skænkede din kærlighed. Moder siger, at jeg igen er blevet, som jeg var, før vi mistede Letty, og undertiden

tror jeg det selv. Er det tilfældet, vil du opdage, at jeg er et stolt, heftigt og ærgerrigt menneske, Kristine, og hvordan vil du synes om det?"

"Udmærket; den slags stolthed, som du er i besiddelse af, kan jeg godt lide; lidt heftighed har du ingen skade af, for du har lært at beherske den, hvis det gøres nødigt, og ærgerrigheden er det bedste af det alt sammen. Jeg har tit undret mig over, at du ikke havde noget af den, og jeg længtes efter at vække den hos dig, for du forekom mig ikke at være en mand, der kunne føle sig tilfreds alene ved dette dagligdags liv, når der er så meget smukt at arbejde for. Hvad vil du vælge, David?"

"Det må tiden vise; livskraften er vakt i mig, og jeg er rede til at gribe lejligheden, når den byder sig. Jeg ved ikke, hvordan det kan være, men jeg føler mig overbevist om, at der vil blive givet mig en gerning, som jeg kan vie hele min sjæl og alle mine kræfter. Jeg benyttede ikke den første lejlighed, men jeg er vis på, at der vil komme en anden, og hvad det så bliver, så er jeg rede til at gøre mit bedste og leve eller dø for det, som Gud vil."

"Det er jeg med," svarede Kristine i en lige så alvorlig tone og med et lige så forhåbningsfuldt og bestemt udtryk i sit ansigt som han.

Derpå tog de atter fat på deres arbejde, og mens de bandt buketter og kranse, drømte de kun lidt om, hvor hurtigt den anden lejlighed skulle komme, hvor snart de skulle blive opfordret til at holde deres løfte, og hvor godt de hver især skulle udføre deres gerning i liv og død.

De skud, der en aprilmorgen blev løsnet ved Fort Sumter, fortalte mange mænd som David, hvad der skulle blive deres

gerning, og viste mange kvinder som Kristine en ny rettighed, som de kunne fordre og bevise deres dygtighed til at besidde.

Det er unødvendigt at gentage beretningen om den krig, der begyndte hin dag; den er blevet så ofte fortalt, at den her kun skal berøres som en af Kristines livserfaringer, en erfaring, der blev for hende, hvad den blev for alle, der tog del i den og redeligt opfyldte deres pligt.

Nordstaterne vågnede op af deres lykkelige dvale og begyndte at røre på sig med en ildevarslende summen som af bier, når rå hænder ryster deres kube. Både rige og fattige satte deres stolthed i at vise, at de elskede friheden højere end deres penge eller deres liv, og at de var værdige ætlinge af de gæve gamle puritanere. Mange mænd sagde: "Det vil snart være forbi," men de erfarne mænd, hvis advarsler havde været forgæves, rystede på hovedet, da denne første sørgelige sommer viste, at overenskomsternes tid var forbi, og at den evige retfærdigheds strenge regnskabsdag stod for døren.

I intet hjem i hele landet bragte krigen en pludseligere forandring end i det lille landsted ved alleen. Al den glade fred var borte; uro og angst, sorg og harme forstyrrede alle hjemmets milde glæder og formørkede den fremtid, der havde set så lys ud. Nu var David adstadig nok og gik omkring og udførte sin gerning med et bistert træk omkring sine læber og med funklende øjne, der fik de tre kvinder til at se på hinanden, blege af en angst, som de ikke turde udtale. Når de sad sammen og pillede charpi eller lavede bind, mens David oplæste en eller anden sørgelig beretning om et tabt slag, der fik deres blod til at stivne og deres hjerter til at bløde af medlidenhed, sagde disse kvinder hver især, idet de lyttede til denne stemme, der

klang i deres øren som krigersk musik, til sig selv: "Tidligere eller senere vil han gå med, og jeg har ingen ret til at holde ham tilbage." Hver især stræbte til at være rede til modigt at bringe sit offer, når tiden kom, men hver især bad tillige om, at det ikke måtte blive fordret af hende.

David sagde ikke synderligt, men af den ligegyldighed, han viste for sin have, og den virksomhed, han udfoldede til bedste for soldaterne, så de, at hans tanker var ved krigen. Dag efter dag overlod han til Kristine og sin søster at besørge de bestillinger, der nu så hyppigt indløb på blomster til at lægge på graven over en eller anden kær, faldet søn, der var blevet bragt hjem til sin moder som lig. Dag efter dag skyndte han sig af sted for at hjælpe hr. Power med den sygepleje, der snart gjorde fordring på alle hjerter og hænder, og dag efter dag kom han tilbage med hvad Kristine kaldte "heltemærket", tydeligere og tydeligere skrevet på sin pande. Hele den første sommer, der var lang og streng, både for dem, der drog af sted, og for dem, der blev tilbage, arbejdede og ventede David, mens kvinderne blev stærkere og stærkere ved den ny opofrelsens og standhaftighedens ånd, der gennemtrængte alle.

"Hvor det er frygteligt! Ak! hvornår vil der dog komme en ende på det?" sukkede Letty en dag i den anden sommer, efter at David havde oplæst en lang liste på de faldne og sårede i et af de blodige slag.

"Aldrig, før vi har sejret!" udbrød David, idet han slængte avisen fra sig og gav sig til at vandre omkring i stuen med knejsende hoved som en stridshingst, der lugter krudt. "Ja, det er frygteligt, men alligevel herligt. Jeg takker Himlen for, at jeg

oplever at se denne uret afhjulpet, og ønsker kun, at jeg kunne være med og kæmpe som en mand."

"Ja, det er ikke mere end naturligt, men der er mænd nok, som har færre bånd på sig end du, som kan kæmpe bedre, og hvis plads er lettere at udfylde end din, hvis de falder," skyndte Kristine sig at sige.

"Men de, der har mest at tabe, kæmper bedst, siger man, og efter min mening er en grund til at kæmpe lige så nødvendig for en soldat som våben, hvis han skal udføre sit hverv på rette måde."

"Som en enkes eneste søn kan du ikke blive udskrevet, det er da altid en trøst," sagde Letty, der ikke kunne forsone sig med den tanke at give slip på en broder, som hun havde måttet savne i så mange år.

"Det skulle ikke holde mig tilbage, og jeg ved, at min moder ville give sin enkens skærv, hvis hun så, at det behøvedes."

"Ja, David," svarede den gamle kone mildt og bestemt, men hendes svage hånd greb uvilkårlig hendes eneste søn, der var hende så dyrebar. David trykkede den i begge sine og sagde taknemmeligt: "Tak, moder"; derpå fæstede han sit blik på de to yngre, men derfor ikke mindre elskede kvinder og sagde med en klang i stemmen, der fik dem til beredvilligt at samtykke trods deres kærlighed og frygt.

"Hør mig nu, I kære mennesker, og forstå, at hvis jeg gør dette skridt, så gør jeg det ikke overilet eller uden at beregne, hvad det koster. Min første og naturlige indskydelse var at gå med straks i begyndelsen, men jeg lod være for jeres skyld. Jeg så, at man ikke egentlig trængte til mig, og mente, at krigen snart ville være forbi, og at de, der dengang drog af sted, kunne

gøre, hvad der skulle gøres. I ser nu, hvor vi har taget fejl, og Gud alene ved, hvornår der skal blive en ende på det. De unge mennesker – Gud velsigne dem for deres tapperhed! – har kæmpet bravt, men nu må vi ældre til det. Vi kan ikke ofre alle de tapre knøse, og vi, som har mere at tabe end de, må nu tage vor tur og se, om vi kan gøre det lige så godt. I giver mig ret; det kan jeg se på jeres ansigter; hold mig derfor ikke tilbage, når min tid kommer til at gå med. Jeg må give mit bidrag, hvor ringe det end bliver, ellers vil jeg aldrig føle mig værdig til jeres kærlighed. I vil lade mig gå, det er jeg vis på, og ikke angre, at I lod mig gøre, hvad jeg anså for en hellig pligt, så får Gud råde for resten."

"Ja, David," svarede både hans søster og hans fæstemø modigt og tænkte i øjeblikkets begejstring ikke på, hvilke prøvelser Gud i sin visdom måske havde besluttet at sende dem.

"Godt! Jeg vidste, at mine spartanerinder ville være rede, og jeg skal ikke gøre jer skam. Jeg har nu ventet over et år og gjort, hvad jeg kunne, men jeg har hele tiden haft en fornemmelse af, at der ville blive givet mig lejlighed til at tage del i den strengere gerning, og har truffet mine forberedelser til det. Bennett vil til efteråret overtage haven og drivhuset for et år eller længere, hvis jeg ønsker det. Han er en rar, venlig mand, og hans søn vil overtage min plads her i huset og være jer en trofast beskytter. Hr. Power kan ikke undværes her hjemme og derfor ikke blive feltpræst, hvor inderligt han end ønsker det, så han vil også i nødstilfælde være i nærheden, og når du så tilmed har dine to døtre hos dig, moder, kan du nok undvære mig en kort tid."

"Der bliver kun én datter hos hende, David; jeg lader mig også hverve, når du gør det," sagde Kristine i en bestemt tone.

"Er det dit alvor?"

"Ja, mit ramme alvor. Jeg vidste, du ville af sted; jeg så dig træffe forberedelser til det og besluttede at følge med. Jeg har også truffet mine forberedelser og har talt med fru Amory, der er blevet plejemoder på et hospital og har lovet at skaffe mig en plads, når jeg var rede. Den dag, du lader dig hverve, skriver jeg til hende, at nu er jeg rede."

Med flammende øjne og blussende kinder rejste Kristine sig op med en mine, som om hun havde besluttet at gøre sin pligt til det yderste. David greb hendes hænder uden at ænse de ildevarslende bind, hun holdt i dem, og sagde med øm beundring og bebrejdelse i sin tone:

"I sommer, da jeg bad dig om det, ville du ikke gifte dig med mig af frygt for, at du skulle blive en byrde for mig, men nu vil du dele besværligheder og farer med mig og styrke mig ved bevidstheden om at have dig i min nærhed. Kæreste ven, bør jeg tillade dig at gøre det?"

"Du *må* lade mig gøre det, og til gengæld skal jeg gifte mig med dig, når som helst du ønsker det," sagde Kristine og beseglede sit løfte med et kys, der bragte ham til tavshed.

David havde ønsket at gifte sig for længe siden, men da han en måned efter deres forlovelse bad hr. Power om at vie dem, sagde denne erfarne ven til dem:

"Jeg vil ikke råde jer til det endnu. Nu har I prøvet hinanden som venner; prøv nu også hinanden som forlovede; hvis I så synes, at alt er, som det skal være, vil I være beredt til det største af de tre eksperimenter, og så gift jer i Guds navn."

"Ja, det vil vi," svarede de, og i et år havde de nu ladet sig nøje med at prøve hinanden, havde fundet meget at elske hos

hinanden og noget at lære i retning af den kunst at vise tålmodighed og overbærenhed.

Allerede i nogen tid havde David ment, at de nu havde ventet længe nok, men Kristine trak det stadig ud, da hun frygtede for, at hun ikke endnu var værdig til en så stor lykke, og desuden i sit stille sind græmmede sig over sin fattigdom. Hun havde så lidt at give til gengæld for alt, hvad hun modtog, og tog sig det så nær, at hun undertiden følte sig fristet til at bede onkel Enos om et beskedent udstyr; det havde hun imidlertid aldrig gjort og besluttede heller ikke nu at bede ham om noget, men selv at fortjene sin lykke ved at bidrage sit til fuldførelsen af det store værk.

"Det skal jeg huske," var alt, hvad David svarede til hendes sidste løfte, for tre måneder efter at tage hende på ordet.

Et par uger gik alt sin sædvanlige gang; Kristine udførte sin gerning i huset med hovedet fuldt af nye planer, læste skrifter om sygepleje, lavede havresuppe, plastre og omslag, indtil fru Sterling erklærede hende for fuldkommen, og drømte glade drømme om en lykkelig tid, når der atter var fred i landet og David var kommet tilbage i god behold med alle de stjerner og ordener, en mand kan erhverve sig uden at ofre livet for dem.

David ordnede sine sager, traf aftaler med Bennett, var kærlig og omhyggelig mod sine kære og ilede jævnligt bort for at pakke kasser med forråd af alle slags, aflægge besøg i lejren og se regimenterne drage af sted, for hver dag mere og mere overtydet om, at hans tur snart ville komme.

En dag i september kom han vandrende hjem med langsomme skridt, og da han så Kristine i haven, gik han hen til hende, hjalp hende med at lægge måtter over nogle fine

buskvækster og stille redskaberne til side, og da det var gjort, sagde han med usædvanlig mildhed:

"Kom og gå en lille tur med mig i alleen."

Hun lagde sin arm i hans og sagde hurtigt:

"Du har noget at sige mig; jeg kan se det på dit ansigt."

"Kære Kristine, nu må jeg af sted."

"Ja, David."

"Og du?"

"Jeg følger med."

"Ja, Kristine."

Det var alt, hvad der blev sagt; hun forsøgte ikke at holde ham tilbage nu, og han bestred ikke hendes ret til at følge med. De så hinanden modigt i ansigtet et øjeblik, idet de fuldt vel erkendte både deres pligt og den dermed forbundne fare, men dog var beredt til at opfylde den ene og trodse den anden, siden de fik lov til at følges ad. Derpå gav de sig til, skulder ved skulder, som om de allerede var indrulleret, at marchere op og ned ad alleen og lægge planer om deres felttog.

Den næste aften, da fru Sterling sad alene i tusmørket, trådte en høj mand i blå uniform sagte ind i stuen; et øjeblik blev han stående og betragtede den rolige skikkelse, derpå gik han hen og knælede foran den, idet han med en alt andet end soldatermæssig skælven i sin stemme sagde:

"Nu har jeg gjort det, moder; sig, at du ikke er bedrøvet over det."

Men den lille kvækerkappe bøjede sig ned mod hans brede skulder, og det eneste svar, han fik, var en hulken, der bevægede det bløde tørklæde over det kærlige gamle hjerte, der klyngede sig tæt op til den søn, som så længe havde levet for hende alene.

Hvad der tildrog sig den aften i tusmørket, fik ingen nogen sinde at vide, men David havde en hårdere kamp at bestå end nogen af dem, han senere deltog i, og modtog fra sin moders hjerte en belønning, som han satte mere pris på, end han ville have sat på at modtage Æreslegionens kors af en kongelig hånd.

Da hr. Power og de andre kort efter trådte ind, traf de deres soldat stående stiv og strunk på sin gamle plads på kamintæppet med sine blanke knapper skinnende i lyset fra kaminilden, mens Hektor gloede på ham med en yderst forbavset mine, for uniformen, det kortklippede hår, det studsede skæg og en vis knejsen med hovedet havde forandret dens herre i den grad, at det kloge dyr var helt forvirret.

Letty mønstrede ham med et bifaldende smil og gik derpå hen for at trøste sin moder, som ikke så hurtigt kunne genvinde sin ro. Men Kristine blev stående lidt i afstand og betragtede sin hjertenskær med noget mere end beundring i sit ansigt og udbrød med strålende øjne:

"O, David! Du er smuk! En gang var jeg så blind, at jeg syntes, du så simpel ud, men nu er min 'blå dreng' den stateligste mand, jeg nogen sinde har set. Ja, hr. Power, nu har jeg endelig fundet min helt! Her står han, min ridder uden frygt og dadel, beredt til at tage del i den ædleste kamp, der nogen sinde er blevet kæmpet. Jeg ville ikke holde ham tilbage, selv om jeg kunne; jeg er glad og stolt over, at han går med, og hvis han aldrig mere skulle komme tilbage igen til mig, vil den tanke hjælpe mig til at bære det bedre, at han efter evne har opfyldt sin pligt og lagt resten i Guds hånd."

Med dette udbrud at kærlighed, stolthed og tillid var hendes styrke udtømt; hun kastede sig i Davids arme og græd, som så

mange græd i hine dage, da mænd og kvinder gav det kæreste, de ejede, og de, der bad og ventede, næsten led lige så meget som de, der kæmpede og døde.

Da sagen først var afgjort, var det forbavsende at se, med hvilken ro de fandt sig i det, hvor snart de vænnede sig til forandringen, og hvor stolt de følte sig over "vor soldat". De tre ellers så rolige kvinder blev grebet af den almindelige begejstring og syntes ikke, de kunne gøre nok for fædrelandet. Fru Sterling klippede sit dyrebare gamle linned i stykker uden så meget som at knurre; Letty lavede toilettetasker i dusinvis og var utrættelig til at koge gelé og sy blå trøjer, mens Kristine erklærede, at hvis hun havde haft tyve fæstemænd, ville hun sende dem alle sammen af sted, og traf forberedelser, som om hun agtede at være sygeplejerske for hele hæren.

David var imidlertid i lejren og fik den første mundsmag af soldaterlivet, som på ingen måde behagede ham bedre, end han havde tænkt sig, men man hørte ham aldrig beklage sig, og han fortrød ikke, at han havde forladt sin elskede, for han havde nu både "grund til at kæmpe og våben" og agtede at benytte begge dele efter bedste evne.

Der ville være gået mange tornystre til at rumme alle de gaver, der regnede ned over ham fra naboer og venner, men han tog imod alt, hvad der kom og uddelte det til dem i sit kompagni, der var mindre gunstigt stillet. Iblandt dem var Elias Wilkins, og hvordan han var kommet der, skal vi nu berette.

Det var ikke med en tanke faldet Elias ind at gå med i krigen, men madam Wilkins var en patriotisk kvinde og kunne ikke slå sig til ro, før hun fik sendt en stedfortræder, siden hun ikke

kunne gå med selv. Da hun så, at Elias kun røbede ringe begejstring for sagen, prøvede hun på alle mulige måder at vække ham. Hun læste opflammende beretninger om slag for ham, i hvilke hun omhyggeligt forbigik de døde og sårede; hun sendte hele husets besætning, det mindste barn med, ud for at råbe hurra for hvert regiment, der drog af sted, og fortalte uafladelig Washington, at hun ville ønske, at hun kunne lægge ti år til hans alder og sende ham af sted for at kæmpe for sit land som en mand.

Men intet som helst syntes at gøre indtryk på den dorske Elias, der blev ved at tygge på sin skrå uden at røbe andet livstegn.

"Godt," sagde madam Wilkins i en bestemt tone til sig selv; "hvis jeg ikke kan gøre indtryk på hans sjæl, så vil jeg prøve på at gøre det på hans mave, og se, hvad virkning dét vil have."

Denne trussel udførte hun så eftertrykkeligt, at Elias virkelig blev vækket, for han satte særdeles pris på at leve godt, og Cynthia forstod kogekunsten til bunds. Små portioner syntes han ikke om, og han kunne ikke lade være at spørge om, hvordan det kunne være, at han aldrig mere fik sine livretter.

"Vi har ikke råd til at leve godt nu, når vore soldater lider nød. Jeg vil skamme mig for at lave fine retter nu og vil være bange for at kvæles, når jeg prøvede på at nyde noget af dem. Der er ingen nu, uden at han bringer sit offer, og vi må ikke være karrige med vort, Gud skal vide, det er lille nok –; der skal ingen frådsen blive her i huset foreløbig. Hvis jeg blot kunne spare så meget sammen, al jeg kunne sende en mand i mit sted, ville jeg være meget stolt af at gøre det. Men i det mindste vil jeg knappe

af på alting og sende de kære, tapre soldater hver hvid, jeg kan skrabe sammen, uden at børnene lider nød."

"Nå, Cynthia, tag det nu ikke så hidsigt; det bliver nok alt sammen godt til sidst, og det er ingen nytte til at vende op og ned på alting og være så bandsat kedelig," svarede hr. Wilkins med usædvanlig energi.

"Jo, det er, Elias. Ingen har lov til at have det godt i sådanne tider som disse, og det skal vi heller ikke, hvis jeg kan gøre noget til det," sagde madam Wilkins og satte strygejernet fra sig med en heftighed, der tydeligt fortalte Elias, at nu var krigen erklæret.

Han sagde ikke mere, men henfaldt i grublerier. Han var ikke så uberørt, som det syntes, af den almindelige bevægelse og havde følt adskillige mandige tilskyndelser til at "slå løs på dem", når hans kammerater på værkstedet forbitret svingede deres syle eller hævngerrigt hamrede løs på sålelæderet, mens de afhandlede krigens begivenheder, men den egenkærlige, lade lille mand kunne ikke bekvemme sig til at trodse besværligheder og farer og undskyldte sig med sine pligter mod sin familie for, at han blev hjemme.

Men nu, da hjemmet ikke længere var hyggeligt, da Cynthia havde fået så skarp en tunge og var blevet så heftig, nu, da han, hvad der var det værste af det hele, blev holdt på smal kost, begyndte han at tænke, at han lige så godt kunne ligge i et telt i lejren og vinde lidt ære med det samme han underkastede sig ubehagelighederne, når de nu engang ikke kunne undgås. Naturen tåler ingen tomhed, og da det begyndte at falde småt med føden, kunne fædrelandskærligheden komme til at udfylde det nagende tomme rum. Elias havde næsten fattet sin

beslutning, for han vidste, hvad husfred er værd. Og skønt hans hustru ikke var nogen havgasse, var hun dog den regerende magt, og i sit stille sind betragtede han hende som en meget beundringsværdig kvinde. Han vidste godt, hvad hun ønskede af ham, men agtede ikke at lade sig jage med af nogen som helst, derfor tav han stadig stille, og madam Wilkins begyndte allerede at tro, at hun kom til at opgive sine bestræbelser, da hun fik en uventet forbundsfælle, hvilket den gode kone benyttede til at slå et sidste slag.

En dag sad Elias temmelig sent ved morgenbordet; på hver side af ham sad en af hans små drenge og ventede på, at der skulle falde en mundfuld af til dem, og imidlertid begik de småtyverier til højre og venstre, for fader var faldet i dybe tanker. Madam Wilkins stod og bagte æbleskiver, og skønt det i almindelighed ikke blev betragtet som en heltemæssig beskæftigelse, var det dog klogt den dag for hende. Æbleskiver var en af Elias' yndlingsretter, og hun havde bagt dem til madding for denne forsigtige fisk. At sige, at fisken øjeblikkelig fo'r løs og slugte madding, krog og det hele, ville kun svagt betegne, i hvilken grad Elias viste æbleskiverne retfærdighed. Han havde fået en fristende stabel af de letteste, bruneste æbleskiver, man nogen sinde havde set, på sin tallerken og sad der med det velvilligste ansigt og betragtede en stor klump smør, der lå og smeltede på den øverste; denne gunstige lejlighed greb madam Wilkins og sagde med eftertryk:

"David Sterling har ladet sig indrullere."

"Så-å! har han det, virkelig?"

"Ja, naturligvis! Det ville vel enhver mand gøre, der har hjertet på det rette sted."

"Ja, men han har ingen familie, ser du."

"Han har sin gamle moder, den søster, der er kommet hjem et eller andet sted udenlands fra, og så Kristine, som han lige skulle giftes med. Jeg gad vidst, hvem der har en familie, som det er sværere at forlade."

"Det er sværere at forlade seks små børn; hvis jeg gik med, så gad jeg nok vide, hvem der skulle sørge for dem."

"Jeg tænker nok, *jeg* skulle kunne forsørge familien, hvis jeg tog mig det for," svarede madam Wilkins og vendte en æbleskive så eftertrykkeligt, at det fik dens herre til at sluge en hel mundfuld med betænkelig hast, for han vidste meget vel, at det kun var meget få af de penge, han tjente, der gik i den fælles kasse. Hans kone havde aldrig gjort ham bebrejdelser i den anledning, men nu pinte den omstændighed ham, og der var noget i hendes tone, der gjorde denne pille vanskelig at sluge.

"Det lader næsten til, at du har stort hastværk med at blive enke, Cynthia; siden du absolut vil have mig af sted for at blive skudt," brummede Elias ilde til mode.

"Jeg vil alle dage hellere være en tapper mands enke end en kujons kone!" udbrød den oprørske Cynthia; derpå blev hun mildere stemt og lagde blidt to varme æbleskiver på hans tallerken, idet hun med hånden på hans skulder vedblev: "Kære Elias, jeg ville så gerne være stolt af min mand, som andre koner er det af deres. Alle yder jo deres offer; jeg ville så inderligt gerne give min skærv, men jeg har jo kun dig."

Hun tog derpå atter fat på sit arbejde, og hr. Wilkins blev siddende og klappede tankefuldt de krøllede hoveder ved siden af sig, mens drengene plyndrede hans tallerken uden at få

anden irettesættelse end et næppe hørligt: "Mine små gutter, mine små gutter!"

Hun troede, at hun havde fanget ham og smilede ved sig selv, skønt en stor tåre ved hans sidste ord faldt ned på panden og spruttede. Man kan derfor forestille sig, hvor mismodig hun blev, da fisken efter at have slugt maddingen gjorde tegn til at ville rykke snøren over og undslippe, for hr. Wilkins skød sin stol tilbage og sagde langsomt, mens han gav sig til at stoppe sin pibe:

"Jeg vil lade mig hænge, om jeg kan se nogen rimelig grund til, at en mængde hæderlige mænd skal fryse og lade sig skyde ihjel for de fordømte negre."

Videre kom han ikke, for nu brast hans kones tålmodighed; uden at bekymre sig om, at æbleskiverne blev brændt, vendte hun sig imod ham, blussende rød i hovedet og udbrød:

"Men Elias, har du da intet hjerte? Hvor kan du få dig til at skælde ud på disse stakkels forpinte skabninger, når du husker på, hvad Hepsey har fortalt os? Tænk på de ulykkelige koner, der bliver skilt fra deres mænd for at sælges, på deres børn, som de elsker lige så højt, som vi elsker vore, og som bliver revet bort fra deres mødre, og på gamle folk, der bliver holdt i slaveri i firsindstyve lange, strenge år, uden løn, og som så, når de ikke kan arbejde mere, hverken finder deltagelse eller får nogen som helst hjælp. Elias Wilkins, betragt det syn der, og se, om du så endnu har mod til at sige nej."

Madam Wilkins var en simpel kone i en gammel kalikos kjole, men der var noget ophøjet og ædelt i hendes ansigt, stemme og hele holdning, idet hun slog døren til det lille kammer op på vid gab og pegede på det syn, der viste sig der inde.

Det var Hepsey, der sad ved siden af en seng, hvori der lå noget, der mere lignede et sammenskrumpet mumie end en kvinde, og ak! dog var det hendes gamle moder, som hun så længe havde arbejdet for og længtes efter; vel var hun nu både blind og døv, hun gik i barndom, og hendes kræfter var fuldstændig udtømte af alt, hvad hun havde måttet gå igennem, men hun var dog nu endelig til sidst blevet fri, og over Hepseys ansigt var der udbredt en stolthed, fred og glæde, der var mere veltalende og rørende end nogen som helst tale eller prædiken, der nogen sinde er blevet holdt.

Hr. Wilkins havde hørt hendes historie, og den havde gjort stærkere indtryk på ham, end han havde villet tilstå; nu trængte erindringen om den sig ind på ham med pludselig styrke; den tanke, om det havde været hans moder, hustru eller børn, der således blev revet bort fra ham, bragte hans sind i oprør, og den mandigste bevægelse, der nogen sinde havde grebet ham, bragte ham til at slænge sin pibe hen ad gulvet, sætte sin hat på med et eftertrykkeligt dask og gå ud af huset med et udtryk i sit ellers udtryksløse ansigt, der fik hans kone til at klappe i hænderne og jublende udbryde:

"Jeg tænkte nok, at det kunne han ikke modstå!"

Derpå gav hun sig atter ivrigt til at arbejde, og klokken tolv stod der en udsøgt middagsmad og dampede på bordet, børnene var vasket, så deres ansigter skinnede, og stuen var så ren og hyggelig, som nogen stue kunne være med den gennemtrængende duft af brændte æbleskiver og dekoreret med tre dusin krusede natkapper, der hang rundt omkring på udspændte snore.

"Sig mig, så snart I ser fader komme, at jeg kan gøre saucen i stand," sagde madam Wilkins, idet hun gik ind med en kop te til Hepseys moder.

"Nu kommer han, mor!" råbte Augusta øjeblikkelig.

"Nej, det er ikke ham, det er en soldat," føjede Anna Lizy til.

"Jo, det er far! Nej dog, hvor han er fin!" råbte Washington, der for første gang i sit liv beundrede sin fader.

Førend madam Wilkins kunne svare på disse modsigende meldinger, trådte hendes mand ind med et så krigersk udseende, som hans flade bryst og tynde ben tillod, og idet han blev stående og krampagtigt drejede sin hue mellem sine hænder, sagde han i en halvt stolt, halvt bebrejdende tone:

"Se så, Cynthia, er du nu tilfreds?"

"O, min egen Elias! Ja, det er jeg!"

Med dette udråb faldt den letbevægelige kone sin mand om halsen og brast i en heftig gråd.

Hvis nogen sinde en mand er blevet rost og smigret, beundret og kærtegnet, så blev Elias Wilkins det den dag. Hans kone trakterede ham med det bedste, hun kunne opdrive, uden at tænke på følgerne; hans børn sprang omkring ham med utrættelig nysgerrighed og beundring; hans naboer strømmede ind for at yde ham deres hyldest og give ham gode råd; alle viste ham en agtelse, der var højst smigrende for hans følelser; han var en person af interesse, og med hver time tiltog hans vigtighed, så at han om aftenen følte sig, som om han var overgeneral og opførte sig i overensstemmelse dermed. Han var blevet indrulleret i Davids regiment, hvilket var en stor trøst for hans kone, for skønt hendes stærke hjerte aldrig svigtede hende, kunne det dog til tider blive meget tungt, og da Elias var

borte, fældede hun ofte hemmelige tårer over den ituslåede pibe, der stadig lå på sin gamle plads, og gav sine følelser luft ved at sende store kurve med fødevarer til "menig soldat Wilkins", der gjorde denne hjulbenede kriger meget misundt og søgt af hans kammerater.

"Jeg er glad over, at jeg gjorde det, for det vil gøre Elias til en mand, og hvis han skulle falde, vil han med Guds hjælp være mere skikket til at dø, end om han var blevet her hjemme og havde drevet sit liv hen til ingen nytte," sagde den brave kone til sig selv, hvorpå hun gav sig åbenlyst til at bære den byrde, hun så længe havde båret hemmeligt, og sled nu alene for familiens underhold.

"Nok et stort slag!" råbte avisdrengene i gaderne. "Nok et stort slag!" læste Letty i dagligstuen på landstedet. "Nok et stort slag!" udbrød David, da han et par måneder efter, at han var blevet soldat, en dag trådte ind i sit hjem.

Kvinderne lod deres arbejde hvile for at se og høre på ham, for hans besøg var få og korte, og hvert øjeblik var kostbart. Efter at de første hilsner var givet og modtaget, stod David et øjeblik tavs, og da lagde der sig pludselig en tåge over hans øjne, idet han så fra det ene af de elskede ansigter til det andet; derpå kastede han hovedet tilbage med den gamle utålmodige gestus, rettede sig og sagde i en høj og munter tone, hvori der dog var en mistænkelig klang af bevægelse:

"I kære mennesker, jeg har noget at fortælle jer; er I rede til at høre det?"

De vidste, hvad det var, uden at han behøvede at sige det. Fru Sterling knugede sine hænder og bøjede hovedet; Letty

blegnede og tabte sit arbejde, men Kristines øjne undrede, idet hun med en militær hilsen svarede:

"Færdig, hr. general."

"Vi har fået ordre til øjeblikkelig afmarch og skal af sted klokken fire i eftermiddag. Jeg har fået tre timers orlov til at sige farvel i; lad os nu holde modet oppe og nyde hvert minut af den."

"Ja, lad os det; hvad kan jeg gøre for dig, David?" spurgte Kristine, der følte sig vidunderlig styrket ved den tanke, at hun skulle følge ham.

"Holde dit løfte, du kære," svarede han, og det krigerske udtryk i hans ansigt forvandledes til et udtryk af usigelig kærlighed.

"Hvilket løfte?"

"Dette," svarede han og holdt et papir frem. Hun så, at det var et kongebrev, og oven på det lå der en vielsesring. Hun betænkte sig ikke et øjeblik, men lagde sin hånd i hans og sagde:

"Ja, jeg skal holde det, David."

"Det vidste jeg, du ville!" udbrød han, og idet han trykkede hende til sit hjerte, sagde han i en tone, der gjorde det meget svært for hende at bevare sin fatning, hvilket hun havde lovet sig selv at gøre til det sidste: "Jeg ved nok, at det er meget at forlange, men jeg vil så gerne føle, at du er min, før jeg drager af sted. Dertil kommer også, at det vil være til stor hjælp og beskyttelse for dig, kære, når du følger mig. Som gift kone vil det være lettere og behageligere for dig, som min hustru vil du kunne få tilladelse til at komme til mig, hvis jeg skulle trænge til dig, og som min" – her holdt han inde, for han kunne ikke få sig

til at fortsætte – "som min enke vil du have din pension til hjælp til at leve af."

Hun forstod ham imidlertid, slog begge sine arme og hans hals som for at beskytte ham og hviskede inderligt:

"Nu kan intet mere skille os ad, ikke engang døden; en kærlighed som vor, varer evigt. "

"Du er altså ganske villig til at foretage det tredje store eksperiment?"

"Ja, jeg er glad og stolt over at gøre det."

"Og du føler ingen tvivl eller frygt, der kunne gøre dig betænkelig?"

"Nej, slet ingen, David."

"Det er sand kærlighed, Kristine."

Derpå stod de en stund uden at veksle et ord, og i stilhed talte de to hjerter med hinanden i det sprog, som ingen tunge kan tale. Endelig sagde David i en sorgfuld tone:

"Jeg havde tænkt, at det skulle være blevet ganske anderledes. Jeg forestillede mig altid, at vi skulle holde bryllup en lys sommerdag med mange venner omkring os, og at vi så skulle gøre en lille fornøjelig rejse et eller andet sted hen, hvorfra vi ville vende tilbage for at fæste bo her i det kære gamle hjem. Nu må det hele gå i sådan en hast, og alt er så sørgeligt og besynderligt. Det er en mørk novemberdag; her er ingen andre venner end hr. Power, som snart vil være her; der bliver ingen rejse af, andet end min ensomme march til Washington, og måske bliver der heller ikke nogen glad hjemkomst i denne verden. Kan du bære det, min elskede?"

"Du skal ikke være bange for mig; jeg er for øjeblikket til mode, som om jeg kunne bære hvad som helst, og føler en

uforsagthed, som jeg vil bestræbe mig for at bevare så længe, som muligt. Jeg har altid ønsket at komme til at leve i bevægede tider, og tage del i store gerninger og at ofre og lide for en sag eller en person, og nu har jeg fået mit ønske opfyldt. Det er jeg glad over, David; det er en herlig tid at leve i, en ædel sag at virke og lide for, og jeg længes efter at tage del i den med hele min sjæl og fortjene lidt af æren eller blive martyr for den, hvilken af delene, der nu vil blive min lod. Det vil jeg sikkert også komme til, når jeg ofrer både dig og mig selv for den gode sag, og jeg gør det med en glæde, skønt jeg ved, at jeg vil føle en så knugende smerte som aldrig nogen sinde før, når mit mod svigter mig, hvad det sikkert engang vil, og når mit egenkærlige hjerte, efter at den første begejstring er forbi, begynder at beregne, hvor meget mit offer har kostet mig. Hjælp mig at være stærk og modig, David. Lad mig ikke klage eller angre, men lær mig at se ud over nuet og at tro, at bevidstheden om at have gjort min pligt er lykke og belønning nok."

Kristine var i dette øjeblik i en opløftet sindsstemning, der kun var begyndelsen til et ædlere liv for hende. Denne begejstring smittede David, så at han ikke tænkte på andet end sin pligt og følte sig styrket og opmuntret ved at betragte sin elskedes forklarede ansigt.

"Jeg skal prøve på det," var alt, hvad han svarede på hendes opfordring, og han viste, at han mente det alvorligt, ved at kysse hende på kinden og sige: "Nu må jeg tale lidt med moder og Letty; de bliver jo tilbage, og vi må søge at trøste dem."

Med disse ord forlod han hende, hvorpå Kristine gav sig i færd med forberedelserne til sit bryllup, og trods sin opløftede stemning fandt hun, at alt virkelig gik i stor hast, at det var

sørgeligt og meget forskelligt fra den glade dag, hun så ofte havde tænkt sig.

"Nå, det får være; vi elsker hinanden inderligt, og det er alt, hvad der virkelig behøves," tænkte hun, idet hun med et smil mindedes madam Wilkins råd.

"Her er nogle blomster fra David, kære Kristine. Kan jeg hjælpe dig med noget?" spurgte Letty, der kom ind med en buket af dejlige hvide roser.

"Jeg troede, at han ville have givet mig violer," sagde Kristine, og der gik en sky over hendes ansigt.

"Ja, men det er jo blomster, der betyder sorg, ved du nok."

"Nej, ikke for mig; det gør derimod roserne, for de minder mig om den stakkels Helen, og det første arbejde, jeg udførte sammen med David, var at ordne sådanne hvide roser til at lægge på et lille barns ligkiste."

"Vær nu ikke overtroisk, kæreste Kristine; en brud pynter sig jo altid med roser, og David troede, at du gerne ville have dem," sagde Letty, der var blevet lidt ilde til mode ved Kristines ord.

"Ja, så vil jeg tage dem og prøve på at forjage alle mørke tanker. Der er vist ikke ret mange, der smykker sig som brud med et modigere og gladere sind end jeg, skønt jeg tager en mørk brudekjole på," svarede Kristine, der nu atter smilede, mens hun tog sin ny hospitalsdragt, der bestod af en grå kjole af et blødt uldent stof, frem af en halvt pakket kuffert.

"Vil du ikke have den smukke lysegrå silkekjole på, som vi synes klæder dig så godt?" spurgte Letty frygtsomt, for der var noget i Kristines ansigt og væsen, der gjorde hende helt ængstelig.

"Nej, jeg vil giftes i min uniform ligesom David," svarede hun med et blik, som Letty længe mindedes.

Efter nogle minutters forløb sagde Letty ganske sagte med et uroligt blik til uret: "Hr. Power er kommet."

"Gå så ned, kære; jeg skal straks komme, men først –" Her holdt Kristine pludselig inde, slog armene om sin veninde og kyssede hende ømt, idet hun med kvalt stemme hviskede: "Husk på, at jeg ikke tager ham fra jer, jeg deler ham kun med min søster og min moder."

"Jeg er glad ved at give ham til dig, Kristine, for nu er det, som om jeg har betalt en del af den store gæld, jeg har stået i til dig så længe," svarede Letty med tårer i øjnene.

Derpå gik hun ned og blev snart efterfulgt af Kristine, der fuldstændig lignede en kvækerbrud i sin grå kjole uden anden pynt end en fin strimmel om hals og håndled og roserne i brystet.

"Du er ikke klædt i hvidt?" spurgte David, idet han gik Kristine i møde.

"Nej, jeg har ikke andet hvidt end disse," svarede hun og pegede på roserne; derpå lagde hun sin hånd på den arm, han holdt hende om livet med, og vedblev: "Jeg ville gerne ligesom du indvie min uniform ved at holde bryllup i den. Er den ikke også i tider som disse mere passende for en soldats brud end kniplinger og silke?"

"Jo, det er ganske vist, og jeg syntes, du er nydelig, min egen Kristine," hviskede David og stak en af hendes roser i sit knaphul.

"Så er jeg tilfreds."

"Hr. Power venter; er du færdig, min elskede?"

"Ja."

Så blev de viet. Letty og moderen stod ved siden af dem, og i døren skimtedes Bennett og hans hustru, mens den stakkels Hektor lå ved sin herres fødder og så op til ham med et opmærksomt blik, der næsten var menneskeligt ved den ængstelige hengivenhed, det udtrykte.

Kristine glemte aldrig denne simple og dog så højtidelige vielse så lidt som det blik, hendes husbond betragtede hende med, da den var forbi, idet han kyssede hende på mund og pande og sagde: "Gud velsigne dig, min hustru."

Den lille scene, fuld af kærlighed og ømhed, der nu fulgte, kan man lettere tænke sig, end den kan beskrives. Derpå sagde hr. Power muntert:

"Nu har I kun én time tilbage, kære venner, så I skulle gøre det mest mulige ud af den. Gør I to unge ægtefolk nu en lille bryllupsrejse ud i drivhuset, mens vi andre prøver på, hvordan vi kan komme ud af det uden jer."

David og Kristine gik smilende deres vej sammen, og hvis de udgød tårer over deres kortvarige lykke, var der ingen andre, der så dem, end blomsterne, som tro bevarede hemmeligheden.

Hr. Power søgte at opmuntre den gamle dame, mens Letty, der altid fandt en glæde i at være til nytte, tilberedte det sidste måltid, som David måske nogen sinde fik i sit hjem.

Det var et såre tarveligt lille bryllupsgilde, men det blev smykket med mere kærlighed og hjertelighed, end der ofte findes ved den slags fester, og bedre end alle taler og sange var Lettys kvalte hvisken, da hun i et ubemærket øjeblik slyngede sine arme om Davids tomme stol med et sagte: "Gud velsigne og bevare ham og føre ham tilbage til os igen."

Hvor tiden dog løb den dag! Det var urimeligt, så snart den ubønhørlige klokke slog tolv, så fløj minutterne af sted igen, til den blev ét, uden at man vidste af det, og endnu havde man ikke halvt fået sagt, hvad man ville, eller taget den sidste afsked. "Nej, nu *må* jeg gå!" udbrød David i en slags fortvivlelse, idet Letty klyngede sig til hans ene arm og Kristine til den anden.

"Vi ses snart; farvel, min husbond," hviskede Kristine og slap ham.

"Giv moder det sidste kys," sagde Letty, idet hun fulgte Kristines eksempel, og et øjeblik efter var David borte.

Ved omdrejningen af alleen så han tilbage og svang sin hue, hvilket de tilbageblivende besvarede ved at vinke med hænderne, og derpå fortsatte han sin vej for at tage fat på den store gerning, der lå for ham, mens de kærlige hjerter, han lod blive tilbage, pinte sig med det spørgsmål, de dog ikke kunne få besvaret: "Hvornår og hvordan vil han komme hjem igen?"

Kristine gik, ledsaget af hr. Power, til byen for at se regimentet drage af sted. De gik tidligt og udsøgte sig en gunstig plads, hvor de traf madam Wilkins med hele hendes familie siddende på et stakit, på hvis spidser de jævnlig spiddede sig selv, så at de måtte hjælpes løs af den stærke pige, der udtrykkelig var antaget til at assistere på denne mindeværdige udflugt.

"Ja, Elias går virkelig med, og jeg havde lovet ham, at han til afsked skulle få hvert eneste af sine velsignede børn at se, om jeg så skulle bære dem alle sammen hertil på min ryg. Han ved, hvor han skal se efter os, og skal få syv glade ansigter at se, når han marcherer forbi; der bliver tid nok til at græde siden. Sid nu stille, drenge, og råb dygtigt Hurra, når I ser fader," sagde

madam Wilkins og viftede sig i sit ophedede ansigt med den dyrebare hat, som hun i øjeblikkets spænding ikke tænkte på.

"Jeg kan høre dem tromme! Nu kommer de!" råbte Washington, som en lang halv times venten næsten havde drevet til vanvid.

De to mindre drenge dumpede øjeblikkelig ned af stakittet og blev med vanskelighed igen anbragt på deres pladser. Augusta begyndte at græde, Anna Lizy at vifte med et lille rødt bomuldslommetørklæde og Adelaide at sparke nok så lystigt om sig i sin moders arme.

"Jane Carter, tag for Himlens skyld barnet; mine ben ryster, så jeg ikke kan holde hende et minut længere. Er der ikke en, der vil holde fast i mig bagfra, for jeg må absolut se, om jeg så også falder i grøften," råbte madam Wilkins med en stønnen, mens hun tørrede sine øjne med sit sjal, greb fat i stakittet og stod parat til at råbe Hurra af alle kræfter, når hendes drabelige helt kom forbi.

Washington havde hørt trommer hvert femte minut efter at de var kommet, men denne gang havde han dog hørt rigtigt, og aldrig så snart viste der sig en rød kokarde ved den anden ende af den lange gade, før han begyndte at råbe Hurra.

Det var nu noget ganske andet end det havde været i de første begejstrede, forhåbningsfulde dage. Dengang bestod rækkerne af unge mænd og raske knøse, der var modige af instinkt, brændte af fædrelandskærlig iver og drog af sted i lykkelig uvidenhed om alt, hvad der ventede dem. Nu blev derimod de blå uniformer båret af modne mænd, nogle af dem var endog gråhårede, alle så de alvorlige og bestemte ud; det var ægtemænd og fædre, hvis hjerter blev tunge ved tanken på

deres hustruer og børn; bag dem lå det tomme hjem og foran dem den visse udsigt til farer, besværligheder og måske et fangenskab, der var værre end døden. Der var kun lidt af det romantiske skær over krigen nu; de så, hvad den var, et langvarigt og strengt arbejde, som de imidlertid havde fast besluttet at udføre så godt som muligt.

Selv tilskuerne var ikke de samme. Tidligere var alt vild begejstring og glad bevægelse; nu var mændenes læber sammenpressede, og om kvindernes sås der intet smil, ikke engang, når de råbte Hurra; der viftede ikke så mange hvide lommetørklæder i luften, for våde øjne lagde beslag på dem, og på mængdens bifaldsråb fulgte der i reglen en næsten højtidelig stilhed. Alle betragtede med stolthed og bankende hjerter den levende bølge af blå uniformer og blinkende våben, der hastede af sted for at forene sig med det hav af uforfærdede mænd, der nu i mange måneder var strømmet ned mod syden, men var skyllet tilbage igen, farvet rødt af blod.

Da den oplivende musik og lyden af de marcherendes trin kom nærmere, vågnede den gamle tilbøjelighed hos Kristine, og hun følte lyst til at drage med og følge fanen, hvorhen det så blev, men nu fik hun øje på David, og hele regimentet blev nu kun til én mand for hende. Han var bleg, men hans øjne flammede, og hele udtrykket i hans ansigt viste, at to af de bedste og ædleste følelser en mand kan nære, kærlighed og troskab mod sit fædreland, var levende hos ham, da han sendte den hustru, han nys havde vundet, et langt dvælende blik, der syntes at sige:

"Jeg kunne ej, kære, dig elske så højt,
hvis ej æren jeg elskede mer."

Kristine smilede og vinkede med hånden ad ham, pegede på de roser, han havde givet hende, og som hun havde i brystet endnu, og holdt sig lige så tappert som han, fast bestemt på, at det sidste indtryk, han fik af hende, skulle være glad. Men da det hele var forbi og der ikke var andet tilbage end sporene på den tiltrampede gade, den bortilende mængde og den triste novemberhimmel, da hun så madam Wilkins sidde og hulke på en trappe som en Niobe med sine børn omkring sig, da svigtede modet også Kristine, hun skjulte et øjeblik sit ansigt ved hr. Powers skuldre og sagde under en strøm af tårer til sig selv:

"Nej, jeg holdt det ikke ud, hvis jeg ikke skulle følge efter."

17. Obersten

Ti år tidligere var Kristine optrådt som amazone, nu skulle hun spille en større helterolle på en større skueplads med et helt folk til tilskuere og krigersk musik og kanontorden til orkester; ilden fra slagmarkerne leverede den "bengalske ild", farer, sygdomme og død var de fjender, hun skulle kæmpe mod, og den trop, hun skulle slutte sig til, bestod ikke af frygtsomme unge piger, men af modige kvinder, der kæmpede tappert til Djævelen lå fældet, og sang deres sejrssang med blødende hjerter, for dette store skuespil var en sørgelig tragedie for dem.

En uge efter at David var draget af sted, rejste også Kristine, der snart viste sig så dygtig, at fru Amory hurtigt forfremmede hende fra den ene vigtige post til den anden og lod hende nyde de eneste æresbevisninger, der var efterladt kvinderne, nemlig strengt arbejde, stort ansvar og mange mænds taknemmelighed.

"De er en skat, kære, for De kan bruge Deres hænder til alt muligt og udfører godt, hvad De påtager Dem. Der kommer så mange, som har god vilje nok, men ikke det ringeste praktiske greb, og så bliver de fornærmede, fordi jeg afslår deres hjælp. Soldaterne sætter ingen særlig pris på at blive grædt over eller uafladeligt at blive "lagt i blød", som gamle Watkins udtrykker sig, derimod sætter de pris på god føde og pleje og på, at man søger at opmuntre dem. Deres kraftige bouillon og muntre væsen er mere værd end oceaner af tårer og hele vognlæs af gudelige skrifter."

Dette sagde fru Amory, mens Kristine stod og ventede på, at hun skrev en anvisning på noget særlig delikat til en meget syg patient. Fru Sterling junior så ganske vist også ud som en virksom sygeplejerske, der tænkte mere på de stakkels soldater end på sig selv; i den ene hånd havde hun en krukke med havresuppe, i den anden en pose med appelsiner, på sin højre arm havde hun en bunke rene skjorter, under den venstre en luftpude, og alle lommerne på hendes store forklæde var propfulde af flasker, bind, aviser og breve.

"Jeg har aldrig vidst, hvilket dygtigt fruentimmer jeg er, før jeg kom her," svarede Kristine leende. "Jeg bliver helt forfængelig af al den ros, men jeg synes naturligvis godt om den og har aldrig i mit liv været så glad, som jeg blev i går, da dr. Harvey kom og bad mig tage mig af den stakkels Dunbar, da ingen anden var i stand til at pleje ham rigtigt."

"Det er Deres på en gang bestemte og dog deltagende måde at være på, som soldaterne så godt kan lide. Jeg kan ikke udtrykke det bedre end med Tykke Bens ord: 'Fru Sterling er en sygeplejerske for mig, frue. Hun plejer mig, som om hun var min egen moder, og bare at se hende er en ren trøst.' Det er en gave, kære, og De bør være Gud taknemmelig for den, for den udretter underværker på et sted som dette."

"Jeg behandler kun de stakkels mennesker, som jeg ville ønske, at andre kvinder ville behandle min David, hvis han trængte til deres hjælp, og det kan han jo komme til at gøre, hvad øjeblik det skal være."

"Og mine sønner også; Gud holde sin hånd over dem!"

Pennen lå stille og havresuppen blev kold, mens den unge hustru og den gråhårede moder et øjeblik glemte deres pligt og

lod deres tanker vandre til deres fraværende kære. Men det var kun et øjeblik, så trådte en opvarter ind med et ængsteligt ansigt, ledsaget af en ivrig ung kirurg med sin instrumentkasse under armen.

"Bartlett er ved at dø, frue; kunne De ikke komme og se til ham?" sagde opvarteren til fru Amory.

"Vi kommer til at amputere Porters arm i dag, og han vil ikke give os lov til det, med mindre De er til stede. De kommer naturligvis?" henvendte kirurgen sig til Kristine, som han havde opdaget var en kvinde uden "fordømte nerver", der kunne hindre hende i hendes nyttige virksomhed.

Så tog da de to kvinder atter fat på opfyldelsen af deres pligter, og det korte øjeblik, de havde forsømt dem, gjorde dem kun så meget venligere og omhyggeligere over for den døende Bartlett og den lidende Porter.

I de to følgende år havde Kristine lejlighed til at gøre sig bekendt med alle tjenestens forskellige sider, for fru Amory havde betydelig indflydelse, og Kristine, der var hendes højre hånd, var efter nogle få måneders læretid skikket til at overtage en hvilken som helst post. Hendes grå kjole og venlige ansigt var vel kendt i mange hospitaler, man så dem på de opfyldte transportskibe, ved ambulancen, ved sygevognene og proviantmagasinerne, snart på en, snart på en anden kant af landet, og mange mænd holdt ligesom trætte børn den hånd, der gjorde sin gerning så smukt, i den stund, da de sov ind til den evige hvile.

Imidlertid opfyldte også David sin pligt som en mand, ikke blot i nogle af de store slag, der leveredes i disse år, men også overfor de besværligheder, fristelser og ofre, som en soldats liv

fører med sig. På trods af, at han nedstammede fra kvækere, var han en tapper krigsmand, og, hvad der var endnu bedre, en højsindet fjende, der hadede slaveriet, men ikke slaveejeren og ofte skånede herren, mens han befriede hans slaver. Han blev snart forfremmet og kunne være steget hurtigt, men han var tilfreds med at være kaptajn for sit kompagni, for hans folk elskede ham, og han var stoltere af sin indflydelse på dem, end han ville have været af noget som helst udmærkelsestegn, han kunne have vundet.

Hans mod var af den slags, der gør et menneske trofast til døden, og skønt han ikke havde udført nogen særlig glimrende våbendåd, kun sjældent talte om sin fædrelandskærlighed, og man aldrig hørte ham "forbande rebellerne", vidste dog hans kammerater helt vel, at det var hans eksempel, der mange gange havde bragt dem til at holde stand, indtil et opgivet håb var blevet vendt til sejr, at alverdens rigdom ikke kunne friste ham til at svigte sin pligt, og de havde lært af ham at behandle en fjende med agtelse, der var lige så tapper, men mindre begunstiget af lykken end de selv. En ædel natur kommer snart til sin ret og udøver sin indflydelse, hvorfor også den menige soldat Sterling havde vundet tillid, hengivenhed og agtelse, længe førend forfremmelsen kom, for skønt han havde plejet sine blomster som en kvinde og elsket sine bøger med en lærd mands kærlighed, vidste han nu, at han ikke mindre som menneske og soldat var i stand til at opfylde sin pligt og bevare sit navn uplettet. David og Kristine sås, så ofte han kunne få en kort orlov, eller hun kunne undværes ved sit hospital, og disse møder var usigeligt skønne og rige for dem, for i dem

sammentrængtes al den kærlighed og lykke, som mange ægtefolk først lærer at kende gennem mange års samliv.

Kristine satte megen pris på det romantiske og nu havde hun fuldt op af det, oven i købet med en mørk virkelighed til at give det forøget tiltrækning. Ingen Julie kunne have modtaget sin Romeo med større glæde end den, hun modtog David med, når han uventet aflagde hende et af sine flygtige besøg, ingen Bayard kunne have modtaget en mere opofrende kvinde i sit telt end den, David modtog, når hans hustru trodsede alle hindringer for at bringe ham trøst eller komme til at pleje ham, når han var blevet såret. Kærlighedsbreve, der var skrevet ved vagtblus og sygesenge, fløj frem og tilbage imellem dem med en vidunderlig hurtighed, som om de var blevet besørget af brevduer, og ingensteds i det hele land var der et ægtepar, der elskede hinanden højere, om end de måtte tilbringe deres hvedebrødsdage hver for sig i lejren og på hospitalet og ikke skjulte for sig selv, at det måske aldrig ville forundes dem at vende tilbage sammen til et lykkeligt hjem.

På sine farter rundt omkring skaffede Kristine sig ikke blot mange ny venner, men mødte også adskillige af sine gamle bekendte, og iblandt dem var der især en, som hun blev både overrasket og rørt ved uventet at træffe på.

Hun stod en dag beskæftiget med at piske æg i et tinfad om bord på et overfyldt transportskib, der gik op ad floden. Bag sig havde hun det hendøende bulder af et slag og foran sig udsigten til at komme til at tilbringe den næste dag i stormvejr på en losseplads med at uddele proviant til de sårede.

"O, fru Sterling, vil De også gå op og se, hvad der kan gøres? Der er aldeles overfyldt nedenunder, og adskillige stakkels

mennesker ligger rundt omkring oppe på dækket i en forfærdelig tilstand. Jeg skal tage Deres plads her, for jeg kan ikke holde det ud længere," sagde en af hendes medhjælpersker, der kom ind til hende, ganske hjertesyg og udmattet af dagens travlhed og de gyselige scener, hun havde været vidne til.

"Jo, nu skal jeg gå. Vil De så piske disse æg og, når de er færdige, slå den tønde der op og giv Dem til at koge havresuppe, til jeg siger til," svarede Kristine, bandt sit sjal fast på ryggen, greb en flaske med cognac og en anden med vand og ilede op på dækket uden at give sig tid til at tage sin hat på. Deroppe mødte der hende et syn, som ville have taget modet fra de fleste andre kvinder; rundt omkring hende, så tæt, at hun næppe kunne flytte foden uden at træde på dem, lå der en mængde lemlæstede stakler, nogle klagende og bedende om hjælp, andre tavse med deres fortrukne, ligblege ansigter vendt mod den grå, overtrukne himmel og alle uden mindste beskyttelse mod den kolde blæst og tågen, som rejste sig fra floden. Kirurger og sygeplejersker gjorde deres bedste, men skibet var overfyldt, og nedenunder så det endnu værre ud.

"Gud forbarme sig!" sukkede Kristine og begyndte sin gerning.

Begge flaskerne var næsten tomme, da hun var kommet til enden af den lange række, hvor der lå en tavs skikkelse med ansigtet skjult. "Den stakkel, mon han er død?" sagde hun og knælede ned for at løfte den flig af et tæppe, han havde lånt af sin nabo.

Et vel bekendt ansigt så op på hende, og en lige så vel bekendt stemme sagde artigt, men svagt:

"Tak, ikke endnu. Undskyld, at jeg rækker Dem den venstre hånd. Det glæder mig at træffe Dem."

"Hr. Fletcher, er det virkelig Dem?" udbrød Kristine og betragtede ham med forbavselse og medlidenhed. Og hun havde vel grund til at spørge, for noget mere uligt den tidligere hr. Fletcher kunne man vanskeligt tænke sig. Med et uraget, udtæret ansigt, der var sværtet af krudtrøg, med ben, der var tilsølede af mudder helt op til knæene, frakken kun halvt på, og, hvad der var det værste af det alt sammen, berøvet sin højre arm, lå der den elegante herre, hun havde kendt, og svarede med et smil, hun aldrig havde set hos ham før:

"Ja, det, der er tilbage af mig, og det står ganske til Deres tjeneste. Jeg må gøre en undskyldning for, at jeg er så snavset, men jeg har ligget i en mudderpøl, og skønt det er et meget blødere leje end et skibsdæk, er det dog ikke heldigt for ens udseende."

"Hvad kan jeg gøre for Dem? Hvor kan jeg få Dem bragt hen? Jeg kan ikke udholde at se Dem ligge her," sagde Kristine dybt rystet.

"Hvorfor ikke? Under sådanne omstændigheder er vi alle lige, og jeg vil have det rigtig godt, hvis jeg turde gøre Dem ulejlighed med en drik vand."

Hun hældte de sidste dråber i hans fortørrede mund og skyndte sig af sted for at hente mere. Undervejs blev hun noget opholdt, og da hun vendte tilbage, troede hun at han var faldet i søvn, men opdagede snart, at han var faldet i afmagt, aldeles udmattet af sult og lidelse. Det varede imidlertid ikke ret længe, før han kom til sig selv igen og lå og så op på hende med et tilfreds udtryk, mens hun hjalp ham til at nyde noget varm

suppe. Hun længtes efter at tale med ham, men afslog hårdnakket at høre et eneste ord, før han var blevet vederkvæget.

"Det var dejligt," sagde han taknemmeligt, da han havde fået så meget, han ønskede, og tilføjede med en tungsindig skæmtefuldhed, idet han famlede omkring sig med sin ene hånd: "En serviet ville naturligvis være for meget at forlange, men jeg ville pokkers gerne have et lommetørklæde. De tog min egen frakke af mig, da de satte min arm af, og den herre, der var så venlig at låne mig denne her, synes ikke at have ejet en sådan artikel."

Kristine tørrede hans mund med et rent klæde, hun havde med sig, og måtte uvilkårligt smile ved tanken på, at hr. Fletcher havde rost sveden suppe, og at hun havde madet ham som et lille barn af en tinskål.

"Det ville vistnok gøre Dem godt, hvis jeg vaskede Deres ansigt; tror De, det ville genere Dem?" spurgte hun.

"Nej, hvis det blot ikke vil genere Dem at gøre det," sagde han med et undskyldende blik, øjensynlig forlegen ved at modtage en sådan tjeneste af hende.

Mens Kristine nu varsomt vaskede hans ansigt, lukkede han øjnene, og af og til bevægedes hans læber af en svag skælven, som om han tænkte på, at der havde været en tid, da han havde håbet, at hun skulle blive noget mere for ham end sygeplejerske. Hun gættede hans tanker og forsøgte at give dem en anden retning ved at sige i en munter tone:

"Se, nu ligner De mere Dem selv igen. Lad os nu få hænderne."

"Heldigvis for Dem er der kun én," svarede han og rakte meget modstræbende en meget smudsig hånd frem.

"Tilgiv mig, det glemte jeg, men det er en tapper hånd, og jeg er stolt af at vaske den."

"Hvor kan De vide det?" spurgte han overrasket, for under dette udbrud af begejstring havde hun trykket hans tilsmudsede hånd mellem begge sine.

"Før, mens jeg bestræbte mig for at vække Dem af Deres besvimelse, fortalte den mand der mig, at De var hans oberst. De havde kæmpet som en løve, sagde han, og da Deres højre arm var gjort ubrugelig, havde De taget Deres sværd i den venstre og var blevet ved med at opmuntre dem, som om De havde forpligtet Dem til alene at slå hele oprørernes armé."

"Det er en historie af Drake," sagde hr. Fletcher og forsøgte at trække på skuldrene som i gamle dage, men udstødte i dets sted en uvilkårlig stønnen, som han søgte at skjule ved at sige i en forceret tone: "Jeg tænkte, at jeg måske kunne finde lidt adspredelse ved det, derfor gik jeg med i krigen ligesom alle de andre. Jeg duer ikke til meget, men vise de brave kammerater, der gør arbejdet, vejen, det kan jeg nok. Officererne er desuden gode skiver, og der var ingen, der ville sørge, om en fjendtlig kugle tog mig bort."

"Det må De ikke sige; mig ville det gøre meget ondt. Jeg er alligevel glad over, at De gik med, for det vil altid være en tilfredsstillelse for Dem, trods det store tab, De har lidt."

"Man kan lide større tab end at miste en arm," mumlede hr. Fletcher tungsindigt, men tog sig i det og tilføjede i en muntrere tone, idet han så på vielsesringen på hendes finger: "Dette er just ikke det passende sted at ønske Dem til lykke på,

men jeg må alligevel gøre det, for, hvis jeg ikke tager fejl, så har også Deres venstre hånd fået dobbelt værd, siden vi sidst sås."

Kristine havde tænkt på, om han vel vidste, hvad der var sket, og følte sig nu betydelig lettet ved at se, hvor godt han tog det. Hendes ansigt sagde mere end hendes ord, da hun ganske kort svarede:

"Tak! Ja, vi holdt bryllup den dag, David tog af sted, og lige siden har vi begge to været ved armeen."

"Og er ikke blevet såret endnu? – Deres mand, mener jeg," sagde han og kom tappert over det vanskelige ord.

"Jo, tre gange, men ikke hårdt. Jeg tror næsten, at en god engel beskytter ham med sit skjold," svarede Kristine med et smil.

"Jeg tror snarere, at en god engel beskytter ham med sine bønner, der udretter meget," sagde hr. Fletcher og så op på hende med et udtryk af ærbødighed, der rørte hende dybt.

"Nu må jeg tage fat på mit arbejde igen, og nu skal De også sove; De kan trænge til at den hvile, De kan få, før De igen skal skumples på en ambulancevogn," sagde hun, da hun lagde mærke til feberrødmen i hans ansigt og vidste, at hans sindsbevægelse var det eneste, der holdt ham oppe.

"Hvor kan jeg sove på et sådant sted som dette?"

"Prøv på det; De er så svag, at De snart vil falde i søvn," svarede Kristine og lagde sine kolde fingerspidser på hans øjenlåg, som hun således holdt lukkede, indtil han med et dybt suk af træthed og velbehag gav efter og faldt i søvn, førend han vidste af det.

Da han vågnede igen, var det langt ud på natten, men der mærkedes kun lidt til nattens velsignede ro om bord på dette

med lidelse lastede skib. Der lød uafladeligt smertensskrig og klager såvel nedefra som oppe på dækket, hvor skyggeagtige skikkelser med lygter gik frem og tilbage mellem de såredes lejer, der i mørket lignede grave.

Udmattet af smerte og feber så den stakkels mand sig om med et halvt forvildet blik, og optaget af et eneste ønske kaldte han med mat stemme: "Kristine!"

"Her er jeg," svarede hun, og ved det usikre lys af en lygte så han hendes ansigt, der så meget træt og medtaget ud, men var fuldt af den venligste deltagelse.

"Hvad kan jeg gøre for Dem?" spurgte hun, da han greb fat i hendes kjole og så op på hende med et blandet udtryk af tvivl og glæde i det forvildede blik.

"Tal blot til mig; lad mig røre ved Dem. Jeg troede det var en drøm: men Gud ske lov, det er det altså ikke. Hvor længe skal dette vare endnu?" sagde han og sank tilbage på de blødeste puder, hun kunne have skaffet ham.

"Nu er vi der snart; så vidt jeg ved, er der et hospital for officerer der i byen, og der vil De få det meget rart."

"Jeg ville helst til Deres hospital, hvor er det?"

"Jeg har intet, og hvis de ikke er færdige med at indrette det gamle hotel til hospital, må jeg blive på landingspladsen hos soldaterne, til de bliver det."

"Så vil jeg også blive der. Send mig ikke bort, Kristine; jeg vil ikke falde Dem til besvær ret længe, og David vil bestemt ikke have noget imod, at De hjælper mig over døden," sagde den stakkels Fletcher og rakte bønfaldende sin eneste hånd ud imod hende i det første anfald af det begyndende feberraseri.

"Jeg skal ikke forlade Dem; jeg skal nok pleje Dem, det kan ingen forbyde mig. Drik dette, Philip, og stol kun på Kristine."

Han adlød som et barn og faldt snart igen i en urolig søvn, mens hun sad ved siden af ham og tænkte på David.

Det gamle hotel var sat i stand, men da hr. Fletcher kom der, var han i en sådan tilstand, at det var ham ligegyldigt, hvor han kom hen, og i en uge var han så dårlig, at han havde tabt bevidstheden om alt andet, end at han blev plejet af Kristine, men derefter begyndte det at gå fremad igen med ham. Hun ville gerne have haft, at han skulle være flyttet til et roligere kvarter, men det ville han ikke indlade sig på, så længe hun blev der. Så anbragte hun ham da i et lille værelse for sig selv, fik en mand til at passe ham og ofrede ham så megen omsorg og tid, som hendes mange pligter tillod hende. Det gør mig ondt at måtte tilstå, at han ikke var nogen behagelig patient; han prøvede ganske vist på at bære sine lidelser tålmodigt, men da han ikke var vant til nogen som helst anstrengelse af den slags, lykkedes det ham ikke videre godt, og skønt han i Kristines nærværelse gjorde sit bedste, betroede dog hans tjener hende, at obersten "var lige så vranten som et barn, der havde ondt for tænder, og det mest umedgørlige menneske, han nogen sinde havde passet."

Hr. Fletchers forsøg var dels komiske, dels rørende, for skønt Kristines vielsesring var et tilstrækkeligt værn mod ethvert blik eller ord, der kunne røbe kærlighed, vidste hun dog, at den gamle følelse ikke var død, og det lagde sig også for dagen i hans ivrige ønske om at vinde hendes agtelse ved allehånde små ofre og bestræbelser for at vise selvbeherskelse. Han ville ikke benytte mange af de bekvemmeligheder, der blev ham tilbudt,

og han holdt hårdnakket fast ved, at han ville gå med en almindelig hospitalsslåbrok og et par tøfler, der på grund af deres hæslighed voldte ham hemmelig kval, hver gang hans øjne faldt på dem. Når der havde fundet et heftigt optrin sted mellem ham og hans tjener, kunne man altid bagefter se ham gå omkring mellem sine folk og uddele delikatesser til dem eller tale venligt med dem, og det gjorde han ikke på en nedladende, men på en ydmyg måde, som om det var en slags bod for hans egen svaghed og en tribut, han skyldte sine tapre kammerater, fordi de bar deres lidelser med en styrke, han ikke kunne tilegne sig.

"Stakkels Philip, han bestræber sig så ivrigt, at jeg har medlidenhed med ham og ikke kan foragte ham, han har jo aldrig lagt sig efter de mandige egenskaber, der gør David til det, han er," tænkte Kristine en dag, da hun gik ind til ham, usædvanlig glad til mode.

Hun traf ham siddende med en nylig åbnet pakke foran sig og med et nedslået udtryk i sit ansigt.

"Se her, hvad for noget skramleri en af mine folk har sendt mig i den tro, at jeg ville sætte pris på det," sagde han og pegede på et kårdefæste med en stump af den tilhørende klinge, samtidig med at han rakte hende et dårligt skrevet brev.

Hun læste det, og den agtelsesfulde hengivenhed og mandige deltagelse, det røbede, rørte hende; den brave fyr havde nemlig været mellem dem, der frelste obersten, da han faldt, og havde bevaret stumpen af hans kårde som et minde om hans heltemod "i den tanke, at den måske kunne have værdi i hans kæres øjne."

"Stakkels Burny kunne gerne have sparet sig den ulejlighed, for jeg har ingen at give den til, og i mine øjne er det ikke andet end et stykke gammelt metal," sagde Fletcher og stødte pakken til side med et halvt ærgerligt, halvt melankolsk udtryk i sit ansigt.

"Giv mig det som en afskedsgave. Jeg har en smuk samling af relikvier efter de tapre mænd, jeg har gjort bekendtskab med; og denne skal få en fremragende plads i mit museum, når jeg kommer hjem," sagde Kristine og tog det ringeagtede "stykke gammelt metal" op med større interesse end hun nogen sinde havde følt for den blankeste klinge.

"En afskedsgave? Rejser De da herfra?" spurgte hr. Fletcher og snappede efter ordene med ængstelig hast, på samme tid som han syntes glad over, at Kristine ønskede at gemme relikvien.

"Ja, jeg har fået ordre til at aflægge rapport i Washington og rejser i morgen."

"Så vil jeg ledsage Dem. Doktoren har for en uge siden villet udskrive mig her fra, og nu har jeg intet ønske om at blive længere," sagde hr. Fletcher ivrigt.

Men Kristine rystede på hovedet og svarede, mens hun med nervøs hast gav sig til at pakke kårdefæstet ind:

"Jeg rejser ikke lige til Washington; jeg har først en uges permission."

"Hvad skal der så blive af mig?" spurgte hr. Fletcher så pirrelig som et sygt barn, for han vidste, hvor hun ville tilbringe sin korte ferie, og kunne slet ikke beherske sit onde lune.

"De skulle rejse hjem og blive ordentligt plejet, det vil De trænge til i nogen tid endnu, og Deres venner vil uden tvivl blive glade ved at få lejlighed til at gøre noget for Dem."

"Jeg har intet hjem, ved De nok; og jeg tror ikke, at jeg har en ven i den hele vide verden, der bryder sig om, om jeg lever eller dør."

"Det lader det dog til, at De tager fejl i," svarede Kristine og så sig omkring i det lille værelse, der, mens han havde beboet det, var blevet opfyldt med alle hånde bekvemmeligheds- og luksusgenstande.

Udtrykket i hans ansigt forandredes øjeblikkelig, og med en oprigtighed i blik og tone, som han sjældent viste overfor andre end Kristine, svarede han:

"Tilgiv mig, jeg er et utaknemmeligt asen. Men, ser De, jeg havde besluttet at gøre noget, som der var noget ved, og så bliver det gjort umuligt; det er hårdt nok, synes jeg. De har været mageløst tålmodig med mig, og jeg skylder Deres omsorg mit liv; det kan jeg aldrig takke Dem nok for, men jeg skal befri Dem for min nærværelse så snart som muligt, så at De i fred kan nyde Deres ferie. Gud skal vide, at De kan trænge til den!"

Al bitterhed var forsvundet af hans stemme, da han ytrede de sidste ord med en varme, der gjorde det let for Kristine at svare ham med et kærligt smil:

"Jeg skal blive og se Dem vel af sted, før jeg selv rejser. Hvad tak og belønning angår, så har jeg allerede fået begge dele, for De har allerede gjort noget, der var noget ved, og så har De givet mig dette her."

Med disse ord tog hun kårdestumpen og fjernede sig med en mine, som om hun følte sig ganske stolt af at være kommet i besiddelse af den.

Fletcher rejste den næste dag og sagde, idet han ved skilsmissen trykkede hendes hånd så varmt, som om begge

hans hænders styrke havde samlet sig i den ene, han havde tilbage:

"De vil jo nok give mig lov til at besøge Dem engang, når De også har taget Deres afsked, ikke sandt?"

"Jo, og De skal være så velkommen, at De aldrig mere skal kunne sige, at De ikke har noget hjem. Men De må være forsigtig med Dem selv, ellers vil De få afsked fra livet, og vi kan ikke undvære Dem endnu," svarede hun med lige så stor varme.

"Nej, det er der ingen fare for; de, der ikke dur til noget, får alt for ofte lov til at leve som en byrde for jorden; det er dem, der er noget ved, som bliver taget bort," sagde han og tænkte på hende, idet han så ind i hendes trætte ansigt og mindedes alt, hvad hun havde gjort for ham.

Kristine gyste uvilkårligt ved disse ildevarslende ord, men sagde kun: "Farvel, Philip," idet han langsomt fjernede sig, støttet på sin tjeners arm, mens alle soldaterne tog til huen og ønskede obersten en behagelig rejse.

18. Daggry

Tre måneder senere syntes krigen at nærme sig sin ende, da der en dag, da Kristine sad i glade drømme om et lykkeligt liv i et fredeligt hjem sammen med David og skrev et brev fuldt af gode efterretninger til en patients hustru, blev bragt hende et telegram. Hun rev det op og læste:

> "Kaptajn Sterling farligt såret. Lad hans kone komme straks.
>
> *E. Wilkins.*"

"Dog forhåbentlig ingen dårlige efterretninger, frue?" sagde den unge mand, da det påbegyndte brev til hans kone faldt på jorden, mens Kristine sad og stirrede på det skæbnesvangre stykke papir med et ansigt, hvorfra al styrke og farve var forsvundet ved den frygt, der havde grebet hende.

"Det er ikke så slemt, som det kunne være. De sagde engang, at han var døende, og da jeg kom til ham, mødte jeg ham i døren. Jeg vil nu også håbe det bedste, ligesom jeg gjorde dengang, men jeg har aldrig været så angst før," svarede hun og skjulte sit ansigt, ligesom forfærdet over de bange anelser, hun ikke kunne betvinge.

Et øjeblik efter rejste hun sig imidlertid op. Så rolig, at ingen skulle have troet, at hendes sjæl pintes af en angst, der var for stor til at udtales i ord, og rygtet om, hvad der var sket, havde næppe fået tid til at spredes over hospitalet, før hun var færdig til at tage af sted. Da hun kom ned uden anden bagage end en lille kurv med det allernødvendigste i, fandt hun forstuen fuld

af udtærede og lemlæstede skikkelser, der havde samlet sig for at se hende, inden hun tog bort, for der var ingen sygeplejerske ved hele hospitalet, der var så elsket som fru Sterling. Mange øjne ledsagede hende, mange læber velsignede hende, mange hænder udstraktes for deltagende at trykke hendes, og da vognen rullede af sted, gentog mange hjerter det ønske, som en taknemmelig stakkel udtalte: "Gud holde sin hånd over hende og stå hende bi, som hun har stået os bi."

Det var ikke nogen lang rejse, men det var for Kristine, som om den aldrig ville få ende, for hele vejen pintes hun af det spørgsmål, som hun intet svar kunne få på: "Skulle Gud kunne være så grusom og tage David bort nu, da han har opfyldt sin pligt så godt og belønningen er så nær?"

Det var mørkt, da hun nåede sit bestemmelsessted, men Elias Wilkins var der for at tage imod hende, og på hendes første, åndeløse spørgsmål: "Hvordan er det med David?" svarede han rask:

"Han sover og har det godt, frue; i det mindste tænker jeg det, for jeg så ind til ham, lige før jeg gik her hen."

"Hvor er han?"

"På et lille lazaret her tæt ved. Lejren var ikke noget sted for ham, derfor bragte jeg ham hertil som det nærmeste og bedste sted, jeg kunne tænke mig."

"Hvor er han såret?"

"I skulderen, siden og armen."

"Farligt, skrev De."

"Nej, frue, det var ikke og er heller ikke min mening. Det var sergenten, der afsendte telegrammet, og han har formodentlig misforstået mig. Kaptajnen er meget slemt såret, men hans

tilstand er efter min forstand på tingene på ingen måde håbløs," svarede den sangvinske Wilkins, der for øjeblikket syntes begavet med en ualmindelig veltalenhed.

"Gud være lovet! Fortæl mig nu, hvordan det gik til, og gør det hurtigt," bad Kristine, der gik hen ad den ujævne vej så hurtigt, at Wilkins både ville have mistet vejr og kræfter, hvis ikke disciplin og besværligheder havde hærdet ham.

"Jo, ser De, vi havde ligget her omkring og leveret små skærmydsler en uges tid, for skovene er fulde af rebeller, der ligger og lurer på lejlighed til at overraske de transporter, der kommer til os. Der kommer stadig bortrømte slaver til lejren, og vi gør, hvad vi kan, for de stakkels djævle og sender dem et eller andet sted hen, hvor de kan være i sikkerhed. Så kom der i går fire kvinder og en dreng, og jeg tror aldrig i mine dage, jeg har set så elendige mennesker, for de havde været to dage og en nat i en stor mose og vadet omkring i mudder og vand til op på livet; desuden havde de ingen ting haft at spise, og hver af kvinderne havde haft et lille barn på ryggen hele tiden. Det ene var rigtignok dødt, men moderen havde taget det med sig, "for at det kunne blive begravet som frit," sagde den stakkel."

Hr. Wilkins standsede et øjeblik som for at trække vejret, men det var tanken på hans egne "småfyre", der opfyldte hans hjerte med medlidenhed med den stakkels moder, og nu forstod han, hvorfor hæderlige mænd kunne være villige til at sulte og lade sig skyde for "de fordømte negre", som han engang havde kaldt dem.

"Bliv ved," sagde Kristine, og han skyndte sig at fortælle den lille historie, der vakte en så levende interesse hos hans tilhørerinde.

"Jeg har aldrig set kaptajnen i sådan bevægelse som den, han kom i ved synet af de stakkels kvinder. Han skaffede dem mad, sørgede for, at de blev varmet, trøstede de arme stakler, begravede med sine egne hænder det døde barn og sørgede for de andre små, som om det kunne have været hans egne. Det var ikke rådeligt at beholde dem mere end en dag, hvorfor kaptajnen, så snart det blev mørkt, fik dem af sted ned til floden så stille som muligt. Jeg og en anden hjalp ham, for han ville ikke betro det stykke arbejde til nogen anden end sig selv. En båd lå parat, – Gud må vide, hvorfra han har fået fat i den, – og omtrent ved midnat førte vi kvinderne ned til den. Drengen var en stærk knøs, og de kunne desuden også alle sammen være gode nok til at ro, for strømmen ville hurtigt føre dem med sig. – Denne vej, frue. Går vi for hurtigt for Dem?"

"Nej, tværtimod. Lad mig hurtigt få slutningen."

"Vi kom lykkelig og vel ned til bredden. Kaptajnen blev stående på den smalle gangsti, der førte ned til floden, og holdt vagt, mens Bates holdt båden fast og jeg hjalp kvinderne i den. Alt gik udmærket, men så måtte hende, der havde mistet sit barn, absolut springe ud af båden og løbe hen til kaptajnen for endnu en gang at takke ham for alt, hvad han havde gjort for hende. Nogle af de snedige skurke må have stået på post ved floden, de så hende, hørte Bates råbe: 'Kom tilbage, menneske, kom tilbage!' og gav ild. Hun kom tilbage, som om hun var skudt ud af en kanon, og vi gav båden et skub, så den fo'r midt ud i floden. Så løb vi et stykke langs bredden og kom frem noget længere nede for at aflede rebellernes opmærksomhed. Nogle af dem fulgte os også, og vi gav dem en varm modtagelse, men de andre lod sig ikke narre, og vi kunne høre, at de blev ved at

skyde i den retning, hvor kaptajnen stod; derfor løb vi tilbage til ham, så hurtigt vi kunne, men det var ikke hurtigt nok. – Tag min arm, fru Sterling; vejen er temmelig dårlig her."

"Og da De kom hen til ham?"

"Lå han tværs over stien med to døde mænd over sig, for han havde holdt dem fra livet som en løve, indtil ilden bragte en hob af vore folk på benene, og rebellerne smurte haser. Jeg troede, han var død, for ved stjerneskinnet kunne jeg se, at han blødte forfærdeligt, – støt Dem på mig, kære frue, – men det var han, Gud være lovet, ikke; han så op på mig og sagde: 'Er de i sikkerhed?' 'Ja, de er, hr. kaptajn,' sagde jeg. 'Så er det godt,' sagde han med et glad smil, men så tabte han bevidstheden. Vi bragte ham tilbage til lejren, det hurtigste vi kunne, og da lægen så de tre sår, han havde fået, rystede han på hovedet; det gav mig en anelse om, at det var alvorligt, og da kaptajnen kom til sig selv igen, spurgte jeg ham, om jeg kunne gøre noget for ham, hvortil han hviskede: 'Min hustru!'"

Et øjeblik støttede Kristine sig stærkt på hr. Wilkins' arm, for disse to ord syntes at berøve hende al hendes styrke, men den tanke, at David ventede på hende, gav hende fornyede kræfter og mod til at bære alt.

"Er han her?" spurgte hun sin fører et øjeblik senere, da han standsede foran et stort hus, der lå halvt i ruiner, og gennem hvis svagt oplyste vinduer man kunne se menneskelige skikkelser gå hid og did.

"Ja, frue; vi har indrettet dette hus til et lazaret; kaptajnen har fået det bedste værelse i det, og nu får han også den bedste sygeplejerske, der findes på Guds grønne jord. Vil De ikke have

en dråbe af et eller andet til at styrke Dem på, inden De ser ham?"

"Nej tak, før mig straks til ham."

Hr. Wilkins førte hende da gennem en lang forstue, åbnede en dør, og efter at have kastet et blik derind, sagde han: "Han sover endnu; det er et godt tegn"; derpå trådte han til side og tog til huen, idet han lod sin kaptajns frue gå ind.

En læge stod og bøjede sig over den lave seng, og da en hæs røst ved siden af ham spurgte: "Hvordan har han det?" svarede han uden at se op:

"Det er ude med ham; dette skud gennem lungen vil gøre det af med ham i nat, er jeg bange for."

"Så overlad ham til mig; jeg er hans hustru," svarede Kristine, hvis røst den angst, lægens strenge ord havde fremkaldt, gjorde klar og skarp.

"Store Gud! Hvorfor sagde De mig ikke det? Kæreste frue, jeg troede, De var en sygeplejerske!" udbrød den stakkels læge, der bitterligt angrede, at han havde svaret med en tilsyneladende så hensynsløs oprigtighed, da han så den kvindes ligblege ansigt, der stod ved siden af ham med et udtryk i sit blik, der var mere rystende at se, end de bitreste tårer ville have været.

"Ja, jeg er også sygeplejerske. Hvis De intet kan udrette, vil De så ikke nok gå og overlade ham til mig den korte tid, han endnu har at leve i?"

Uden at ytre et ord fjernede lægen sig, og Kristine var nu alene med David.

I samme øjeblik, hun så ham, vidste hun, at der intet håb var; hun havde set for mange ansigter med det udtryk, som hans havde, til at lade sig skuffe, selv af sin kærlighed. Hans lukkede

øjne var allerede indsunkne på grund af de stærke smerter, hans hår fugtigt af den kolde sved på hans pande, på hver kind var der en rød plet, omkring munden dybe furer, og de blege læber åbnedes ved det pinefulde åndedræt, når han tungt og uregelmæssigt trak sit vejr. Da Kristine så disse tegn, vidste hun, at alt snart ville være forbi, og sank ned ved siden af sengen.

"O, David, o, min husbond, skal jeg miste dig så snart?" udbrød hun, overvældet af den bitreste smerte.

Han åbnede øjnene, og idet han lagde sin kind til hendes, hviskede han med et forsøg på at smile, der endte i et lettende suk:

"Jeg vidste nok, at du ville komme," men da han mærkede, at hun rystede over hele legemet, ude af stand til at græde, vedblev han roligt, skønt hvert åndedræt kostede ham ulidelig smerte: "Ja, kære, jeg må gå først, men det vil ikke blive svært, når jeg har dig til at hjælpe mig med at holde modet oppe."

I denne usigeligt bitre stund kom Kristine til at mindes nogle ord af vielsesformularen, der havde gjort stærkt indtryk på hende: "I medgang og modgang, til døden skiller os ad." Medgangen havde hun kendt, – ak! så kort; dette var modgangen, og til døden kom, måtte hun trofast holde det løfte, hun engang havde aflagt med så glad et hjerte. Denne tanke bragte vidunderlig styrke og gav hende mod til at undertrykke sin sorg, holde sine tårer tilbage og vise et modigt og kærligt ansigt, da hun tog sin husbonds matte hånd i sin, rede til at hjælpe ham med at stride den sidste strid.

Han så hendes bestræbelse og var hende taknemmelig for den; han følte sig styrket og opretholdt ved sin trofaste hustrus

mod og syntes ikke at nære nogen bekymring mere, nu da han havde hende hos sig og ville beholde hende indtil enden. Han lå og så på hende med et sådant klart og glad blik, at hun ikke kunne bringe det over sit hjerte at forstyrre hans fred med en eneste tåre eller klage, og for en kort stund var hun til mode, som om hun havde forladt den urolige verden og var hensat i en himmelsk, hvor alt opløste sig i kærlighed.

Men sådanne stunder er lige så korte som skønne, og hen imod midnat tilkendegav Davids legemlige smerter, at den evige glæde endnu ikke var begyndt.

Kristine havde siddet ved mange dødslejer, men aldrig ved noget som dette, for under de sværeste lidelser forblev Davids sjæl tålmodig og stærk, opretholdt af den tro, som overvinder smerte og gør selve døden til en ven. I de rolige timer, der var gået forud, havde han meddelt Kristine sin sidste vilje, bedt hende bringe hans andre kære hans sidste hilsen og havde nu kun ét ønske tilbage, – at det snart måtte være forbi, for at Kristine kunne blive sparet for den sorg at se ham lide uden at kunne lindre eller dele hans smerter.

"Se at få lidt hvile, kære," hviskede han mere end en gang. "Lad Wilkins komme; dette er for meget for dig; jeg troede, det ville blive lettere, men jeg er så stærk, at livet kun viger tomme for tomme."

Men Kristine ville ikke forlade ham, og det syntes næsten, som om David for hendes skyld skyndte sig at dø. Time efter time løb livets ebbe hurtigt ud, time efter time ventede Davids sjæl tålmodigt på forløsning, og time efter time klyngede Kristines lidenskabelige hjerte sig til den kærlighed, der syntes at flyde bort og lade hende blive alene tilbage på strandbredden.

Et par gange kunne hun ikke udholde det og udbrød i fortvivlelse:

"Nej, det er ikke retfærdigt, at du skal lide alt dette for et menneske, hvis hele liv ikke er så meget værd som en eneste dag af din ædle, nyttige og kostbare tilværelse. Hvorfor bragte du et så uhyre offer for en kvindes frihed?" klagede hun, da hun kom til at tænke på sin egen tilintetgjorte fremtid, der nu lå mørk og tung for hende.

"Fordi det var min pligt, – hun led mere, end jeg lider nu, ved at se sit barn dø; – jeg tænkte mig dig i hendes sted og måtte frelse hende."

Dette svar, der blev udtalt i afbrudte sætninger, og det bebrejdende blik, der ledsagede det, trængte til Kristines inderste hjerte, for hvilken ridder i alle de ridderromaner, hun havde holdt så meget af, havde reddet en mere ulykkelig, forurettet og hjælpeløs kvinde end den stakkel, hvis døde barn David kærligt havde begravet, før han købte moderens frihed med sit eget liv?

Kun en eneste gang undslap der den døende en klage, da livet var lige ved at udslukkes, og da legemlig svaghed bragte nogen lindring i de legemlige smerter. De første striber af dagslyset skinnede i øst; ved dette syn opklaredes hans matte øjne, og med et spøgelsesagtigt smil hviskede han: "Hvor verden dog er skøn!" derpå tilføjede han, idet dødens bleghed bredte sig over hans ansigt: "Og der er så meget godt at udrette i den; Gud give, at jeg kunne have fået lov til at leve lidt længere og hjælpe med til det." Men derpå forsøgte han at trykke Kristines hånd, der stadig omsluttede hans: "Nu får du udføre min del af gerningen, og du vil gøre det bedre, end jeg kunne have gjort

det. Sørg ikke, min elskede hustru, men arbejd, det vil efterhånden bringe dig trøst."

"Jeg skal forsøge på det, men jeg vil næppe trænge til trøst her, for det aner mig, at jeg snart vil følge dig," svarede Kristine, der allerede fandt noget trøsteligt i denne tanke. "Hvad er der, David?" spurgte hun lidt efter, da hun så, at han blik vendte sig længselsfuldt mod vinduet, hvorigennem man kunne se morgenrøden langsomt stige højere og højere op på himlen.

"Jeg vil gerne se solen stå op, – det plejede at være vor lykkeligste tid, – vend mit ansigt mod lyset, Kristine, så vil vi sammen se den komme."

En time senere, da den første blege stråle sneg sig ind gennem det lave vindue, hvilede der to ansigter på puden, det ene fuldt af den fortvivlede sorg, for hvilken der ikke synes at være nogen trøst, det andet med en højtidelig fred udbredt over sig og med dette hemmelighedsfulde udtryk, der er skønnere end noget som helst smil, og som døden efterlader som et venligt tegn på, at den bortflygtede sjæl er befriet for al smerte og sorg.

For Kristine var det den mørkeste time i hendes liv, men for David var solen allerede stået op.

19. Hjertefred

Efter at det hele var forbi, den lange rejse hjem, den stille begravelse, den første sørgelige, bevægede tid, kom den bitre stund, da livet siger til den efterlevende: "Tag din byrde op og fortsæt din vandring alene!" Kristines sorg havde været stille og tåreløs, den slags sorg, der er tungest at bære, og som der ingen trøst er for. Mens fru Sterling bar sit tab med et fromt hjertes milde tålmodighed og Letty sørgede over sin broder med den kærlige bedrøvelse, der finder lindring ved mange naturlige midler, sad enken imellem dem så rolig, bleg og stum, som om hendes sjæl havde fulgt David og kun ladet en skygge af hendes tidligere Jeg blive tilbage.

"Han kan ikke komme til mig, men jeg går til ham," syntes at være den tanke, der opretholdt hende, og hendes kære sagde fortvivlet til hinanden: "Hendes hjerte er knust; hun bliver ikke længe hos os."

Men én erfaren kvinde gav dem stadig det fortrøstningsfulde svar: "De skal ikke være urolig for hende. Naturen ved bedst, hvad der er godt for os, og virker på sin egen måde. Hjerter som Kristines knuses ikke, sorgen gør dem kun stærkere. Mærk mine ord: den velsignede lille, som ventes til sommer, vil gøre underværker, og De vil endnu få den stakkels Kristine at se som en lykkelig kvinde."

Der var kun få, som troede på denne spådom, men madam Wilkins blev standhaftigt ved at gentage den og vågede over Kristine som en moder; tit og mange gange trodsede hun vind og vejr og traskede gennem alleen for at bringe en eller anden

lækkerbisken, en eller anden forviklet gåde af rødt eller gult kaliko, som hun mente kunne bruges som mønster til de små klæder, som de tre kvinder sad og syede med kærlig iver, og som indviedes med kærlige tårer; eller også bragte hun friske efterretninger fra Elias, der "ville tage del i krigen indtil enden, selv om han skulle komme hjem uden ben til at stå på." Hun bragte en glad, forhåbningsfuld, velgørende luftning med sig, og hele huset syntes at opklares, når hun sad der og lettede sit sind angående alle mulige emner, som kom på tale, lige fra de små, fine kjoler, fru Sterling strikkede trods det svigtende syn, til Richmonds fald, som madam Wilkins engang, da den profetiske ånd var over hende, havde forudsagt med en sibylles sikkerhed.

Hun var den eneste, der kunne fralokke Kristine et svagt smil, når hun kom med et af sine besynderlige udtryk eller en af sine skarpsindige bemærkninger, og hun var også den eneste, der kunne lokke tårer frem i de tungsindige øjne, der så højligt trængte til denne velgørende dug; hun kunne ofte uden at sige et ord lægge den lille Adelaide i Kristines skød, hvor da barnet kunne blive ved med sine kærtegn, sine smil og sin sladren så længe, at det mildnede det forpinte hjertes bitre smerte.

Hun og hr. Power holdt Kristine oppe i denne tunge tid ved at indgyde hende deres håb og tro, indtil hun atter forsonede sig med livet og gennem sin store sorg vandt den styrke og støtte, hun havde søgt så længe.

Da foråret kom og sejr på sejr bebudede, at krigen var nær sin ende, blev Kristines tungsindige hengivelse afbrudt af så heftige udbrud af utrøstelig sorg, at hendes omgivelser skælvede for hendes liv. Det var så svært for hende at se det ene

regiment soldater efter det andet vende stolt hjem med deres sønderskudte faner, trætte og sårede, men sejrrige, at se dem blive modtaget med begejstring, takket og hædret af det taknemmelige fædreland, som de havde tjent så godt, at se alt dette og så tænke på David, der lå i sin grav ukendt, uhædret og glemt af alle undtagen af nogle få trofaste sjæle.

"Jeg drømte engang om en tid som denne, håbede på den, lagde planer for den og opmuntrede mig selv ved den sikre forventning, at David efter al vor møje, vor lange adskillelse og de mange farer, vi havde udstået, ville opnå en eller anden belønning eller i det mindste blive bevaret for mig en kort stund, hvor jeg kunne få lov til at elske ham, tjene ham og leve sammen med ham. Nu får disse mænd, der ikke har gjort andet end at redde en fane, lede et angreb eller miste en arm, hele æren, mens han så ædelt ofrede sit liv, men det er der kun få, der ved, ikke en eneste har takket ham, og jeg er nu en trøstesløs enke, skønt der var så mange unyttige mennesker, der kunne være taget i hans sted. O, det er ikke retfærdigt! Jeg kan ikke finde mig i, at Gud har nægtet ham enhver æresbevisning og berøvet mig al min lykke."

Således klagede Kristine med en stærk sjæls oprørske trods, der måtte lære underkastelse gennem sorgens strenge skole. Forgæves sagde hr. Power til hende, at David havde modtaget en bedre belønning, end nogen menneskelig hånd kunne have tildelt ham, i mange kvinders taknemmelighed og mange mænds agtelse, forgæves forklarede han hende, at det i Guds øjne var mere heltemodigt gennem et helt liv ærligt og modigt at opfylde sine daglige pligter end i et øjebliks begejstring at udføre en enkelt dåd, som vandt verdens bifald, og at Davids liv,

der tilsyneladende var blevet afbrudt uden at nå sit mål, havde fået en skøn slutning ved den handling, der havde forårsaget hans død, skønt den ikke var blevet mindet i nogen lovtale eller besunget i nogen sang og kun få kendte den undtagen dem, han havde frelst, hans nærmeste og den højeste foresatte, der havde befordret ham til den højere værdighed, han nu havde opnået.

Kristine kunne ikke nøjes med denne usynlige belønning for sin helt; hun ville gerne se og være fuldt overtydet om, at der var sket ham retfærdighed, og vedblev at rase mod den urokkelige skæbne, indtil hendes utålmodige fortvivlelse var udmattet og hendes lidenskabelige hjerte opgav kampen.

I denne tilstand, da ingen hjælp syntes mulig, fandt hun den, hvor hun mindst ventede den, nemlig hos sig selv. Da hun søgte religionen, havde hun fundet kærligheden, nu da hun holdt fast ved kærligheden, fandt hun religionen. Længslen efter den havde aldrig forladt hende, og ved at tjene andre vandt hun selv den til belønning, for da sorgens fortærende ud syntes at have lagt alt i aske, hævede den sig op derfra som en rensende lue, der, idet den pegede mod himlen, viste hende, at store ofre ofte førte endnu større belønninger med sig, skænkede hende lys, varme og trøst og lærte hende, hvad vi alle engang må lære.

Gud var meget langmodig med hende og drog hende til sig ved alle de kærlige midler, længselsfulde sjæle og ulykkelige hjerter kunne drages til ham med.

I denne sorgens tid havde Davids værelse været hendes tilflugtssted, og en dag, da hun sad der og søgte at udgrunde det store mysterium, der skilte hende fra ham, syntes hun at modtage et svar på sine mange bønner om, at der måtte gives

hende et tegn på, at døden ikke havde frembragt nogen fuldstændig skilsmisse imellem dem. Der var meget stille i huset, vinduet stod åbent, og en mild luftning, der strømmede ind i værelset, førte en liflig duft af majblomster med sig. Da vaktes hun pludselig ved lyden af toner så luftige, så blide og kortvarige, at de ikke kunne være frembragt af nogen menneskelig røst eller hånd. Atter og atter lød de som et melankolsk suk, der nok for én, som megen sorg havde gjort overtroisk, kunne lyde som en ånderøst, der bragte et budskab fra den anden verden.

Kristine så sig om og lyttede med tilbageholdt åndedræt og bankende hjerte i den tro, at hun nu ville få det svar, hun længtes efter, men hun opdagede snart, at det ikke var nogen overnaturlig lyd, men kun vinden, der hviskede i Davids fløjte, som hang ved siden af vinduet. Først medførte denne opdagelse skuffelse, men derpå følte hun sit sorgfulde hjerte gennemstrømmet af en mild varme ved mindet om, at hun i sin tid plejede at kalde den gamle fløjte "Davids røst", for til den betroede han den glæde og sorg, den uro og smerte, som han ikke betroede noget levende væsen. Hvor ofte havde ikke dens toner lullet hende i søvn, før hun lærte at tyde dens sprog? Hvor muntert havde de ikke lydt for andre, og hvor klagende for ham selv, når han sad alene om natten? Og hvor rørende og trøstende lød de ikke nu, da de blev lokket frem ved vindens milde pust?

Ja, dette var et bedre svar, end nogen overnaturlig røst kunne have givet hende, et bedre tegn end noget som helst åndesyn, en sikrere bekræftelse på hendes håb end det fyndigste argument eller det højtideligste løfte, for det mindede hende så

levende om den kærlige, elskede mand, da han færdedes iblandt dem, at det var for hende, som om de skranker, der havde skilt dem ad, nu var brudt, og hun hilste denne ny følelse af Davids nærhed med de mildeste tårer, hun havde udgydt, siden hun lukkede de blide øjne, hvis sidste blik havde været rettet på hende.

Fra den tid af tilbragte hun de lange forårsdage på den gamle sofa i hans værelse med at læse i hans bøger, tænke på hans kærlighed og liv og lytte til "Davids røst". Nu hørte hun den altid, hvad enten vinden bragte den til at tone, eller den hang stum, og den hviskede så længe til hende om tålmodighed, håb og trøst, at der kom en vidunderlig fred over hende og hun opdagede hos sig selv den styrke, hun havde bedt om, men aldrig troet at skulle finde. Under sneen havde nådens spirer groet i stilhed, og da den stærke regn havde smeltet al sneen bort, foldede de sig så lifligt ud i den sol, der skinner for hvert lille græsstrå og bringer det til fuld udvikling til sin tid.

Madam Wilkins havde haft ret, for da hun en junimorgen lagde "den velsignede lille" i moderens arme, var Kristines første ord:

"O, Gud, lad mig nu ikke dø; nu må jeg leve for mit barn," og derpå trykkede hun Davids lille datter til sit bryst, som om den blide berøring af de famlende små hænder havde helet ethvert sår og givet hele verden et lysere skær.

"Det var nok det, jeg sagde; Gud velsigne dem begge to!" udbrød madam Wilkins og trak sig hastigt tilbage til forstuen, hvor hun satte sig ned på trappen og brast i gråd, for hendes moderlige hjerte var opfyldt af en taknemmelighed, der var for inderlig til at kunne udtrykkes i ord.

Det var en velgørende, uforstyrret tid for Kristine, mens hun vågede over sin lille skat og glemte, at der var en verden udenfor. Hun var en skinsyg, men såre lykkelig moder, for efter at have gjort den sørgeligste gjorde hun nu den glædeligste erfaring i sit liv. Hun følte fuldt vel, hvilke hellige, skønne og ansvarsfulde pligter, den førte med sig, men bad om evner til at udfylde dem og fandt en usigelig glæde i at gøre sig skikket til at gøre det på en værdig måde, idet hun mindedes, at hun måtte være både moder og fader for det lille væsen, der var blevet betroet hende.

Det er næppe nødvendigt at omtale de forandringer, den vigtige begivenhed fremkaldte i den lille, af lutter kvinder bestående familie; enhver kan let forestille sig den forskrækkelse, der opstod ved det mindste knappenålsstik, rådslagningerne om en kop kamillete, henrykkelsen ved de første svage forsøg på et smil, de højtidelige forudsigelser om fremtidig skønhed og klogskab hos den lille, hele familiens tilbedelse af det lille helgenskrin af vidjer, der indesluttede deres afgud, en masse flonel og kammerdug med et skaldet hoved i den ene ende og et par mikroskopiske blå strømper i den anden. Skåle med mælk blev varmet på kaminen i dagligstuen, små klædningsstykker hang til tørre i alle vinduer, uden at nogen gjorde indsigelse imod det, der blev set lys til de urimeligste tider, og det svageste kvæk af den lille samlede øjeblikkelig tre skælvende natkapper.

Naturligvis blev bedstemoder ung igen og anbragte ved enhver lejlighed sine erindringer fra den tid, da hendes egne børn var små; tante Letty var både nat og dag utrættelig i at opfylde den lilles indbildte ønsker, og Kristine var så

fuldstændig optaget af sine moderglæder og moderpligter, at alle sydstaterne gerne kunne være gået under ved et jordskælv, uden at det ville have voldt hende så stor forskrækkelse som en ubetydelig blegne på hendes barns krop.

Der var ingen af blomsterne i Davids have, der trivedes så godt som hans lille junirose, for ingen ublid vind fik lov at berøre hende, og når det regnede udenfor, lod moderen hende på sine arme trække frisk luft i drivhuset, hvor hun snart ytrede en så livlig glæde over de skønne blomster, at hun selv lignede en lille blomst, der gyngede på sin stilk. Hun blev efter bedstemoderens ønske kaldt Ruth, men Kristine kaldte hende altid sin "lille hjertefred" eller "lille stedmoderblomst", og de, der i begyndelsen smilede over dette indfald, måtte i tidens løb indrømme, at det var et særdeles passende navn. Al bitterhed syntes forsvundet af Kristines sorg som ved et trylleslag; nu var der så meget at leve for, at hun ikke mere talte om at dø, og med den lille hånd i sin fandt hun det lettere at vandre den vej, der førte til David.

Der har aldrig levet en stoltere moder end Kristine var, og da den lille pige tog til i skønhed og kræfter, ville hun gerne have vist hende frem for hele verden. Samme lille pige havde et sødt, ejendommeligt lille ansigt, livligt og kønt, men under den brede pande, som håret faldt ned over, ligesom Davids havde gjort, skinnede et par mørke, alvorlige øjne så store, så dybe og ofte så lidt barnlige, at hendes moder undrede sig over, hvor hun vel havde fået dem fra. Selv når hun smilede, vedblev der at hvile en skygge over disse øjne, og når hun græd, fyldtes de med store, stille tårer ligesom blomster, der strømmede over af dug. Kristine sagde ofte angerfuld til sig selv:

"Min stakkels lille stedmodersblomst! Jeg har ladet min egen sorg gå over i din lille barnesjæl, nu ser den bebrejdende på mig gennem disse besynderlige, alvorlige øjne, og disse store dråber er de genstridige tårer, jeg lukkede inde i mit hjerte, fordi jeg ikke ville være taknemmelig for den gode gave, Gud skænkede mig, på samme tid som han tog en anden tilbage. O, du elskede lille, tilgiv din moder, og lad hende ikke få den sorg at have bredt mørke i stedet for solskin over din sjæl."

Denne frygt hjalp Kristine til altid at vise et glad ansigt, bevare et roligt sind og bestræbe sig for at gøre sit eget liv så fuldt af lys, håb og glæde, som hun ønskede, at hendes barns skulle blive. Derfor overtog hun selv haven og drivhuset, da Bennett opgav dem, og med en stærk dreng til hjælp bestred hun tilfredsstillende denne del af det arbejde, David havde testamenteret hende. Det var et smukt syn at se moderen med sin kun et år gamle datter imellem alt det friske grønne, hvor barnets lille gullokkede hoved tittede frem snart hist, snart her som en solstråle, mens hun fortalte fugle, bier og sommerfugle små uforståelige historier; til andre tider lå hun og sov sødt i en kurv under en rosenbusk eller gyngede i en hængekøje under Hektors varetægt med et ansigt, der rødmede af sundhed ved alt det solskin, al den friske luft og den forstandige og kærlige pleje, hun fik.

Mens Kristine arbejdede, lagde hun som alle andre mødre planer for sin datters fremtid, og hun nærede kun én bekymring med hensyn til den. Hun frygtede ikke fattigdom, men den tanke, at det muligvis ville komme til at skorte på midler til at skaffe Ruth en god opdragelse, ængstede hende meget. Hun ville ganske vist lære hende at arbejde alvorlig, men

kunne ikke udholde den tanke, at hendes barn skulle savne de uskyldige glæder, der gør ungdommen så tillokkende, lejlighed til at skaffe sig kundskaber eller den slags omgang, der udvikler et menneskes karakter og giver det et højere værd. Nu var det derfor Kristines eneste ærgerrighed at kunne lægge en lille sum til side for sit barn, som man i nødstilfælde kunne tage sin tilflugt til.

Med dette mål for øje passede hun omhyggeligt sine frugttræer og blomster; intet arbejde var hende for strengt, ingen hede for stærk og intet ukrudt for besværligt at udrydde, og snart ydede den have, David havde anlagt, da hans liv forekom ham så goldt, en rigelig høst, der betydeligt forøgede hans datters arvelod.

En dag modtog Kristine et brev fra onkel Enos, der udtalte ønsket om at se hende, hvis hun ikke havde noget imod at rejse så langt og "blive nogen tid" hos ham. Det både overraskede og glædede hende, og hun bestemte sig til at følge opfordringen, glad over, at den gamle mand ikke havde glemt hende, og stolt ved den tanke at kunne vise ham sit livs lykke, den lille datter.

Hun rejste altså, fik en gæstfri modtagelse af den gamle kusine, der efter fem gange at have fået sin afsked nu atter bestyrede hendes onkels hus, og af denne selv en så hjertelig velkomst, som han nogen sinde havde givet nogen. Han skelede rigtignok til den lille pige, som om han ikke havde attrået æren af hendes nærværelse, men han sagde intet, og Kristine holdt sig klogeligt fra at ytre noget om, at Ruth var det mærkværdigste barn, der nogen sinde var bragt til verden.

Kristine følte sig snart hjemme og færdedes omkring i det gamle, bekendte hus med den vemodige glæde, man i

almindelighed genser sit fordums hjem med. Det gjorde hende ondt at savne tante Betty i det store køkken, og det var underligt at se onkel Enos sidde hele dagen i sin lænestol, alt for hjælpeløs nu til at gå omkring på gården og bringe skræk og rædsel over sine husfolk. Han var endnu en gnaven, barsk gammel mand, men hans hårde gamle hjerte var dog blevet lidt mildere, end det havde været, og han røbede undertiden den længsel efter at se sine slægtninge, som gamle mennesker ofte føler, når de i deres svaghed ønsker sig kærligere pleje end den, de kan købe for penge.

Kristine så, at han nærede dette ønske, og bestræbte sig for at tilfredsstille det med en kærlig opmærksomhed, der ikke kunne andet end gøre sin virkning. Hendes lille datter hjalp hende ubevidst, for onkel Enos kunne ikke længe modstå denne indtagende unge slægtning. Han indrømmede vel ikke i ord, at han var blevet overvundet, men han blev grebet i at kæle for Ruth, når han troede sig ubemærket, han tillod hende allehånde friheder med sine briller, sine lommer og sin skaldede isse og syntes aldrig mere fornøjet, end når hun bemægtigede sig hans avis og på hans skød læste den for ham i sit eget ejendommelige sprog.

"Hun er en god lille pige; hun ligner dig ikke så lidt, men du var ikke så stilfærdig, som hun er," sagde han en dag, da Ruth gik og trissede omkring i stuen med en gammel dukke, som i sin tid havde tilhørt hendes moder og nylig var blevet hentet frem fra en krog på loftet.

"Det har hun efter sin fader, men der er da også kommet mere ro over mig, efter som jeg er blevet ældre, onkel," svarede Kristine, der sad i nærheden af ham og syede.

"Ja, du begynder virkelig at blive ældre, men det klæder dig egentlig ganske godt. Jeg havde ikke troet, at der var så meget af en fin dame ved dig, og så så godt ud efter alt, hvad du har gennemgået," tilføjede onkel Enos, der forgæves søgte at udgrunde, hvad det var, der gjorde Kristines hele fremtræden så tiltalende til trods for hendes simple dragt og hendes ansigt så indtagende til trods for de grå hår ved tindingerne og de skarpe linjer omkring munden.

Dette ansigt blev endnu mere indtagende nu, da hun smilede og så på ham med dette milde, klare blik, som altid bragte ham til at tænke på hendes moder.

"Det glæder mig, onkel, at du ikke finder mig fuldstændig mislykket; du husker nok, at du spåede mig en sådan skæbne. Jeg har rigtig nok gennemgået en hel del, men angrer ikke, at jeg vovede forsøget, og når jeg ser på min lille Ruth, synes jeg, at lykken har været mig såre god."

"Da har den dog vistnok ikke givet dig synderlig velstand. Hvad har du egentlig at leve af, hvis du ikke har noget imod at sige mig det?" spurgte den gamle mand, der var utilbøjelig til at indrømme, at lykken kunne være en god, selv om den ikke fremtrådte i skikkelse af dollars.

"Jeg har kun min pension efter David og, hvad jeg kan bringe ud af min have."

"Den gamle dame får jo noget af det, gør hun ikke?"

"Jo, hun har rigtignok lidt selv, men jeg giver hende og Letty to tredjedele af alt, hvad jeg tjener."

"Det er ikke ærlig handel, når du gør alt arbejdet."

"Ja, men vi handler heller ikke, onkel; vi arbejder for hinanden og deler alting."

"Hvor det ligner jer fruentimmer!" brummede onkel Enos, der gerne ville have slået fast, hvad enhver skulle have.

"Hvordan har du tænkt dig at opdrage Ruth? Du har vel sagtens lige så høje tanker om dannelse og den slags ting som tidligere?" vedblev han lidt efter med en spottende latter.

"Ja, endnu højere," svarede Kristine, smilende ved erindringen om deres tidligere trætter om dette punkt. "Jeg vil tjene det nødvendige til det, onkel. Hvis haven ikke slår til, kan jeg undervise, passe syge, skrive eller være kokkepige; takket være den opdragelse, du og tante Betty gav mig, kan jeg bruge mine hænder til adskilligt, og det kan gerne være, at jeg får brug for det alt sammen til min lille stedmoderblomst."

Fornøjet over komplimenten, skønt lidt slået af samvittighedsnag over den ringe del, han fortjente af den, sad onkel Enos en stund og gned sine briller, før han ledede samtalen hen på det, han egentlig havde på hjerte.

"Hvis du nu bliver syg eller dør, hvad så?"

"Ja, det er sandt, den tanke er nok også faldet mig ind," svarede Kristine og tog barnet op til sig, som om hendes kærlighed var i stand til at holde selv døden borte. Men Ruth kravlede snart ned igen, for hun havde just været i færd med at give dukken med det snavsede ansigt en spadseretur, og den kunne ikke godt afbrydes. "Hvis jeg bliver taget bort fra hende, må min lille pige gøre som hendes moder har gjort. Gud drager særlig omsorg for forældreløse, og jeg er vis på, at han heller ikke vil glemme hende."

Onkel Enos fik netop i dette øjeblik et anfald af hoste, og da han havde overstået det, sagde han med anstrengelse, for selv

blot det at tale om at bortgive noget af sin formue, voldte ham smerte:

"Jeg bliver noget til års nu, og det er snart på tide, at jeg ordner mine sager for det tilfælde, at jeg pludselig skulle gå bort. Det har altid været min mening at give dig lidt, men da du aldrig har bedt mig om det, har jeg passet godt på det for dig, og det er ikke blevet mindre ved at være under min varetægt. Jeg omtaler det blot nu, for at du ikke skal være bekymret for din lille pige. Det er ikke meget, men det vil dog altid være en hjælp, tænker jeg."

"Det er meget venligt af dig, onkel, og jeg er dig mere taknemmelig, end jeg kan sige. Jeg ønsker ikke en hvid for mig selv, men jeg ville så inderligt gerne være sikker på, at min datter ikke behøvede at føre et så besværligt liv, som mit har været."

"Du tænkte sagtens på det, siden du kom så hurtigt?" sagde den gamle mand med et mistænksomt blik, der fik Kristines øjne til at flamme, som de så tit havde gjort i gamle dage, men hun svarede oprigtigt:

"Ja, jeg tænkte på det og håbede det også, men jeg ville alligevel være kommet endnu hurtigere, hvis du havde været i fattighuset."

En stund talte ingen af dem, for til trods for den enes ædelmodighed og den andens taknemmelighed slog disse to karakterer ild, når de stødte sammen, lige så uundgåeligt som flintesten og stål.

"Hvad er din mening om missionærer?" spurgte onkel Enos efter at have betænkt sig en tid lang.

"Hvis jeg havde penge at efterlade mig, ville jeg testamentere dem til dem, der tager sig af hedningerne her hjemme, og lade indbyggerne på Fiji-øerne dyrke deres afguder i fred endnu en stund," svarede Kristine på sin sædvanlige, bestemte måde.

"Det er netop også min mening, men det er forfærdelig vanskeligt at blive enig med sig selv om, hvem af dem, der bliver her hjemme, man skal betro sine penge. Betty plagede mig stadig, ser du, om, at jeg skulle give noget til velgørende øjemed, men jeg sagde til hende, at det var bedre at spare sammen og give en smuk sum på én gang, så at det kunne skaffe en lidt anseelse. På sit dødsleje mindede hun mig om det, og jeg lovede, at jeg skulle gøre noget, før jeg fulgte hende. Nu har jeg gået og spekuleret over det i adskillige måneder, men kan ikke finde noget, som jeg synes rigtigt om. Du har jo, efter hvad du fortæller, i den sidste tid haft meget at gøre med folk, der giver sig af med den slags ting, sig mig derfor, hvad du ville gøre, hvis du havde en køn lille sum at disponere over?"

"Hjælpe de frigivne negre."

Dette svar kom så hurtigt, at det var nær ved at tage vejret fra den gamle mand, der efter et uvilkårligt "Så-å?" sad og stirrede på sin niece med åben mund.

"David hjalp med til at skaffe dem deres frihed, og jeg ville så gerne hjælpe dem til at nyde den!" udbrød Kristine, som hele den gamle begejstring blussede op igen hos, men med en klarere og roligere flamme, end da hun drømte sine glimrende drømme ved køkkenilden.

"Nå, nej; det ville slet ikke stemme med mine anskuelser. Hvad andet er der ellers?" spurgte den gamle mand, der aldeles ikke blev smittet af Kristines begejstring.

"Invalider, forladte børn, slet lønnede kvinder, unge mennesker, der kæmper for uafhængighed, hospitaler, skoler, kirker og velgørenhedsanstalter over hele verden."

"Det er netop det slemme ved det; der er sådan en mængde at vælge imellem, og jeg kender ikke meget til noget af det," begyndte onkel Enos, der lignede en ravn, som er i forlegenhed med, hvor den skal skjule sin røvede skat.

"Ja, hvis fejl er det, onkel?"

Dette spørgsmål slog den gamle mands samvittighed, så han vred sig ved det, for han mindedes, hvor mange opfordringer af sin hustru til godgørenhed han kort havde afvist, og nu hvilede alle de ophobede almisser, som hun ville have været glad ved at få lov til at uddele, tungt på ham. Han gned sin skaldede isse med sit gule silkelommetørklæde og rokkede uroligt i sin stol, som om han gerne ville rejse sig op af den og udføre den forsømte gerning, der nu gjorde hans hjælpeløse tilstand til så stor en byrde.

"Jeg vil tænke lidt over det og så tage min bestemmelse," var alt, hvad han sagde, og han kom ikke mere tilbage til dette emne. Men han fik kun meget kort tid til at tænke over det og fik ingen bestemmelse taget, for et par måneder efter Kristines besøg gik onkel Enos "pludselig bort" og efterlod hende alt, hvad han ejede. Det var vel ikke nogen særdeles betydelig formue, men dog meget mere, end hun havde ventet, og hun nærede stor bekymring for, at hun ikke skulle kunne anvende denne uventede velsignelse forstandigt. Hun var meget taknemmelig for det, men beholdt intet for sig selv, da hun havde tilstrækkeligt i sin pension efter David og hellere ville leve af det lidt, han havde ofret sit liv for, end bruge nogle af de tusinder,

den gamle mand havde dynget op i en række af år. En anselig sum blev sat ud for Ruth, noget for "moder og Letty", for at de aldrig skulle blive udsat for at lide nød, og resten blev opbevaret til at udføre Davids gerning for, da hun var overbevist om, at pengene, anvendt på den måde, ville bringe velsignelse.

20. Fyrre år

"Nu er det næsten tyve år, siden jeg drog ud i verden for at søge min lykke. Jeg har måttet søge længe, men har dog til sidst fundet den. Jeg ønskede kun at blive en nyttig og lykkelig kvinde, og det ønske har jeg fået opfyldt, for jeg *tror*, at jeg virkelig er nyttig, og at jeg er lykkelig, *ved* jeg."

Således sagde Kristine til sig selv, og efter hendes udseende at dømme lod det til, at hun havde ret, mens hun en septembereftermiddag sad i den af blomster opfyldte dagligstue og med glad taknemmelighed tænkte på sit forløbne liv. I dag fyldte hun sit fyrretyvende år, og fra dette skillepunkt mellem ungdom og alderdom så hun tilbage på fortiden uden bitterhed eller nagende sorg og ud imod fremtiden uden bekymring, for hun havde tre gode engle ved sin side, tro, håb og kærlighed, og med dem til at kaste lys over livet behøver ingen kvinde at klage over den tabte ungdom eller at ængstes for den kommende alderdom. Det gjorde Kristine ikke heller og skønt hendes øjne blev fugtige ved at betragte den falmede militærhue og sværdet, der hang på væggen, fældede hun ingen tårer, og et øjeblik efter forvandlede hendes vemod sig til inderlig glæde, da hendes blik faldt på den rødmossede lille Ruth, der legede hospital med sine dukker ude under bislaget. Derpå lod hun med oprigtig tilfredshed sit blik vandre til bordet foran sig, der var opfyldt af breve og aviser, og derfra ud i haven, hvor adskillige unge kvinder gik og arbejdede med sundhedens rødme på de kinder, der om foråret havde været meget blege og hule.

"Jeg tænker nok, at David er tilfreds med mig, for jeg har viet hans gerning alle mine kræfter, og den lykkes godt," sagde hun til sig selv, og derpå kom der et tankefuldt udtryk over hendes ansigt, da hun kom til at tænke på en begivenhed, der for nylig var indtruffet og syntes at have åbnet en ny mark for hendes virksomhed, hvis hun ville benytte den.

For et par aftener siden var hun gået hen til et af de møder for arbejdende kvinder, der i den sidste tid havde vakt en del røre, og det var ikke første gang, at hun deltog i et sådant, for hun følte stor interesse for sagen og stor deltagelse for den klasse mennesker. Der blev naturligvis holdt taler, og det i den mest uparlamentariske form, for forsamlingen bestod næsten udelukkende af kvinder, af hvilke hver især var ivrig efter at fremsætte sin besværing eller sin teori. Hvem der ville, trådte op og talte, og hvad enten det, der blev sagt, var forstandigt eller tåbeligt, røbede det den stærke gæring, der var i sindene, og viste, hvor vanskeligt det var for de to klasser at mødes og hjælpe hinanden til trods for den største trang på den ene side og den bedste vilje på den anden. De arbejdende kvinder udbredte sig lidenskabeligt eller klagende over deres forurettelser og genvordigheder, krævede eller bad om retfærdighed, deltagelse og hjælp og røbede deres uvidenhed, udygtighed og fordom, der gjorde deres nød endnu beklageligere og nødvendigheden af at komme dem til hjælp endnu mere bydende. Damerne førte deres del af forhandlingerne med venlighed og tålmodighed, men ofte med en ubevidst nedladenhed og viste i det hele deres måde at tage tingene på, hvor lidt de kendte til, hvad det var, der trykkede de kvinder, som de inderligt gerne ville hjælpe, hvor indskrænket

det område var, de kunne gøre nytte på, til trods for deres dannelse og kundskaber, og hvor fattige de med al deres rigdom på ædle teorier var på praktisk evne til at lindre nøden.

En yderst begavet dame, der struttede af lærdom, gav en tiltalende lille afhandling til bedste om oldtidens stærke kvinder; derpå ophøjede hun arbejdet til en kunst og gav en smuk skildring af den tid, da alle ville arbejde endrægtigt sammen i en ideal republik, hvor enhver beskæftigede sig med, hvad hun syntes om, og hvor hun fik den løn, der kunne ventes, hvor der herskede frihed og lighed for alle. Uheldigvis gik hendes tale langt over hendes tilhørerkreds' horisont, og det var det samme som at fortælle sultne børn eventyr at give disse kvinder en beskrivelse af Aspasia, der førte politiske samtaler med Perikles og Platon, mens de alle tre hvilede på elfenbens løjbænke, eller af Hypatia, der af sømmelighedsfølelse holdt filosofiske forelæsninger for unge mænd bag et tyrkisk purpurtæppe; derfor blev den ideale republik også kun modtaget med ringe begejstring af de bekymrede syersker, sættersker og butiksjomfruer, der var utaknemmelige nok til at sige til hinanden: "Det kan alt sammen være meget smukt, men jeg kan blot ikke se, hvordan det skal forbedre vor stilling nu til dags."

En anden veltalende søster gav dem en politisk tale, der ophidsede det revolutionære blod i deres årer, så at de øjeblikkelig ville have del i den almindelige stemmeret, skønt den ene halvdel endnu ikke var rigtigt på det rene med, hvad det ville sige, og den anden var lige så uskikket til at udøve den som nogen uvidende irlænder, der sælger sin stemme for en dollar og en snaps whisky.

En tredje velvillig dame dæmpede igen deres iver ved at oplæse nogle meddelelser om forskellige arbejderreformer i andre lande, der var overmåde interessante, men blev fuldstændig betydningsløse på grund af forskellen med hensyn til klima, fornødenheder og sædvaner. Hun sluttede med nogle opmuntrende statistiske oplysninger, der meddelte det nøjagtige tal på de syersker, der i løbet af det sidste år var døde af sult, gået fra forstanden eller havde taget livet af sig selv, og endvidere angav, hvilken uhyre fordel kapitalisterne skaffede sig ved hensynsløs behandling af deres arbejdere, og hvorledes prisen på levnedsmidler var steget i en så foruroligende grad, at det ville styrte landet i gæld og hungersnød, om ikke i fuldstændig ødelæggelse.

Da hun satte sig ned, kunne man se fortvivlelse malet på mange ansigter, som om hungersnøden stod på lur udenfor for at gribe dem, så snart de kom ud af døren, for de let bevægelige stakler troede hvert ord og øjnede ingen frelse nogetsteds.

Kristine havde hørt opmærksomt på alt dette, havde beundret, beklaget eller fordømt, hvad der blev sagt, og følt en stadig voksende deltagelse både med dem, der ville hjælpe, og dem, der trængte til hjælp, og et inderligt ønske om at bringe dem i et rigtigere forhold til hinanden.

De gode damer mente det så alvorligt og var så forhåbningsfulde, men til samme tid så upraktiske, at det gjorde hende ondt at se, at så meget vejr og så megen god vilje gik til spilde, mens tilhørerindernes forventningsfulde, nedslåede eller ophidsede ansigter gjorde stærkt indtryk på hende, for hun vidste ret vel, hvor meget de trængte til hjælp,

hvor de længtes efter lys, og hvor rede de var til at lade sig lede, hvis nogen blot ville vise dem en mulig vej.

Da den statistiske dame trak sig tilbage, strålende af tilfredshed over at have ydet sin skærv til den gode sags fremme, bevægede en pludselig og uimodståelig indskydelse Kristine til at rejse sig og bede om tilladelse til at tale. Den blev beredvilligt givet, og der opstod nogen bevægelse i forsamlingen, for hun var kendt af mange enten som hr. Powers veninde eller som Sterlings hustru eller som en sygeplejerske, der havde udført sit hverv med dygtighed. Der hørtes en sagte hvisken, og alles ansigter vendte sig forventningsfulde mod hende. Allerede hendes første ord gjorde et gunstigt indtryk, for da præsidenten opfordrede hende til at stige op på talerstolen, blev hun stående på det nederste trin og sagde med et udtryksfuldt blik:

"Tak, men jeg vil hellere stå her, for jeg har hidtil været en arbejdende kvinde og agter at blive ved at være det hele mit liv."

"Hør! Hør!" råbte en svær matrone med en lys hat, og de andre stemte i med af et oprigtigt hjerte. Der opstod en fuldstændig tavshed, og nu talte Kristine for første gang, efter at hun havde forladt scenen, til et publikum, og gjorde det med en klar, rolig stemme og i en tone, der røbede medfølelse og gjorde en magisk virkning. Den øvelse, hun i sin tid havde fået på teatret, kom hende nu til gode, da den satte hende i stand ti at beherske sin stemme og sine bevægelser, på samme tid som oprigtig interesse for sagen lånte hende den slags simple veltalenhed, der rører, overtaler og overbeviser bedre end logik, smiger eller højtravende ord.

Hun vidste næppe, hvad hun sagde; ordene faldt hende hurtigere ind, end hun kunne udtale dem, den ene række tanker strømmede ind på hende efter den anden, og alle de erfaringer, hun havde gjort i sit liv, stod levende for hende for at give hendes grunde vægt, hendes råd værdi og hver eneste sætning, hun fremførte, sandhedens styrke. Hun havde kendt så mange af de samme prøvelser, sorger og fristelser, at hun kunne tale forståeligt om dem, og hvad der var endnu bedre, hun havde besejret eller overstået så mange af dem, at hun ikke blot kunne føle medlidenhed med andre, men også hjælpe dem til at gøre det samme, som hun havde gjort. Hun, der havde fundet sin bedste læremester, trøster og ven i arbejdet, kunne sige til sine tilhørerinder, at det, hvor strengt eller ringe det endog i begyndelsen måtte være, ufejlbarligt ville blive et trin opad til noget bedre, når det blev udført med trofasthed, og at de med hver ærlig anstrengelse gjorde sig mere skikkede til det ædlere arbejde og den større frihed, Gud havde bestemt dem til.

Kvinderne af arbejderklassen følte, at hun, der nu talte, var en af deres egne, for hun havde samme furer i sit ansigt, som de så i deres egne, hendes hænder var ikke nogen fornem dames hænder, hendes dragt var tarveligere end den, adskillige af dem selv bar, og hendes tale så jævn, at alle kunne forstå den; den var opmuntrende, trøstende, fuld af praktiske anvisninger og eksempler, hentet fra deres egen erfaring. Endnu stærkere indtryk end noget af, hvad hun sagde, gjorde det på dem, at de så og følte, at det var en ædel og oprigtig kvinde, der stod iblandt dem som en søster, rede til med hoved, hjerte og hånd at hjælpe dem til at hjælpe sig selv. Besværligheder og sorg,

langvarige anstrengelser og sen belønning vidste de havde været hendes lod; at hun både havde været hustru og moder og nu var enke, gjorde, at hun syntes at stå dem så nær, og bag sig havde hun et alvorligt livs baggrund, imod hvilken denne skikkelse med sundhedens rødme på kinderne, hvis øjne lyste af håb, og hvis ord var så fulde af mod, trådte frem med ubevidst værdighed og skønhed som et eksempel, der nok kunne trøste, bevæge og begejstre dem.

Det var ikke nogen lang tale, og der var ingen lærdom, statistik eller politik i den, men ikke desto mindre var den aftenens glanspunkt, og efter den syntes ingen mere at have noget at skulle sige. Da mødet hævedes, blev hendes hånd trykket af mange hænder, der var ru af den stadige brug af nålen, plettet af bogtrykkersværte eller hårde af simplere arbejde; mange ansigter smilede taknemmeligt til hende, og mange læber takkede hende hjerteligt, men intet af alt dette glædede hende så meget, som at en kvinde greb hendes hånd og med tårer i øjnene hviskede:

"Jeg har kendt Deres velsignede mand; han var meget god imod mig, og jeg takker Gud for, at han har haft en sådan kone."

Alt dette tænkte Kristine på, da hun sad alene hin eftermiddag, og spurgte sig selv, om hun skulle blive ved på den vej; de fine damer havde nemlig været lige så taknemmelige som de simple kvinder og havde bedt hende om at komme igen og tale, de trængte netop, havde de sagt, til en, der således kunne mægle og bygge en bro over det gab, der nu skilte dem fra dem, de ønskede at hjælpe. Hun syntes ganske vist at være skikket til at være tolk mellem de to klasser, for fra sin fader, den fine mand, havde hun arvet fine tilbøjeligheder og et

yndefuldt væsen; fra sin moder, datteren af en landmand, de ikke mindre værdifulde praktiske dyder, en stærk trang til uafhængighed og en stor respekt for den dygtighed og det mod, der evnede at skaffe sig den.

Sådanne kvinder er der stor brug for, og de er ikke altid lette at finde, for selv i det demokratiske Amerika må den hånd, der arbejder for det daglige brød, understøttes af talent, navn eller udmærkelse, før den rigtig hjerteligt bliver trykket af dem, der omsluttes af hvide handsker.

"Måske er det denne gerning, mit liv har uddannet mig til," sagde Kristine til sig selv. "Den er stor og ædel, og jeg ville være stolt af at optage den. Andre har fuldført befrielsesværket og gjort det glimrende, selv om det har kostet meget blod og megen sorg. Jeg kom for sent til at give andet end min mand og se den berømmelige slutning. Denne ny gerning syntes at ville give mig lejlighed til at være blandt forkæmperne, til at være med til at gøre det svære arbejde, få del i forfølgelsen og hjælpe med at lægge grundvolden til en ny befrielse, hvis lykkelige fuldendelse jeg måske aldrig vil få at se, men jeg vil hellere mindes, som sådanne tapre forkæmpere mindes, skønt mange af dem aldrig oplever triumfen, end som de, der kommer bagefter og kun slår trommerne og svinger fanerne, efter at sejren er vundet."

Netop i dette øjeblik hørte hun lågen blive åbnet, og lidt efter kom den lille Ruth løbende ind og hviskede:

"Der er en dame, moder, en meget fin dame; vil du tage imod hende, skulle jeg spørge?"

"Ja, barn, lad hende komme ind."

Der hørtes en raslen af silke gennem den smalle forstue, og i døren viste sig så en statelig dame, der rakte begge hænder frem med det udråb:

"Kæreste Kristine, har De glemt Bella Carroll?"

Nej, Kristine havde ikke glemt hende og trykkede hende øjeblikkelig i sine arme uden mindste hensyn til, at hun var nær ved at ødelægge en fortryllende hat. Lidt efter sad de og fortalte hinanden under tårer og smil, hvad de havde oplevet, som kvinder ganske nødvendigt må, når de træffer hinanden igen efter flere års forløb. De havde nok vekslet nogle få breve, men Bella havde været udenlands, og Kristines liv havde været alt for virksomt til, at hun kunne få megen tid til at skrive om det.

"Og Deres moder, Bella? Hvordan har hun det, og hvor opholder hun sig?"

"Hun er stadig hos Augustine, og han, ved De jo, lider af melankolsk afsind; han er ganske rolig, meget tålmodig og meget venlig mod alle andre end sig selv. Hans bod for hans slægts synd ville snart gøre ende på hans liv, hvis ikke moder var hos ham og vågede over ham, og hendes bod består i aldrig at forlade ham."

"Kære Bella, fortæl ikke mere om det, det er alt for sørgeligt, fortæl om Dem selv og Harry. Nu smiler De, så er jeg vis på, at han har det godt."

"Ja, Gud være lovet, Kristine! Jeg tror virkelig, at skæbnen vil skåne os, som den kære gamle dr. Shirley sagde. Jeg kan aldrig mere blive det livsfriske menneske, jeg engang var, men jeg bestræber mig for at være så glad og virksom som muligt, for hans skyld, og han gør det samme for min. Vi vil altid være sammen og være alt for hinanden, for vi kan aldrig gifte os og få

vort eget hjem, ved De nok. Vi har i adskillige år flakket verden rundt og har nu i sinde at slå os til ro og blive så glade og lykkelige, som vi kan blive."

"Hvor det glæder mig, at det dog blev enden på det! Men sig mig, Bella, hvad har Harry i sinde at tage sig for? De fortalte mig i et af Deres breve, at han studerede medicin på kraft; vil han være læge?"

"Ja, jeg ved ikke, hvad der bragte ham til at fatte den bestemmelse, med mindre det var håbet om at redde andre familier for en ulykke som vor eller lindre den, hvis den ramte dem. Efter Helens død foregik der en fuldstændig forandring med ham, han var ikke længere en vild dreng, men en mand. Jeg fortalte ham, hvad De havde sagt til mig, og det indgød ham håb. Dr. Shirley bestyrkede det, så vidt han turde, og Harry besluttede at benytte den eneste mulighed til frelse ved at kaste sig over et eller andet studium og ikke levne sig tid til ængstelige tanker og farlige grublerier. Jeg blev så glad over det, og det var også en stor trøst for moder, for vi havde begge to været så bange for, at den sørgelige frygt skulle bringe ham til fuldstændig at ødelægge sig selv. Han studerede flittigt, det gik ham udmærket, og så rejste han til udlandet for at afslutte sine studier. Jeg fulgte ham, for med hensyn til den stakkels Augustine var alt håb opgivet, og moder ville ikke lade mig hjælpe sig med at pleje ham. Doktoren sagde, at jeg ville have bedst af at komme bort, og at det ville være udmærket for Harry at have mig hos sig, da jeg havde opmuntret ham og nødet ham til at lægge noget bånd på sig. Trods vor sorg og bekymring har vi levet lykkeligt sammen og været glade, han over sit studium

og jeg over ham; nu er han færdig, derfor er vi kommet hjem, og nu begynder det værste for mig."

"Hvordan det, Bella?"

"Jo, han har sin gerning, som han elsker, men jeg har intet, nu da min pligt mod ham er opfyldt. Jeg mærker, at jeg har mistet smagen for mine gamle fornøjelser og beskæftigelser, og skønt jeg har bestræbt mig for at skaffe andre og mere alvorlige, får jeg alligevel megen tid til overs og føler en sådan tomhed i mit hjerte, at ikke engang Harrys kærlighed kan udfylde den. Jeg er bange for, at jeg skal blive melankolsk, – det er begyndelsen til ulykken i vor slægt, ved De nok."

Mens Bella talte, var det glade udtryk forsvundet af hendes blik og blevet efterfulgt af et fortvivlet, der fremkaldtes af de mørke og sørgelige minder. Kristine trykkede det smukke, sorgfulde ansigt til sit bryst og ønskede inderligt, at hun kunne yde Bella nogen trøst, men følte sig ude af stand til det.

Hvad Kristine ikke formåede, gjorde imidlertid hendes lille datter for hende. Ruth havde hele tiden stået i nærheden og betragtet den "fine dame" med en beundring, som om hun antog hende for en fedronning, der gerne kunne forsvinde, før hun fik hende rigtigt set. Med barnets hurtige instinkt skønnede hun nu, at dronningen var bedrøvet, hvorfor hun skyndte sig ud under bislaget, tog sin nyeste og kæreste skat og rakte den til Bella som et ufejlbarligt trøstemiddel med en så indtagende venlighed, at hun ikke kunne afslå den, skønt det ikke var andet end en larve i en lille æske.

"Den skal du have, for det er det smukkeste, jeg har, og den skal lige til at spinde sig ind. Kan du lide larver, og ved du,

hvordan de bærer sig ad?" spurgte Ruth, der var blevet helt modig ved det kys, hun havde fået til gengæld for sin gave.

"Nej, fortæl mig det, min lille pige," svarede Bella og kunne ikke lade være at smile, da barnet fæstede sine store øjne på hende og gav sig til at fortælle sin lille historie med en sådan iver, at hun var nær ved at miste vejret, inden hun blev færdig.

"Jo, først lever de nede i jorden," sagde Ruth; "men så bliver de til sådanne pæne orme med dun på som den der, og krummer ryggen, når de kryber, og når der så er gået nogen tid, spinder de sig ind og lægger sig til at sove. Der er ganske mørkt inde i deres små senge, og de ved ikke, hvad der skal blive af dem, men de er slet ikke bange, for Gud passer på dem. De ligger stille og venter, og når det så bliver den rigtige tid, kommer de frem som prægtige sommerfugle, der skinner ligesom din kjole. Så er de glade og flyver omkring for at spise honning, og så lever de i luften og kryber aldrig mere omkring som orme."

"Det var en forelæsning, jeg kan have godt af," sagde Bella sagte. "Tak, min lille ven; jeg skal huske den og gøre mig umage for at være en tålmodig puppe, skønt det virkelig er mørkt omkring mig, og jeg ikke ved, hvad der skal blive af mig, og jeg vil vente og håbe til tiden kommer, da jeg kan flyve af sted som en glad sommerfugl."

"Spring ud og hent nogle blomster til den fremmede dame, lille Ruth, de smukkeste, du kan finde," sagde Kristine, og da barnet løb af sted, vendte hun sig til Bella og tilføjede:

"Nu må vi tænke på noget, som det kan fornøje Dem at tage fat på; det vil måske tage nogen tid, men jeg er vis på, at vi nok kan finde noget, der passer for Dem, hvis vi rigtig gør os umage for det."

"Det er også en af grundene til mit besøg. Jeg hørte nogle af mine bekendte tale om Dem i går, og det lod til, at de anså Dem for at være i stand til alt muligt, når det gælder om at gøre godt. At udøve velgørenhed på en eller anden måde er jo den sædvanlige tilflugt for folk, der er stillet som jeg, og derfor vil jeg gerne prøve på det. Jeg bryder mig ikke om, om jeg måske kommer til at se meget sørgeligt eller gøre meget, der er ubehageligt, når det blot kan udfylde mit liv og hjælpe mig til at glemme."

"De vil kunne hjælpe mere, kære Bella, ved at give af Deres overflod til dem, der forstår, hvordan det bedst kan anvendes, end ved at prøve på at gøre det selv. Jeg vil aldrig råde en fin dame som Dem til at gå ind i smudsige huler, hvor De må løfte Deres silkekjole op, for at uddele almisser til de fattige; de vil føle sig lige så ilde til mode ved det som De selv, og på den måde spildes mange penge og megen deltagelse til ingen nytte."

"Hvad skal jeg da gøre?"

"Hvis De vil, kan De finde fuldt op af arbejde i Deres egen klasse, for, hvis De ikke tager mig fortrydelig op, at jeg siger det, den trænger fuldt så meget til hjælp som de fattige, skønt på en helt anden måde."

"O, De mener, at jeg skal træde op og højt og lydeligt uden skånsel gå løs på dem for deres uretfærdigheder og forlange pengene eller livet af dem!"

"Nå, Bella, man skulle næsten tro, at det var en spydighed til mig; for et par aftener siden holdt jeg nemlig min første tale."

"Jeg ved det, og jeg ville ønske, at jeg havde været til stede. Jeg ville holde min i aften, hvis jeg kunne komme halvt så godt fra den, som man siger, at De kom fra Deres," afbrød Bella hende

og klappede i hænderne, men Kristine, der mente det alvorligt, skyndte sig at komme frem med sit forslag.

"Jeg vil gerne have Dem til at anstille et lille forsøg for mig, og hvis det lykkes, skal De have hele æren; jeg har ventet på en, der kunne gøre det, og bilder mig ind, at De er den rette. Det er nemlig ikke enhver, der kan prøve det, for der kræves både rigdom og høj stilling, skønhed og talenter og fremfor alt et hjerte, der ikke er blevet fordærvet af verden, men gennem sorg har lært at sætte pris på livet og anvende det godt."

"Men, hvad er det dog, Kristine? Hvad er det for et forsøg, der kræves så meget til, og som De anser mig for at være i stand til at udføre?" spurgte Bella både nysgerrig og smigret ved denne begyndelse.

"Jeg vil gerne have Dem til at indføre en ny mode; De kan jo næsten få indført, hvad mode De vil, i Deres egen kreds, for mennesker ligner meget får og vil gerne følge den, der anfører dem, hvis det da er en, de synes om. Jeg forlanger ikke, at De skal blive en madame de Staël og holde en glimrende salon, jeg ønsker blot, at De skal skaffe andre, der har det ligesom De og fører et indholdsløst og kedeligt liv, beskæftigelse og adspredelse."

"Det vil jeg inderligt gerne gøre, hvis jeg blot kan. Sig mig, hvordan jeg skal bære mig ad."

"Jo, ser De, kære Bella; jeg vil have, at De skal gøre Harrys hjem så smukt og tiltalende, som De formår. De skal bibeholde den tidligere elegance og luksus, men føje en ny tillokkelse til ved at indføre sund fornuft. Indbyd alle de gamle venner og så mange ny, som De vil, men lad dem forstå, at de må komme som forstandige mennesker og ikke som spradebasser eller

koketter, der kun jager efter fornøjelser; giv dem samtale i stedet for sladder, mindre føde for legemer og mere for sjælen; lad dem søge adspredelse i de ædlere fornøjelser, de kan forskaffe sig, i stedet for i de ophidsende og skadelige midler, de nu fordriver tiden med. Kort sagt, vis dem det selskabsliv, vi trænger så hårdt til, og som vi let kan have, hvis de, der har midlerne og evnerne, brød sig om det og satte deres stolthed i at indføre det. Forstår De, hvad jeg mener, Bella?"

"Ja, men det er en stor opgave, og De kan udføre den bedre end jeg."

"Gud velsigne Dem, nej! Jeg er ikke i besiddelse af en eneste af de fornødne egenskaber med undtagelse af en god vilje. Jeg er for radikal og for ivrig efter at indføre reformer; jeg har givet mig af med allehånde forfærdelige ting for at skaffe mig mit ophold, og har hverken ungdom, skønhed, talenter eller stilling til at støtte mig, så jeg vil blot møde høflig ligegyldighed, hvis jeg selv prøver på det. Det er ikke min mening, at De skal udbasunere Deres hensigt eller prøve på at reformere selskabslivet i stor stil, jeg ønsker blot, at De vil ofre Deres kræfter og benytte de fordele, skæbnen har givet Dem, til lidt efter lidt at tilvejebringe en bedre tingenes tilstand i en enkelt lille kreds. Deres eget savn og Deres egen livslede beviser, hvor højligt der trænges til en sådan reform. Der er så mange fine unge damer, der længes efter noget, som kan udfylde den tomhed, der opstår, når den første ungdom er forbi og livet viser sig fra sin alvorlige side; der er så mange lovende unge mænd, der lærer at skjule eller ringeagte de højere idealer og ædle mål, som de engang agtede at stræbe efter, fordi de ingen deltagelse finder. Disse både mænd og kvinder, kan De hjælpe

blot ved at skaffe dem en renere luft at ånde i, lidt solskin, der kan udvikle deres gode tilbøjeligheder, i stedet for den kulde, der nu kvæler dem, og selv om De ikke såede et eneste frø, kan De måske værne om en eller anden frygtsom spire, der engang i tiden kan udvikle sig til en dejlig blomst eller et herligt træ, som vil vække almindelig glæde og beundring."

Efter denne begejstrede udtalelse af Kristine sad Bella et øjeblik og betænkte sig, hvorpå hun sagde:

"Jo, men der er kun få af de kvinder, jeg kender, som kan tale om andet end tjenestepiger, stads og den slags ting. En og anden forstår sig lidt på musik, kunst og litteratur, men disse mere overlegne damer er ikke synderligt godt anskrevne hos flertallet af herrerne."

"Så lad de overlegne kvinder virke forædlende på det mindre antal mænd, som beundrer kundskaber og forstand så vel som skønhed. Der er endda ikke så få af dem, og De skal indføre nogle af dem i Deres kreds som mønstre, selv om deres kjoler måske ikke er af det fineste klæde og deres fædre ikke er, hvad man kalder "solide mænd". Det er kvinderne, der giver tonen an i selskabslivet, og når mændene opdager, at de ikke blot kan klæde sig med smag, men også tale fornuftigt, vil disse skabningens herrer med glæde opgive at pjatte med dem og give sig til at tale med dem som deres lige. Gud forbarme sig!" udbrød Kristine, der nu var kommet ind på et af sine yndlingsemner og i sin iver havde givet sig til at gå op og ned ad gulvet. "Det er mig aldeles ufatteligt, hvordan folk kan blive ved med at omgås hinanden på den idiotiske måde, hvordan de i en uendelighed kan snakke om kjoler og selskaber, deres naboers anliggender og deres egne små sorger, når der er så mange

vigtige spørgsmål at afgøre, og så meget smukt at se, så meget nyttigt at lægge sig efter og så meget ædelt at efterligne. Bella, De *må* prøve forsøget og blive dronning i et bedre selskab end det, De nu kan herske over."

"Ja, det ser meget indbydende ud, og jeg vil forsøge det, hvis De vil hjælpe mig. Jeg er vis på, at Harry vil synes om det, og jeg vil få ham til at anbefale sine patienter det. Hvis han har det samme held med sig i det, som han plejer at have, så vil de sluge en hvilken som helst dosis, han giver dem, for det er vidunderligt, som han forstår at tage folk. Han ordinerede engang en melankolsk patient, der var meget sjusket med sin påklædning, en silkeskjorte, fordi den elektricitet, sagde han, der var ved silke, ville være god for hans nerver; hun fulgte hans anvisning og følte sig meget bedre ved at være ordentlig påklædt, at hun begyndte at spadsere og kom sig; og endnu den dag i dag lovpriser hun dr. Carrolls elektriske kur."

Bella lo muntert, mens hun fortalte denne historie, og det samme gjorde Kristine, da hun svarede:

"Det er netop det, jeg vil have, at De skal gøre med Deres patienter. Smyk deres ånd på det bedste, lad dem komme i frisk luft og helbred deres sygdomme ved hjælp af den magnetisme, der ligger i et virksommere og alvorligere liv."

De vedblev en stund med stedse stigende interesse at tale om deres plan, for det var ikke Kristines mening, at Bella skulle blive en af disse glimrende kvinder, der skinner en kort stund og så slukkes som et stjerneskud, og Bella følte, at hun nu havde fundet noget at udrette i sin egen kreds, en slags velgørenhed, som hun var skikket til, og som hun havde evne til at gøre tillokkende.

Da Letty og hendes moder kom ind, havde Bella et meget gladere ansigt, end hun havde haft en time tidligere, da Kristine tog imod hende, og denne havde næppe forestillet dem for hinanden, da der hørtes stemmer i alleen, som lokkede alle til vinduerne. Det var Hepsey og madam Wilkins, der kom gående hen imod huset.

"Der kommer to til af mine kære veninder, Bella, en bortrømt slavinde og en vaskerkone. Den ene har frelst en mængde af sin egen stamme og er min yndlingsheltinde, den anden er den braveste, gladeste sjæl, jeg kender, og mit private orakel."

Kristine havde næppe fået givet disse oplysninger, før de kom ind, Hepsey med sit sorte ansigt strålende af hengivenhed og madam Wilkins som sædvanlig strømmende over af venlighed.

"Må jeg bringe Dem mine hjerteligste lykønskninger om alt muligt godt og mange, mange glade fødselsdage. Her er en ubetydelighed, som jeg beder Dem ikke forsmå; stik den til side, så kan De siden se på den. Det glæder mig overordentligt, fru Sterling, at se Dem så rask. Hvordan har det søde barn det, tante Letty? Jeg har ikke den ære at kende Dem, frøken, men det glæder mig at se Dem. Alle børnene bad mig hilse, og det gjorde Elias også; hans ben er bedre nu, siden jeg har begyndt med kamfer og flonel."

Efter at madam Wilkins således havde lettet sit hjerte, lejrede de sig alle sammen som en flok fugle med forskellige fjer og forskellig sangevne, men alle i den venskabeligste stemning og rede til at tage fat på hvilket som helst emne, der måtte blive draget frem.

Madam Wilkins gjorde begyndelsen ved at udbryde, idet hun lagde sin hat fra sig:

"Nej, nu har jeg set det med, det er jo et nyt maleri! Hvor det er nydeligt!"

"Det er et, oberst Fletcher havde med i morges. En dygtig kunstner har malet det for ham, og han forærede mig det på en måde, der i høj grad forøgede dets værdi," sagde Kristine med et udtryk af den oprigtigste taknemmelighed, for hun var en kvinde, der kunne forvandle en tilbeder til en ven og beholde ham som sådan hele livet igennem.

Det var et smukt maleri, hvortil emnet var taget fra Bunyans "*A Pilgrim's Progress*", og som forestillende Storhjerte, der fører flygtningene bort fra fordærvelsens stad. Bag ved dem lå en mørk skov, foran dem rullede en bred strøm; Barmhjertighed og Christiana trykkede sig tæt op til deres trofaste fører, der gik hen ad den smalle, ujævne sti med et sværd med korsfæste i sin højre hånd og med et sovende barn på sin venstre arm. Solen var lige ved at stå op, og en stråle fra den frembragte en lys stribe tværs over floden, forgyldte Storhjertes forhuggede rustning og belyste hans modige, milde ansigt, hvis blik syntes at nå ud over morgenrøden.

"Der er noget i det ansigt, der minder mig om David, og jeg føler mig ligesom trøstet ved at se på det," sagde fru Sterling, idet hun sagte foldede sine hænder og betragtede billedet med et kærligt udtryk i sine fromme øjne.

"De kvinder burde have været sorte," mumlede Hepsey med tårer i øjnene, for i hendes tanker fortjente David at stilles ved siden af den gamle John Brown og oberst Shaw.

"Barnet ligner lille Ruth, det synes vi alle sammen," tilføjede Letty, da den lille pige kom med sin buket, for at tante skulle binde den pænt sammen for hende.

Kristine var for bevæget til at sige noget, og Bella forholdt sig også tavs, da hun ikke kendte tilstrækkeligt til de personer og forhold, der taltes om, men madam Wilkins ledte med sin sædvanlige hensynsfuldhed og takt samtalen bort fra dette emne, før det blev pinligt, og spurgte pludselig:

"Hvornår skal De holde foredrag igen, Kristine? De må endelig lade mig det vide i forvejen, for at jeg kan tage mine gamle handsker på; forleden aften flængede jeg mine allerbedste i pjalter ved at klappe ad Dem, men De talte også ganske udmærket."

"Jeg fortjener ingen ros for den tale, for den holdt sig selv. Det var aldrig med en tanke faldet mig ind at ville tale, det kom sådan pludselig over mig, og inden jeg vidste af det, havde jeg rejst mig op. Det glæder mig oprigtigt, at De syntes om, hvad jeg sagde, men jeg vil aldrig tale oftere, med mindre De synes, at jeg skal gøre det. De ved jo, at jeg altid søger råd hos Dem, og, hvad der er mærkeligere, i almindelighed følger dem," sagde Kristine, glad over at kunne udspørge sit orakel.

"Var det ikke bedre, at du hvilede lidt, før du tager fat på et nyt arbejde, kære datter? Du har arbejdet så meget i de sidste år, at du må være træt," afbrød fru Sterling i en tone, der røbede den ømmeste bekymring.

"Du ved nok, at jeg må arbejde for to, moder," svarede Kristine med det klare, milde udtryk i sit ansigt, som det altid havde, når hun talte om David. "Jeg er ikke træt endnu og håber, at jeg aldrig skal blive det; for hvis jeg ikke havde mit arbejde, ville jeg fortvivle eller føle lede ved livet. Der er så meget at gøre, og det er så fornøjeligt at hjælpe med til det, at jeg aldrig vil lægge hænderne i skødet, før jeg ikke kan bruge dem mere. Det

er min pligt at arbejde så meget, jeg kan, for det er gennem arbejdet og de anstrengelser og erfaringer, det fører med sig, at jeg har erhvervet den uafhængighed, den uddannelse, den lykke og den religion, jeg nu er i besiddelse af."

"Ja, så er De også i stand til at hjælpe andre til den samme lykke, og det er Deres pligt at gøre det!" udbrød madam Wilkins, og hendes klare øjne hvilede med den inderligste deltagelse på Kristines milde, alvorlige ansigt. "Hvis ånden driver Dem til at tale, så gør det uden betænkelighed. Jeg tror nu, det er et særligt kald, der lød til Dem forleden aften, og håber, at De vil følge det; for det er ikke alle og enhver, der kan få folk til at le og græde med nogle få, simple ord, der går lige til hjertet og bringer glæde og trøst. Det er sikkert et nyt arbejde for Dem, og De skulle rigtig tage fat på det og give tingene den rigtige gænge; for det er noget, der tager tid, og kvinderne har ikke gået alene så længe, at de ikke trænger til, at man skal tage dem under armene så meget som muligt."

Madam Wilkins' sidste bemærkning fremkaldte en almindelig latter, men Kristine svarede alvorligt: "Ja, så vil jeg da tage fat på den opgave og stræbe troligt at gøre mit bedste i ord og gerning, som det kan falde. Vi trænger alle højligt til at forberede os til den gode tid, der stunder til for os, og den bedste måde at gøre det på er ved at bestræbe os for at kende og hjælpe, elske og opdrage hinanden – som vi her gør."

Med disse ord tog hun alle de tilstedeværende kvinders hænder, og den lille Ruth lagde sin lille buttede hånd oven på de andre og råbte: "Mig med!" – et lykkeligt varsel, der syntes at forjætte, at den kommende slægt af kvinder ikke blot vil modtage, men også fortjene sin frihed ved at erkende, at den

største af Guds gaver til os er retten til at tage del i hans store gerning.

Om "Kristine"

Forfatter: Louisa May Alcott (1832-1888).
Org.udgave: *Work: A Story of Experience*, Roberts Brothers, Boston 1873.
Denne udgave efter: *Kristine.* En Fortælling af Louisa M. Alcott. Oversat af J. E. Wørmer. Chr. Flors Boghandel, København 1912.
Oversætter: Julius Emil Wørmer (1840-1897).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Solomon Eytinge Jr. (1833-1905) fra den amerikanske førsteudgave: *"A Friendly Chat"*.

978-87-7628-418-3
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-676-8 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:

John Halifax: Roman af Dinah Maria Craik fra 1856. *Red.anm.*

Note 2:

Magdalenestiftelse: Stiftelse eller "hjem" for faldne kvinder, der søger at komme bort fra prostitutionen. *Red.anm.*